

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

[udg. af August Westrup].

I stille Timer : Fortællinger, Æventyr og Digte
af danske, norske og fremmede Forfattere.

Kjøbenhavn : Immanuel Rée, 1877

1-2 i 1 bd.

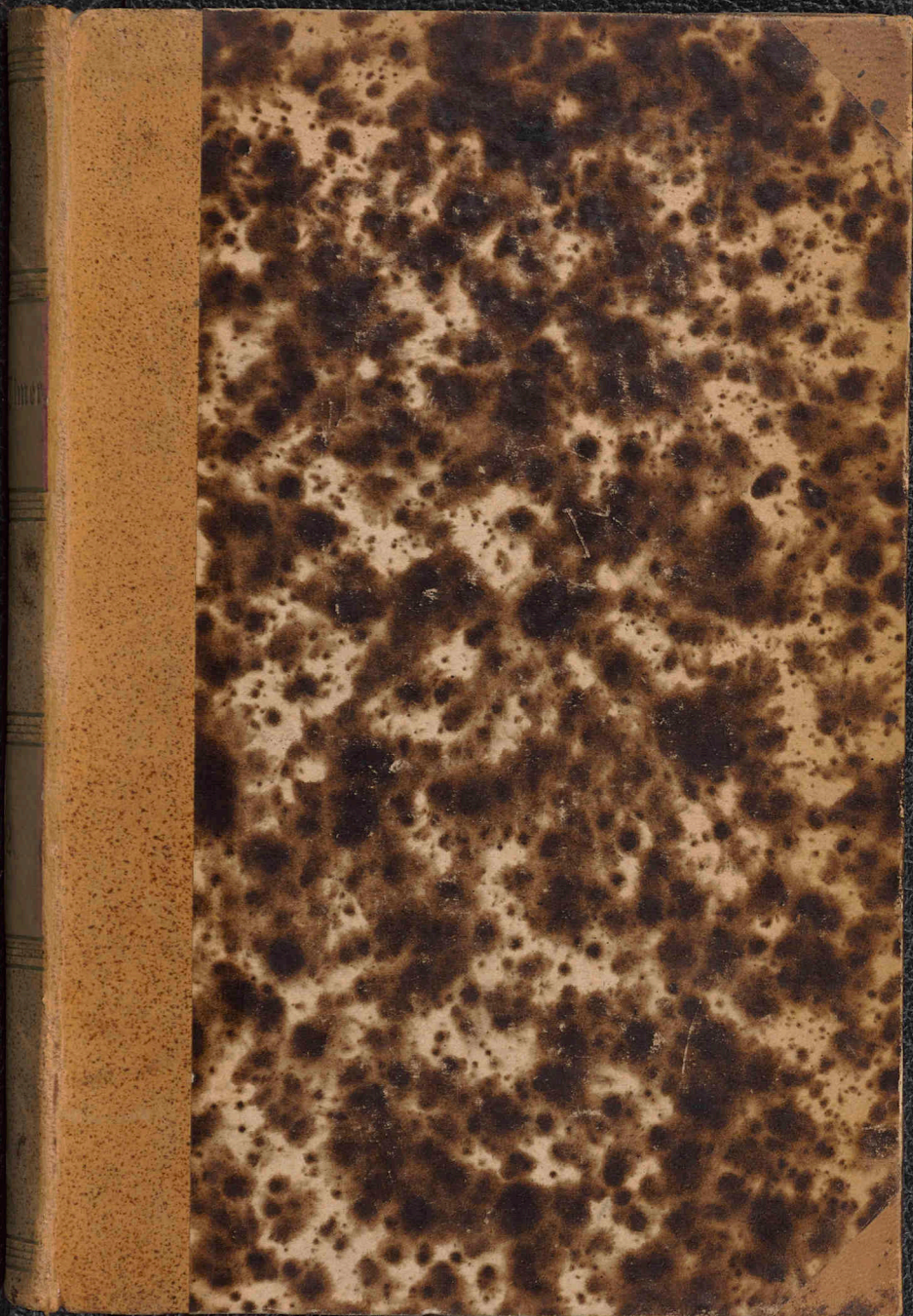
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

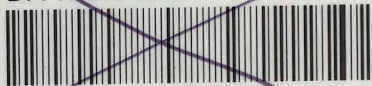
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 63.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00686 X

Det Kgl. Bibliotek

130026505624

1 Mile Time

Published by the

Author of "The

1890

1890

I stille Timer.

Fortællinger, Aeventyre og Digte

af

danste, norske og fremmede Forfattere.

1ste Bind.

Kjøbenhavn.

Immanuel Kée's Forlag.

1877.

Udvalgte Skrifter

af den danske Historie

af den danske Historie

1811

Trykt hos Sorgenien & Knudsen.

1811

Indhold.

	Side.
Anderesen, Carl: Leonora Kristina	58.
— To Venner	188.
Anderesen, H. C.: Det gamle Egetræs sidste Drøm	10.
— Det døende Barn	134.
Berta: Roserne	22.
Bjørnson, Bjørnstjerne: Løft dit Hoved	1.
— Faderen	65.
Blicher, St. St.: Til Sorgen	63.
Brandt, J. S.: Trækfuglen	64.
Bredsdorff, Chr.: Gardesmutterne	149.
Bødtker, Ludvig: Ved et Tab	38.
Etklar, Carit: Rains Slægt	173.
Eva: Rosens Torne	129.
Forf. til „John Halifax“: Billedstæreren fra Brügge	135.
Gatty, A.: Gjensyn	39.
— Dagligt Brød	150.
Gerson, Jul. Chr.: Hvad der er smukt	113.
Goldschmidt, M.: Fuglen, der sang	104.
Grundtvig, N. F. S.: Den sidste Stund	126.
Hansen, Mads: Den stærkeste	17.
Hauch, J. C.: Den forgangne Tid	187.
Jensen, P. A.: Den blindes Sang	21.
Jngemann, B. S.: De tvende Draaber	18.
— Kilden og Dugdraaben	74.
Kaalund, H. B.: Naar du er træt	118.
Moe, Sorgen: Løvsprættid	9.

	Side.
Munch, A.: Høstens Magt	38.
— Skovbækken	168.
Nielsen, Zakarias: Et Møde	68.
Dufel Adam: Lille Svend og hans Lam	35.
Paludan-Müller, Fr.: Taarekilden	101.
Ploug, C.: Sonet	77.
Richardt, Chr.: Paradisets Fugle	56.
Schwartz, Athalia: Véd du, hvad en Moder er	2.
— Bedstemoder	119.
Staffeldt, Schack: Liljen og Dugdraaben	127.
Thoresen, Magdalene: I Kirken	78.
— Jeg har søgt	132.
Thyregod, C. A.: Pilekvistene	114.
Wallin, J. D.: Bøn (oversat af A. W.)	192.
Welhaven, J. S.: Mit Skib pløjer Havet	33.
Wexels, W. A.: Den blide Tanke	112.

Løft dit Hoved!

Løft dit Hoved, du raske Gut!
Om et Haab eller to blev brudt,
blinker et nyt i dit Øje,
strax det faar Glans af det høje!

Løft dit Hoved og se dig om!
Noget er der, som raaber: kom! —
noget med tusende Tunger,
som om Frejdighed sjunger.

Løft dit Hoved, thi i dig selv
blaaner ogsaa et udstrakt Hælv,
hvor der med Harper klinger,
jubler, toner og svinger!

Løft dit Hoved og sjung det ud!
Aldrig fuer du Vaarens Skud;
hvor der er gjærende Kræfter
fflyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
af det høje, straalende Haab,
som over Verden hvælver
og i hver Livsgnist skjælver!

Bjørnstjerne Bjørnson.

Véd du, hvad en Moder er?

Véd du, hvad en Moder er? — I de første Barndomsaar er det hele Verden, — hendes Skjød er Barnets Bugge, hendes Favn dets Legeplads. Hendes Arme er Tilflugtsstedet mod Jordens første Sorger, — hun er Trost, hun er Omhu, Beskyttelse, Kjærlighed, — alt. Hun er den eneste paa Jorden, — hendes Plads er endnu ikke indtagen eller opfyldt af nogen anden; endnu er der ikke hendes Mage i den hele, vide Verden. Smil og Taarer søge hen til hende, hine for at gjengjældes, disse for at astørres. Er hun tabt, kan Tabet aldrig erstattes; en Barndom uden Moder er en Blomst uden Luft, uden Varme, uden Dug. Den kan gjerne vore, — Vinden kan kaste dens Top frem og tilbage, den glødende Sommerhimmel sove dens Blade, og Tordenregnen give den sit voldsomme Bad, — den kan blive stærk og seig og taale Uvejrets Stød; men dens Stængel er ikke omgjordet af beskyttende grønt, dens Blade iføre sig intet sløjelsagtigt Fnug, dens Kalk er oprevet og hardet og holder ikke det fine Støv, den sig langsomt udviklende Naturs Ynde, gjemt i sit Dyb. For Barnet er en Moders Kjærlighed Velsignelsen, der siden er Grundtonen i alle Livets Følelser, — for Ynglingen er hun det Baand, der holder ham knyttet til Hjemmet. Lad ham slagre saa vildt, han vil, ud i Verden, der er dog noget, noget beslægtet i Hjemmet, hvis Raab han hører selv i det fjærne, selv i det berusende Liv, selv paa Vejen til Undergangen, og hvorfor hans Hjærte aldrig er ganste døvt. Naar Manden søger sig en Hustru, da er det Erindringen om den Moder, der vaagede over hans Barndom, om det Hjem, hvori hun var Hyggeligheden og Glæden, der bringer ham til med Haab at ffue ind i Fremtiden.

Béd du, hvad en Moder er? — Jeg kunde lettere sige dig, hvad hun ikke er; men jeg vil ikke forstyrre Indtrykket af det skjønne ved at vise dig dets hæslige Brængebillede. Da Herren saa' ud over Jorden, og saa' de mennekelige Sjæle i deres Usfelhed, og saa' de mangehaande Følelser rejse sig i dem i broget Forvirring, og dog alle ledede af én — Kjærligheden til dem selv, — og hans Afsyn formørkedes, da smilede paa én Gang den Albarmhjærtige, thi hans Øje faldt paa en Kvinde, der med Kjærtegn søgte at holde den vilde Dreng tilbage i sin Favn; men han rev sig løs fra hende for at ile bort med Legebrødrene, og Moderen fulgte ham i Afstand for at vogte hans Fjed.

Det uegennyttigste paa Jorden er en Moder, — hun er den eneste, der ingen Løn begjærer. Se Gavnildheden, se Venfæbet, se Kjærligheden, — de fordre alle Gjengjæld; hun alene behøver ingen for at blive tro. Det Barn, hun giver alt, sin Sundhed, sine Glæder, sine Forhaabninger, forlader hende, saa snart det kan staa ene, og styrter higende ud i Verden. Han gaar i den fremmedes Hus og bor og giver sig ganske hen til hende. For hendes Skyld smykker han sig med Ære og Hæder; men saa længe Ulykken følger ham, sidder Moderen tilfreds i sin ensomme Bo. Men kommer Ulykkens Dage, da bliver hendes Hjærte uroligt, hun sér til Døren, om den ej vil aabne sig, hun lytter efter hans Skridt, om han ikke kommer at udøse sin Kummer ved hendes Hjærte. Vi ville ikke tale om de timelige Goder; hvad har hun, der ikke er hans, — hun behøver intet. Og føler hun Døden nærme sig, da sørger hun, ikke for sig selv, — hun er træt af Dage, — men han — han kunde blive ulykkelig, han kunde behøve hendes Trøst, og hun er der ikke mere!

Vil du høre en Fortælling om en Moder?

Hun sad og betragtede med Velbehag den blomstrende Ungling og læste en lykkelig Fremtid i hans aabne, glade Ansigt. Hun gjenkaldte sig i stille Nysdelse hver Dag af hans unge Liv, som havde været lige saa mange Moder-glæder for hende, fra den første, da han op slog de spæde Dje, hvori hun troede at møde Straaler af sin egen Sjæl, til denne sidste, hvori hun gav slip paa sit Klenodie for at lade det prøve sig i Verden, og hvor mange smaa, venlige, søde Erindringer hævede ikke deres lyse Hoveder for at spørge hende, om hun huffedes den Gang han først udtalte hendes Navn, om hun mindedes hver Gang han havde søgt hen i hendes Favn om Hjælp, Beskyttelse og Trøst, om hun endnu følte den overvældende Omkiftelse fra Angst til Lykkelig, fra varme Bønner til dyb, hjærtregreben Taknemmelighed, da hun efter det lange, farlige Sygeleje for første Gang hørte sig forsikre, at hun havde fravristet Døden sit Bytte. Der stod han nu i prægtig Legemskraft, smuk, ikke alene i Moderens Dje — havde hun ikke med hemmelig Fryd set mangan Pige smile til ham — og vel udstyret med Aandens Gaver og Kundskabens Skatte. Hun kvæler de Taarer, der ville trænge sig op fra Moderhjertet ved Tanken om den forestaaende Skilsmisse og Savnet; men hun betvang ikke den uvilkaarlige Vengstelse, da hun tænkte sig ham lige over for hans lumste Modstander — Verden. Vil han ogsaa gaa sejerrig ud af denne Kamp? Uerbødig lytter han til hendes sidste Formaning: „Sé, min Son! Vejen staar dig aaben, og jeg har gjort alt for at jævne den for dig. Men mød du Hindringer og Modstand, da bliv ikke utaalmodig eller fortvivlet; thi saa mister du det rolige Overblik over din Stilling. Husk paa, at Modgang og Ulykke kun ere en Overgang; der er kun én Ting, der aldrig kan gjenoprettes, det er en slet Handling. Anger,

Omvendelse og et retfærdigt Liv kunne forløse Gud; men Menneskene ville aldrig forløses. Om du ogsaa i et helt Liv samvittighedsfuldt fulgte Dydens Forfrister, vil Verden dog dyppe sine Fingre i en eneste Forvildelse og dermed sværte hele dit Liv." — Og hun gav ham sin Velsignelse, og han drog bort.

Der var gaaet mange Aar, — han levede langt fra hende; men han havde gode Aar, Hustru og Børn, — og Moderen var lykkelig. Hun levede i Erindringen om den Tid, da han ene var hendes, om de saa Djæblikke, hvori hun havde gjenfået ham, og ved Glæden over undertiden at mindes af ham i Kjærlighed. Naar hun hørte hans Navn, saa' hun sig om med Stolthed, og hendes Blik spurgte: „Vide I, at det er min Søn, min eneste?"

Men hendes Stolthed blev slukket, hendes Glæde dræbt for stedse; thi han var svag og letfindig. Han forlod Vrens Bane, og Skjændsel hæftede sig til hans fjære Navn. Hvor bittert for Moderhjertet at føle, at den Gang hendes Omfjorg og Bønner frelst ham fra Døden paa Sygefengene, havde det været tusende, tusende Gange bedre, om han den Gang var gaaet i Graven i sin Ungdom og Uskyldighed. Hvorledes kunde hun bære det? Hun bar det for hans Skyld; hun sad hen i Stilhed, Ensomhed og Sorg; hun bøjede sit Hoved, men ikke mod Graven; thi hun maatte leve for hans Skyld.

Han stod igjen foran hende, med furet Pande, med sammenbidte Læber, med gustne Kinder; Stolthed havde ikke mere hans Hoved, Uskyldigheden straalende ikke mere i hans Øje, — han kom fra Straffeanstalten. Der var kun ét Øje, der uden at opflamme alle onde Lidenskaber i ham, kunde se Stamfuldhedens og Angerens Taarer flyde, — han havde opsogt det. Og da han havde fundet hende, da

han havde læst Tilgivelsen i hendes Blik, hvilet ved hendes Bryst, da smelte de det stivnede Hjerte, og han græd som et Barn. Hans Sjæl ligesom afrystede de mellemliggende Tider og følte sig tilbage i den Tid, da han i uskylbig Fred intet kjendte uden for disse Vægge. Men Erindringen kom tilbage, han sukede højt, vred sine Hænder og slog sig for sit Bryst. Men hun adskilte de sammenknugede Fingre, afdørrede hans fugtige Pande og lagde hans Hoved op til sit Hjerte. Maaſke hun næppe selv gjorde sig Regnskab for alle de kjærlige, beroligende Ord, der fløde fra hendes Læber som en Buggefang for hans Lidelser; men efterhaanden havde hun den Trost at høre ham hulke, hans Dje søgte hendes, hans Arme knugede hende ind til ham, og Udtrykket i hans Ansigt var fra en Forbandelse blevet en Betsignelse. Da vovede hun at tale til ham om et dydigt Liv, om en Forsoning, — „Huff, Moder! dine egne Ord!“ afbrød han hende vildt: „Menneskene kunne aldrig forsones, en slet Handling kan aldrig gjenoprettes, — og jeg, overvældet med Skjændsel, — brændemærket for evigt, — o!“

„Ja, huff mine Ord!“ gjensvarede hun, „Menneskene kunne aldrig forsones; men Gud kan det. Jeg véd det nok, at et Liv i Skjændsel er skrækkeligt at udholde; men den, der er gaaet vild, maa møjsomt atter søge den rette Vej. Men vil du da intet gjøre for Guds Skyld? Du vil ikke være den Synder, hvorover der er Glæde i Himlen? Kom, min Søn! lader os arbejde, Fortjenesten er ikke her Penge eller Ære, det er os selv, vi skulle vinde igjen. I Arbejdet er der meget, — der er Tilfredshed og Trofskab, ja, stor Betsignelse for Sjælen; vi ville arbejde!“

„Ja, arbejde,“ gjentog han mørkt; „hvem vilde betro mig Arbejde?“

„Jeg vil være din Borgen,“ svarede hun, „og ingen vil nægte dig Arbejde. Naar du forsager, skal jeg være hos dig; jeg skal være Hustru, Børn for dig, alt.“

„Min Rone,“ — sagde han tovende, — „hun vil ej mere kjendes ved mig; hun har ladet sig skille fra mig; hun har givet mig mit vanærede Navn tilbage.“

„Mandens Vanære falder tungt paa Hustruen,“ sagde Moderen med bortvendt Ansigt.

„Dg mine Børn!“ — vedblev han — „ja, mine Børn!“ og et Udbrud af Smerte ledsagede disse Ord, — „o, hvad har jeg gjort imod dem! Moder! kan jeg aldrig se dem mere?“

„Jo! med Guds Hjælp!“ svarede hun og saa' mod Himlen; men der var noget i hendes Stemme, der slog Sønnen med Fortvivlelse. „Jeg forstaar dig, Moder!“ hvistede han og kastede sig atter i hendes Arme, — „jeg har kun dig tilbage her paa Jorden!“

Dg nu kom Arbejdets Dage, og de vare tunge og besværlige. Menneffenes Blik var ham forhadet, og hvad var Arbejdet for ham? En sorgelig, trættende Anvenden af Tiden, der vel indbragte en ringe Fordel, men hverken Fortjeneste af andre eller den tabte Ære. Undertiden kom han hjem fortviolet, træt, haabløs til hende, der bar alt med ham; hvor megen Taalmod, Skaansel, Mildhed, kort, hvor megen Moderkjærlighed behøvedes ej i slig en Time for at forvandle Forsagtheden til Mod, Haabløsheden til Fortrøstning, Fortvivlelsen til Taarer og Livsleden til et beroligende Blik paa Graven. Dg dertil den bange Frygt for, at han i et fortviolet Djeblik skulde tage en ødelæggende Beslutning, der kunde styrte det begyndte Bærk hen i Tilintetgjørelsen; med sitrende Hjærte littede hun i de lange Nætter til hans rastløse Skridt; ængstelig ventede hun, naar

han var borte, Gjenkomstens Djeblik; hele hendes Liv gik op i hans, hun var selv Forbryderen, den angersfulde, fortviolede Forbryder, hvis Skridt hun bevogtede.

Det blev næsten roligt i hendes Hjerte, da han sank paa Sygelejet; hvad vare de legemlige Lidelser mod Sjælens bitre Fortæren? Og han selv blev mere rolig, da han følte, at Regnskabet med Verden var opgjort; han blev mere mat, stille, blid. Det var som om Barndomsaaarene kom igjen, da hun, Moderen, var hans ét og alt. Hans Blik fulgte hende overalt, hans Stemme kaldte hende, naar hun fjærnede sig, hans Smil hilste hende, naar hun kom. Dette Glimt af Lykke bragte det forpinte Moderhjerter til at svulme; men hun turde ikke bede om hans Liv; at det var hans Dødsfeng, var jo egentlig det, der bragte denne Lykke. Men hvor hun vaagede over ham, hvor hun bevogtede hans Slummer, hvor hun indprægede sig ethvert af hans Træk! Hun saa' ikke den gustenblege Kind, de hule Øjne, den indfaldne Pande: for hende var der ingen Forskjel imellem disse Træk og Barnets, der legede ved hendes Knæ. Aarene, det var det hele, — forresten var alt det samme. Og da de sidste Betsignelser vare forstummede paa hans Læber, da sank hun sammen, som berørt af Dødens Aande, — hendes Dagværk var til Ende. Kun én Pligt havde hun at opfylde; hun førte Børnene til hans Grav og talte til dem om den døde Fader, fortalte dem om hans Forbrydelse og Dprejsning, og da gik hun hjem, en ensom Enke, en barnløs Moder, — en Tjener, der har fuldbyrdet sin Gjerning og venter sin Løn — lader os bede for hende, at den snart maa komme!

Athalia Schwarz.

Lovsprættid,

Naar vaarmild Luft gjennem Dalen gaar,
 og Vandene blinkende ligge,
 og Græsset i Solbakkens Hælding staar
 med de første spirende Pige, —
 naar Birken vugger sin gulgrønne Knop,
 som bristefærdig vil lukke sig op:
 da jubler vel Ungdomsmodet,
 og raskere jager Blodet.

Men sér du en Syg, som du ret har kjær,
 henstrakt paa sit Smertensleje,
 du gyser ved Synet af hine Trær,
 der grønnende viste og neje.
 Du kjender den farlige Lovsprættid
 og hæver, fordi den er smilende blid:
 du véd, at naar Knopperne briste,
 du kan dit dyreste miste.

— Den simple Mand ejer Haab og Tro,
 og han har en anden Mening;
 thi den bevarer en lindrende No,
 som staar med sin Gud i Forening.
 Han mener og siger: som Træets Knop
 vil Smertesbaandene snart springe op,
 og den syge paa Lysets Stier
 gaa did, hvor al Smerte tier.

Han mener og siger: at Gud er god,
som sender sit Dødsbud i Baaren,
mens Trosten blomstrer omkring din Fod,
mildt dugget af Mindetaaren.

Hans Tanke stiger med ydmyg Taal
paa Duften fra Gravhøjens Blomsterstaal
did op, hvorfra Lindring lønner
alle brændende Bønner.

Sørgen Moe.

Det gamle Egetræs sidste Drøm.

Der stod i Skoven, højt paa Skrånten, ved den aabne Strand, saadan et rigtig gammelt Egetræ, det var netop tre hundrede og fem og trestindstyve Aar, men den lange Tid var for Træet ikke mere end lige saa mange Døgn for os Mennesker; vi vaage om Dagen, sove om Natten og have da vore Drømme; med Træet er det anderledes, Træet er vaagent i de tre Aarstider, først mod Vinteren har det sin Søvn, Vinteren er dets Sovetid, den er dets Nat efter den lange Dag, som kaldes Foraar, Sommer og Høst.

Mangen varm Sommerdag havde Døgnfluen danset rundt om dets Krone, levet, svævet og følt sig lykkelig, og hvilede da et Øjeblik i stille Nyffalighed den lille Skabning paa et af de store friske Egeblade, saa sagde Træet altid: „Lille Staffel! kun en eneste Dag er hele dit Liv! hvor kort dog! det er saa sørgeligt!“

„Sørgeligt!“ svarede da altid Døgnfluen, „hvad mener

du dermed? Alt er jo saa mageløst lyst, saa varmt og dejligt, og jeg er saa glad!"

"Men kun én Dag, og saa er alt forbi!"

"Forbi!" sagde Døgnfluen. "Hvad er forbi! er ogsaa du forbi?"

"Nej, jeg lever maasse Tusender af dine Dage, og min Dag er hele Aarstider! Det er noget saa langt, at du slet ikke kan udregne det!"

"Nej, for jeg forstaar dig ikke! Du har Tusender af mine Dage, men jeg har Tusender af Øjeblikke til at være glad og lykkelig i! Holder al denne Verdens Dejlighed op, naar du dør?"

"Nej," sagde Træet, "den bliver vist ved længer, uendeligt længer, end jeg kan tænke det!"

"Men saa have vi jo lige meget, kun at vi regne forskjelligt!"

Dg Døgnfluen dansede og svang sig i Luften, glædede sig ved sine fine, kunstigevinger, deres Flor og Fløjel, glædede sig i den varme Luft, der var saa krydret med Duft fra Klovermarken og fra Gærdets vilde Roser, Hylde og Kaprifolier, ikke at tale om Skovmærker, Rodriver og vilde Krusemynter; der var en Duft saa stærk, at Døgnfluen troede at have en lille Kus af den. Dagen var lang og dejlig, fuld af Glæde og sød Fornemmelse, og naar saa Solen sank, følte altid den lille Flue sig saa behagelig træt af al den Lystighed. Vingen vilde ikke længer bære den, og ganske sagte gled den ned paa det bløde, gyngende Græsstraa, nikkede med Hovedet, som den kan nikke, og sov ind saa gladelig, det var Døden.

"Stakkels lille Døgnflue!" sagde Egetræet, "det var dog altfor kort et Liv!"

Dg hver Sommerdag gjentog sig samme Dans, samme

Tale, Svar og Hensoven; det gjentog sig i hele Slægter af Døgnfluer, og alle vare de lige lykkelige, lige glade. Egetræet stod vaagen sin Foraarsmorgen, Sommermiddag og Efteraarsaften, nu var det snart mod Sovetid, dets Nat, Vinteren, vilde komme.

Allerede sang Stormene: „God Nat, god Nat! der faldt et Blad, der faldt et Blad! vi plukke, vi plukke! se til, at du kan sove! vi synge dig i Søvn, vi ruske dig i Søvn, men ikke sandt, det gjør godt i de gamle Grenene! de knage derved af bare Fornøjelse! sov sødt, sov sødt! det er din tre hundrede og fem og tresindstyvende Nat, egentlig er du kun en Marsunge! sov sødt! Skyen drysfer Sne, det bliver et helt Lagen, et lunt Sengetæppe om dine Fodder! sov sødt og drøm behagelig!“

Dg Egetræet stod aflædt alt sit Løv for at gaa til Ro hele den lange Vinter og i den at drømme mangan Drøm, altid noget oplevet, ligesom i Menneskenes Drømme.

Det havde ogsaa en Gang været lille, ja, et Agern havde været dets Bugge; efter Menneskeregning levede det nu i et tredje Aarhundrede; det var det største og ypperste Træ i Skoven, med sin Krone ragede det højt over alle de andre Træer og blev sét langt ude fra Søen, var Skibsmærke; det tænkte slet ikke paa, hvor mange Djne, der søgte det. Højt oppe i dets grønne Krone byggede Skovduerne, og Gjøgen kuffede der, og i Efteraaret, naar Bladene faa' ud som hamrede Kobberplader, kom Trækfuglene og hvilede der, før de fløj hen over Søen; men nu var det Vinter, Træet stod bladløst, man kunde ret se, hvor bugtede og frogede Grenene strakte sig; Krager og Alliker kom og satte sig skiftevis der og talte om de strænge Tider, som begyndte, og hvor svært det var at faa Føden om Vinteren.

Det var just den hellige Juletid; da drømte Træet sin dejligste Drøm, den skal vi høre.

Træet havde tydelig en Fornemmelse af, at det var en festlig Tid, det syntes at høre rundt om alle Kirkeklokker ringe, og dertil var det som paa en dejlig Sommerdag, mildt og varmt; det bredte ud saa frisk og grøn sin mægtige Krone, Solstraalerne spillede mellem Blade og Grene, Luften var fyldt med Duft af Urter og Buske; brogede Sommerfugle legede „Tagfat“, og Døgnfluerne dansede, som var alt kun til, for at de skulde danse og fornøje sig. Alt, hvad Træet igjennem Aaringer havde oplevet og sét omkring sig, drog forbi, som i et helt Festoptog. Det saa' fra gammel Tid Kiddere og Fruer til Hest, med Hjer i Hatten og med Falk paa Haand, ride gennem Skoven; Jagthornet lød og Hundene halsede; det saa' fjendtlige Soldater i blanke Baaben og brogede Klæder, med Spyd og Hellebarder, slaa Telt op og atter tage det ned; Bagtilden blusfede, og der blev sjuunget og sovet under Træets udstrakte Grene; det saa' Kjærestefolk i stille Lykke mødes her i Maaneskin og skjære deres Navne, det første Bogstav, ind i den graagrønne Bark. Cither og Wolskharpe vare en Gang, ja der laa Aaringer imellem, hængte op i Egens Grene af rejsende, muntre Svende; nu hang de der igjen, nu klang de der igjen saa yndelig. Skovduerne kurrede, som vilde de fortælle, hvad Træet sølte derved, og Gjøgen kulkede, hvor mangen Sommerdag det skulde leve.

Da var det, som om en ny Livsstrømning rislede det lige ned i de mindste Rødder og op i de højest ragende Grene, lige ud i Bladene; Træet sølte, at det strakte sig derved, ja det fornam med Rødderne, hvorledes der ogsaa nede i Jorden var Liv og Varme; det fornam sin Styrke tage til, det voxede højere og højere; Stammen sfjød op,

der var ingen Stillestaaen, den voxede mer og altid mer, Kronen blev fyldigere, bredte sig, løstede sig, — og altsom Træet voxede, voxede ogsaa dets Belværen, dets lykkeligjørende Længsel efter altid at naa højere, lige op til den lysende, varme Sol.

Allerede var det voxet højt op over Skyerne, der som mørke Træfugleffarer, eller store hvide Svane flokke droge hen under det.

Og hvert af Træets Blade kunde se, som havde det Øjne at se med; Stjærnerne bleve synlige ved Dagen, saa store og blanke; hver af dem blinkede som et Par Øjne, saa milde, saa klare; de mindede om kjendte, kjærlige Øjne, Barneøjne, Kjærestefolksøjne, naar de mødtes under Træet.

Det var et livsaligt Øjeblik, saa frydefuldt! og dog, i al den Fryd, fornam det en Længsel og Lyst efter, at alle de andre Skovens Træer der nede, alle Busse, Urter og Blomster maatte kunne løfte sig med, føle og fornemme denne Glans og Glæde. Det mægtige Egetræ i al sin Herligheds Drom, var ikke fuldt lykkeligt, uden at have dem med alle, smaa og store, og denne Følelse bævede igjennem Grenene og Blade, saa inderligt, saa stærkt, som i et Menneskes Bryst.

Træets Krone bevægede sig, som om det søgte og savnede, saa' tilbage. Da fornam det Duft af Skovmarker, og snart endnu stærkere Duft af Kaprifolier og Fioler, det troede at kunne høre Gjogen svare sig.

Saa, gjennem Skyerne pippede frem Skovens grønne Toppe, det saa' under sig, at de andre Træer voxede og løstede sig, som det; Busse og Urter skjød højt i Vejret; enkelte reve sig løs med Rod og sløj hurtigere. Birken var snarest; som en hvid Lynstraale knitrede dens slanke Stamme op ad, Grenene bølgede som grønne Flor og Faner; den hele

Skovnatur, selv det brunfjedrede Flor, voxede med, og Fuglene fulgte med og fang, og paa Straaet, der som et langt, grønt Silkebaand løst slagrede og fløj, sad Græshoppen og spillede med Vingen paa sit Skiumeben; Oldenborrerne brummede, og Bierne sunnede, hver Fugl sang med sit Næb, alt var Sang og Glæde lige ind i Himlen.

„Men den lille blaa Blomst ved Vandet, den skulde ogsaa med!“ sagde Egetræet; „og den røde Klokkeblomst! og den lille Gaaseurt!“ — ja Egen vilde have dem allesammen med!

„Vi er med! vi er med!“ sang og klang det.

„Men de smukke Skovmærker fra forrige Sommer — og Naret forud var her et Flor af Liljekonvaller —! og det vilde Vebetræ, hvor stod det dejligt — og al den Skovpragt i Aaringer, i mange Aaringer —! havde den dog levet og blevet til nu, saa havde den dog ogsaa kunnet være med!“

„Vi er med! vi er med!“ sang og klang det endnu højere oppe, det syntes, som om de vare fløjne foran.

„Nej, det er altfor utroligt dejligt!“ jublede den gamle Eg. „Jeg har dem allesammen! smaa og store! ikke én er glemt! hvor er dog al den Lyksalighed mulig og tænkelig!“

„I Guds Himmel er den mulig og tænkelig!“ klang det.

Og Træet, der altid voxede, fornåm, at dets Rodder løsne sig fra Jorden.

„Det er nu det allerbedste!“ sagde Træet, „nu holder mig ingen Baand! jeg kan flyve op til det allerhøjeste i Lys og Glans! og alle kjære har jeg med! smaa og store! alle med!“

„Alle!“

Det var Egetræets Drøm, og medens det drømte, gif

en voldsom Storm hen over Hav og Land i den hellige Julenat; Søen væltede tunge Bølger mod Stranden, Træet knagede, bragede og rykkedes op med Rod, netop da det drømte, at dets Rodder løsnedes sig. Det faldt. Dets tre hundrede og fem og tressindstyve Aar var nu som en Dag for Døgnfluen.

Julemorgen, da Solen kom frem, havde Stormen lagt sig; alle Kirkeklokker ringede festlig, og fra hver Skorsten, selv den mindste paa Husmandens Tag, løftede sig Røgen blaalig som fra Alteret ved Druidens Fest, Takkens Dsring. Søen blev mere og mere stille, og paa et stort Fartøj der ude, der i Natten havde vel overstaaet det haarde Vejr, hejsees nu alle Flag, julefestligt og smukt.

„Træet er borte! Det gamle Egetræ, vort Mærke paa Landet!“ sagde Søfolkene. Det er faldet i denne Stormnat! Hvo skal kunne erstatte det; det kan ingen!“

Saadan Rigtale, kort, men velment, fik Træet, der laa udstrakt paa Snetappet ved Stranden; og hen over det klang Salmesang fra Skibet, Sangen om Julens Glæde og Menneffenes Sjæls Frelse i Kristo og det evige Liv:

„Syng højt i Sky, Guds Kirkeflok!
Halleluja, nu har vi nok,
den Fryd er uden Lige!
Halleluja, Halleluja!“

Saa lød den gamle Salme, og hver der ude paa Skibet løftedes paa sin Bis ved den og Bønnen, ret som det gamle Træ løftede sig i sin sidste, sin dejligste Drøm Julenat.

H. C. Andersen.

Den stærkeste.

„Se, hvordan det trækker sammen
i Sydvest. Min Gud og Herre!
Blot om nogle faa Minutter
er det alt her oppe over.

Men du har jo Tordensfjæen
i din Haand, og jeg har Baaden;
det er ej den første Byge
du og jeg har klaret sammen.

Jeg har Sejl og Ror og Arer —
alting klart — og Kraft i Armen,
og jeg kjenner Havets Grunde;
her er jeg — er du der oppe?“

Men, som han med Strømmen brødes,
blev hans højre Skulder lammet,
Masten og hans Mod blev knækket,
Sejlene i sønder revet.

Og han drev omkring paa Havet,
som den vilde Storm ham førte,
indtil Tordenen trak over,
og en anden Baad ham bjærged.

Da han bad i Løndom: „Herre,
Fader! Du skal have Takken,
du skal ene have Vren,
som du ene haver Magten.“

Mads Hansen.

De tvende Draaber.

En gammel, grublende Klosterbroder sad en Sommer nat i sin Celle med en Bog foran sig, hvori hans Levnet var opskrevet, og hvori han, som sædvanlig, vilde nedskrive en eller anden opbyggelig Tanke, inden han lagde sig til at sove i Ligkisten, der stod ved hans Side og tjente ham til Seng. Ved Lampen stod et Krucifix, med et Dødningshoved under, med Indskrift: Memento mori, og et Timeglas, som han mekanisk vendte, hver Gang det var udrundet. I sin højre Haand holdt han en dypet Pen, hvori Blækket efterhaanden samlede sig i Spidsen til en Draabe. Han stirrede paa den sorte Draabe med ufravendt Blik, medens hans Aand syntes fordybet i den Tanke, han vilde nedskrive; men det var ham, som Tanken blev større og vægtigere, jo længer han grublede derpaa; ogsaa den sorte Draabe i Pennen blev større og tungere; men faldt dog ikke af.

Han tænkte paa det ondes Oprindelse og Væsen, og paa Betydningen deraf hos alle Sjæle. Han tænkte nærmest paa det ondes første Kærelse i hans egen Sjæl og paa enhver Skikkelse, hvori det var fremtraadt i hans Liv, fra hans tidligste Barndom, til den Time i hans Oldingsliv, som han nu vidste vilde udrinde med det sidste Sandskorn i Glasjet.

Enhver af de mangfoldige Fristelser, han, ved sin mægtige Tro og Aandens Kraft i hans Vilje, havde overvundet, stod atter for ham i sin mest tillokkende Skikkelse, og han bævede. Det var ham, som den længst udkæmpede Kamp med alle Verdslighedens og Begjærighedens Dæmoner skulde begynde paa ny, og han nu, i sin Dødsstund,

skulde overvældes af de Magters forenede Kræfter, som han ofte med hele sin Ungdoms og Manddoms Styrke kun med Møje havde besejret i deres enkelte Fremtrædelser. Ikke blot de overvundne Fristelser rejste sig paa ny, men de uovervundne, med deres uendelige Følgerække, stode i levende Billeder for hans aandelige Blik — og han blegnede.

I sin Rædsel over det ondes Magt i hans eget Liv, og under en næsten afmægtig Kamp med dets lokkende og truende Gjenfærd, slap han Tanketraaden, som han vilde følge til det dæmoniskes allerførste Ophav. Alle enkelte Billeder af, hvad der har fristet og forstyrret Mennefsjæle, samlede sig for hans indre Øje i en eneste forfærdelig Skikkelse, hvis ubestemte Omrids udvidede sig, som et Taageflør, over Alverden. Han saa' i det uendelige Taageflør den Skuffelsesnes Raabe, hvorunder Løgnens Fader, som denne Verdens Fyrste, skjuler sig. Han saa' ikke alene sig selv, men den hele skabte Verden — endnu og indtil alle Dages Ende — liggende dybt, ligesom begravede i det onde — og det var ham som den store Sjæleffjende nu greb ham og førte ham ud over Jorden og alle Stjernehimle for at vise ham det ondes Magt. Han holdt dog endnu Pennen med den sorte Draabe i sin Haand. Han følte hele sin Aandskraft, og han besvor Dæmonen at vige tilbage til sit Ophav og skjule sig i Draaben, der var indviet til hans Tanke. Den Magt, som holdt ham ud over Verdensrummets uendelige Ocean, syntes nu fra sin falske Verdens omfattende Storhed at sammenkrumpe sig til sin Oprindelse, i sin Muligheds første Punkt, i den lille sorte Blæddraabe, der bævede paa Spidsen af den gamle Besværgers Pen. Draaben faldt, men det hele uendelige Verdensrum blev sort deraf for Besværgersens Øje, som den

mørkefte Gravhvælving. Pennen var falden af hans Haand, og med grænseløs Forfærdelse styrtede han selv ned i det uendelige Mørke.

„Forbarmende Gud og Frelser!“ udbrød han og tryk-
kede det Krucifix til sit Bryst, som havde staaet ved hans
Lampe, og som han ubevidst havde grebet, inden han bort-
førtes i det svimlende Syn. Det var ham nu som det døde
Frelserbillede fik Liv i hans Haand og saa' paa ham med
den evige, almægtige Kjærligheds Taare i sit Øje.

Paa denne Draabe stirrede han nu alene, som før paa
den sorte Draabe i hans Pen. Den vorede og faldt, og
hvor den faldt, blev Verdensrummets sorte Ocean et Øjeblik
til et Blodhav; men i samme Øjeblik stod Solen op der-
over og han saa', det var et Hav af himmelske Roser. I
samme Nu belyste Morgensolen i Klostercellen den gamle
Seers Afsyn og Skikkelse, han laa bleg, men stille, med et
næsten forklaret Ansigt i sin Ligkiste.

Lampen var udbrændt, Timeglasset var endnu ikke helt
udrundet; men inden dets sidste Sandskorn udbrandt, stode
de fromme Klosterbrødre ved den døendes Leje og modtog
hans sidste Betsignelse.

Hans Pen laa paa Gulvet, en Blæddraabe laa paa
Bladet. I det aabne Cellevindue stod en rød Blomst, han
en Gang havde hjembragt fra Østerland, og fra hvis Blad
en rosenrød Dugdraabe var nedfalden paa Karmen.

Den døende pegede ud mod den rosenrøde Morgen-
himmel og fortalte Brødrene i saa Ord, hvad han havde
set. Det sidste Sandskorn udbrandt af Timeglasset. Den
gamles Røst var forstummet med hans sidste Bøn. Hans
Hænder laa foldede over hans Bryst. Hans Øjne vare
lukte; men hans sidste Suk var blevet til et himmelsk Smil
paa hans Læber. Ved hans Fordefærd laa Bogen med hans

Levnet og hans fromme Aftentanker ved hans Baare. Hans sidste Tanker om det ondes Magt og Oprindelse stode, som en eneste stor Blæddraabe, paa det sidste Blad; men ved Bogens Side stod den røde Blomst endnu med sine lange nedhængende Blomsterklokker, der havde en Dugdraabe fra Sommernatten i hvert af de fine Bægere.

Det var den Blomst, som de lærde kalde Fuchsia, men som siden almindelig kaldes Kristi Bloddraabe.

B. S. Jagemann.

Den blindes Sang.

Mig Stakkel vækker enhver, som kan,
en Stjærn med et villigt Sind;
men ingen tror, at den blinde Mand,
paa Solen har stirret sig blind.

De ynke mig alle med dulgt Foragt
og kalde mig tosfet og arm;
men ingen véd, at Solen har lagt
sit Billedes Glans i min Barm.

De kalde mit Liv en øde Nat,
mig selv en jammerlig Ting,
og præke mig for, hvor rent forladt
jeg raver i Verden omkring.

Da smiler jeg i min ensomme Braa
og lær ad den kloge Flok,
hvis tusend Djne dog aldrig saa',
at Natten har Stjærner nok.

Da fatter jeg først et gammelt Ord:
 at vorde seende blind, —
 hvi mangt er skjult for de vise paa Jord,
 men klart for det barnlige Sind.

Da takker jeg Gud, som slukked et Blik,
 der sygned ved Lysets Glans,
 men tændte paa ny, da hint forgik,
 den indre, levende Sans.

Da jubler jeg højt, jeg blinde Mand,
 og bytter med ingen Kaar;
 min Stjerne bag Mulm ej blegne kan
 for Sol i Saligheds Vaar.

P. A. Jensen.

Roserne.

Nede i en fattig, mørk Kjælder boede en Moder med fine to Børn, en lille Dreng og en lille Pige. Drengen var raff og stærk og sprang munter omkring, men den lille Pige laa altid stille og rolig i Sengen; hun kunde næppe røre sig, uden at det smertede, kunde aldrig komme uden for den kolde, uhyggelige Stue, ud i det varme Sollys, som hun vidste herskede uden for, men som aldrig kastede en Straale ind ad det lave Vindue, hvor igjennem man intet saa' uden et gammelt, forfaldent Plankværk, fortmalet, med brede Sprækker og Revner mellem Brædderne. Den lille Pige havde ikke altid været syg som nu, det var ikke saa meget længe siden, hun sprang omkring med sin Broder, Karl, med bare Fødder og bart Hoved, saa let og glad

som Fuglen, der syngende sløj hen over hende i den klare blaa Luft; men en Dag faldt hun baglængs ned ad en temmelig høj Trappe, og siden den Tid havde hun bestandig været fængeliggende. Hvor længe det var siden, vidste hun ikke selv, thi den ene Dag gik som den anden med en Ensomformighed, der kun afbrødes af Karls muntre Passiar og bestandige Løben ud og ind, thi Karl var hendes eneste stadige Selskab. Hun havde vel sin Moder og holdt ubefkrivelig meget af hende; men tidlig om Morgenens, mangen Gang midt om Natten, maatte denne gaa hjemme fra for at tjene Brødet til sig og Børnene og kom næsten aldrig hjem før sent om Aftenen.

Den lille Pige laa i Kleglen stille og taalmodig; hun var saa vant til at være syg, at hun næsten syntes, det skulde være saaledes. Men stundom kunde hun dog blive greben af Længsel efter at være rask og stærk som andre, efter at kunne bevæge sine Lemmer frit, springe op, gaa, hvorhen hun vilde, se Solen og den klare Himmel, se grønne Træer og høre Fuglene synge, en Længsel, der gjorde, at hun maatte græde ved Tanken om al den Herlighed, som var til for alle, kun ikke for hende. Men naar hun saa havde udgrædt sin Sorg, blev hun atter blid og stille, og kom saa Karl, havde hun strax et Smil til ham, for at han ikke skulde blive bedrøvet ved at se, at hun var det.

Saaledes svandt Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, og alt imens voksede Karl og blev en stor Dreng, og nu var han saa gammel, at han skulde begynde at gaa i Skole. Han glædede sig dertil, som et Barn glæder sig over enhver Forandring; han vidste ikke, hvad Skole var, han kjendte den kun gjennem sine ældre Legekammeraters Fortællinger, og disse drejede sig mest om, hvor morsomt de havde det i

Frikvarteret. Lejlighedsvis berørte de ogsaa et og andet af, hvad de lærte og hørte, og af disse forffjellige Løskrevne Brudstykker skabte Karl det vidunderligste Lysebillede, saa skjönt, som hans Iudbildningskraft var i Stand til at frembringe det. At Marie ikke kunde dele al denne forventede Lykke og Glæde med ham, var hans eneste Sorg; men han trostede sig med, at han jo kunde fortælle hende alt, hvad han saa' og oplevede, saa det var dog næsten, som om hun selv var med til det altsammen. Det lovede han hende da ogsaa paa det bestemteste, at han vilde gjøre, og Marie var næsten lige saa glad som han, da han en Morgensfund for første Gang gav sig paa Vejen til Skolen, meget stolt af en ny Hue, han i den Anledning havde faaet, og af en Tavle, han bar under Armen; hvad han skulde bruge den til, havde han kun en meget utydelig Forestilling om, men han ventede sig overordenlig megen Fornøjelse af den. Da han var gaaet, laa Marie ganske ene og savnede sin Broder, længtes, græd lidt, men glædede sig saa til, at han skulde komme hjem og fortælle hende alt det vidunderlige, han vist nok nu oplevede. Han kom da ogsaa og havde meget at fortælle, mest om de nye Skolekammerater, men saa kom Tavlen frem, og han havde ikke Tid til at tale mere. Marie laa og betragtede hans alvorlige Ansigt og spændte Miner, medens han forgjæves bestræbte sig for at give Tallene en Form, der nogenlunde lignede den, Lærerens Tal havde, og alt imedens tænkte Søsteren, at det dog maasse ikke var saa helt morsomt at gaa i Skole.

Saaledes gik nogle Dage, men saa kom Karl hjem en Middag mere stille, end han plejede, satte sig hen til Søsterens Seng og sagde: „Nu skal du høre, hvad Hr. Max fortalte i Dag“ — og i sit barnlige Sprog fortalte han den syge Søster om, hvorledes Vorherre en Gang for

mange, mange Aar siden gif omkring paa Jorden som et Menneſte, hvorledes alle de ſyge og bedrøvede kom til ham, ſom altid ſendte dem glade bort. „Dg det er virkelig ſandt“, ſluttede Karl, „for Hr. Mar fortalte det til os alle, og Jeſus er ſaa god, ſaa god, ſiger han, og hjælper os alle, naar vi bede ham om det.“ „Mon han da ogſaa vil hjælpe mig,“ ſagde Marie; „hvor er han, kan du finde ham og bede ham om at komme og gjøre mig raſk.“ „Nej, det kan jeg ikke, for nu er han i Himlen igjen, det er mange Aar ſiden, han var paa Jorden, det var længe før vi bleve fødte; men det gjør ingen Ting, for han kan godt høre alligevel, naar vi bede ham om noget, og Hr. Mar ſiger, at han er ſaa god, ſaa god, at ikke et Menneſte i hele Verden er ſaa god ſom han.“ „Seg vil bede ham om at komme,“ ſagde Marie. „Det vil jeg ogſaa, og ſaa ſkal du ſe, han ſiger ikke nej, for naar jeg var Vorherre, og du bad mig om at gjøre dig raſk, ſaa vilde jeg ſtrax ſige ja; og naar han nu er meget, meget bedre end vi, ſaa tror jeg umulig, han kan nænne at lade dig være ſyg længere.“

Dg med Hjærtet fuldt af barnlig Tro og Tillid bad de begge til den Frelſer, hvis Navn de hidindtil end ikke havde kjendt, men ſom nu pludſelig ligesom aabenbarede ſig for dem med hele ſin uendelige Kjærlighed. Dg ſaa maatte Karl fortælle det ſamme atter og atter, thi Marie kunde ikke blive kjed af at høre det; og da det var blevet Aften, og hun lagde ſig til rette for at ſove, ſyntes hun, at hun aldrig i ſit Liv havde været ſaa glad, og det var hende, ſom om hun allerede begyndte at komme ſig, ſom havde Frelſeren alt været hos hende og borttaget hendes Sygdom.

Men Marie blev ikke raſk, — hun laa ligesom før Dag efter Dag, ſjælden fri for Smerter, ſvag og hjælpeløs.

Men hun folte nu ikke saa meget som før, hvor kjedeligt det var, saaledes at ligge ganste ene, thi nu havde hun saa meget at tænke paa i de vidunderlige Fortællinger, som Karl meddelte hende, og som hyppig forøgedes med nye, hun aldrig tilforn havde hørt. Alt dette laa hun og glædede sig over, og medens hun stirrede paa det gamle, sorte Plankværk, der var alt, hvad hun kunde se af den Verden, der laa uden for Kjælderstuen, opfyldte hendes Indbildningskraft Rummet med de herligste Skikkelser, saa at hun egenlig aldrig mere var ene. Og naar Smerterne bleve saa store, at hun maatte græde, saa mindedes hun Frelserens Liv paa Jorden, hvorledes al Nød og Sorg maatte forsvinde, naar han nærmede sig, hvorledes Storm og Uvejr, Sult og Savn, Sygdom, ja Døden maatte bøje sig for hans stærke Guddomsord. Hun kjendte godt Jesus, syntes hun, hun vidste endog saa, hvorledes han saa' ud; thi i Drømme saa' hun ham ofte staa ved Sengen; hun folte hans Haand paa sin smertende Pande og horte hans Ord lyde til hende, som det saa ofte havde lydt til andre syge og lidende: „Jeg vil, blive fund!“ Naar hun saa vaagnede og folte, at hun endnu bestandig var svag og afmægtig, blev hun bedrøvet, fordi det kun havde været en Drøm; men midt under Graaden derover, var der noget inden i hende, der sagde, at Drømmen en Gang skulde blive til fuld, skjøn Virkelighed.

En Dag kom Karl hjem midt paa Formiddagen, ganste aandeløs. „Nu bliver du snart rask,“ raabte han, før han var kommen rigtig ind i Stuen, „jeg har fortalt Hr. Max om dig, og han sagde, at han vilde bede sin Læge om at se lidt til dig i Morgen, og saa skal du se, du faar det godt, for Lægerne kan gjøre alle Folk raske, og jeg er saa

glad, saa glad; men jeg maa af Sted, for jeg løb hjem i Frikvarteret for at fortælle dig det." Og borte var Karl.

Men Marie, som bestandig var opfyldt af den ene Forestilling, at Borherre selv maatte komme, hvis hun nogen Sinde skulde blive rask igjen, og som af Karls hurtige Bessed bedst havde forstaaet den Ytring, at Lægen kunde gjøre alle Mennesker raske, kom i sit stille Sind saa vidt, at hun var overbevist om, at Lægen maatte være Borherre selv, der omsider var kommen. Hun kunde næppe sove om Natten for Glæde, og hun vaagnede næste Morgen, fuldkommen overbevist om, at inden Aften vilde hun være stærk og rask som Karl. Denne var lige saa vis paa det som hun og var meget bedrøvet over, at han ikke kunde blive hjemme, men maatte gaa i Skole som sædvanlig. Men Moderen blev hjemme i Dag, hun maatte dog høre, hvad Lægen vilde sige, og om han troede, hendes lille Pige kunde faa det bedre. Det var ganske nyt for Marie at have hende hjemme hos sig; ikke engang om Søndagen plejede dette at være Tilfældet, og før Karl begyndte at gaa i Skole, vidste Marie næppe Forskjel paa denne og de andre Dage. Marie laa nu og fortalte om alt det, der saa fuldstændig opfyldte hendes Hjærte, og om Moderen end ikke ganske delte hendes sikre Vished om at blive helbredet, blev hun dog uvilkaarlig glad og fuld af Haab ved den lilles Glæde.

Lægen kom omsider. Han var en høj Mand med graa Haar og saa mildt og venligt et Udtryk, da han bøjede sig ned over den lille Pige, at hun ikke kunde lade være at spørge ham: „Er du Borherre?“ „Nej, min lille Pige,“ svarede han og smilte, „hvoreledes finder du paa det?“ „Jeg troede det, fordi du kan gjøre alle Mennesker raske, og det kan Borherre ogsaa.“ „Kan jeg gjøre alle Mennesker raske,“ sagde Lægen alvorlig, „nej, min lille

Pige, jeg kan slet ingen Ting gjøre, men Vorherre hjælper mig, saa jeg imellem kan hjælpe de syge; men lad os nu se, hvorledes du har det." Han bøjede sig ned over Sengen og begyndte at undersøge Barnet. Hun betragtede med spændt Opmærksomhed hans Ansigt, der bestandig blev alvorligere, og hun syntes, at deri stod intet om, at hun skulde komme sig — hun blev ganske angst. „Bliver jeg rask?" spurgte hun og kunde næppe saa Ordene frem. „Gud kan hjælpe," sagde han og gik bort fra Sengen. Han stod henne ved Vinduet og talte med Moderen; de talte begge med dæmpet Stemme, men den lille vidste, at det var om hende. Moderen græd. „Er det da helt umuligt?" spurgte hun. „Saa umuligt, som at der skulde vore Roser frem af Plankeværket der — men det forstaar sig, for Gud kan det ene være lige saa let som det andet." Han gik hen til den lille, kysede hende og forlod Stuen, der efter hans Bortgang forekom Marie dobbelt saa mørk som ellers.

Hadde han ikke, i det han gik bort, taget alle hendes glade Forhaabninger med sig? Og hun, som havde været saa glad, saa vis i sin Sag, og hendes Moder, som ogsaa havde været saa glad, nu sad hun og græd stille henne ved Bordet. Det var altsaa afgjort, hun skulde aldrig komme sig, aldrig komme uden for til Solskinnet, Fuglesangen og til hele det fri, straalende Liv, der rørte sig uden for, det var umuligt, saa umuligt, som at der skulde vore Roser ud af det gamle Plankeværk — saa umuligt, men var det da saa utroligt, at det kunde ske? Var der ikke slet mangfoldige Ting, langt vidunderligere? Og hendes Tanke fløj tilbage i Tiden til en lille Pige, et Barn som hun, der var død, da Frelseren kom, men som blev levende igjen, da han udtalte Ordet. Marie blev glad igjen. „Græd

nu ikke, Moder," sagde hun, „jeg bliver raff alligevel, der kan godt vore Roser ud af Plankeværket, hvis Vorherre vil.“ „Af, mit Barn, der sker ingen Mirakler mere.“ „Ja men der kan godt ske, hvis Vorherre vil have det, for han kan gjøre alt, hvad han vil, og du skal se, jeg kommer mig dog.“ Moderen rystede paa Hovedet, hun kunde ikke ret tro det.

Men Marie troede det, og nu var det, som om hun godt vidste, at Vorherre ikke vilde komme til hende saaledes, som hun hidtil havde troet, i synlig Skikkelse, men som om det skulde være gjennem Roserne, han vilde aabenbare sig; og mangen Nat, naar hun laa vaagen i Smerte, stirrede hun paa de gamle, sorte Brædder, om ikke Roserne vilde skyde frem, og ofte vaagnede hun og havde drømt, at de vare der, at deres Blade skjulte hele Plankeværket, medens de dejlige, røde Blomster sendte deres Duft ind til hende, hvor hun laa, saa Smerten forlod hende, og hun rejste sig fra Sengen og satte sig ud under de duftende Roser; men naar hun vaagnede, forsvandt det alt, og hun saa kun de nøgne Brædder. Og Tiden gik, og det blev Vinter, og det blev Vaar, og den lille Pige laa stadig i Sengen og tænkte paa Vorherre og paa Roserne, og hun var saa vis paa, at hvor længe det end vilde vare, en Gang skulde dog Drømmen blive Virkelighed, skulde Roserne dufte for hende og gøde Sundhed og Styrke over hendes svage Legeme.

Men inde paa den anden Side af Plankeværket strakte sig den dejligste Have, med Blomster saa skjønne, at den lille Pige kun i Drømme havde sét Mage dertil; herlige Frugttræer strakte deres Kroner højt op over Bræddevæggen, skjønt de ikke kunde ses fra Sengen i den lave Stue; selv op ad de gamle Planker voksede de. Den bredbladede Vin-

ranke med sine smukke, fine Slyngraaede stod Side om Side med Fersentræet, hvis dunkindede Frugt om Efteraaret sfinneede frem mellem de smalle, spidse Blade, og rødrende Aprikoser sad i store Klynger, omsværmende af summende Bier. Der var en mageløs Yppighed og Frodighed, og deraf kom det, at Plankeværket var saa gammelt og forfaldent, thi Havens Ejer frygtede for at skade sine Træer ved at lade det sætte i Stand. Hans Have var hans Djesten, han elskede hvert Træ, hver Busk, hver Blomst, ja selv Ukrudtsplanterne havde Del i hans Kjærlighed, saa han stundom næppe nænnede at luge dem bort. Derfor lod han ogsaa det vilde Rosentræ have Ro, som pludselig var skudt frem ved Siden af Vinranken; ingen havde plantet det, det var kommet af sig selv, som man siger, men det voksede med en saadan Hurtighed, at den gamle Herre blev ganske betænkelig til Mode derved og overvejede, om han dog ikke hellere skulde skjære Træet bort, for det blev altfor stort; det kunde jo muligvis skade hans kjære Frugttræer. Da en Dag stod han allerede med Kniven i Haanden for at gjøre Alvor af det, men da duftede de grønne Rosenblade med en saadan Ynde og Friskhed, at han ikke nænnede det. „Det gaar vel ud i Vinter,“ sagde han halv beroliget til sig selv, „og endnu er det for lille til at gjøre Skade.“

Saa fik det unge, ranke Rosentræ Lov til at staa, skjönt egentlig paa den Betingelse, at det skulde gaa ud af sig selv; men det gjorde det ikke, der var for kraftigt et Liv i det, til at Vinterkulden kunde faa Bugt med det, naagtet det ikke var skjærmet mod den, saaledes som Frugttræerne. Saa kom Foraaret, og i solummende Livsfylde skjød Træet Blade, ja Knopper, og stod der saa ungt og blomstrende, saa vidunderligt dejligt og dog saa ydmygt, at det maatte glæde Hjærtet blot at se paa det. Og alt

imedens det vorede, laa den lille syge Pige og længtes og spejdede efter Roserne og vidste ikke, at de allerede blomstrede i deres rigeste Skjønhed bag ved de gamle Brædder, som skjulte dem for hendes Blik.

Da vaagnede hun en Nat og saa' ud af Binduet, Maanen skinnede saa klart, de sorte Brædder fik en hvidlig Glans i det usikre Dæmringslys; men fra en Kevne pippede noget frem, der kastede en Skygge paa den lyse Baggrund. Hvad var det dog? Det saa' ud som ganske smaa Blade. Nu kom Roserne vist. Dog, det var vel kun en Drøm denne Gang, som saa ofte før, og dog syntes den lille, at hun aldrig havde sét det saa tydeligt som netop nu, og hun stirrede paa det saa længe, til hendes Dine bleve trætte, og hun faldt i Søvn med den Bøn, at det ikke maatte være forsvundet, naar det blev Dag. Nej, det var der endnu, Karl kunde ogsaa se det, og han gik ud for ret at se, hvad det var. Det var en ganske lille Rosengren, der pippede frem fra en bred Kevne mellem Brædderne. Mariæ Dine saa' i de spæde Blade den første Begyndelse til Opfyldelsen af hendes Drøm, og med Haab og Længsel vogtede hun paa den spæde Gren; den var det første, hendes Dje søgte om Morgenens, det sidste, hendes Blik hvilede paa om Aftenen, skjønt hun da næppe kunde se den, og mange Gange vaagnede hun om Natten, troede, at alt havde været en Drøm, og beroligedes saa igjen ved at se, at det dog var Sandhed.

Og det var Foraar ude i Naturen, dejligt varmt Foraar, Fuglene sang, Himlen var klar og blaa, Træernes Kroner susede i den lette Vind, som for Spøg truede med at berøve Frugttræerne deres Blomster, der tæt og hvidt som Julens Sne laa hen over de grønne Blade. Alt vorede og trivedes i det varme Solskin, ogsaa Rosentræet

og med det Grenen, der saa kjæft var gaaet sin egen Vej; den voksede, skjönt den ikke havde Solvarme, men den hentede sin Næring fra den solrige Have indenfor. Og alt imedens den fik Knopper og Blomster, voksede der noget andet op i den lille, mørke Kjælder, hvor den syge Pige saa længe havde ligget bleg og stille. Der, hvor det saa' ud, som kom der aldrig Solskin, voksede ogsaa en Rose frem, saa tykt og stille, at man næppe mærkede det, før den var der — det var Sundhedsrosen paa den lilles Kinder.

Hvorledes blev hun rask? Ingen kunde sige det. „Det er Foraaret,“ sagde Nabokonerne, „det er da ogsaa mange Aar, siden det har været saa velsignet som nu, det er Foraaret, som har gjort hende sund.“ „Det er Roserne,“ sagde Karl og jublede, da han og Moderen første Gang førte Marie ud i den fri Luft, hen til Rosengrenen paa det gamle Plankværk. „Det er Vorherre,“ sagde den lille stille og kyskede dem begge to og kyskede en frisk udsprungen Rose, „det er Vorherre, som kom alligevel, jeg vidste jo nok, han vilde.“

Men Moderen tænkte paa, hvad Lægen havde sagt, om hvor umuligt det var, at de to Ting kunde ske, som nu dog vare skete for hendes Døtre; hun tænkte paa, hvad hun selv havde sagt, at der skete ingen Mirakler mere, og medens hun saa' op i den dybe, blaa Himmel, opsteg en Tak fra hendes Hjærte til ham, som havde hørt Barnets Bøn og havde aabenbaret sig i guddommelig Kraft og guddommelig Kjærlighed — aabenbaret sig gjennem Roserne.

Berta.

Mit Skib pløjer Havet,

Mit Skib pløjer Havet, og Bølgen gaar hvid,
 og Skyerne hastige skride;
 men endnu er det Solvejrs og Midsummerstid,
 og endnu har jeg Bøen den blide.
 I Medgangs Strøm, i staaende Vind,
 kan Røret føres med Lyst og med Lempe;
 af, kunde jeg og paa Bølgerne dæmpe
 mit spejdende Blik og mit higende Sind!

Hvad lover os Himlen med Skybanken hist,
 hvis Kanter i Solskinnet funkler?
 Til Tvivlen og Frygten den figer kun for vist,
 at Lyset staar ved Magt bag det dunkle.
 Som Havets Fugl, der aldrig har No,
 saa svæver paa Dybet Forhaabningens Tanke;
 som Bølgeflag skifter om Sejlerens Plante,
 saa vexler mit Hjærte med Mistviol og Tro.

Jeg kjender en Strand, saa fredelig og grøn,
 hvor Bækken i Løvskjulet spiller,
 hvor Søgangen kastes med det sagteste Drøn
 og døves fast af Sangfuglens Triller.
 Der sad jeg tit med Fryd i min Vaar
 og talte de glimtende Sejl i det fjærne;
 did fór jeg tilbage og hastede gjærne
 til Stranden fra Dybet, hvor Havbølgen gaar.

Men fremad nu til den ubekjendte Kyst
 skal Farten og Tankerne stande,
 og pinlige Timer og mangen farlig Dyst
 vil komme paa de vældige Blande.
 Et modigt Sind paa det skinnende blaa,
 i Brændingens Gny, og hvor Lynene gløde,
 kan være fortabt i det vindstille Ode,
 naar Dønningen skulper og Sejlene flaa.

Dg derfor paa Dybet i føjeligt Bejr
 til Himlen mine Sukke jeg sender,
 at over al sin Uro min Sjæl maa vinde Sejr
 og løstes af den Eviges Hænder.
 Det klarrede Blik, den frejdige Hu
 skal gives mig da paa de langsomme Bagter,
 og ingen af Rummet's forfærdende Magter
 skal fylde mit Indre med Tvivl eller Gru.

Ja, det er en Fart, saa kvægende og skøn,
 med himmelske Syner i Folge,
 naar Hjertet kan hvile hos Menneffets Søn,
 der slumred paa den oprørte Bølge, —
 naar Sjælen har lært, i Kjerligheds Favn,
 langt mer end vort Haab og vor Længsel kan drømme,
 og tør, gjennem Storme og stridige Strømme,
 henstride med Lyset mod den rolige Havn.

J. S. Welhaven.

Lille Svend og hans Lam,

Hvor smukt og venligt er dog det lille Vindue dér mod Ost! — hver Morgen, naar det er klart Vejr, ser man Himlen over Skoven straalet i voxende røde og gule Farver, og snart skinner Solen i egen høje Person gjennem de smaa Ruder, og dens Straaler spille paa Moders blanke Kaffeande og paa et Billede paa Væggen, som forestiller Frelseren som Barn — den lille, kjære Jesus, Børnernes Ven. Alt dette havde lille Svend saa ofte sét henne fra sin Seng i Stuens mørkeste Krog, og altid havde han følt sig saa glad over Guds klare Sol, som varmer og lyser over den hele Jord.

Stakkels lille Svend var en Strantning — han havde aldrig været raff, kjendte ikke til andet end at ligge paa sin Seng eller en Gang imellem krybe op for at titte igjennem Vinduet og se, hvor grønt der var uden for, hvor Høengebyens Grene gnygede for Vinden, og hvor den lille Bæk i Dalen glimrede i Dagslyset.

Der oppe paa Himlen gif en hel Flok hvide Smaaskyer, der lignede en Faarehjord, som langsomt blev dreven fra Ost til Vest.

„Mo'er! det er smaa Lam!“ raabte Svend fornøjet og pegede paa de sølvhvide Skyer, som gif i Flok over Himlens blaa Enge. „Lille Svend vil vogte de smaa Lam, ja det vil han!“

Men over Bækken laa en tæt, hvid Taage, der om Natten havde lagt sig dér. Den bestod af det samme som de hvide Lam, Svend holdt saa meget af, en Jordens Dunst — og dog paa samme Tid en Himlens Dug. Jord

og Himmel ere begge lige gode om disse Skyer, som svæve mellem dem begge, og som snart lægge sig som Taager over Jorden, snart svæve let oppe i det uendelige Himmelsrum.

Nu stiger Taagen langsomt i Vejret, det er Lyset, som lokker den op fra den trange Dal, hvor den ligesom ved Trolddomsmagt har ligget bunden hele Natten, men hvorfra den flyr, saa snart Himlens Sol sér ned paa den og spørger: „vil du ikke komme op til mig?“

„O! hvor det er kjønt,“ sagde lille Svend; „nu stiger Taagen op, bare jeg kunde sidde paa Skyen og følge med, saa skulde jeg passe de smaa Lam der oppe; for de maa da have en Hyrde lige saa vel som Lammene her. Moder, kunde du ikke lade Svend følge med der op? Han vilde saa gjerne!“

„Det vil Gud sørge for,“ sagde Moderen, i det hun tog sin lille Dreng paa Skjødets; — „sér du, naar vi rigtig længes efter og holde meget af Lyset, saa skal vi ogsaa en Gang forvandles og løstes af Guds Kjærlighed op til Lyset i Himlen.“

Dg saa var det en Gang en tidlig Morgenstund. — Lille Svend havde ikke haft No hele Natten, han havde længtes efter Morgenrøden, efter Lyset og vist hundrede Gange spurgt: bliver det ikke snart Morgen? Begynder det ikke snart at blive rødt og gult over Skoven? Begynder Taagen over den lille Bæk ikke at stige i Vejret?

„Nej, endnu ikke, Barn; men snart.“

Dg den lille Dreng betragtede med matte Øjne den halvmørke Nattehimmel. „Moder! Taagen vil ikke lette, mon den vil blive liggende hele Dagen? Jeg vilde saa gjerne — Moder, du véd, at jeg er saa lille og let, at jeg nok kunde sidde paa Skyen, ligesom paa en Seng med Bomuld

— saa blødt, saa blødt; det vilde ikke gjøre ondt, som det gjør, naar jeg bare vender mig her i Sengen.“

„Mo'er, lad mig sidde her og se, naar Solen staar op, og saa — naar Taagen løfter sig, lad mig saa følge med og sig: far vel, lille Svend, hils Fader, hils lille Brita og lille Ole, som er der oppe i Forvejen — aa gjør det!“

Dg med ufravendt Blik betragtede den lille Dreng den mørke Himmel, til det begyndte at blive rødt over Skoven, og Morgensolen kastede sine første Straaler paa den over Dalen hvilende Taage, som da strax begyndte at stige til Vejrs og snart svævede frit i den blaa Luft.

Da smilede lille Svend: — „Se, Mo'er, dér sejler Skyen, nu følger Svend med.“

Dg det lille trætte Hoved lagde sig op til Moderens Bryst, Djinene lukkede sig, og intet Aandedrag mærkedes fra de blege Læber.

„Lille Svend! du kjære Barn, nu fik du dit Duffe opfyldt — stig op med den bløde Sky — højt, højt op og vogt dine smaa Lam der oppe.“

Det var en Sorgens, men ogsaa en Glædens Stund, da lille Svend løftedes op fra den mørke Dals Skygger, op mod det evige Lys, paa den lette Sommersky, der blev klarere og klarere, jo højere den steg.

„Far vel, lille Svend, far vel!“

Onkel Adam.

(C. A. Wetterbergh.)

Ved et Tab.

Hvad her vi elske, ejes kun paa Borg,
 paa uvis Frist, — saa er Naturens Orden,
 og vil du være fri for Savn og Sorg,
 da maa du intet elske her paa Jorden!

Men Sorgen er en Engels dunkle Haand,
 som lutrer, hvad dig jordiff kjær er vorden,
 og tvinger mod det evige din Aand,
 og derfor skal du — elske her paa Jorden.

Ludvig Bødtcher.

Høstens Magt.

I Høstens sidste, henrivende Dage,
 naar Marken brunes og Løvet falder
 og Bindenes Suk fra Skoven kalder
 og den hele Natur er en stille Klage,
 hvad er det da, som vækker og stemmer
 de bevægede Røster i Menneskets Indre,
 bringer hans Dje til klarest at tindre
 og aabner hans Barms forborgneste Gjemmer?
 Ikke Foraarets mildeste Luft, der kommer
 med Hilfen fra Primler og Skovanemoner,
 ikke Solfongen selv, den vældige Sommer,
 saa stolt han end bærer de straalende Kroner —

af, ingen af dem har Magt at anslaa
 saa dybe, saa længe vibrerende Toner
 i Menneskets Sjæl for at hvile derpaa,
 som Høstens sidste, henfvindende Dage,
 naar Marken brunes og Løvet falder
 og Jægerens Horn fra Skoven gjalder,
 og den hele Natur er en vildsom Klage.

Dog hjælper det ej, at Dagen vil brede
 sin klareste Glans over høstlige Egne —
 den kan ej gjenvække Sommerens Glæde,
 ej forhindre, at Livets Farver blegne.
 Snart trækker et Slør af isnende Taager
 sig hen over Aasernes skarpe Konturer,
 og oppe i Fjældets ensomste Urer
 sidder Døden stille og venter og vaager.
 Men lige for dette alvorlige Billed
 staar Menneskets Sjæl med beslægtede Tanker
 og søger, for hvad den har troet og villet,
 i Naturens Betydning et fæstende Anker.

A. Munch.

Gjen syn.

„Stke tabt, men gaaet forud.“

„Hvor mødt Frøen bliver af, naar den gaar til Vejrs,
 ud af denne Verden og forsvinder, saa at man ikke kan se
 saa meget som dens Skygge, og saa, — plump! er den

midt iblandt os igjen, naar vi mindst vente den. Er der slet ingen, der kan sige mig, hvor den gaar hen?"

Saaledes sladrede en Guldfmedlarve, som med sine talrige Kammerater foer omkring efter Bytte paa Bunden af Vandet.

Dette dannede en smuk Park midt i en Skov. Statelige Træer voxede rundt derom og affpejlede sig paa den blanke Flade, og Sivene og Forglemmigejerne, som smykkede Parkens Bredder, saa' ud som om de voxede dobbelt, saa nøjagtig gjengav Vandet deres Billeder.

„Hvem bryder sig om, hvad Frøen bestiller?“ svarede en, der havde hørt Larvens Spørgsmaal, „hvad kommer det os ved?“

„Se at skaffe Føden til dig selv,“ sagde en anden, „og lad være at befatte dig med andre Folks Anliggender.“

„Ja, men Sagen har vakt min Nysgjerrighed!“ ivrede den, der først havde talt. „Der allesammen kan jeg se, naar I komme forbi mig her nede mellem Planterne, og naar jeg ikke kan se jer mere, véd jeg, at det er, fordi I ere gaaede længere bort. Men jeg fulgte i dette Øjeblik en Frø, som steg til Vejrs; lige med ét svømmede den hen mod Kanten af Vandet, hvor den begyndte at komme mig af Syne, og strax efter var den ganske borte. Monstro den forlod denne Verden, og hvad kan der vel være oven for?“

„Du dovne Sladderhank!“ udbrød en anden, som var kommen til, „giv Agt paa den Verden, du er i, og lad dem, som ere oven for, om deres Verden, hvis der overhovedet gives noget „oven for.“ Se hvilken Lækkerbiffen, du er gaaet glip af ved din Grublen over ingen Ting!“ Og i det samme snappede den et Insekt bort for Næsen af sin Kammerat.

Disse og lignende Bemærkninger standsede noget Larvens store Videbegjærlighed, og den gav sig igjen til at gaa paa Kov.

Men hvad den end foretog sig, kunde den ikke lade være at tænke paa Frøens mærkværdige Forsvinden, og den begyndte atter at plage sine Naboer med sit Spørgsmaal: „Hvor bliver dog Frøen af, naar den forlader denne Verden?“

Aborrerne skelede til den og skyndte sig bort uden at svare; thi de vare ikke det ringeste klogere paa Sagen end den selv og vilde alligevel nødig blotte deres Uvidenhed; og Alene borede sig saa langt ned i Mudderet, at de intet kunde høre: de kunde ikke taale nogen Forstyrrelse.

Larven blev utaalmodig; imidlertid lykkedes det den at meddele adskillige af sin Slægt noget af sin egen Nysgjerrighed, og nu foer den med sine Tilhængere omkring i alle Retninger og stillede det samme ufornuftige Spørgsmaal til enhver, de mødte.

Pludselig hørt et Plof i Vandet, og en stor, gul Frø svømmede ned paa Bunden mellem Larverne.

„Spørg Frøen selv!“ foreslog en Aborre, som hastig skød forbi Larven, med et ondskabsfuldt Djekast. Og virkelig syntes det at være et meget godt Raad; men Tingen var lettere sagt end gjort. Thi Frøen var en Person af Betydning, for hvem de mindre Parkbeboere nærede stor Respekt, og der fordreides en ikke almindelig Dristighed til at spørge et Bæsen af dens Rang og Værdighed, hvor den havde været henne, og hvorfra den kom. Den maatte med Rette betragte en saadan Forespørgsel som et meget stærkt Stykke af Nysgjerrighed eller Næsvished.

Dog, en saadan Lejlighed turde ikke forsømmes, og efter at have svømmet et Par Gange omkring Roden af en

Bandslilje samlede Larven alt sit Mod, og i det den med de allerydmigste Gebærder nærmede sig Frøen, spurgte den:

„Maa det være en højst ulykkelig tilladt at tale?“

Frøen fæstede i Forbavselse sine gulbrandede Djne paa den og svarede:

„Ulykkelige burde helst tie. Jeg taler aldrig, uden naar jeg er fornøjet.“

„Men jeg vil blive lykkelig, hvis jeg maa tale,“ henstillede Larven saa indsmigrende som muligt.

„Saa tal væk!“ sagde Frøen, „hvad kan det angaa mig?“

„Meget ærede Frø,“ svarede Larven, „der er noget, jeg vilde spørge dig om.“

„Spørg væk!“ udbrød Frøen, ganske vist ikke i nogen særdeles opmuntrende Tone; men Tilladelsen var nu dog given.

„Hvad er der oven for Verden?“, spurgte Larven med en for Bevægelse neppe hørlig Stemme.

„Hvad for en Verden mener du?“ raabte Frøen, og dens store, stirrende Djne rullede i Hovedet.

„Denne Verden, naturligvis! vor Verden“, svarede Larven.

„Denne Park, mener du?“ bemærkede Frøen med et medlidende Smil.

„Jeg mener det Sted, hvor vi leve, hvad du saa maatte behage at kalde det“, sagde Larven næsvist, „jeg kalder det Verden.“

„Gjør du, siffige lille Knægt!“ svarede Frøen. „Hvad er da det for et Sted, hvor du ikke lever, dette „oven for Verden?““ Og Frøen lo, saa det klukkede i den.

„Det var netop, hvad jeg ønskede, du skulde sige mig“, sagde Larven muntert.

„Nej virkelig, du smaa!“ udbrod Frøen og rullede atter Øjnene, men denne Gang var det med et skjælnst Smil; „nu vel, hør efter, saa skal jeg sige dig det. Det er tørt Land.“

Der blev nogle Sekunders Tavshed. „Kan man svømme der?“ spurgte saa Larven i en nedstemt Tone.

„Det skulde jeg næsten ikke tro“, sfoggerlo Frøen. „Tørt Land er ikke Vand, du smaa! Der er netop det, det ikke er.“

„Men jeg bad, om du vilde sige mig, hvad det er“, vedblev Larven.

„Af alle frittende Skabninger, jeg er truffen paa, er du virkelig den mest trættende“, raabte Frøen, „hør nu da: tørt Land er noget, der ligner Mudderet her nede paa Bunden; kun er det ikke vaadt, fordi der intet Vand er.“

„Virkelig“, faldt Larven ind, „hvad er der da?“

„Det er netop Luften“, udbrod Frøen, „der er naturligvis noget, og de kalde det Luft; men hvordan jeg skal forklare det, véd jeg ikke. Min egen Mening derom er, at det er det nærmest mulige til ingen Ting. Forstaar du?“

„Ikke ganske“, svarede Larven nølende.

„Tænkte jeg det ikke nok! — Men hør nu mit Raad: gjør ikke flere dumme Spørgsmaal, der kommer ikke det ringeste godt deraf“, sagde Frøen med Eftertryk.

„Højagtede Frø!“ indvendte Larven, „heri maa jeg være uenig med dig. Meget godt vilde der komme deraf, hvis jeg kunde saa min Videlyst tilfredsstillet og erhverve den Kundskab, jeg søger. Hvis jeg lærer at være fornøjet med, hvad jeg har, vil det altid være noget. Nu føler jeg mig højt ulykkelig over min Uvidenhed.“

„Du er en skrækelig paatrængende Fyr“, raabte Frøen, „som ikke vil lade dig nøje med andres Erfaring.“

Jeg siger dig, at Tingen er ikke en Tanke værd. Dog, jeg er nær ved at beundre din, for en saa ubetydelig Skabning virkelig forbausende Udholdenhed; jeg vil derfor gjøre dig et Tilbud. Naar du vil sætte dig paa min Ryg, skal jeg selv bringe dig op til det tørre Land, saa kan du se, hvad der er, og hvordan du synes om det. Men huff, at det er dit eget Paafund; jeg betragter det som en Latterlighed og tilbyder dig kun min Hjælp for at fornøje dig."

"Dg jeg modtager den med en grænseløs Taknemmelighed", udbød Larven henrykt.

"Saa kryb da op paa min Ryg og hold dig saa godt fast, du kan. Huff, hvis du falder af, forlader jeg Bandet uden dig."

Larven adlød, og Frøen naaede, sagte sømmende, Sivene ved Bredden af Bandet.

"Hold fast!" raabte den, løftede Hovedet op af Bandet og klavrede ad Skraaningen op i Græsset.

"Se saa, nu er vi der", udbød den. "Hvordan behager det tørre Land dig saa?"

Men ingen svarede.

"Halloj! horte?" vedblev den, "det var nok det, jeg frygtede for. Han er bleven ffyllet ned af min Ryg, den Klodrian. Det var ret fortrædeligt; men derved er intet at gjøre. Maaffe kan han arbejde sig herhen til Kanten af Bandet, saa at jeg kan hjælpe ham op. Jeg vil dog vente lidt efter ham."

Dg Frøen hoppede lystigt omkring i Græsset ved Bandkanten; nu og da fignede den ned mellem Sivene, for om muligt at opdage Larvens mørke, brogede Skikkelse.

Men nu Larven? — Saa langt fra at være gleden ned af Frøens Ryg ved Uagtsomhed, havde den klynget sig

fast med Haabets hele Styrke, indtil dens Ansigt begyndte at komme op over Vandet.

Men i samme Øjeblik tumlede den hovedfulds tilbage i Parken, skjælvende og kæmpende for Livet. Den var som ramt af et Slag, en Dødsmathed fulgte efter, og det varede adskillige Sekunder, før den kom til sig selv.

„Skækkeligt!“ raabte den, da den var kommen lidt til Kræfter. „Oven for denne Verden er kun Døden; Frøen har bedraget mig. Derhen kan den i ethvert Tilfælde ikke gaa.“

Dg med disse Ord vendte Larven tilbage til sine tidligere Beskæftigelser; dens Iver for Graafkning havde faaet et haardt Stød, men dens Mod var ikke kuet.

Den nøjedes nu med at samtale med sine Venner om, hvad den havde udrettet, og hvor den havde været. Dg hvo kunde vel ubevæget lytte til en saadan Fortælling. Det nye, det hemmelighedsfulde, det farlige og det endnu uforklarlige ved Frøens Forsvinden, alt gav Sagen en romantisk Interesse, og Larven havde snart en Sværm Ledsagere af sin egen Slægt i Hælene paa sig, og der blev spurgt, sladret og opstillet Gissninger i det uendelige.

I Mørkningen, da man ophørte at gaa efter Bytte for den Dag, og vor videbegjærlige Larve vendte tilbage fra en noget forsinket Jagt mellem Vandplanterne, fik den pludselig Øje paa sin Belynder, den gule Frø, som sad hensunken i dybe Tanker paa en Sten paa Parkens Bund.

„Du her!“ udbrod den forbausede Larve, „faa har du vel slet ikke forladt denne Verden. Hvor har du ikke bedraget mig! — Men det kommer der af at fæste Lid til Folk, man ikke kjender, saadan som jeg har været tosset nok til at gjøre.“

„Du krænker mig dybt med dine fornærmelige Be-

mærkninger“, sagde Frøen alvorligt; „dog, jeg tilgiver dig, fordi du er for indskrænket og uvidende til, at man skulde vente nogen Opdragelse af dig. Det faldt dig sagtens slet ikke ind at tænke paa, hvad jeg maatte føle, da jeg i Morges landede paa Græsset og opdagede, at jeg ikke længere havde dig paa min Ryg. Hvorfor sad du ikke fast, som jeg sagde dig? Men saaledes gaar det altid med jer indbildske Narre, som tro, at I kunne fatte Alverden og trænge ind i alt muligt. I væltes over Ende af den første praktiske Banfselighed, I møde.“

„Dine Bebrejdelser ere fulde af Uretfærdighed,“ svarede Larven fornærmet.

Det er klart, at de vare paa Veje til at komme op at skjændes, og det vilde sikkert ogsaa være slet, hvis ikke Frøen med ualmindelig Sjælsstorhed havde bedet Larven fortælle sin egen Historie om, hvad der var hændt den, og frigjøre sig for Sigtelsen for Indskrænketbed og Klodsethed, om den ellers kunde.

Den Historie var snart fortalt; Frøen betragtede i Tavshed Larven med sine store, stirrende Øjne, medens denne gjennemgik Enkelthederne af sit rædselsfulde Uventyr.

„Og da det nu,“ sluttede Larven, „er aabenbart, at der oven for Verden kun gives Død, maa alle dine Historier om, at du gaar derhen, være blot og bar Opdigtelse. Hvis du derfor virkelig forlader denne Verden, gaar du et Sted hen, hvorom du ikke vil fortælle mig. Du har Ret til din Hemmelighed, indrømmer jeg; men da jeg ikke har Lyst til oftere at løbe med Limstangen, har jeg den Ære at ønske dig god Nat.“

„Ikke forinden du har hørt ligesaa opmærksomt paa min Beretning, som jeg har hørt paa din,“ sagde Frøen.

„Det er ikke mer end billigt,“ svarede Larven og stand=

se. Saa fortalte Frøen, hvorledes den havde ventet ved Bredden af Parken i det forfængelige Haab, at Larven skulde komme, hvorledes den havde hoppet omkring i Græsset og figet mellem Sivene efter den. „Dg til sidst,“ vedblev den, „saa' jeg, om jeg end ikke fik Dje paa dig, et Syn, som har større Interesse for dig end for noget som helst andet levende Væsen,“ — og her standsede den.

„Dg det var,“ — spurgte Larven, hvis Nysgjerrighed vaagnede paa ny, og hvis Brede begyndte at gaa over.

„Op ad den glatte, grønne Stængel af et Siv,“ fortsatte Frøen, „saa' jeg en af din Slægt klatre langsomt og gradvis, indtil den var kommen helt op af Vandet, udsat for Solens fulde Lys og Varme. Temmelig forundret over dette Syn, da jeg jo kjender den store Forfærlighed, I nære for de skyggesfulde Steder paa Parkens Bund, vedblev jeg at se til og opdagede nu, — men hvordan det gik til, kan jeg ikke sige, — at der kom ligesom en Keve i din Slægtninges Legeme, og lidt efter lidt og under voldsomme Anstrængelser fremstod deraf en af de straalende Skabninger, som slagre gjennem Luften, jeg talte til dig om, og lyse for Djuene af alle, der opfange et Glimt af dem, — en pragtfuld Guldsmed!

„Som om den kunde være vaagnet af en forfærdelig Drøm, løstede den Vingerne ud af det Hylster, den forlod. I Begyndelsen vare de klamme og sammenkrumpe; men den udstrakte dem i Solskinnet, og til sidst lyfte de som af Ild.

„Hvor længe denne mærkværdige Forvandling stod paa, kan jeg næppe sige, saa betagen var jeg af Forbauselse og Beundring; til sidst saa' jeg den smukke Skabning søge Ligevægt i Luften et Sekund eller to, før den begav sig paa sin Flugt. Jeg saa' de florslette Vinger tilbagekaste det

rige Solskin, som strømmede ud over dem, og jeg hørte deres Slag imod Luften. Og jeg saa' dens Begeme udførende Straaler af glinsende blaat og grønt, mens den fløj af Sted langt, langt over Vandet og beskrev Kredse i Luften, som ikke syntes at skulle faa Ende. Saa skyndte jeg mig her ned for at søge dig, for din Skyld opfyldt af Glæde over de Efterretninger, jeg kunde bringe."

Froen tav, og en lang Pausse fulgte.

"Det var en vidunderlig Historie," sagde Larven omsider med mindre Bevægelse, end man skulde have ventet.

"Ja, en vidunderlig Historie!" gjentog Froen, "tør jeg spørge om din Mening?"

"Det sommer sig for mig at underkaste mig din," var Larvens beffedne Svar.

"Godt! Du har gjort store Fremffridt i Høflighed, min lille Ven!" bemærkede Froen. "Nu vel, jeg tror, at hvad jeg har sét kan forklare den ubegribelige Nysgjerrighed og nærgaaende Paatrængenhed, hvormed du søger Underretning om Verden oven for."

"Det kunde være muligt, forudsat at man tør tro paa din Fortælling," mumlede Larven med en tvivlende Mine.

"Huff," udbrød Froen, "at din Mistillid kan være mig ligegyldig, men at du maasse berøver dig selv en Trøst."

"Og du tror virkelig, at den herlige Skabning, du beskriver, en Gang har været —"

"Ei!" raabte Froen, "jeg indlader mig ikke paa Forflanger. Far vel! Nattens Skygger lægge sig over din Verden. Jeg vender tilbage til mit grønklædte Hjem paa den tørre Jord. Gaa til Hvile, du lille! og vaagn op i Haab."

Froen svømmede til Bredden og klavrede op ad Skraa-

ningen, medens Larven vendte tilbage til sine Slægtninge, som i Mørkets Timer udhvilede efter Dagens travle Virksomhed og Anstrængelser.

*

*

*

„Lover du det?“ sagde en bedende Stemme.

„Jeg lover det!“ lød det alvorlige Svar.

„Dyrigtigt?“ spurgtes der atter.

„Højtideligt!“ svarede Larven.

Men Stemmen var mat og svag; thi vor Larve var syg og urolig. Dens Lemmer havde tabt deres Styrke, og den følte et beshynderligt Tryk paa sig. De Dyr, den plejede at forfølge, gik frygtløst forbi den; de Planter, op ad hvilke den ellers slyngede sig med saa stor Behændighed, var det den ubehageligt at træde paa; ja selve Vandet, hvori den var født, og igjennem hvilket den havde forstaaet at skyde sig frem med saa stor Færdighed, tyngede paa den med sin Vægt.

Op maatte den nu gaa, op, op! Det var den stærke Følelse, som besejrede alle, og for hvilken Larven følte, at ogsaa den maatte bøje sig, som for en uundgaaelig Lov. Og den tænkte paa Frøens Fortælling og følte en rystende Overbevisning om, at nu var Øjeblikket kommet, da dens Skjæbnes Gaade skulde løses.

Venner og Slægtninge vare samlede omkring den, nogle i Alder med den, andre en Generation yngre og først i dette Aar indtraadte i Tilværelsen. Alle vare de Trossæller og Tilhængere, hvem Larven havde indgivet sine egne entusiastiske Forhaabninger; i denne Svaghedens Time vilde de gjerne have hjulpet den, om de formaaede. Men nu gaves for den ingen anden Hjælp end Haabet, og det ejede den, maasse mere end nogen af de andre.

Derpaa fulgte en alvorlig Bøn og et højtideligt Løfte

om, at den, saafremt de store Forhaabninger viste sig at være faunde, vilde komme tilbage og sige dem det.

„Men ak! hvis du glemte det!“ udbrod en af de yngre, frygtfuld og urolig.

„Glemme det gamle Hjem, min Ven!“ sagde den syge, „glemme det lystige Liv her nede, Jagtens Glæde, faa mangt et heldigt Krigspuds, Sejrens Triumf? Glemme de Følelser af Frygt og Haab, vi have næret i Fællesskab, og for hvilke det er min Pligt, om jeg kan, at bringe jer Bished? Umuligt!“

„Men om du nu ikke kan vende tilbage til os,“ meente en anden.

„Endnu mere usandsynligt!“ mumlede den halvt udmattede Larve. „Hvad skulde vel være umuligt i en Tilstand saa fuldendt, som den, der venter os? Far vel, mine Venner, far vel! jeg kan ikke blive længere hos eder. Inden kort Tid skulle I gjense mig i en ny og forherliget Skikkelse. Indtil da, far vel!“

Svag var Larvens Stemme, og langsomme vare dens Bevægelser, da den steg op gennem Bandet til Sivene og Rørene, som kransede Parkens Sider. To af dens kjæreste Brødre og nogle faa Venner, som vare mere forvovne end de øvrige, ledsagede den i Haab om at blive Vidne til, hvad der skulde ske oven for; men heri bleve de naturligvis skuffede.

Fra det Djævelik, da den, stottende sig til Stammen af et Siv, steg op i den frie Luft, saa' dens Ledsgagere den ikke mere.

Deres Døje vare indrettede for deres vante Element og manglede Evne til at trænge uden for dette, og den lille Skare vendte mismodig tilbage til Parkens Bund.

Solen var højt paa Himlen, da Larven skiltes fra sine Venner, og de ventede gennem Dagens lange Timer

paa dens Tilbagekomst, i Begyndelsen i glad Forventning, senere i ængstelig Tvivl og endelig, da Aftenens Skygger begyndte at sænke sig, i en mørk Frygt, som til sidst grændede til Fortvivlelse. „Han har glemt os!“ raabte nogle. „En Død, af hvilken han aldrig vaagner, har grebet ham,“ sagde andre. „Han vender endnu tilbage til os“, paastode de faa, som holdt fast ved Haabet.

Men forgjæves sendtes det ene Bud efter det andet op til Sivene og til forffjellige Steder af Parken, i Haab om at opdage noget Spor af den tabte. Alle vendte nedslagne tilbage fra den spildte og trættende Søgen, og selv de mest sangvinske begyndte at blive syge om Hjertet. Endelig faldt Natten paa og bragte dem en kort Frist for deres Sorg; men den næste Morgensols Straaler, som fyldte hele den øvrige Natur med Glæde og Haab, vækkede dem kun til en Følelse af bitter Skuffelse og Harme over det Bedrag, de vare blevne Gjenstand for.

„Vi kom godt ud af det uden at tænke paa saadanne Ting“, sagde de; „men at blive foreholdt Gjøglebilleder som disse og til sidst kun faa Spot og Skuffelse i Stedet, det er mere, end man kan tro, at vi taalmodig skulde taale!“

Dg det gjorde de da ikke heller. Med en Bildhed og Grumhed, som intet kunde modstaa, ilede de omkring, forfulgte rasende deres Bytte og førte en skrækelig Havn i alle Retninger.

Saaledes hengik den anden Dags Timer; om Aftenen var det, som om de vare blevne enige om at ophøre at beklage Tabet af ham, de havde elsket, faa vel som deres egen uvisse Skjæbne, og en dump, uhyggelig Tavshed herskede imellem dem.

Men paa den tredje Dags Morgen kom en af Larvens

Yndlingsbrødre svømmende ind til en Forsamling af Larver, som just havde rejst sig fra Hvilen for at begynde deres daglige Dont.

Der var en unaturlig Glans omkring dens Øjne; de skinnede med en Klarhed, de aldrig før havde haft, og forvroligede enhver, som saa' dem, saa at selv de mest lige-gyldiges Opmærksomhed blev fængslet, da den talte.

„Mine Venner“, sagde den, „jeg var, som I vide, en af vor tabte Slægtnings kjæreste Brødre. Jeg stode paa ham, som paa mig selv, og vilde, om det skulde være, tusende Gange have stillet mig i Borgen for hans Ord. Døm nu selv, hvad jeg maa have lidt ved, at han har ladet sit Løfte uopfyldt. O, ve! at han endnu ikke er vendt tilbage til os.“

Broderen standsede, og en lille Hob, som stak Hovederne sammen i en Krog, surmulede: „Hvor kunde han det? Historien om den anden Verden er falsk!“

„Han er ikke kommen tilbage“, vedblev Broderen; „men, mine Venner! jeg føler, at jeg gaar til ham, hvorhen det nu er, enten til det nye Liv, han talte om, eller til den Død, hvorfra ingen Vej fører tilbage. Mine kjære! jeg gaar som han op, op, op! — en uimodstaaelig Trang driver mig. Men før jeg forlader eder, fornyr jeg — for mig og ham — det højtidelige Løfte, han gav eder. Er det store Haab Sandhed, komme vi tilbage og sige eder det. Hvis jeg ikke kommer, — men stol paa mig! Mit Ord er mig mere end Livet. Far vel!“

Larven steg op gjennem Vandet, fulgt af den sidste af af de tre Brødre og et Par af de yngre; men da de naaede Bredden, greb den fat om en Forglemmigejs Stilk og klavrede fra Vandet op i den fri Luft.

Dens Ledfagere saa' den, i det den forlod Vandet,

men siden ikke mere. De folte kun Tomheden ved dens Forsvinden og vendte mistroftige tilbage til deres Hjem i Dybet.

Som forrige Gang gif Dagen hen, uden at noget Spor af den bortdragne var at opdage. Forgjæves byggede de paa de troftende Ord, han havde talt. Haabet, som han for en Tid havde gjenvaakt, døde hen med den nedgaaende Sol, og mange Stemmer hævede sig mod hans Forræderi og Mangel paa Kjærlighed. „Han er troløs“, fagde nogle. „Han glemmer os, ligesom hans Broder, i sin nye Herlighed“, freg andre. „Historien om den anden Verden er falff“, mumlede det lille Parti i Krogen. Kun nogle enkelte fagde til hverandre: „Vi ville ikke fortvirole!“

Kun ét var vift: den vendte ikke tilbage; og de skuffede Starer fagte som før Adspredelse fra Tanken derom i den grueligste Forfølgelse og Myrden og udbredte Ddelæggelse, hvorhen de kom.

Endnu en Dag forløb; den næste Morgen ved Daggry krøb den fidste af de tre Brødre langfomt hen til en endnu halvt fovende Flok af fine fortroligfte Venner og vækkede dem.

„Se mine Dine“, fagde den; „er der ikke fket en Forandring med dem? Jeg foler, hvor de fvulme og blive store, og dog fér jeg taaget og ufikkert. Uden al Tvivl er det nu med mig, fom med mine Brødre, før de forlode os. Jeg foler ligesom de et Tryk paa mig, en ufynlig Magt, der tvinger mig op. Hør mig derfor! paa mine Affedsord kunne I lide. Den anden Verden være fom den vil, herlig over al Tanke, lykfsalig over ethvert Haab, hos mig ffulle I dog ikke frygte noget forandret eller glemsomt Hjærtelag. Mere tør jeg ikke love. Hvis det er muligt, kommer jeg tilbage; men mindes, at hin anden Verden godt kan være

til, og at vi dog i vor kunne miskjende dens Natur. Far vel! Skilles aldrig fra Haabet; fra jer Frygt ved jeg, at I nu aldrig kunne skilles. Far vel!"

Dg nu gif ogsaa den gennem det kolde Vand op til Planterne langs Kanden og steg ad en Akandes Blade op i den Æther=Verden, hvorhen Vandlarvens Syn aldrig havde kunnet trænge.

Dens Ledfagere dvælede en Stund nær ved det Sted, hvor den var forsvunden; men intet Tegns og ingen Lyd naaede dem. Kun Savnet mindede dem om, at den havde været.

Derpaa fulgte atter Timer af forgjæves Venten, gjentagen Skuffelse, forfærdelig Tvivl, Haab, kæmpende med Fortvivlelse.

Dg senere fulgte andre efter; thi til dem alle kom den Tid, da den fuldkomne Skabnings straalende Djne skinnede gennem Larvens Masse, og den maatte gaa sin uundgaaelige Skjæbne i Møde.

Men Virkningen paa de tilbageblivende var steds den samme. Bestandig tvivlede og frygtede nogle, andre vare vantro og spottede, nogle saa haabede og saa' fremad. Havde de blot kunnet vide, de Stakler! — Havde de Djne, som kun vare indrettede for deres Verdens snævre Grænser, kunnet skue ind i det renere Element over dem, hvilken Levetid af Angst og Tvivl vilde da ikke være sparet dem, hvilken Lykke, hvilken Fred vilde de da ikke have ejet!

Men Troen vilde da have været Nødvendighed, og Haabet maatte have skiftet Navn.

Dg nu Guldsmeden! — var den virkelig saa troløs, som de mente? Da den ved Parkens Bred sønderbrød sit Fængsel og paa straalende Vinger steg op i den varme Sommerluft, havde den da virkelig ingen Tanke for de

Kjære, den saa nylig havde forladt, eller for deres Sorg og Frygt, ingen Erindring om det Lofte, den havde givet dem?

Nej, saa langt fra at have glemt dem, tænkte den paa dem, selv i sin vildeste Flugt, og den vendte atter og atter tilbage til Nedgangen til den Verden, som en Gang havde været dens eneste. Men ogsaa nu følte den over sig en Magt, for hvis Vilje den maatte boje sig. Til Vandenes Verden kunde den aldrig mere vende tilbage.

Den mindste Berørelse af Overfladen fremkaldte en Dødsghysen, ligesom den Gang, den som Larve havde berørt Luften, og dens Binger bare den uvilkaarlig langt bort derfra.

„O, ve over det Lofte, jeg gav i Uvidenhed og Overmod, elendige Larve, som jeg var!“ — lod dens bitre, stadig tilbagevendende Selvbebrejdselse.

Dg saaledes fjærnet og dog nær, adffilt og dog forenet i Kjærlighed med dem, den havde ladet tilbage, slagrede den omkring over Skranken imellem dem, aldrig ganste opgivende Haabet om, at nye Hændelser vilde føre den sammen med dens Slægtninge. Dens Bestandighed ventede ej heller længe paa sin Løn. Da den, selv efter sine længste Farter, aldrig glemte at komme tilbage til det gamle Sted, kunde den snart byde sin befriede Broder, som saa hurtigt fulgte den, velkommen.

Ofte kunde man om Sommeraftenerne høre Guldfmedenes Bingeslag i den lette Luft over Skovsøen, naar de sværmede omkring over det krystallklare Vand, svælgende i Nydelser af deres nye Liv. Det kunde da ofte hændes, at en eller anden ny ankommen, ved at bringe Efterretninger om det gamle Hjem og Venner og Slægtninge der nede, kunde føje ny Glæde til deres alt saa glæderige Tilværelse.

Dg sødt var det visseelig for enhver ny ankommende

at finde — ikke en fremmed eller venneløs Bolig, men et Hjem, hvor de forudgangnes Velkomsthilsen jublede ham i Møde. Saligt var det ogsaa at vide, at selv medens de endnu bævede og frygtede i deres Uvidenhed, vare Glimt fra de begrædtes Binger som Stjerneblink nedstraalede til dem, naar Solen beffinnede dem og tilbagekastede deres Billeder i det bevægelige Vandspejl. Al, om de kun havde vidst det!

Dejlige Skovso, opfyldt af et mylkrende, gaadefuldt Liv, til hvis Hemmeligheder vi kjende saa lidt, hvo vilde ikke gjerne dvæle ved dine Bredder for at tænke og lære? Dér, hvor Bøgetræet udbreder sine Arme mod sit eget yndige Billed; dér, hvor de usfyldige Fugle lade deres Glædesfange tone i den højtidsfulde Stilhed, hvor den blaa For-glemmigej tilhviffer os romantiske Sagn, og de lange Siv bøje sig over deres malede Skygger; dér, hvor Guldsmedene endnu slagre over Vandet, i Længsel efter at bringe Forvisning og Trøst til den skjælvende Slægt, som hist nede endnu haaber og frygter.

A. Gatty.

Paradisets Fugle,

Toner, I som mægtigt svulme
og saa Taaren til at rinde,
lægge Mildhed om den blinde,
og de bitre Smerter dulme;

Toner, I som mellem Grave
løfte Savnet mod Guds Himmel, —
I er vist den Fuglevrimmel,
som var med i Edens Have!

Fra den grønne Palmes Krone
født I sang for Mand og Kvinde;
først da Sukket lød der inde,
lød den første Bemodstone.

Dg paa Brødens mørke Aften
sløj I med og delte Skammen,
og I skifted Fuglehammen,
men ej Køsten eller Kraften.

Hver Gang Luftens Strømme gynge,
og dens lette Bølger bruse,
det er Bingerne, der susse,
det er Toner, der vil synge!

Dg naar Støvet i sin Trængsel
finder Edens Bitter lukket,
er det jer, der løsne Sukket,
jer, der tolke Sjælens Længsel!

Men en Gang i Naadens Sale
skal I vel, med nyfødt Binge,
om Guds Trone eder svinge
og de salige husvale.

Chr. Richardt.

Leonora Kristina.

Store, lyse, guldfinnende Sale og — et snævert, mørkt, smudsigt Fangehul; Riddersporens Klang, Brokade-slæbets Raslen, Glædens lifligste Toner og — Røglenes Klirren i den rustne Laas, flamme, tyndslidte Tæpper til et usfelt Leje, Rummerens salteste Taarer: skulde paa én Gang kunne rummes inden for de samme Mure!

Væn dit Dje til det sparsomme Lys, som det lille, højt siddende, tilstængede og tilgitrede Vindue forunder det Kammer. Syn Fod langt og syn Fod bredt — saa langt maa dog Djet kunne række!

Fire nøgne, kallede Bægge, et Gulv, ubestemmeligt, formedelst det smudsige Skarn, der bedækker det, to Senge, to Træstole og et raat tilhugget Bord — det er det hele. — —

Dog nej! paa den ene Stol sidder en Kvinde: plumpe, onde Ansigtstræk omgives af et sjusket Haar, der stikker frem fra den mørke Hue; hun blæser i Fingrene, thi Oktober-solen har liden Magt i dette Kammer, og der er ingen Døn her inde; hun skutter sig og mumler noget arrigt, for hun er sulten, og man har i Dag andet at tænke paa end at bringe dem Mad i god Tid. At hun ogsaa lod sig spærre inde paa dette Sted! „Fortjenesten er god, men den er surt fortjent, det skal Gud vide!“ Og saa sér hun hen til den ene Seng med et ondt Blik; thi det er hendes Skyld, som ligger der, at hun pines saa her inde!

Hendes Skyld! Mens en sparsom Straale lyser paa dette Hoved, da sig, om du læser Synden og Skylden ud af dets ædle Træk? Dette fylbdige, blanke Haar, disse kloge, blaa Øjne, klare og milde og trofaste som Himlens

Stjærner; denne smukt formede, fine, buede Næse, Panden, Munden, Hagen — er det Trælkvindens Mærke, Gud har sat i dette Ansigt?

En Lyd af Pavker og Trompeter høres imellem Stunder; den kommer fra Slottet: derovre i den prægtige Ridderfal fejrer Kong Frederik den tredje en af sine Døtres Bryllup. Og inden for de samme Mure, i det snævre, flamme Fængselsskammer, har hans Søster maattet ty til sit usle Leje for at holde Varmen! Ingen Klage kommer over hendes Læbe; hun forstaar at bære sin Ve, som hun bar sin Medgang; thi som der ruller en ædel Konges Blod i hendes Arter, banker der et kongeligt Hjærte i hendes Bryst, kongeligere end det, der i denne Stund jubler over Magtens Herlighed i de guldsfinnende Sale.

Hun lukker Øjet, et Smil sætter sig om Munden; det er de gode Dage, der komme og hviffe: „Huffer du?“

Blomsterne nejede i Rosenborgs Slotsgaard; thi de hvide Hingste traf en prægtig Karosse, hvori der sad et smilende Barn med Baret paa Hovedet og straalende Øjne. Det gik af Sted i susende Galop, igjennem Gaarden, over Vindebroen, ud i den fri Natur. Ved Siden af Karossen red en middelaldrende, statelig Herre; han smilte til det glade Barn og gav hende smukke Navne, hver Gang hun kom med et kvift og klogt Svar paa hans Tiltale; saa kaldte han hende ogsaa „sin lille Skjælm“, naar han kom til at le hjærteligt af hendes lystige Latter og barnlige Løjer.

Den statelige Herre var Kong Kristian, og den lille Pige hans kjæreste Barn, Frøken Leonora.

Trompeterne klang ud fra Slottets Sale — da hviffedes anden Gang: „Huffer du?“

Det var omtrent ti Aar senere. Netop i de samme

Sale, hvor Glæden nu holdt Hus i Dag, var der festlig Gammen: Kong Kristian den fjerde fejrede sit kjæreste Barns Bryllup, og Kartoverne drøede, og Trompeterne klang — som i dette Øjeblik! — da Kongen løftede Guldpokalen til Froken Leonoras og Hr. Korfits' Hæder. Hvor bankede den skønne femtenaarige Kvindes Hjerte, nu, hun uopløselig bandtes til den Mand, hvem hun alt havde skjænket sin Tro i Barndommens Aar! Stolt, straalende, fuld af Tilid til sin egen Kraft, og dog imod hende saa om, saa kjærlig, saa skarpsindig i at løse enhver Gaade, saa klog til at aabne hendes Øjne for alt det store, det nye! Og hun smilte ved Tanken derom, dobbelt skøn, med de tindrende, trofaste Øjne fæstede paa den mægtige, fremad stræbende Riddermand. Hvilken Fremtid ventede hende ved hans Side! — —

Smilet dør bort; thi det er de onde Dage, der komme og hviffe: „Huffer du?“ Hvilken uendelig Række af tunge Tilfisktelser, bitre Sjælslidelser og alskens Nidmygelser lige fra Faderens Død til denne Stund! Hør det klagende Hjertes Suk:

„Med Sorrig ieg mig lagde,
aff Graad war salt min Mund,
ieg til mig selffwer sagde:
du seer ey Morgenstund!“ — —

Hvad har hun maattet friste, inden dette Suk fandt Vej over hendes Læber!

Hr. Korfits gammel og syg — hvor flakker den fredløse nu? Hvo koler hans feberhede Pande, hvo hviffer et trøstende Ord ind i hans Øre, hvo skal kjærlig lukke hans tratte Øjne?

Sønner og Døtre, Kong Kristians Datterbørn, uden

Navn, uden Fædreland — hvor skal de søge sig en Fremtid? Hvo vil række dem en Haand?

Hun selv — i Dag for mange Aar siden en lykkelig, en misundt Brud i Slottets Sale derovre — nu den usseligste Fange, indespærret i dette forfærdelige Rum, hvor der er Mangel paa Lys, paa ren Luft, paa alt, hvad der en Gang syntes hende uundværligt til Livets Nydelse — hvor tungt hun dog prøves!

Da sætter Graaspurven sig uden for Vinduesgitret og kvadrer sin simple Sang — o hvor forskjellig fra Trompetflangen derovre!

„Huffer du,“ sang den, „hvor dine Beje fortæltes vifelig? Du har trostet din Husbond, du har givet dine Børn et godt Exempel, du er falden for din Kjærlighed, du vil atter blive rejst!“

Dg den stakkels fangne Kongedatter forstod, hvad Spurven sang; hendes Hjærte lettedes, og hun sagde:

„Din Vilje ske!“

Dette var ét Blad af Frøken Leonoras Fængsels-historie, den, hun selv har optegnet, de kommende Slægter til Lærdom og lysende Exempel. Dette var én Dag af de utallige tunge Dage, hun skulde henleve paa dette sørgelige Sted — to og tyve Aar! Uvind, Haan, Raahed, Bevovelse af al opmuntrende Beskjæftigelse, ingen Bog og ingen Pen — hvor mangt et Ondskabens Isdrøp faldt paa hendes Hjærte! Men der var Evne til Bært der inde; det var et Træ, der kunde staa i Stormen og i Kulden, som det havde skudt Blomst og Frugt, den Gang der faldt Sol og Lys paa alle Kviste. Ingen Bog — nu vel! saa rullede Erindringens Blade op; af det tidligere læste og

oplevede vaagnede der nyt Liv; det blev til Sang paa den fangne Kvindes Læber, det blev til store Syner: Guds Godhed, Guds Miskundhed, Guds faderlige Jørelse kunde hun kjende og føle i sin Fornedrelse bedre end den avindfygte Kvinde, der holdt hende i Lænker, men selv tronede i Purpurets Glans:

„Nogen ieg til Werden kom,
nogen fra, ded er min Dom.
Herren gaff, oc Herren tog,
Herren lægte, da hand slog;
loffwet være Herrens Raffu,
som alt føyer til mit Gaffu!
hannem falder ieg i Raffu.“

Saaledes klang det inde i Blaataarns skumle Fængselsskammer, og det var fjerde Kristians store Datter, der priste sin Gud paa denne Vis.

Det var en skinnende Majdag ved Solens Nedgangstid; da satte Svalen sig uden for Vinduesgitret og kvindrede sin glade Sommerfang:

„Dejligt staar Løvet og alle Bolger blaane; lovet være Gud for den milde Sol, der varmer og vækker alle Blomster og Blade og blødgjør alle Hjerter!“

Saaledes forstod den gamle Fange Svalens Sang; hun bøjede sit Hoved og bad en brændende Bøn — og se! hendes Fængselsdør aabnedes, hun vandrede ud til Friheden, til Livet, til Sommeren, der duftede hende i Møde! — —

Arhundreder ere henrundne siden, men i Danmark ere hine Dage ikke glemte: hvert Barn véd, at hin fangne Kvinde er Danmarks Hæder. Enhver, der har en mild Tone i sin Sjæl, véd at føje den til et Mindekvad om Leonora Kristina.

Gil Sorgen.

Du, som tavs med sænket Hoved staar,
 Lig en Lilje, knækket paa sin Stænget,
 Tornekransen om det sorte Haar, —
 Glædens stille, blege Søsterengel!

Kommer ogsaa du fra Himlen ud?
 Kommer du som Regn og Storm og Torden?
 Kommer ogsaa du fra Glædens Gud,
 som en Sky for Solen, over Jorden?

Har du i din Smerte ingen Trost?
 Har du ingen Lindring i din Taare?
 Vækker du kun Sukke i mit Bryst?
 Rører du kun Hjærtet for at saare?

Jo! du styrker, skjønt du bøjer mig;
 ej forgyæves skal min Taare rinde.
 Jo! jeg elsker, skjønt jeg frygter dig,
 du min Sjæls tungfindige Veninde!

Jo! jeg elsker dig, min blege Brud!
 elsker dig som Nattens Skygger dunkle;
 af din Sky gaa Glædens Straaler ud,
 Haabets Stjærner i din Skygge funkle.

Kom da, Himlens Datter, naar du vil!
 Ej skal Hjærtet bryde, skjønt det hæver!
 Mod det Lys, min Længsel stunder til,
 du mit Dje fra dit Mørke hæver.

St. St. Blicher.

Trækfuglen.

Du lille Fugl, alt hid du kommer,
 hvi blev du ej, hvor Rosen gror?
 Hvi flygted du fra Sydens Sommer,
 hvad vil du her i kolde Nord?

Sver Blomst end slumrer under Mulde,
 hvert Blad i Svøbets trange Skjul,
 og Nordenvindens barske Kulde
 end binder Tungen paa hver Fugl.

At! elsked du de dunkle Lunde,
 snedakte Bang og froсне Eng,
 at du ej længer hvile kunde
 paa Sydens bløde Blomsterfeng?

At! elsked saa du Danmarks Strande
 og Bølgedansen om dets Kyst,
 at ej du i de fjærne Lande
 fandt No for Længslen i dit Bryst?

At! elsked saa du Skovens Kilde
 og Bækken og den lille Sø,
 at du i Syd ej leve vilde,
 men kom til Danmark for at dø?

J. S. Brandt.

Faderen.

Den Mand, hvorum her skal fortælles, var den mægtigste i sit Præstegjæld; han hed Thord Overaas. Han stod en Dag i Præstens Kontor, høj og alvorlig; „jeg har faaet en Søn,“ sagde han, „og vil have ham over Daaben.“ — „Hvad skal han hedde? — „Finn efter Fa'er min.“ — „Og Fadderne?“ De bleve nævnte og vare da Bygdens bedste Mand og Kvinder af Mandens Slægt. „Er der ellers noget?“ spurgte Præsten, han saa' op. Bonden stod lidt; „jeg vilde gjerne have ham døbt for sig selv,“ sagde han. — „Det vil sige paa en Hverdag?“ — „Paa Lørdag førstkommende, 12 Middag.“ — „Er der ellers noget?“ spurgte Præsten. — „Ellers er der ingen Ting;“ Bonden drejede Huen, som vilde han gaa. Da rejste Præsten sig; „endnu dog dette,“ sagde han og gik lige bort til Thord, tog hans Haand og saa' ham ind i Øjnene, „give Gud, at Barnet maa blive dig til Velsignelse!“

Sexten Aar efter den Dag stod Thord i Præstens Stue. „Du holder dig godt, du Thord,“ sagde Præsten, han saa' ingen Forandring paa ham. „Jeg har heller ingen Sorger,“ svarede Thord. Hertil tav Præsten, men en Stund efter spurgte han: „Hvad er dit Vrende i Kvæld?“ — „I Kvæld kommer jeg om Sønnen min, som skal konfirmeres i Morgen.“ — „Han er en flink Gut.“ — „Jeg vilde ikke betale Præsten, før jeg hørte, hvad Nummer han fik paa Kirkegulvet.“ — „Han skal staa Nummer én.“ — „Jeg hører dette, — og her er 10 Daler til Præsten.“ — „Er der ellers noget?“ spurgte Præsten, han saa' paa Thord. — „Ellers er der intet.“ — Thord gik.

Atter løb otte Aar hen, og saa hørttes der Støj en

Dag foran Præstens Kontor; thi mange Mand kom, og Thord først. Præsten saa' op og kjendte ham: „Du kommer mandstærk i Kvælb.“ — „Jeg vilde begjære Lysning for Sønnen min; han skal giftes med Karen Storliden, Datter af Gudmund, som her staar.“ — „Dette er jo Bygdens rigeste Jente.“ — „De siger saa,“ svarede Bonden, han strøg Haaret op med den ene Haand. Præsten sad en Stund og som i Tanker, han sagde intet, men førte Navnene op i sine Bøger, og Mændene skrev under. Thord lagde tre Daler paa Bordet. „Jeg skal blot have én,“ sagde Præsten. — „Béd det nok; men han er mit eneste Barn, — vilde gjerne gjøre det vel.“ — Præsten tog mod Pengene. „Det er tredje Gang, du paa Sønnens Begne staar her nu, Thord.“ — „Men nu er jeg ogsaa færdig med ham,“ sagde Thord, lagde sin Tegnebog sammen, sagde Farvel og gik, — Mændene langsomt efter.

Tjorten Dage efter den Dag roede Fader og Søn i stille Vejr over Vandet til Storliden for at samtale om Brylluppet. „Den Toften ligger ikke sikkert under mig,“ sagde Sønnen og rejste sig for at lægge den til rette. I det samme glider den Tilje, han staar paa; han slaar ud med Armene, giver et Skrig og falder i Vandet. — „Tag i Aaren!“ raabte Faderen, han rejste sig op og stak den ud. Men da Sønnen havde gjort et Par Tag, stivner han. „Bent lidt!“ raabte Faderen, han roede til. Da vælter Sønnen bag over, sér langt paa Faderen — og synker.

Thord vilde ikke ret tro det, han holdt Baaden stille og stirrede paa den Plet, hvor Sønnen var sunken ned, som skulde han komme op igjen. Der steg nogle Bobler op, endnu nogle, saa bare én stor, der brast — og spejlsblank laa atter Søen.

Tilje: Bræt, Planke.

I tre Dage og tre Nætter saa' Folk Faderen ro rundt om denne Pletten uden at tage Mad eller Søvn til sig; han søkede efter sin Søn. Og paa den tredje Dag om Morgenen fandt han ham og kom bærende op over Bakkerne med ham til sin Gaard.

Der kunde vel være gaaet et Aar siden hin Dag. Da hører Præsten sent en Høstkvæld nogen rusle ved Døren ude i Forstuen og famle varsomt efter Laasen. Præsten aabnede Døren, og ind traadte en høj, foroverbøjet Mand, mager og hvid af Haar. Præsten saa' længe paa ham, før han kjendte ham; det var Thord. „Kommer du saa sent?“ sagde Præsten og stod stille foran ham. „Na ja; jeg kommer sent,“ sagde Thord, han satte sig ned. Præsten satte sig ogsaa, som han ventede; der var længe stilt. Da sagde Thord: „Jeg har noget med, som jeg gjerne vilde give til de fattige; det skulde gøres til et Legat og bære min Søn's Navn;“ — han rejste sig, lagde Penge paa Bordet og satte sig atter. Præsten tællede dem op; „det var mange Penge,“ sagde han. — „Det er Hælvten af min Gaard; jeg folgte den i Dag.“ Præsten blev siddende i lang Stilhed; han spurgte endelig, men mildt: „Hvad vil du nu tage dig for, Thord?“ — „Noget bedre.“ — De sad der en Stund, Thord med Øjnene mod Gulvet, Præsten med Øjnene paa ham. Da sagde Præsten sagte og langt: „Nu tænker jeg, at Sønnen din endelig er bleven dig til Betsignelse.“ — „Ja, nu tænker jeg det ogsaa selv,“ sagde Thord, han saa' op, og to Taarer randt tungt ned over hans Ansigt.

Bjørnstjerne Bjørnson.

*) Søkné, drægge, lede med Kroege efter en druknet. Rusle: røre sig (om Lyden).

Et Møde.

Vi havde et Hus med et Par Tønder Land
tæt ude ved Klintens Trone.

Min Fader var Loffel- og Træskomand,
min Moder var Vasserkone.

Jeg var en lille forvooven Gut,
jaa tyk og sund og fornøjet.

Bed Stranden jeg fopped, sang og slog Smut,
og Smilet lyste fra Djet.

Ja det var en yndig, velsignet Tid;
men snart den des værre fik Ende,
og Verdens Bitterhed, Storm og Strid
jeg tids nok fik lært at kjende.

De tyffe drog ind ad vort søndre Led
for vor Ret og vor Ære at krænke.

— Saa maatte min Fader til Hæren af Sted,
og snart var min Moder Enke.

Saa gif det tilbage; — hun tog paa Borg,
og tom blev Stuffen og Kruset.

Hun sygnede hen af Sot og Sorg
og døde i Fattighuset.

Og jeg blev tinget i fremmed Brød
for fjorten Daler om Aaret.

I Pjalter jeg løb, led Kuld og Nød,
blev prygllet og rykket i Haaret.

Med Kjæppen og Posen omkring jeg drev,
i Løgn blev øvet min Tunge;
jeg sloges med Hunde og Dreng og blev
en rigtig vanartet Unge.

Med hele Verden jeg laa i Krig,
jeg gjorde Fortræd, hvor jeg kunde;
thi alle var de paa Natten af mig,
mit Navn var i alles Munde.

„Ja, bi I bare, til jeg bliver stor!“
— jeg tænkte saa ofte i Harm —
saa skal I saa se, hvilke Næver der gror
paa disse knoklede Arme!“

Saa gif det indtil mit firtende Aar.
Da skete en Dag et Guds Under;
jeg husker det end, som var det i Gaar,
hver Dag jeg endnu paa det grunder.

Det var en Søndag, jeg sneg mig om
langt borte fra Hjemmets Egne;
min Fod var træt, og min Lomme tom,
af Sult var jeg nær ved at segne.

Bort var jeg rømmet om Natten før
fra Hjemmet, det stygge og fæle.
„Nej heller luffe fra Dør til Dør
og tigge mig frem eller — stjæle!“

Da naaede jeg til et Lyfsted, der laa
omkranset af Hylde og Syrener.
Jeg listede i Røsknet mig ind paa Taa,
jeg saa' hverken Kof eller Tjener.

I Stuen var tyst. — Jeg ind mig sneget
— hvor Lejligheden dog loffer! —
Jeg følte, min Kind blev kold og bleg;
jeg gik jo paa Tyvesoffer!

Jeg lyttede og spejdede og kigede i
hver Krog; da faldt i det samme
mit Blik hen paa et stort Maleri
i udskaaen Egetræsramme.

„Du store Gud, hvad ser jeg her?
min Moders Hytte ved Stranden!
der staar hun jo selv, og der, og der...
men er jeg dog fra Forstanden!

Nej vist, det er jo min Moder selv,
det er hendes Mund, hendes Dje!
Jeg kjenner jo ogsaa Skjørtet saa vel
og den tærnede Hvergarnstrøje!

Hun ser hen paa mig — O bliv ikke rødt!
Lille Moder, vær blot ikke bange!
Jeg skal ikke stjæle eller gjøre Fortræd,
lille Moder, vær blot ikke bange!

Men hvordan er det hele dog fat...?
Mit Hjerte saa selsomt banker;
det er, som der frem af Erindringens Nat
gaar Lyse og legende Tanker.

Det er, som med ét jeg flyttedes hen
til Stranden og Klinten der hjemme.
Lyslevende sér jeg dig, Moder, igjen
og hører din kaldende Stemme.

Jeg huffer det godt, jeg var den Gang
en lille Krabat i Bluse;
ved Stranden jeg legede Dagen lang
med Stene og Sneglehuse;

med Hunden „Pasop“ og Grisen, som gif
paa Agren og snaffed og bored,
saa mangen en lystig Spas jeg fik;
vi mageløst sammen os mored!

Dg naar du, Moder, fra Arbejd kom hjem,
du vidste med „godt“ at opdiffe;
snart kom et Par Nodder af Lommen frem
og snart lidt Sejlgarn til Piske.

Saa løstet du mig i Favnen op
og holdt mig som Fange bunden;
bag efter du glatted min gule Top
og kysfed mig lige paa Munden.

Dg jeg begyndte saa med min Snat
om Legen med Hunden og Grisen.
Imens fik Fa'er sig en Pibe Tobak
og staved sig gjennem Avisen.

Dg saa blev jeg puttet i Dyrerne ned,
og kjærlig du kysfed min Pande,
og lidt efter lidt jeg umærkelig gled
saa stilt imod Drømmenes Lande.

Og Søndag Morgen! Hvor kunde jeg gaa
 og kro mig helt stolt langs Stranden
 med mine de nyvendte Buxer paa
 og Hatten med Søjse i Panden!

Jeg husker det ogsaa, hvor mangen en Gang
 jeg læned mig til dig med Glæde,
 imens du rørende talte og sang
 om ham, der elsker de spæde.

O ja, hvor det var en mageløs Tid,
 hvor rig dog paa Ufkyld og Glæder!
 Bliv ikke bedrøvet, o Moder blid,
 fordi jeg staar her og græder.

Men tro mig, o Moder, det gjør mig saa godt
 en Stund ved din Side at græde!
 Jeg tror, jeg blev ffik'lig endnu, hvis jeg blot
 for dig kunde hver Dag fremtræde!"

Ja saadan stod jeg og talte og græd, —
 da rørte en Haand ved min Skulder;
 mod Døren jeg hurtig flygtede ræd
 og gjorde et Spræl og et Bulder.

„Nej holdt, kom kun hid, lille Ven, og hør
 af mig nu en lille Beretning!
 Din jeg nu har hørt; jeg lyttede før
 og horte hver eneste Sætning.

Saa det er din Mo'er og dit gamle Hjem,
som nys jeg dig hørte forgude;
— ja det har med Penslen jeg tryllet frem
en Sommer, jeg laa der ude.

Ja jeg har vel malet i hundredevis
af saadanne Stykker, min kjære;
men dette her bærer dog forste Pris,
det bragte mit Navn først i Ære.

Dg Tusender hjemme og uden Lands fra
har undrende for det sig stillet;
men aldrig dog lyste saa klart som i Dag
af Liv og af Ynde mit Billed.

Den Kamme, du fletted omkring det i Krans
af Mindernes dejlige Skatte,
har kastet omkring det en Kjærlighedsglans,
som du kun og jeg ret kan fatte.

Dg derfor, hver Gang jeg herefter det sér,
jeg dobbelt skjønt vil det finde.
— Men sig mig, min Dreng, hvad vilde du her?
hvad var vel dit Ærend her inde?"

„— Ak, kjæreste Herre, jeg er saa forladt,
derfor jeg mig arter saa ilde.
Jeg listede paa Taaen mig let som en Kat
her ind og vilde . . . og vilde . . .

. . . Men saa — saa blev jeg saa underlig rørt
af Hjemmets Glæder og Goder.

Jeg tror, at Vorherre mig selv har ført
her ind for at møde min Moder."

„— Det tænker jeg næsten ogsaa, min Ven;
 faa bliv da herefter hos hende!
 Og tak faa din Gud, at dit Hjem igjen
 du havde den Lykke at finde!“

Nu Kar er henrundne. — Med Penslen jeg vandt
 et Navn selv, som længe vil gjælde.
 Ja Ny har jeg vundet, og Lykke jeg fandt,
 langt mer end jeg kan fortælle.

Men det er — næst Gud — min kjærlige Mo'er,
 som jeg kan min Lykke tilregne;
 hint Møde mig løftede ind i et Spor,
 som førte til solrige Egne.

Det onde opløstes, i Taarer det faldt,
 som Dagdryb, naar Solen skinner.
 Hendes Kjærlighed var det, som smelted det alt
 igjennem de varmende Minder!

Zakarias Nielsen.

Kilden og Dugdraaben.

Kilden.

Hvor glinser du lykkelig i Morgenrøden paa din
 bævende Rosenbladsvugge, du klare, himmelfaldne Engletaare!
 Fra hvilket af de himmelfke Dine faldt du? Sig: er

du en Glædestaare fra de saliges Hjem — og hvad vil du paa Jorden?

Draaben.

Jeg vil betro dig en salig Hemmelighed, du Jordens stille, grædende Datter! — og din Graad skal blive til en liflig Sang!

Du skal synge den for din Brudgom, den rullende Bæk, og I skulle smelte sammen Favn i Favn og sjunge det for Naen og den mægtige Flod.

Og I skulle alle forglemme eder selv i den store Alljærligheds Dyb og sjunge med mægtigere Røst den voxende Sang for Oceanet, saa at det kan svulme og udjuble det for Himmelens Stjærner.

Kilden.

Al! men naar jeg er udrunden i Bækken, og Bækken i Naen og Floden og det store Hav, saa forgaa vi jo tilfammen i det bundløse Dyb!

Se, det véd jeg! og derfor græder jeg bestandig; min højeste Fryd er at udstrømme i Bækken, og den bliver dog min Grav.

Hvor jeg risler, skal Sangfuglen en Gang slagre ned og sfrabe i Sandet og tørste. En isgraa Jæger skal komme og lytte forgjæves og spørge: hvor er Kilden, som sang her, da mit Haar var gult; den sang liflig for mig og min Ungdomsbrud i de dejlige Nætter; men da er jeg bortrullet! Ingen skal da høre paa Jorden mer, hvad her jeg sang — ensom og stille, i min Maanefkinsnat for de elskende Sjæle!

Draaben.

— Hvad du sang, ensom og stille, for de elskende Sjæle, det skulle tusende Kilder gjentage, som komme efter dig; men hvad Engelenes Dje saa' over Maane og Stjærner, da jeg

fødtes i Nat og faldt fra de saliges Himmel, det kunne Alverdens Taarer og Kilder, det kunne alle Bække, Floder og Have kun forenet udsjunge til den Eviges Pris.

Kilden.

Men hvor er jeg da! og du, venlige Salighedsdrømmer! hvor er du da selv? Klare Taare fra det himmelfste Dje! du er da bortdunstet i den tomme Luft, fra din Rosenblads-vugge, og Luftoceanet giver dig aldrig tilbage.

Draaben.

Det er Himmelheden, jeg vil betro dig, du Jordens stille, grædende Datter!

Saa' du, hvor jeg sitrede i Nat i det blinkende Stjernefjær? Det var af usigelig Længsel efter den Morgenrøde, i hvis Glans jeg nu bærer af Glæde.

Nu véd jeg, det vil ske, hvad jeg anede i Nat, da jeg drømte min første Drøm i Stjærnelystet paa min Rosenbladsvugge. Se! nu stiger Solen; hvert Djebluk drager den en liden Del af mit Væsen op i det store, grænseløse Luftthav, hvori jeg om en føje Stund skal forsvinde.

„Dugdraaben svandt for Solen,“ ville da Blomsterne sige; jeg opløses og forgaar, har du alt sagt; — men jeg véd, hvad Engelen tænkte, da jeg i Nat blev til i hans Glædestaare — i mig faldt hans Tanke til Jorden, jeg blev Dugdraaben paa den nys udsprungne Rose, og Tanken i mig var Drøm, mens jeg slumrede.

Den mindste Draabe, hvori en himmelfst Tanke rører sig, den er evig, som Himmeltanken. Bliver den sig klar og faar Kost, er den udødelig som et Menneffes Sjæl — den kan vore i det uendelige og blive til en Verden — og se! nu er jeg alt en døende, som de sige om Menneffet — nu begynder jeg alt at forsvinde, at opløses, at forgaa, som du siger. Jeg taber mig mer og mer i det store Luftthav

— jeg glemmer mig selv i salig Glæde, jeg gaar op i mit Bæsens store Ophav, jeg bliver til ét med mit Element; men jeg dør ikke, jeg optager kun et større Liv i mit Bæsen, jeg bliver til en Draabe igjen, men i en højere Natur. — Vid! Lufthavet, som Havet paa Jorden, er kun en Draabe i det store Himmelocean, hvori alle Verdenes svømme.

O! jeg véd det — enhver af hine Verdenes var en Gang en liden Draabe, som jeg — i Draaben faldt et Støvgran, men befrugtet af en Tanke fra Gud, og Støvgrennet blev til en Verdenskjerne, og Draaben voksede og blev til en vandrende Stjerne — og nu bevæger den sig som en mægtig Klode om Guds Sol.

Dg se! — en saadan Verden kan jeg ogsaa blive, thi der lever en Guddomsstanke i mig, der er større og herligere, end al Verdens Skatte.

Dugdraaben var forsvunden; men Kilden græd — den forstod ikke, hvad den faldne Engletaare havde hviffet til den, i det den opløstes og forsvandt fra sin Rosenbladsbugge.

B. S. Ingemann.

Sonet.

O, vug i Søvn din hemmelige Rummer
ved dette Bryst, som dig i Møde banker!
Og dine tunge, smertefulde Tanker
ud i min Sjæl, der som et Kar dem rummer!

Naar om din Fod imellem Stene vanke,
 naar træt din Ryg sig under Byrden krummer,
 naar Livets høje Bølge mod dig skummer,
 og angst du tror at slippe Haabets Anker —

saar grib min Haand! Jeg er jo ved din Side;
 det blev min Ret, som Støtte dig at tjene;
 alt, hvad du lider, vil jeg ogsaa lide.

Naar trofast vore Kræfter vi forene,
 vi skal med Sejr os gjennem Verden stride;
 to bære let, hvad ingen aarfer ene.

E. Ploug.

I Kirken.

Af Magdalene Thoresen.

Det var paa Høldingen af Dagen. Skyerne hang graa og tunge over Byen; det saa' ud som om Solens Bane for længst var tilbagelagt, og Aftenens farveløse Ensformighed ompændte alt. Men lidt efter lidt sank Taagen fra den øverste Fjældkam ned til de midterste Affatser og lagde sig som et bølgende Gardin omkring de bladløse Træer og Busse. Da lysnede det paa én Gang gjennem det øverste Luftlag; næsten i samme Stund brød Solen frem, og hen gjennem den ensformige, farveløse Luft fore de leende, jublende Straaler. Men det var kun Djebliffets Herlighed; thi Fjældbranden blussede allerede i Modet med den synkende Solsskive, og dog var det nok til at forjage Stemningen af dogulång Skygge og gjenføde Troen paa det evige Lyshav.

O, velsignet være denne flygtende Solstraale!

Tusende Gange velsignet for den, som midt i Sorgens Mørke pludselig føler sin kolde Pande berørt af den, som af Guds egen Finger!

Men lad os følge Solstraalen.

Nu stryger den just hen over et eneste Fag Vinduer med smaa uklare Ruder. Der inden for slynger sig en Efeu rundt om Karmen, og en Maanedrose staar med mange smaa Knopper. Stakkels Rose! Den hænger med Bladene. Er der da inden for dette Vindue ingen, som glæder sig til den duftende Rose og vaager over Knoppen?

Lad os gaa videre med Solstraalen.

Tværs over Gulvet iler den, se hvor den forgylder det fattige Rum! Der staar en lille Trævugge. Nu stryger den hjærtegnende hen over to smaa krampagtigt knyttede Hænder, der sitre og brænde af den hidfise Feber. En ung Kvinde ligger paa Knæ foran Buggen; hendes Pande er mærket med Sorgens Skrifteegn — Ungdommen er som Boret, derfor trænge de dybt ind — hendes Dine ere fæstede paa Barnet; de ere tunge og opsvulmede af Graad og Søvnløshed, knap skulde man tro, at de opfangede noget, og dog — Solstraalen rører ved de smertefulde Djenlaage; det var Guds Finger! Hun løfter dem og sér mod Vinduet, rejser sig op og sér sig rundt i Kammeret.

Ved hendes Fodder ligger et Haandarbejde; lad det ligge en Stund. De stakkels Dine have maattet dele sig i disse mange Dage og Nætter ved det lille Sygeleje mellem Om sorgen for Livets Fornødenhed og Frygten for Livets Ophor — — — lad det ligge der . . .

Hun sér sig endnu omkring i den lille Stue. Hvilket trøstefuldt Syn! Det gamle Træbord under Vinduet, Drag-

kisten der henne ved Døren med Tekopperne paa, Gibsvasen med de malede Frugter: en lille Glædestanke, lad den hedde Haab, gled gennem hendes Sjæl. — Pludselig vender hun Ansigtet mod et lille Skilderi, som hænger paa Væggen. Det er blegt og skyggeløst; men desuagtet minder det dog om en ung Mand med smukke Træk, høvet Pande og dristigt Blik. En visnen Myrtekrans er slynget et Par Gange omkring Billedet og danner Rammen.

Den unge Kvindes Blikke hoile ufravendte derpaa; mere og mere sænker hun sig i Bessuelen.

Lidt efter lidt mildnes de stive Træk . . . Sorgen bliver til Bemod og Bemoden til Skjønhed . . . Panden glattes, Blikket lysner, Kinden rødmer let, og Munden former sig til glade Ord . . . Endnu ligger Solstraalen over hendes lille Verden, og det Syn, hun forfølger, faar sikkerlig sit Farveffjær af den.

Hun sér sig selv to Aar yngre. Myrtekransen har friske, duftende Blade: smaa hoide Knopper stikke frem overalt mellem det grønne; det klæder godt til den hoide Pande og det rige lysebrune Haar. Lykkelige Brud! Glad som til en Dans følger hun ham, — — — ham, som Billedet saa nat fortæller om, op til Alteret. Der staar Præsten; hvorfor kaster han det underlige, vemodige Blik paa den smukke Brudgom? Hun sér ogsaa op paa ham . . . hvor kjæk og dristig sér han ikke-ud! Det har ingen Nød; han leder hende nok, baade trygt og fast. Nu strækker Præsten sine Hænder ud til Velsignelsen; knap bøjer han Hovedet, han, der sér saa højt op over Præst og Alter og den hele Kirke, ud i den store, glade Verden, som venter ham der uden for de tunge Kirkemure! . . .

Saa slynget Brudekransen omkring hans Billede; men det er ikke der, hvor det nu hænger; det er i et andet Hjem,

hvor Velstand holder Dist og Dug; thi den smukke Husbond er en sliak Arbejder. Og medens nu Brudekransen visner, sletter Lykken hver Dag friske Roser og duftende grønt i den Krans, som slynger sig om deres unge Hjærter.

Men Glæden er ikke hver Dag alene om at fylde Huset's Pokal; Fortræd og Misnoje træde ogsaa til og blande deres Draaber deri og forsikre oven i Kjøbet, at det smager godt, ligesom Vægen om den bitre Medicin. Da er det vel, om Kjærligheden har fæstet sin Arne paa Troens Grund, saa den staar fast, naar Vindstødene komme, thi Lykken er lunefuld og sky; naar Grunden vakler, slygter den og sér sig knap tilbage, og da spørger Sukket, som et Ekko paa den tomme Plads.

Åk, der sank Solen!

Hvor blev nu det unge Ansigt? . . . Hvad blev af Guldet i det fattige Bærelse? . . . Var det Aar, som fulgte efter det første, uden Glæde? Var det Syn, som Solen nylig farvede, og som nu Skyggen trak sig sørgeligt hen over, maaske et Billede paa hendes svundne Liv?

En sagte Klynken Lød op fra Buggen. Den stakkels Moder højede sig angstfuld hen over Barnets Ansigt, som uheldigt fortrak sig. En Stund varede Spændingen; hendes Hjærte stod næsten stille, at aande var ligesom at hidføre en anden Tanke. Da sagtnede Krampen lidt efter lidt; Trækkene faldt hen i den samme dumpe Sløvhed som før, og Moderen sank udtømt ned paa Knæ paa samme Sted, hvor Solstraalen for nogle Djebliske siden havde truffet hende med dens slygtige Trolldom og rørt ved hendes unge Hjærte, saa Livets Lyft endnu en Gang aabnede sin varme Kilde og udgød sig over de smertefulde Saar, som ikke havde haft Tid nok til at sætte Ar.

Time efter Time gik paa denne Vis. Det blev mørkt

omkring hende; hun laa endnu foran den lille Bugge, og hver Evne syntes at være gaaet op i Lytten til det veglende Aandedræt fra det lille Bryst.

Da hørte hun noget pusle ved Døren; hun foer sammen. Langsomt drejede hun Hovedet og lyttede mod den Kant . . . Der rørte det sig igjen! Der var nogen der ude, det var sikkert. Var det maasse Lægen? Nej, han kom altid hurtig og traadte ind med det samme. Hvem kunde det da være? . . . Hun hørte tydelig Aandedræt, saa tunge, som om hvert enkelt var et sorgfuldt Suk. Var det maasse den gamle Martha, hendes venlige Naboerke, hendes eneste Hjælp i Nøden og hendes Lige i verdslige Raar? . . . Hun maatte se efter, og hun rejste sig. Men nu hørte hun en Bevægelse ved den yderste Dør, og det tunge Aandedræt var forstummet. Endnu lyttede hun en Stund; men Stillehed bredte sig rundt omkring; kun fjernt lode Fodtrinene af en enkelt Vandrer.

Dette Tilfælde havde imidlertid gjengivet hende Sans for noget, som laa udenfor Tanken om det syge Barn, men som dog hørte med til dets Pleje. Det var jo mørkt, og det var koldt; selv foer hun sammen af Feberfulde. Og nu var hun hurtig med at tænde et Lys og ligesaa hurtig med at opfriske den udgaaede Afd i den lille Kaffelovn.

Det hjalp dog lidt paa det triste Bærelse. Det var ikke Solstraalen; men det mindede om den.

Nu satte hun Lysen paa det lille Bord; det dejlige halvvisne Rosentræ blev løftet ned fra Vinduet for at stilles foran Lysen, saa Skinnen kunde dæmpes lidt ved de fyldige Grene. Ah! . . . der udstødte hun et smerteligt Skrig; skulde man ikke tro, at en Dagle havde bidt hende? thi det hænder jo, at slegt giftigt Trolb lurer mellem de fagreste

Blomster. Men hvad var da det, som kunde berøre hende saa hurtigt og saa smerteligt?

Længe før hun hørte hint tunge Aandedræt uden for Døren, skred en mandlig Skikkelse flere Gange op og ned foran Huset. Hans Gang var usikker, hans Holdning slap og afkræftet, ingen Bevægelse forraadte Haabet. Et Par Gange nærmede han sig til Huset, og raadløs vendte han sig bort igjen. Da var det paa én Gang, som om han fattede en Beslutning, og nu listede han sig hurtig ind i den lille Svale og lagde Dret tæt til Stuedøren. Her stod han en Stund og lyttede, da rørte det sig inde i i Stuen, og hurtig og forsigtig, som en Tyv, var han ude af Svalen og ude paa Gaden igjen. Men nu var Lyset blevet tændt der inde; gennem de ubedækkede Ruder kunde han se alting i det lille Værelse.

Var det den Helene, som for to Aar siden lo og smilte til hele Verden, og som hele Verden smilte til igjen, ligesom til en nys aabnet Rose i Morgensolen? . . . Denne blege, kummerfulde Stakkels, som træt og bøjet syslede der inde? . . . Hu! Det gøs i ham. Gud forlade den, der havde hendes Nød paa sin Samvittighed! Der laa det syge Barn, maasse havde det været friskt i denne Stund, hvis det havde haft bedre Pleje, . . . hvis ikke den stakkels Moder havde været alene om at sørge for det? To Hænder række ikke langt, fire tage ganske anderledes i . . . Ak, den stakkels Helene! . . . Og Manden trykkede et Ansigt, blegt som Dødens, tæt ind til de smaa Ruder. Just nu løstede hun det grønne Blomstetræ af Bejen. Ak, hun blev vist ræd for ham! Hun var jo lige ved at synke. Men der kom nogen hen mod Huset, og Manden trak sig lidt til Side.

Inde i Stuen stod endnu den unge Kone og holdt sig

ffjælvende fast ved Stolen. Djuene vare luffede, vist ikke for at fastholde det Syn, som havde skrækket hende, men for at undvige det.

Da lode raske Trin ude i Svalen; Døren blev hurtig aabnet, og Lægen traadte ind.

Det er forfærdelige Djeblikke, hvor Lægen foran Sygelejet betragtes som den, der har opkastet sig til Boldgiftsmand over Liv og Død, og da man venter det Ord udtalt af ham, som kun kan beslattes i det himmelske Raad. Og naar han nu staar dér, midt i Fortvivlelsens Udbrud, med Blikke fæstede paa sig, saa bønlig, saa talende af Angst, naar han da i en sliq Stund kaster Haabets ffjøre Halmstraa til de synkende, da maa han være angerløs, selv om han véd, de synke lige fuldt; thi det er svært, ffjønt det er ret, at sige kort og godt: det er forbi.

Et Par Minutter betragtede Lægen det syge Barn; da rystede han paa Hovedet, rakte Moderen sin Haand og gif. Hun havde ikke fremført et Ord, dertil ræddedes hun for meget for Svaret; men hans Miner havde hun spejdet, og hvad hun saa', var lidet trøstefuldt. Endnu stod hun paa samme Sted og stirrede hen mod Døren, hvor han var forsvunden. Da slog Uret elleve i det nære Kirkeetaarn. Paa én Gang løstede hun Hovedet og lyttede; en lys Tanke gennemfoer hendes Sjel og drog en Straale efter sig, som faldt ffinnende paa hendes kummerfulde Ansigt. Hun bøjede sig hurtig hen over Barnet, tog saa et Klæde, som hun spredte over de smaa Hænder, og i næste Djeblif var hun ude af Døren og bankede sagte paa et Vindue i Naaboens Hus.

Dette blev strax aabnet, og et aldrende Fruentimmer stak Hovedet ud.

„Herre Gud, er det dig Helene,“ spurgte Fruentimmeret,
„er Barnet dit maasse dødt?“

„Nej, Gud ske Lov, Martha,“ svarede Helene, „saa
galt er det ikke endnu. Men du maa kaste lidt Klæder paa
dig og komme ind til mig . . . jeg har noget for, som
du maa hjælpe mig med.“

„I Jesu Navn, hvad har du for, Barn?“ udbrod
den gamle, i det hun slap Vinduet og greb efter et Klædnings-
stykke.

„Jeg tør ikke blive længer, Martha,“ hviffede Helene.
„Men aldrig har jeg trængt saadan til Hjælp som i denne
Stund.“

„Gaa, gaa!“ raabte den gamle inde fra Kammeret,
„jeg skal være hos dig i Djebkliffet.“

Helene slog Vinduet til og sløj, i det hun saa' sig om-
kring i den mørke Gade som en styk Svale, atter ind i sit
lille Hus. Knap var der forløbet to Minutter, før den
gamle Martha stod inde hos hende.

„Ja, nu faar du sige mig, Helene,“ tog hun hviffende
Ordet, „hvad det er, jeg kan hjælpe dig med?“

„Lægen var her for en Stund siden,“ svarede denne
ilfomt, „han sa'e ingenting; men jeg skjønnede nok, hvad
han tav stille med. I Morges sa'e han: Med Guds
Hjælp! . . .“

„Det er Fattigfolks Trost,“ afbrod den gamle; „men
godt for den, som har lidet, at det bedste ingen Penge
koster.“

„Ja, jeg tror nu, Martha, at Vorherre er den eneste,
som kan hjælpe her. Derfor har jeg tænkt at gaa hen i
Kirken . . .“

„Nu . . . i denne Stund?“ udbrod den gamle for-
stræffet.

„Just netop ved Midnat maa det være,“ hvissede den unge og syslede lidt med Barnet.

„Det kan aldrig være fornødent, det,“ tog Martha ivrigt i, „Grens Konge gif ind ad Hyttens Dør . . . Er Taget lavt, er Himlen høj, og Himlen er Taget over den, som beder.“

„Ak, nej, Martha, det er ikke saa, som du tror,“ suskede Helene og rystede paa Hovedet. „Kjender du ikke nok den gamle Tro, at naar en ligger dødelig syg, saa kan den, som staar hans Hjerte nærmest, frelse hans Liv, ved at gaa ind i Kirken ved Midnatstid og skrive den syges Navn bag paa Altertavlen?“

„Bist kjender jeg det,“ svarede den gamle.

„Klokken er bare lidt over elleve,“ vedblev Helene hurtig og ordnede paa sin fattige Dragt. „Naar du vil sidde ved Barnet, saa er jeg tryg, og saa skal det sidste voves.“

„Jeg skal ikke flytte mig af Stedet,“ svarede Martha og tav betænksomt et Øjeblik. Men da den stakkels Moder havde kysset sit syge Barn og nu nærmede sig Døren for at gaa, standsede hun hende med et Udbrud:

„Jeg vil dog sige dig en Ting, Helene, for at du kan være belavet paa, hvad der kan hændes. En kan aldrig vide, hvad der holder til i en Kirke ved Nattetid.“

„Kirken er Vorherres eget Hus,“ sagde Helene.

„Det er vel nok, det,“ blev den gamle ved; „men naar en ikke har noget at gjøre der, gjør en klogeft i at holde sig derfra.“

„En Mo'er, som gaar for at frelse sit Barns Liv, har Vrende nok,“ svarede den unge roligt.

„„Kalder paa mig paa Nødens Dag! siger Herren,“ udbrod den gamle Martha højtideligt. „Det er nu alt-

sammen godt og vel; men der er ogsaa et Ord, som siger, at Kirken aldrig staar tom. Og det er nok ikke frit, at det ogsaa taler sandt. Jeg véd den, som ogsaa gif did paa samme Bis; men hun gaar ikke anden Gang, det lover jeg, endda hun havde Mands Mod."

"Var der da nogen, som skræmmede hende?" spurgte Helene og listede sig endnu en Gang hen til Buggen for at se til Barnet.

"Der var det," tog Martha stærkere i med profetisk Mine, "at da hun kom ind i Kirken, da saa' hun oppe foran Alteret den gamle Præst, som var død for mange Aar siden, og rundt omkring ham laa hele Koret, fuldt af Dødnings, paa Knæ, og han stod og holdt Hænderne ud over dem, ligesom han velsignede dem allesammen."

"Martha!" afbrød pludselig den unge hende, "se, Hænderne kniber hun ikke mere sammen . . . se Ansigtet, hvor stille det er . . . o Gud! dersom hun døde nu!"

Den gamle Martha saa' med et prøvende Blik paa den lille. "Du kan være tryk for den Ting, Helene," hvistfede hun, "dette er ikke Døden . . . jeg tænker snarere, det er Livet. Spar du dig din Gang."

"Nej, nej!" udbød Helene, "kom der saa noget paa, saa angrede jeg det hele mit Liv. Jeg maa gaa . . . Far vel, Martha!" Og hun gif.

"Vorherre følge dig Barn!" sukede den gamle og satte sig stille til rette ved Lejet.

Gjennem et Par Gader skyndte nu den unge Moder sig hen imod den Kirke, hvor hun for to Aar siden var bleven viet, og hvori hendes syge Barn var bleven døbt; det maatte vel være den rette.

Ratten var mørk, og en kold Vind strøg gennem de ensomme Gader. Overalt mødte hun Søvnens Billede, og

næsten syntes alle disse mørke Huse, som stode der i de tavse Nætter, at være Dødens Bogtere. Var da hun den eneste, som vaagede med Sorg og Skræk i den hele By?

Nu nærmede hun sig Kirken. Den laa ogsaa mørk og affluttet, som om blot Døden holdt til der inde . . . Hvor fandt hun sig frem til Alteret i slikt et Mørke! Det gøs i hende. Ak se! der paa hin Side Kirken var endnu et Lys.

Det var hos Præsten. Han havde jo lyst Betsignelsen over hendes lykkeligste Dag, og siden havde han ikke kjendt hende, da hun i sin fattige Dragt stillede sig i Skyggen af den halv aabne Dør og forlangte sit lille Barn til Daaben.

Nu stod hun uden for Præstens Hus. Hvor der saa' venligt ud! Hvad om hun gik ind til ham og klagede sin Nød; nu var han alene, og hun behøvede ikke at skamme sig over sin Armod. Han vilde dog ikke nægte hende Nøglen til Kirken, han havde jo altid et Trostens Ord til den bedrøvede.

Sagte nærmede hun sig til Huset, lagde Hovedet tæt ind til Vinduet for at lytte. Jo, det var ham, han vendte just Bladet i en Bog, — et Øjeblik endnu betænkte hun sig, — der slog Taarnuret halv tolv! Hurtig bankede hun paa Kuden — endnu en Gang lidt stærkere; det hørte han. Hun saa' ham rejse sig, næsten løb alting rundt for hende, dog, det gjaldt jo at samle sig. Nu blev Døren aabnet, og i næste Øjeblik stod hun i Præstens oplyste Stue.

I ubeskrivelig Sjæls og Legems Slaphed sank hun her ned paa den Stol, som Præsten hurtig satte til rette for hende, og en krampagtig Gullen løste den stærke Spænding, som hidtil havde baaret hende. En Stund gik hen

i Tavshed; det første Udbrud af en hæftig Sjæleval har ingen Ord.

„Hvorned kan jeg være dig til Hjælp, mit Barn?“ tog endelig Præsten stilsfærdig Ordet, da den første hæftige Bevægelse havde lagt sig.

Med et usigelig bønligt Blik saa' hun op til den alvorlige Mand, som stod der forventningsfuld foran hende.

„Hvad er dit Navn?“ spurgte han, da hun ligesom kæmpede for at finde Ord.

„Mit Navn er Helene Halvorsen,“ hvisttede hun, „jeg er Datter af den gamle Fiskevejer Gudmund Baage, som døde i Fjor — Pastoren kjendte ham godt.“ — Og hun krøb ligesom sammen for det Blik, der nu med inderlig Forbavselse fæstede sig paa hende.

„Ja, ham kjendte jeg,“ tog Præsten Ordet efter et lille Ophold. „Dg dig kjendte jeg jo ogsaa. Det er jo ikke mere end to Aar siden, du var Brud.“

„Nej,“ hvisttede hun næppe hørligt.

„I Guds Navn!“ udbrød han, „hvad er da det for en Nædsel, som er gaaet gjennem dit Liv? Du er næppe over tyve Aar, og der er ikke et Træk i dit Ansigt, som ikke fortæller om langsom tærende Sorg. Sig mig det, Barn. Det er vel derfor, du i denne sildige Time er kommen hid til mig. Luk op for din Smerte; den sætter i Mørket en Dnm, som vil fortære dig, — og du har vel noget at leve for — ja, maa det saa være — at lide for?“

„Ak ja,“ hulkede hun, „min lille Pige, som Pastoren døbte for et Par Maaneder siden, — men hun er dødsygg — ak, nu dør hun!“

„Men din Mand?“ spurgte Præsten hurtig.

„At Gud,“ suffede hun og dækkede de forgrædte Øjne med sine magre Hænder.

„Er han maasse død?“ tilføjede han medlidende, da han saa' hendes Fortvivlelse.

„At, var han død!“ udbrød hun jamrende.

Der fulgte igjen en Stilhed. Da tog Præsten Ordet paa ny:

„Ja, det er sandt, der er meget i dette Liv, som er værre end Døden. Hvis din Mand var en Forbryder — ja, hvis han endog saa kun var Forbryder mod sig selv, hvis han vanærede Gudsbilledet paa Jorden og rasede i blinde Lidensfaber mod sit eget Kjød og Blod — hvis han var Dranker?“ —

Et skjærende Skrig undslap den ulykkelige Kvindes Bryst.

„O, kald ham ikke det!“ raabte hun; „det er et forfærdeligt Ord.“

„Men hvis det er det rette?“ vedblev Præsten roligt. „Mange vandre den Vej i disse Egne. Fra den første Forglemmelse af Gud og sig selv i det lystige Dag til den sidste i Forhærdelsens Sløvhed er stundom ikke mange Skridt.“

„At, Jesus! er der ingen Frelse for ham?“ jamrede hun.

„Hvor er han?“ spurgte Præsten.

„For tre Maaneder siden forlod han Byen for at drage nord efter. Nu er han nok ved Fisserierne,“ svarede hun.

„Der finder han næppe sin Frelse,“ sagde Præsten.

„At, hvad har jeg lidt!“ udbrød hun stærkere. „Det første Aar, vi vare gifte, hændte det vel Tid imellem — at han — nej!“ udbrød hun paa én Gang hæftigt, og et

Feberblus gif over hendes fortrukne Ansigt — „nej, jeg skal ikke sige det — aldrig skal jeg kalde Kristian med slikt forfærdeligt Ord. Jeg har ogsaa mine Fejl. Nægtede jeg ham ikke i mit Hovmod at holde til med sine Venner hjemme hos mig? — Var det ikke ham, som selv havde betalt det og arbejdet for det? — Jeg tænkte altid det: at slipper en først Fasten ind i Huset, saa varer det ikke længe, før den sidder i Højsædet. Et Steds maa han dog kunne mødes med Vorherre. — Men derfor kom meget ondt over mig.“

„Om saa den hele Verdens Brede kom over dig, — det, som er Ret for Gud, skal gøres, — og du har gjort det,“ sagde Præsten.

„Åh, havde han ikke sluttet Bekjendtskab med det slette Menneske!“ udbrød hun endnu hæftigere. „Den kaldte han ham; men fra ham er al Ulykke kommen, han er Skyld i alt.“

„Giv ingen Skylden,“ afbrød Præsten hende. „Loven er lige for alle, og Balget er frit. Fristelsens Slange snor sig omkring os overalt, og den, som ikke knuser dens Hoved, faar føle dens Tand. — Men hvorfor kom du ikke til mig før?“ vedblev han mildere, da Konen sank sammen i sin Fortvivlelse. „Meget kan rettes paa, naar en træder til, som taler Guds Sag. Den elote Time har varflet for saa mange, ja selv det sidste Slag har født Angerssukket. — Men, som det lader, har det for længe siden ringet Fortvivlelsen ind for ham, og det er da vel sagtens din Armod, som har hyllet sig i Nattens Dække for at søge Hjælp, og den skal du faa.“

Dg han tog en Nøgle fra Bordet og nærmede sig et Skab ved Siden. Men den ulykkelige Kone sprang hurtigt op af Stolen og holdt hans Arm tilbage.

„Nej, nej! Jeg trænger endnu til ingen Ting,“ udbrød hun feberagtig. „Jeg har arbejdet Nat og Dag, — jeg har samlet op al den Tid, han slængte bort, og nyttet den saa vel, som jeg kunde. Jeg tænkte altid: Det kan komme ham til Gode — maaske for Vorherre selv —, thi hvad han saa gjør, hvad end Verden kalder ham, jeg vil beholde ham i mit Hjærte; — ja, det vil jeg. O, Vorherre vil heller ikke slippe ham? Han var saa god — ak! han saa' ud som en Konge, og han . . . hu!“ Og frampagtig greb hun fat i en Stol og skottede hen til Vinduet. „Jeg saa' et Syn — der hjemme foran Kuden — det lignede ham; men det var ikke ham — nej, min Mand var det ikke, det véd jeg vist. Han var nok af og til lidt bleg — men slikt Ansigt, som om det var gravet ud af Jorden — min Kristian, nej. Ak, Jesus! Der slaar Klokken tolv. Nøglen! Ak, jeg uhykkelige, jeg glemmer igjen alting for ham.“

„Nøglen?“ spurgte Præsten forbauset.

„Ja, Nøglen til Kirken,“ sfreg hun i forfærdelig Spænding. „Jeg maa være der i denne Stund.“

„Og hvad har du i Kirken at gjøre paa denne Tid?“ spurgte han igjen.

„Har jeg ikke sagt, min lille Pige var døds syg? — Men faar jeg nu sfrevet hendes Navn bag Alteret — just nu ved Midnatstid — da véd jeg saa vist, at hun kommer sig.“

„Mit kjære Barn!“ udbrød Præsten og tog hendes Haand, „et Navn, indsfrevet paa et nok saa helligt Sted, kan ikke frelse dit Barn. Har Gud udsløttet det i Livets Bog, da kan intet Menneſke indføre det igjen.“

„O, nægt mig det ikke!“ bad hun fortvivlet. „Jeg vil angre det mit hele Liv.“

„Dg i denne Tilstand vil du gaa ind i den mørke Kirke alene?“ spurgte Præsten.

„Læg mig i en Grav, naar jeg kan frelse lille Signes Liv!“ hulkede hun. „Nu tier Kloffen; i Herrens Navn, forbarm Dem over mig, giv mig Nøglen!“ — Dg hun tumlede i den voldsomme Sindsbevægelse hen mod Døren.

„I Guds Navn da,“ sukkede Præsten, „siden det maa faa være, faar jeg vel give dig den.“ Dg han greb efter Nøglen paa sit Skrivebord. „Stands!“ udbrod han og holdt hendes Haand tilbage, som hun hurtig udstrakte efter den. „Du gaar til Kirken for at opsende din brændende Bøn i denne Midnatsstund til Ham, som kun Tro, men aldrig Overtro, kan bøje. Dertil giver jeg dig Nøglen og min Betsignelse med. Men vogt dig,“ blev han strengere ved, „for at betræde Herrens hellige Hus i Nattens Stilhed uden for at bede! Maa du skrive dit Barns Navn — nu, det være dig tilladt; men endnu gjentager jeg: det er ikke Navnet, gravet ind paa Alterets Træ, der frelser dit syge Barn; men det er Navnet, udtalt i din Bøn, naar du ligesom hun, Smertens Moder, omslynger Frelserens Kors med dine Arme, og den hele Verden forsvinder til en Ørken omkring dig, hvori du intet tænker — intet øjner uden det. Dg nu, tag Nøglen og gaa med Gud.“

I samme Stund Nøglen var i hendes Haand, var hun ogsaa ude af Døren. Hurtig skred hun det korte Stykke over Gaden, som skilte Præstens Hus fra Kirken, og saa Øjeblikke efter tren hun ind ad den lille Kirke- laage og stod nu paa Dødens indviede Grund. Men her var Bejen glemt for Maalet. Hurtig skod hun tværs over Gravene og igjennem Sidegangene, til hun endelig stod foran Kirkens gamle Egeport. Haanden skjald; men desuagtet drejede Porten sig i samme Stund paa sine

Hængsler, og ængsteligt og forsigtigt, som om hun frygtede at vække nogen, lod hun den synke tilbage igjen, og hun var nu alene med sit bankende Hjærte og sin dybe Sjæleangst i den stille Kirke.

En Stund holdt hun sig med tillukkede Djne fast ved den nærmeste Pille, hvorpaa Orgelet hvilede. Hun vovede ikke at løfte en Fod, knap aandede hun; thi selv Aandedrættet vakte Gjenlyd i det tavse Rum.

Endelig begyndte hun sin Vandring, og som en Skygge listede hun langs med de lukkede Stole, hvortil hun støttede sig; thi endnu havde hun ikke vovet at løfte Djet. Brystet blev ligesom fuldere for hvert Skridt, og Aandedrættet trangere.

Uds! Der rørte sig noget der oppe — et Suk, et langt, dybt Suk, som om det kom fra Graven eller fra den ensomme angrende. — Hendes Blod juste i tykke Strømme forbi Ørerne; hun var lige ved at synke. Kunde hun endda bede? Ak! hvorfra finde en Bøn i denne Overtroens Angst? — Men det var jo igjen saa stille som i en Grav, kun en svag Kradsen oppe bag Alteret, ikke stærkere end Dødningeurets Pikken — nu tav ogsaa den. Ja, det var vel bare Indbildning altsammen. Og hun skred frem paa ny.

Endelig stod hun i Koret, endnu bestandig med sænkede Blikke. Herre Fader! Var det nu sandt, som Martha havde fortalt, at ved Midnat holdt de døde deres Kirkegang her — og stod nu den gamle Præst og rakte Hænderne ud over Dødningeskæren, som knælede omkring Alteret? — Hun rystede af Angst. Men hun maatte jo dog en Gang se op — lige saa godt først som sidst! og hun løstede sine Djne. Ak! der laa jo det dejlige Alter med det hvide Klæde over. En svag Lysstraale fra en i Gaden

lige overfor hængende Lygte gled hen over det og brød sig paa den skinnende Kalk, som stod midt for hende. Der var intet affrækkende i dette Skue. Hun gik nærmere. O, der saa' hun jo tydelig i Lysfjæret den dejlige Altertavle med den milde Kristus ved Nadverbordet blandt sine Disciple. Og over dette Billede et andet — ah! det var jo Smertens Moder, hende, om hvem det var sagt, at et tveægget Sværd skulde gaa gjennem hendes Hjærte, og der laa hun jo i Underkastelsens ydmyge Bøn, med Armene slynge omkring Korset. — Og øverst oppe fra Alteret saa' Guds Dje ud af Skyen hen over Kirken. — Ah! hvad var da hun, at hun vovede at puffe med sin Smerte og ligesom vilde tvinge sig Hjælpen og Raaden til. — Hun sank ned paa Alterets Trin; en ubeskrivelig Lindring flød gjennem hendes forpinte Sind; aldrig havde hun følt sig saa nær Gud. Sjælen udvidede sig; Tanken fik Vinger, og Dødsloftelsens Stund lærte hende de Ord: Herre, ikke som jeg vil, men som du vil! — Det gik op for hende, at selv i Sorgen havde hun forglemt sin Gud, og at hendes vilde Smerte kun var det forvænte Hjertes Længsel efter Glæde. Mere og mere klarede hendes indre, og omfider løste Ordet sig roligt og bestemt fra hendes Læber. Hun bad højt for sit syge Barn, bad inderligt og brændende for ham, den ulykkelige Mand, som hun ansaa' for tabt, og hun bad for sig selv om Ydmyghed og Tro. Nu var Overtroens Taage splittet, og nu følte hun sig stærk nok til at afvente Guds Bestemmelse.

Atter hørtes Bevægelsen bag Alteret og det samme tunge Suk, — Angsten slog igjen sin Klo i hendes Hjærte. — Men det lød jo som en, der græd; — var det da en Mand? Eller var det maaske et Menneſke, en fredløs Sjæl, der, ligesom hun, i Nødens Stund var tryet hid for at

finde Frelse? — Hun havde rejst sig op, støttende sig til det lave Altergitter, og vendte nu Blikket sky mod den Side, hvorfra Bevægelsen hørtes.

Da tren et Menneske frem bag Alteret. Det var en kummerfuld Skikkelse. Fortvivlelsens Mærker stode paa Panden og omkring de fortrukne Læber. Han nærmede sig vakkende til hende. „Helene!“ raabte han og sank ned paa Gulvet ved hendes Fødder.

Et Djeblik var hendes Befindelse tabt; Skrækken havde paa én Gang lammet alle hendes Sandser; men ved Lyden af denne Stemme vakktes hun i samme Stund igjen til Bevidsthed.

„Kristian!“ hvissede hun, skjælvende af Angst og Sindsbevægelse.

„Ja, Helene, det er mig,“ sulkede han; „Gud tilgive mig, hvis jeg har forskrækket dig. Jeg stod i Aftes uden for dit Vindue og saa' dig sidde med lille Signe, og jeg skjønnede, hun maatte være svært syg. Saa kom Doktoren til dig, og jeg læste bare Fortvivlelse i dit Ansigt. Da forstod jeg, hvad Klokken var slaaet; det var nok ude med Haabet for den Gang. Men saa randt det mig i Hu, hvad min salig Mo'er havde sagt, at, naar en laa for Døden, kunde han reddes, hvis der fandtes den, som vovede sig hen i Kirken ved Midnatstid og skrev Navnet bag paa Altertavlen. Jeg tænkte da det, Helene: du har lagt Sorg og Glendighed haade paa hende og Barnet; det, som skulde bygge om dem, har du smidt væk til det, som ikke duede. Du er et slet Menneske, som aldrig er værdig til at leve under Tag med nogen af dem; du kan lige saa godt gaa hen og kaste dig i Søen med én Gang, saa har du faaet den Del, du fortjener; men kan du frelse Barnet for hende, saa har du da gjort noget. Og saa kom jeg hid, Helene.

„Nu staar lille Signes Navn der omme bag Alteret. Men det har ikke været nogen let Gang, maa du tro. Hvorhen jeg vendte og drejede Hovedet, saa var det, som om Børherre saa' paa mig med Dine som Lynstraaler. Der var ikke det Sted, jeg kunde skjule mine Tanker og min syndige Sjæl; thi Djnene saa' lige igjennem mig. Men midt i dette tænkte jeg dog paa dig, Helene, og paa det, du havde lidt for min Skyld — og saa naaede jeg hid op til Alteret; men jeg skyndte mig om bag ved det; thi det var just herfra Lynene fore ud mod mig. Da kom du, Helene — jeg saa' dig ved Alteret, og jeg skjønnede, hvad du vilde her; men du gif den rette Vej, thi du gif først til Børherre. Jeg vilde have skjult mig, saa du ikke skulde blive rød for mig; men da hørte jeg, du bad for mig. — Jeg Usling, som har spoleret dit unge Liv, for mig bad du, saa en Sten maatte røres — af, Helene! — —“ Og han sank hullkende helt ned paa Gulvet.

„Kristian!“ bad hun og trak ham kjærligt op til sig. „Af, dersom du rigtig angrede —?“

„Hør, Helene,“ tog han langsomt Ordet og rettede sig op, „Drik er en forfærdelig Ting. Det er ligesom en Trolddom. Et Uhyre ligger inden i en og gnaver og tærer. Hver Dag maa der mere til for at mætte det, og til sidst har det fortæret baade Legeme og Sjæl.“

„I Jesus Navn! Vend om, Kristian,“ udbrød hun forfærdet.

„Det vil jeg ogsaa, Helene, fra denne Stund,“ sagde han fast.

„Det har du lovet saa tit,“ sukede hun fortvivlet.

„Men jeg holder det denne Gang,“ trøstede han, „nu vil jeg blive hos dig.“

„Åk, der er nok dem, som lokker dig fra mig igjen,“ sagde hun og rystede paa Hovedet.

„Du mener Sigvard Hansen?“ spurgte han vemodigt. „Gud hjælpe os! For ham kan du være tryg. Som du vel har hørt, rejste vi nord efter for at komme ind med i Fiskerierne eller paa anden Maade slaa os igjennem. Men der gik Elendigheden rigtig løs. Hver Dag endte med Slagsmaal og Syndighed — saa bleve vi jagte fra det Sted, vi først vare komne til. Siden droge vi i Følge med et Par Bønder længere nord paa til en Landhandler, som brugte mange Folk til Fiskeriet. Bejen gik over et Fjæld. Da vi vel vare komne op paa Højden, stod der lige ved os et gammelt, forfaldent Trækors midt i en Stenhob. „Her er godt Sæde,“ sa'e Sigvard og slængte sig ned ved Korset.

„Væk fra Korset, din Slusk!“ skreg en af Bønderne; en ung kjæk Gut var det.

„Skiller ikke mig, enten det er Kors eller Kirke,“ lo Sigvard.

„Du faar nu væk alligevel,“ blev Gutten ved, „du skal ikke kaste Skam over det, som helligt er.“

„Her er Diff og Dug for mig,“ svarede hin og tog ud af Skrappen baade sin Mad og Drikke.

„Ja, jeg skal snart gjøre rent Bord, kan du tro,“ sa'e Gutten og trak Tollekniven.

„Ho, ho! Er det den Slags Leg,“ foer Sigvard op og spyttede i Hænderne. „Ja, saa skal du se Løjer paa en lam Kat, naar den danser!“

Og dermed rev han Haandøxen fra den anden Gut og hug Trækorset i Stumper med et eneste Hug; greb saa Stykkerne og kastede dem med Skamord ned over Fjældet. Men den første Gut var hleven saa bleg som et Lig, og

det hvide vendte han ud af Djnene; i samme Stund foer han los paa Sigvard med Kniven, og denne hug fra sig med Dren, saa det endte da med, at Gutten laa død hen over Fjældet —

„Gud forbarme sig, Kristian,“ hvistede Helene og saa' sig gysende om.

„Nu sidder Sigvard i Fængsel her; derfor kom jeg hid, jeg maatte jo vidne i den Sag. Ak, Helene! Han var dog en Gang en kjæk Fyr. Alle Menneffer likte ham godt — nu er han en dødsdømt Forbryder — og jeg —“

„Og du, Kristian?“ spurgte hun angst og greb hans Haand, „har du begaaet noget sligt?“

„Nej, Helene, det sværger jeg dig helligt til!“ Og han løstede sit Ansigt op mod hende. „Ak, du kan ikke tro, hvad Nædsel jeg følte, da han hug i Korset! Og da jeg siden saa' Gutten ligge død der og saa' den anden med den blodige Dxe i Hgaanden, da lystede det paa en Gang op for mig, og jeg saa', da han sank, hvor dyb Afgrunden var, og hvor nær jeg selv var ved den.“

„Ak, Kristian, dersom du vilde?“ hvistede Helene.

„Sag vil, Helene!“ udbrod han.

„Men du maa ville det ret for Alvor, og i Guds Navn,“ tilføjede hun.

„Ja, Helene, ret for Alvor og i Guds hellige Navn!“

„Amen!“ lod en venlig Røst bag ved dem.

Det var Præsten, hvis stigende Uro, for hvad der kunde hændes den uheldige Helene, havde drevet ham til Kirken for, hvis det behøvedes, at hjælpe og støtte hende. Nu var han Vidne til den angerfulde unge Mand's Skriftemaal, og nærmere Forklaring af den natlige Scene var unødvendig.

Han gik langsomt ind til Alteret, og her lagde han

sine Hænder velsignende paa deres Hoveder. I Taarnet slog Uret et enkelt dirrende Slag.

Sa netop i denne Time, men midt i Dagens Glans, var det for to Aar siden, han havde lagt sine Hænder paa den blomstrende Pande og det knejsende Hoved. Nu var Panden bleg og furet og Hovedet ydmygt bøjet. Bagtens løste Baand blev atter føjet sammen, og i denne natlige Stund blev der slaaet en Knude derpaa, som vilde holde for dette Liv.

De gjenforenede ilede nu Haand i Haand til Hjemmet. Natligt og mørkt var det Billede, som spredte sig omkring dem; men hen over Tjældene laa en bleg, smal Lysning, og efterhaanden vilde jo Morgenrøden udvikle sig deraf.

„Hys!“ fastede den gamle Martha dem i Møde, da Helene traadte først ind ad Døren; thi det var jo hendes møjsomt vundne Hjem, som hun nu bød den syge Sjæl, der fulgte efter hende. Det var en Arne, hvor gode Aander holdt Vagt, som hun ofrede den trætte, vejsfarne Mand.

Derfor var hun ogsaa først inde over Tærskelen. Og han, som kom efter hende, betraadte den med blottet Hoved, som om det var en Kirke.

„Vorherre være med os!“ udbrod den forbarjede Martha og slog Hænderne sammen med et vældigt Klaff, da hun saa Manden.

„Hys!“ afbrød nu den unge Moder hende; thi der laa jo den lille Signe i en Søvn, saa tryk og stille, som kun den sunde sover den.

Og den gamle Martha gif. I Døren slog hun endnu en Gang ud med Hænderne; men denne Gang fægtede hun i Luften; hun maatte jo ikke vække den lille, og noget

maatte hun gjøre for at give en Forbavselse Luft, som hun ikke fandt Ord til at udtale.

Nu sadde da Mand og Hustru Haand i Haand ved Buggen.

„Stakkels Kristian!“ hvissede hun og strøg ham kjærligt over den furede Pande, „du har været ude for stor Fare.“

„Ja, det var kommet vidt med mig, Helene,“ sukkede han; „men aldrig skal jeg glemme den Rædsel, der gik igjennem mig, da han hug i Korset.“

„Det var Vorherre, som kaldte paa dig, Kristian,“ sagde Helene, „Jesus være takket, at du kunde høre ham.“

Endnu sov Barnet Helbredelsens trygge Sønn, og de trofaste Bogtere sadde ved Lejet. Da løftede Solen sig op over Fjældet og stod i hele sin Herlighed paa Gjenboens Hus.

„Se, der er Solen, Helene!“ udbrød Manden livligt. „Kan du huske, at der, hvor vi før boede, havde vi Morgensolen?“

„Ja, nu kommer den først hen paa Aftenen til os,“ svarede hun vemodigt; „men, Gud ske Tak! den varmer ogsaa da.“

Taarerkilden.

O Taarers Bæld! endnu af ingen tømt,
 let vakte Bølge fra en evig Kilde,
 Frugt af vort Hjærte, naar det sfulmer ømt,
 Magt, som gjør Himlen klar og Stormen stille!

Du tavse Bidne om, hvad Sjælen vilde,
 naar den har elsket, haabet eller drømt,
 naar højt den gynget blev i Glædens Bugge,
 naar brat den vaagued op ved Sorgens Sukke!

O Sjælens Sprog, som aldrig vi forglemme,
 veltalende, som Læbens varme Koft,
 saa klagende, som Vemods sagte Stemme,
 som Tonens Melodi saa rig paa Trøst!
 Spejllære Billed af et stille Bryst,
 af al den Kval, et Hjerte kan fornemme;
 mer tolfende end Smilets hulde Sødme,
 end Haandens Tryk, end Kindens lette Nødme!

Hvad jordiff Dje føder reneft dig? —
 Den unges? naar bag Hjærtet ømme Tanker
 begynde deres bittersøde Krig;
 naar Kinden gløder, Barmen hæftig banker,
 naar mellem tusend Drømme Sjælen sanker
 én Drøm, ét Billed og ét Haab for sig;
 naar Savnet, som os smelter, mens det saarer,
 gi'er al sin Smerte Luft i Længfels Taarer?

Er det, naar hver en Kraft har sprængt sit Baand,
 naar Lidenskab det fulde Hjerte hæver,
 naar, Bladet lig for Stormen, Sjælen bæver,
 og Breden foulmer i en oprørt Aand;
 naar Haab om Havn os kun for Dje spæver
 og vækker dømmende til Slag vor Haand;
 naar alt er Flamme, selv de dunkle Blikke,
 hvor dybt blandt Luer stolte Taarer ligge? —

Er det ved Urnen, sat ved Dødens Kyst,
 at reneft dine Perler du frembringer?
 Er du det fidsfte Offer til den Kyst,
 der fank i Mulde med det stille Bryft,
 hvorover Mindets Haand fin Fakkell fvinger?
 Al, Taarens Magt ej Gravens Gru betvinger!
 For Liv er Taarer, Tavshed for de døde,
 bag Sorgens Tavshed Haabets Morgenrøde!

Men naar al Livets Jubel er forglemt,
 naar alt er falmet eller lagt til Hvile,
 naar Glædens Roser, Sorgens fkarpe Pile,
 er under Slovhed eller Kulde gjemt,
 naar hver en Stræng i Hjærtet er forstemt,
 og alle Tanker imod Graven ile,
 naar alt er dødt, kun ej det usle Ler,
 og Sjælens Skygger voxer mer og mer:

da brynder frem fom Lyn i dunkle Nat
 en Straale tit fra Aandens indre Kammer,
 snart fom en falig Troft i Verdens Jammer,
 fom Anger snart, af Brodens Aand forladt;
 snart fom den rene Andagts Himmelflammer,
 og Hjærtet voxer — Taaren flyder brat;
 den bærer i fit Skjød, vor Sjæl til Vindring,
 hver Drom om Kjærlighed, Haab og Erindring.

Haab om Forjættelser, fom Hjærtet fik,
 hvoraf det lever i de bitre Dage;
 Erindring, lig en Drom, der blev tilbage,
 da Livets gyldne Paradis forgik;

Haab om den milde Fred bag Nat og Klage,
 naar Himlen aabnes for et lutret Blik;
 Erindring om, at selv det værste svinder;
 Haab, at naar Tviolen dør dog Haabet vinder.

Fr. Paludan-Müller.
 (Af „Danseinden“.)

Fuglen, der sang.

Nær ved Byen, der fører til Nerne*), i Dalen, som er velsignet med Vand og med Skygge af Træer, der bære søde Frugter, og med Græs og Blomster af mange Farver, vogtede Elijah sin Faders Hjord tæt ved Siden af Chajim Hakolbas store Hjorder. Det var endnu ikke en Menneftalder efter Jerusalems Indtagelse; Templet og Staden vare Døde og Tomhed, for den, der vovede at nærme sig, at se til, som om ikke Guds Helligdom og levende Mennefter en Gang havde dvælet der, men som om Jorden havde aabnet sig og udkastet Ild og gloende Stene og flydende Ertz og alt derefter var storknet til sorte, hæslege Klumper, Sorgens og Forbandelsens Form.

Men laa Helligdommens Tinde nedbrudt ved den ødelagte Stads Fodder, saa havde Israel begrebet, at Herrens Tempel, før det kunde gjenrejses i sin Herlighed paa Zions

*) Ved Nerne forstod man i Jødeland hele den Del af Verden, der ligger paa den anden Side af Middelhavet. Byen, der „fører til Nerne“, er Havneftaden Joppe; øst for den ligger Dalen Saron.

Bjerg, maatte opbygges i Folkets Hjerter, og aldrig tilforn havde der været en saadan Iver for at studere Lovens som nu, da et Under var sket, da Rabbi Jonathan, den eneste levende, der endnu kjendte Lovfortolkningen, var i en Eigfiste bleven baaren ud af den belejrede Stad og havde af Kejseren, Titus, faaet Tilladelse til at aabne en Skole. Livet var steget op af en Eigfiste, og alle, som kunde, hastede til Sabne (Sammia) for at lytte til Rabbien eller en af hans Disciple og opsamle Livets Ord, paa det at Ordet ikke atter skulde staa Fare for at blive begravet mellem Ruiner.

Paa den Tid var Elijah sexten Aar, og Zippora, den yngste af Chajim Hakolbas Døtre, var fjorten Aar, og de vare nu i den giftefærdige Alder, og de elskede hinanden.

En Dag, da de tilsammen saa' et Brudetog drage forbi med Cymbler og Fløjter, sagde Elijah: „Hvilken lykkelig Dag det vil vorde, den Dag, da du og jeg skulle føres sammen under Gruppen*) — blot din Fader nogen Sinde vil tilstede det!“

Zippora lo og svarede: „Min Fader vil være glad til ved at faa mig gift; fra ham kommer ingen Hindring.“

Elijah betænkte disse Ord; thi Zippora var smuk og hendes Fader rig, og han behøvede ikke at takke nogen for at ægte hende. Efter en Stunds Forløb sagde Elijah ængstet: „Fra din Fader vil ingen Hindring komme, siger du; mener du da fra nogen anden? Fra mig kan den visstelig ikke komme, og du, du elsker mig jo, Zippora — er det ikke saa?“

Zippora svarede: „Du maa ikke blive bedrøvet og ikke tvivle om mig; men det vil gjøre mig stor Sorg, naar

*) Baldakinen, hvorunder Vielsen foregaar.

mine Søstres Mænd ville kalde dig Am Hoorez*); saa kan jeg aldrig være lykkelig."

Elijahs Bryst løstede sig i stor Sindsbevægelse, og han sagde: „Zippora, hvad forlanger du af mig?"

Hun svarede med et stort Blik: „Det højeste; du skal blive større end nogen af mine Søstres Mænd!"

Da luede det ogsaa i Elijahs Djne, og han udbrød: „Jeg har ikke vovet at lytte til Tanken, før du udtalte den. Det højeste! Nu er det sagt! I den almægtige Guds Navn!"

Zippora rakte ham sin Pande til Kys, i det hun sagde: „I tre Aar vil jeg vente paa dig, min Herre og Brudgom!"

Elijah gik hjem og sagde til sine Forældre, at han vilde drage til Zabne, og skjönt de vanskelig kunde undvære ham fra Hjorden, stillede de sig ikke mellem ham og Herren, men velsignede hans Bortgang og gave ham en Tærepnge paa Bejen.

I Zabne vare mange tusende Disciple, og naar de sad om deres Lærere, blev den ene oversjæt formedelst Mængden af de andre. Derfor skete det, at der hengik et halvt Aar, inden Rabbien endnu havde kastet sit Blik paa Elijah; men da det skete en Dag ved Indgangen til Forsamlingsstedet, standsede Rabbien og sagde til ham: „Hvad søger du?"

Elijah kunde knap tale af Sindsbevægelse over den store Ære, at Rabbien talte til ham, men svarede dog: „Det højeste."

Rabbien spurgte: „Hvorledes beder du?"

Elijah svarede: „Jeg beder Herren om at gjenopbygge

*) Jordens Barn, Bonde, uvidende. Landbefolkningen var Plebs, Rabbi'erne (Doctores) Aristokratiet.

Templet og velsigne Folket og om ikke at føre mig i Fristelse."

Da sagde Rabbien: „Den, som søger det højeste, maa ikke frygte Fristelsen, men bede om at blive sat paa Prøve."

Samme Aften bad Elijah bævende til Gud om at blive ført i Fristelse, men tillige om Kraft til at modstaa den.

En af de næste Dage kom den Mand, paa hvis Tag Elijahs Telt stod *), til ham uden for Huset og sagde: „Min Broder, du kan vise Gud og mig en Tjeneste ved at værge mig imod en ond Mand. Jeg har betalt ham hundrede Sekel Sølv, men forsømte at have Vidner tilstede, og nu nægter han at have modtaget dem. Sandelig, det kan ikke være Gud velbehageligt, at en underfundig Mands Anslag lykkes, og da du nu véd Sandheden, kan du bevidne den, og jeg vil for din gode Hjælp give dig halvtresindstyve Sekel."

Elijah svarede: „Hvorledes skal jeg bevidne at have sét, hvad mine Øjne ikke saa?"

Den anden svarede: „Du skal kun bevidne og hjælpe Sandheden, og den kjenner du. Eller tvivler du om, at jeg har sagt dig Sandhed?"

„Jeg tvivler ikke, men kan kun vidne om, hvad mine Øjne have sét og mine Øren hørt."

Da Elijah kom til Forsamlingsstedet, saa' Rabbien nøje paa ham og sagde: „Det er godt."

*) I Østerland faar man i Reglen ikke Lov til at bo i Huset hos Familien; man opslaar sit Telt paa Husets Tag o: man logerer.

Elijah priste og takkede Gud, fordi Fristelsen ikke var vanffeligere, men havde givet ham en saa let Sejr.

Nogen Tid efter kom hans Bært igjen til ham og sagde: „Jeg har tænkt over eders Udfærd, da I afflog at vidne for mig, og jeg erkjender, at I strængt taget havde Ret. I er en brav Ungling, og jeg vil eder vel; I kan forlange en Tjeneste af mig.“

Elijah svarede med Tak, at han intet havde fortjent og intet begjærede. Den anden sagde: „Hvorledes skulde det gaa os, hvis vi intet fik uden det, vi have fortjent! Jeg siger eder, mange af os fik da endikke det tørre Brød, endfige frisk Vand og saftige Frugter! Kom, jeg véd jo, at I om henved tre Aar, naar I bliver Rabbi, vil gifte eder med Chajim Hakolbas smukke Datter. Men hvorfor skal det vare saa længe? Jeg er Ven af en Rabbi, der paa tre Maaneder vil erklære eder for udlært, og da kan I drage hjem til eders Forældre og vorde lykkelig med Zippora.“

Det foer som en Ildstraale gjennem Elijahs Blod ved den Tanke, at han allerede om tre Maaneder kunde vende tilbage og ægte Zippora; men derpaa betænkte han, at dette kunde ikke have været hendes Mening, da hun bød ham gaa og søge det højeste og lovede at vente paa ham i tre Aar. Derfor takkede han Manden og skyndte sig bort.

Anden Gang, da han kom til Forsamlingsstedet, saa' Rabbien ind i hans Øjne og sagde: „Det er godt.“ Og strax efter nærmede sig ham en Schammus (Tjener ved Bedehuset eller hos Rabbien) med sin Stav og tilfagde ham til Møde hos Rabbien om Aftenen, naar Stjærnerne tændtes.

Da Elijah var ene, kastede han sig paa sit Ansigt og sagde: „Min Gud! Hvor du er barmhjertig og hjælper

mig til at overvinde Fristelsen og belønner mig med saa stor Gode for det, jeg kun har udført ved dig! Min Gud! Min Gud!"

Om Aftenen tog Rabbien ham med paa Husets Tag og viste ham Himlen og Stjærnernes Hær og forklarede ham deres Gang omkring Jorden og Aarstidernes Skiften og Helligdagene, og da Eljah henreves af Storhedens Majestæt og af Bisdommen og Magten og spurgte om de Ting, der ere skjulte bag ved Glansen og det store Dyb, løftede Rabbien en af Hemmelighedens Flige, men sagde, at videre kom ingen.

Da spurgte Eljah: „Rabbi, hvorfor er det saa, at Sjælen længes saa stærkt efter at skue, og en Gang skal den komme dertil; men netop her nede, hvor den længes stærkest, er en snæver Grænse dragen, endog, som I siger, for de udvalgte?“

„Fordi, min Søn, der er blevet givet os to Opgaver,“ svarede Rabbien. „Vi skulle mætte vor Sjæl med Erkjendelse; men vi skulle ogsaa leve for Jorden og forplante Slægten og have Jordens Glæder, saa vidt Herren tilsteder det. Men derfor er vor jordiske Del til Hinder for, at vor himmelske Del kan blive ganske fri og skue. Kunde en dødelig holde sig ren for alt Begjær, da skulde han se Gud.“

Eljah turde ikke spørge mere, men glemte Ordet, uden at lægge Mærke til, at her var Fristelsen tredje Gang. Fra den Dag af blev han Rabbien's kjæreste Discipel, og efter de tre Aars Udlob erklærede Rabbien højtidelig og med Haandspaalæggelse, at Eljah ben Meïr var Rabbi Eljah, og en stor Skare af Venner og Beundrere fulgte den nye Rabbi paa Vejen til hans Hjem. Og da han nærmede sig, gik Chajim Hakolba ham i Møde med alt sit

Hus. Der blev blæst i Bukkehorn og paa Fløjter, og unge Piger sloge paa udspændte Skind, der gave Metal-
klang. Og Chajim Hakolba førte sin Datter Zippora til-
fløret ved Haanden, og hun blev stillet under Gruppen med
Elijah, Ringe bleve vexlede, Glasset sondertraadt, og Elijahs
Fader og Moder velsignede ham og den Stund, han var
dragen ud.

Da den glade Bryllupsffare var kommen til hans
Hjem, søgte Elijah et Djeblisk at blive ene og gik ned i en
lille Lund bag ved Huset. Han sagde: „Almægtige, barm-
hjærtige Gud! Før jeg gaar ud af Paradiset og bliver
som andre dødelige og tager min Hustru i min Favn, har
jeg den store Bøn til dig. Lad din Naade falde paa mig,
og lad mig skue blot et Glimt af det højeste eller høre blot
et kort Djeblisks Lyd fra din Evighed! Almægtige Fader,
du, som slukker Dyrrets Tørst, hav du Medynk med min
Sjæls Tørst efter dig og din Herlighed, og lad en Draabe
falde paa mig, selv med Fare for, at jeg skal savne den,
naar jeg en Gang efter din Vilje kaldes bort fra denne
Jord.“

Da hørte han lidt over sit Hoved en Fugl synge.
Lyden var sløjtende og kvidrende som anden Fuglesang, men
meget forunderlig. Der kom en Tone, som syntes Elijah
at løfte ham op paa en Bølge, og Bølgen syntes igjen
Elijah at være i Slægt med en af de syv Sephiroth, der
en Gang, da Tiden blev til, udstrømmede fra Ham, den
eneste, Metatron, og bleve til de syv Verdener med al deres
Lyst og Sorg. En anden Tone kom, og igjennem den
syntes det Elijah at høre en Gjenlyd af den Hymne, som
Englene sang til Ham selv, Adonai, da Skabelsen var fuld-
byrdet. Dette hørte Elijah; men han hørte i de to Toner
endnu mere, som ikke kan udsiges. Derpaa tav Fuglen.

Elijah littede endnu et Djeblif og sagde derpaa:
 „Herre, jeg takker dig; nu er jeg næsten mæt.“

Han vendte om mod Huset for at gaa til sin Brud og blev noget overrasket ved at bemærke, at alt var blevet stille, og at ingen Lys vare tændte; men da han antog, at det var en Spøg af det lystige Brudeselskab, besluttede han at lade dem nyde Spøgen og bankede paa Husets Dør. Ingen svarede, og han tænkte: „De holde sig i Skjul og smile og ville ret have mig til bedste,“ hvorpaa han bankede haardere. Da hørte han en fremmed Stemme, der spurgte: „Hvem er der?“ — Elijah svarede: „Det er mig; luk mig ind til min Brud!“ — „Der er ingen Brud i dette Hus, fremmede,“ svarede Stemmen; „forstyr ikke Nattens Ro.“

Elijah bemærkede nu, at han virkelig havde taget fejl af Huset, og medens dette forekom ham højt sølsomt, gav han sig til at søge efter sit Hus, men kunde ikke finde det. Morgenen brød frem, og angstet og forfærdet over sin frugtesløse Søgen og over det fremmede Blik, hvormed hans Fødeegn syntes ham at se paa ham, gik han til Synagogen, og da han ogsaa her saa' lutter fremmede Ansigter, brast han i Graad og raabte højt sin Faders og Moders Navn. Ingen svarede; men alle saa' forundrede eller betænkelige paa ham. Da vakkede en gammel Mand hen til ham og sagde: „Hvo er det, som kalder paa min Ungdoms Venner?“

„Det er mig! Kjender I mig? Jeg blev viet i Gaar! Hvor er min Brud? Hvor er min Slægt og mine Venner? Hvor er mit Hus?“

„Hvad hed din Brud?“ spurgte den rystende Olding, og da han havde hørt Svaret, udbød han: „Allmægtige Gud, saa er I den Elijah, der paa saa hemmelighedsfuld Maade forsvandt for halvfjerdstindstyve Aar siden.“

„Halvfjerdstindstyve Aar!“ raabte Brudgommen og tog

sig til Hovedet. „D, det er en grusom Spøg — sig, at I mener det ikke! Før mig til min Brud! I Guds Navn, hold op at skjamte!“

„Jeg vil føre eder,“ sagde den gamle og ledte ham til det gode Sted (Begravelsespladsen) og viste ham der hans Forældres Grave og ligeledes hans Bruds Grav, og paa Stenen var en Indskrift, som hentydede til hendes Brudgoms gaadefulde Forsvinden paa selve Bryllupsdagen.

Elijah satte sig ved Siden af Graven og tilhylede sit Ansigt. Da nærmede sig Dødsenglen med brede Binger og sagde til ham: „Kom og følg mig, Broder, hjem til hende, der sendte dig efter det højeste.“

M. Goldschmidt.

Den blide Tanke,

Tænk, naar en Gang hver Taage er forsvunden,
som her sig sænker over Livet ned,
naar Dagen evig klar er hist oprunden,
og Lys omstraalet hvert af mine Fjed!

Tænk, naar en Gang er løst hver jordist Gaade,
besvaret hvert „hvorfor“ jeg grundet paa,
men kunde ej med al min Grublen raade —
tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!

Tænk, naar en Gang hver Hjertesorg er slukket,
hver Bunde lægt, og stillet hvert et Savn,
hver Smertens Taare visket af, og Sukket,
det dybe, kvalt i Kjærlighedens Favn —

Tænk, naar en Gang med utildækket Dje
 jeg ham skal se, som her jeg tro'de paa!
 Tænk, naar mit Knæ jeg hist for ham skal bøje,
 naar jeg med Tak skal for hans Ansigt staa!

Tænk, naar en Gang hvert Hjærtebaand, som knytted
 til Mennesker mig her i Stovets Land,
 har Jordens Kaar med Himmerigs ombyttet,
 og intet Sjælene adskille kan!

Tænk, naar en Gang i Himlens gyldne Sale
 jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
 i Lyset om et evigt Liv skal tale,
 og om det Liv, der som en Drom forsvandt.

Du blide Tanke, tal du til mit Hjærte,
 hver Gang mig Vejen tykkes tung og slem!
 Du sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
 og lokke Smilet gjennem Taarer frem.

W. A. Wexels.

Hvad der er smukt,

Smuk er Jorden, som vi træde paa,
 smukt er over os det hvalte blaa,
 smukt er Træet med de grønne Blade,
 smukke Blomsterne, som smile glade,
 smuk er Solen med sin Straaleglans,
 smuk er Stjernehærens lyse Prans,

smuk er Bækken, Rilden, Skoven, Lunden,
 smuk er Fuglens Sang i Morgenstunden,
 smukt er Bølgens Slag mod Strandens Sten,
 smuk paa Rosen Duggens Draabe ren,
 smuk er Maanens Lys i Natten silde,
 smukke Menneffenes Dine milde,
 smukt er alt, sét paa den rette Vis,
 Jord og Himmel synge Herrens Pris.

Efter det engelske ved Jul. Chr. Gerson.

Pilekviſtene.

Den Gang Peter Sandfjær var syv Aar gammel, drømte han allerede om at udrette noget stort og godt i Verden. Hvad dette ſkulde være, vidſte han ikke; men han pønſede paa at udſinde det. Han havde et godt lille Hoved, og han brød det meget dermed, for han var længſelsfuld efter at ſaa fat paa en rigtig priſelig Gjerning at udføre; til ſidſt ſpurgte han ſin Moder til Raads, og det hjalp ſaa meget, at han kom til at vogte Søren Øſtergaardſ Gæs.

Dette var jo en god Gjerning, da det var nyttigt; men noget stort var det ikke, og naar Peter om Morgen en brød en løvrig Pilekviſt af Havehegnet og ſvang den over Gæſtene, ſaa kan det nok være, at han ſomme Tider tænkte ſig, at han førte en ganſke anden Kommandoſtav over andre Underſaatter. Somme Tider kunde det ogſaa hændes,

at han i sin ivrige Pønsen glemte Gæssene, saa de gik over Marksfjeldet og gjorde Skade hos Naboens. Saa fik Peter Utaf, og det var han bedrøvet over; thi han vilde gjerne være en god Dreng. Han stræbte da at passe bedre paa i Fremtiden, og saa faldt det ham ind, om der ikke kunde gives et Middel til, at Gæssenes utilbørlige Øyster ikke skulde være til Hinder for hans Stovværker. Et saadant Middel troede han ogsaa at have udfundet.

Søren Østergaards Have var omgivet med et Pilehegn, der var tæt og frodigt, og Peter vidste, at naar man tog en Kvist deraf og stak i Jorden, saa slog den Rødder og skød Grene og blev til et stort Træ. Saa tog han sig en Gang en Armsfuld tynde Pilekviste og stak dem ned i en tæt Række i Marksfjeldet. Nu maatte der blive et ordentligt Hegn, og saa vilde Gæssene blive nemme at passe. Det syntes dog ikke at skulle lykkes. Det var hen paa Efteraaret, Kvistenes Blade visnede og faldt af, og kun de fortorrede Pinde stak op af Jorden.

Søren gik en Dag og saaede Rug i Nærheden, og da han var færdig, kom han hen og gik langs med Skjeldet. „Hvad er det, du her har lavet?“ sagde han til Drengen. Denne sagde det og spurgte, om det var usandt, hvad han havde hørt, at Pile var saa villig til at gro. „Nej, saamænd er det ej,“ sagde Manden.

„Da gro disse vist ikke,“ sagde Peter.

„Na, det kan blive til, hvad det skal,“ lod Svaret. „Vi saa' og plante; men det er Vorherre, der giver Bært.“

Siden tænkte Peter ikke ret meget paa den Ting. Han blev ikke længe ved at være Gaasehyrde, men kom til en anden By og blev forfremmet til Faaredreng. Det syntes ham endnu ikke at være noget rigtig stort, og han blev ved at pønsse og kunde ikke finde paa Raad. Han vilde være

en god Dreng og en dygtig Dreng, og for at blive det, skaaenede han sig ikke for Møje og Ubehageligheder. Han var overmaade flink i Skolen og havde nemt ved at lære, og saa sagde Folk: „Den Dreng skulde rigtig nok holdes til Bogen!“ Det syntes Peter vel om; thi ad den Vej maatte der kunne udrettes noget stort. Nu blev han dobbelt flittig til sin Lærdom. Rigtig nok hørte han sige, at den Vej vilde være vanskelig for ham, da han var en fattig Bondedreng; dog kunde han maasse naa at blive Skolelærer. „Ja, gid jeg kunde det!“ tænkte han; thi at tale til Smaabørns Hjerter og aabne deres Øjne for alt det elskelige i Himlen og paa Jorden, det tyktes ham en god og velsignet Gjerning.

Saa havde hans Stræben faaet et Maal. Det blev besværligt nok at naa; men han naaede det og blev Skolelærer.

Det havde i mange Aar staaet underligt til i Sønderjylland; men der blev arbejdet kraftigt paa, at det skulde være anderledes, og at Modersmaalet skulde komme til sin Ret i de umyndiges Mund. Peter var usigelig glad ved at faa Del i denne Virksomhed; thi her var en Sæd at nedlægge for Guds Rige og for Danmarks Rige og for alt godt og smukt. Der kom Hindringer og Modstand; men for Møje og Besvær var han ikke bange, bare der kunde blive Frugt at skue. Dog i den Henseende syntes det ham tarveligt, og saa — han havde ikke godt Tid at vente; han havde jo altid været lidt stundesløs. Desuden vilde hans Virksomhed snart blive afbrudt; thi han skulde være Soldat. Den Sag fandt han dog ikke saa ilde, da han ret havde tænkt sig om. De seje Kæmper, der saa tit havde voldt ham Modstand og Uergrelse, skulde dog maasse til sidst overstjæres med Sværdet, tænkte han, og saa skulde

han ikke have noget imod at være med; thi ad den Vej maatte der være noget stort og godt at udrette.

Dg saa blev han Soldat.

1864 udbrod Krigen. Peter kom med, og Bejen gif gennem blodige Kampe — tilbage, altid tilbage, indtil Retten maatte bøje sig for Overmagten, og Sønderjylland var i Fjendevold. Der var nu Peters Gjerning til Ende, og den var ogsaa til Ende i Krigen, hvor han for øvrigt heller ikke havde faaet Held til at udrette noget stort. Hans Blod flød ved Dybbøl; men han beholdt Liv og Lemmer og vendte snart tilbage til sin Barndomseegn, som han ikke havde gjenfæt, siden han var en lille Dreng. I al den Tid havde han ikke tænkt paa sine Pilevoiste. Nu stod han ligefor dem, men kunde ikke kjende dem igjen. De smækre Stud, som hans Barnehaand havde stufket i Jorden, vare blevne til mægtige Træer, hvis løvrige Toppe fusede i Luftstrømmen. Da Peter mødte sin gamle Husbond, maatte han dog tvivlende spørge, om det ogsaa var den samme Plantning, han sidst havde sét som halvvisne Grene.

„Ja vel er det det,“ sagde Søren Østergaard. „Du plantede og vidste knap, hvad du gjorde; men Vorherre gav Bært. Saadan gaar det.“

„Saadan gaar det!“ gjentog Peter, og i den Stund lyste det op i hans Sjæl, og han saa' det saa grant som aldrig før, at det at udrette en stor Gjerning ikke er en Times eller et Aars — mangen Gang end ikke et helt Menneffelivs Bært; men at det gjælder om at saa og plante i Tro og Taalmodighed og lade det komme an paa Høstens Herre, om og hvor snart Gjerningen skal vise sig at være vel gjort og vel lykket. Da gjenvattes Haabet og Modet i hans forsagte Sind, og det bares ham sikkert for, at al den Aandens Virksomhed, alt det Blod og alle de

Taarer, der er ofret for Danmarks Frelse, vist ikke er ofret til Unytte, men skal bære sin Frugt i Tidernes Fylde en Gang, naar Gud vil.

Siden den Tid er det som forhen Peters inderlige Attraa at udrette noget godt og nyttigt i Verden; han sér vel ogsaa med Længsel efter, at Frugten skulde blive synlig; men i denne Længsel er han taalmodig, saa han er glad ved at være Sædmand, selv om det ikke skulde falde i hans Lod at opleve Høstens Dag.

C. A. T. hregod.

Naar du er træet.

Naar du er træet, naar du er kjed af Verden og dens Smaalighed, da skynd dig fra den trange Mur ud i Guds mægtige Natur.

Og naar du dig paa Sletten sér, hvad eller mellem Skovens Træer, da kast dig ned i Græsset, bøj din Høg tilbage mod en Høj.

Og skam dig ej for du er stor: læg dig kun paa den grønne Jord, men se dig først forsigtig om, du arme Træl af Verdens Dom.

Dog hvis dit Blik foroven sér kun lutter Vind og lutter Vej, da rejs dig atter, gaa din Vej, thi, kjære, du forstaar mig ej.

Men du, som Mandens Kampen stred,
 kom, læg dig træt paa Højen ned,
 og fæst en Stund dit Dje paa
 det grænseløse Himmelblaa.

Hen over dig gaar Luftens Strøm,
 du synker i en stille Drøm.
 Bend kun din Kyg til Verden her,
 en Verden gaar da op dig der —
 en Verden, sammensat af alt,
 hvad Støvet aldrig gav Gestalt,
 hvad Anelsen kan male kun
 med Himmelguld paa Himmelgrund.

Det kræger Dje, Sjæl og Sind
 at se i Himmeldybet ind,
 hvor intet minder os om Stov,
 hvor intet raaber: Tanke, tov!

Dg se derop til du er træt,
 indtil dit Hjærte bliver let,
 da rejs dig atter, Støvet's Søn,
 og du vil finde Verden sjon.

H. B. Kaalund.

Bedstemoder.

Var der nogen, der saa' hende komme ind i Stuen
 med de sagte, forsigtige Trin, med Brillerne og Biblen i
 Haanden og med det sølvhvide Haar om det altid milde,

venlige Ansigt, uden at føle sig hendraget til hende? Det var ikke alene de smaa, der intet kjendte saa forunderligt ærværdigt i Verden som Bedstemoder, — hun havde jo kjendt deres Moder, da hun var ganske lille, baaret hende, plejet og passet hende, hende, der nu vuggede og kjærtegnede dem, — Bedstemoder, der havde levet i den længst forsvundne Tid, man kalder de gamle Dage, da gamle Koner som Bedstemoder vare unge, da Bedstefader levede og var en ung og kraftig Mand, han, som de aldrig havde kjendt, men hvis Billede hang paa Væggen; thi, ah! han var død meget ung, og derfor kunde de smaa ej rigtig begribe, hvorledes han, der sad der med mørkebrune, krøllede Lokker, og Bedstemoder med det hvide Haar under den stivede Kappe kunde være lige gamle; men det maatte jo dog være saaledes, uagtet de smaa Hoveder ikke kunde forstaa det. Ofte faldt det vel endog en af de mindste ind at spørge: „Bedstemoder, kan du virkelig huske Bedstefader?“ men naar hun da svarede: „Åh, mit Barn, man glemmer aldrig den, man ret holder af!“ da undrede de smaa sig og tænkte paa, hvad det da er for en underlig Ting at holde saa meget af nogen, at man aldrig kan glemme dem. Ikke alene de smaa, sagde jeg, følte sig hendragne til hende, ogsaa de ældre holdt af at sidde i Bedstemoders lille Stue, fortælle hende ret fortroligt, hvad der laa dem paa Hjertet, og høre hendes kloge, foruftige Raad. Da lagde hun Strikketøjet og Brillerne i Bindueskarmen, og holdt af at aabne og lukke den sølvforgyltde Snustobaksdaase og lade som om hun tog sig en Pris, medens hun ret af Hjertensgrund drøftede Sagen. Man fik ikke altid Ret hos Bedstemoder; ofte fatte hun den, der søgte Raad, ret alvorligt i rette; men altid skinnede den gode, kjærlige Mening igjennem Ordene, og den raadspørgende gif altid bort med forhøjet

Kjærlighed og Vrefrygt. Husets smaa Sorger og Fortrædeligheder skjulte man altid omhyggeligt for Bedstemoder, hun havde baaret det svære Tryk af et majsommeligt Dagsværk, og man undte hende Aftenens No. Men man maatte vel vogte sig, at hun ej kom efter sliq Skaansomhed; thi saa blev hun fortrædelig og bedrovet og ytrede da: „Det er dog tungt, at naar man bliver gammel, skal man behandles som et Barn og ikke agtes værd at dele de andres Bekymringer.“

Men Juleaften, da var Bedstemoder gjerne Barn; hvorledes skulde Juletræet nogen Sinde kunne pyntes, hvis hun og hendes Gaver ej vare med; var der nogen, der saaledes fra det hele, lange Aar kunde huske, hvad man havde ønsket sig? Hvor mildt og rørt blev da ikke hendes Ansigt, naar alle stimlede om hende, hvor muntert tog hun Del i alle Lege, ja, bragte Jubelen til det højeste, naar hun paa denne Højtidsfest med stiv Holdning gjorde de sirlige Menuettrin hen ad Gulvet, som hun paa sin Bryllupsaften havde danset med Bedstefader. Ak, den sidste Juleaften, da var hun ret rørt og inderlig bevæget. Da hun kom ind i Salen, var der hængt en stor og dejlig Krans af friske Blomster om Bedstefaders Portræt, og da Bedstemoder saa' den, trillede Taarerne ned ad hendes Kinder, og hun folbede Hænderne og saa' saa hjærligt op paa Billedet. „Er det nu ikke for mig,“ sagde hun, „som om han smilte til mig og mente, at nu havde han ventet længe nok paa mig?“ Alle trængte sig om hende, som om de vilde holde hende tilbage hos dem og gjorde sig Umage for at adsprede og opmuntre hende. Bedstemoder blev venlig og spøgefuld igjen; men man kunde dog godt se, at hun ikke paa ny kunde komme i det gode, gamle Lune. Tit saa' hun hen til Portrætet, og da var det ligesom om hun i Tankerne talte

med det. Siden, da Dansen og Legen om Juletræet var forbi, fatte alle sig som efter Aftale om Bedstemoder, de smaa nærmest ved hendes Knae, og det var for os allesammen, ligesom om hun havde noget at sige os. Men Bedstemoder sad tavs og legede med Lopperne paa den lille, som sad paa hendes Skjød; da hun endelig talte, var det i en sørgmodig Tone.

„Kjære Børn,“ sagde hun og saa' venligt om i Kredsen, „jeg har forstyrret eders Fest i Aften; men hav Taalmodighed med mig. Den skønne Gave, hvormed I have smykket hans Billede, kaldte mig Fortiden saa vemodigt tilbage. Det var just en hellig Juleaften, vi havde Bryllup og traadte Haand i Haand ind i vort nye Hus. Det var pragtfuldt udstyret; vore Forældre vare formuende, og Slægt og Venner havde ikke sparet paa Gaver; vi gif vel om i Huset for at betragte alt, men saa' dog mest paa hinanden, og hvad er der nu tilbage af al denne store Lykke, mine Børn? Ak, en gammel, affældig Kone er den eneste, der kan fortælle lidt om den. Vi vare to unge, letsindige Børn, vi levede Dagen som den kom, helst i Lykke, Glæde og Fornøjelse, og ingen af os tænkte paa, at Lykken ikke er en Gæst, der kommer ubuden. Det varede vel ikke længe, inden min Mand mærkede, at det gif galt med Forretningerne, og at vort Hus kostede altfor meget; men han nænnede ikke at forstyrre min No. Jeg var et Barn, ret et ufornuftigt Barn, der intet mærkede, før jeg fik Sjænen op for det bekjendte Udtryk i hans Ansigt. Men han var altfor god til at sige mig Sandheden, og jeg havde altfor megen Lyst til at søge Forlystelser og Adspredelser til ret at forsse efter den. Ikke engang vort lille Barn kunde holde mig hjemme, det var jo hos Pigen og Ammen, og jeg havde mest Lyst til at tro, at det havde det godt. Men

da kom Ulykken ind over os, og det med et knusende Slag, og den omvendte vore Hjerter, saa at de søgte til hinanden. Ak, hvor dog Sorg og Ulykke er en god Ting, mine Børn! Tro mig, der er meget godt inden i os, som først kommer frem paa saadan en Dag. Vi to stakkels, letsindige Børn, vi lærte nu at læse saa tydelig som i Guds Ord, hvad det vil sige at dele ondt og godt med hinanden; thi vi græd ikke alene med hinanden, vi stræbte ogsaa efter bedste Evne at opføre os ret og fornøftigt. Det store Tjenerskab fik Afsted, de smukke Møbler solgtes, og jeg opgav Baller og Selskaber for at blive hjemme og passe mine Pligter. Det var ofte svært for mig, og naar jeg uforvarende aabnede den Skuffe, hvori jeg havde gjemt min Baldragt med Blomster og Sløjfer, blev jeg saa ilde til Mode; men dog skulde der komme tungere Tider. Baade min Mand og mit Barn bleve syge. I saadanne Øjeblikke véd man først rigtig, hvor meget man kan gjøre og udholde; naar jeg i de lange Nætter gik op og ned ad Gulvet med det klagende Barn paa mine Arme, og kun standsede for at lytte ved den Seng, hvor han laa og vaandede sig, da bad jeg ret inderligt til Gud, at jeg dog maatte have Kræfter til ikke at forsvage. Jeg havde aldrig troet, Livet kunde være saa tungt, og dog vilde jeg gjerne bære det altsammen, naar jeg blot maatte beholde de to kjære. Jeg haabede bestandig, men han troede det vist ikke; thi naar jeg kom hen til Sengen, tog han min Haand og trykkede den saa varmt og inderligt til sine Læber og sit Bryst, at jeg maatte gjøre Bold paa mig selv for ikke at græde højt. Undertiden kunde jeg ikke betvinge mig, da kastede jeg mig ned hos ham og græd ved hans Bryst, medens han holdt mig saa inderlig omslynget. Naar han da vendte sig fra mig, talte han Ord, jeg ikke kunde forstaa, jeg tror vist, han bad.

Dg disse sørgelige Dage bleve saaledes ved, bestandig Angst, ingen Bedring, intet Haab. O, i saadanne Timer bliver man mange Aar ældre; det er ikke Dagene, der gjøre ældre, men deres Sorger og Tanker. Al, dersom jeg havde været ret from og gudhengiven, da havde alt været bedre; men det var jeg ikke. Ofte knurrede jeg i mit Hjærte og kaldte min Skjæbne haard, og derfor blev den ikke mildere, men laa tungt paa mig. Til sidst, da jeg saa', hvad Enden vilde blive, blev jeg mere kristelig stemt; jeg var jo i Færd med at betro Vorherre mit bedste Klenodie, maatte jeg da ikke tro paa ham? Barnet var til Lykke bedre, saa at jeg kunde sidde mere rolig ved hans Reje; han talte ikke mere til mig; men naar han fæstede sine Øjne paa mig med et Udtryk af om Kjærlighed og Medlidenhed, da var det som om alt i Hjærtet svulmede op og blev til lutter Taarer; men jeg græd dog ikke, for ej at bedrøve ham. Dg han tog mine Hænder i sine og sov ind ved mit Bryst."

Her tav Bedstemoder og saa' med klare, hjærliche Blikke op paa Portrætet; efter en lille Paøse vedblev hun:
 „Ja, ene stod jeg saa med mit Barn paa Armen. De borttog alt, og jeg maatte flytte bort fra det Sted, hvor jeg var bleven Brud og Enke; men hvad brød jeg mig om Djækliffets Nød, der var saa ubetydelig mod Fortidens. Jeg trykkede den lille op til mig og forsagede ikke. Jeg vil ikke beskrive eder min Kamp for vor Tilværelse; der vare vel gode Slægtninge, der tilbød mig Hus hos dem, men jeg vilde ikke langer leve i Verdens Sus og Dus, jeg vilde have mit eget Hjem for mig og mit Barn alene, hvor jeg kunde saa No til at gruble over min Sorg. Men det havde ikke været godt, om jeg havde kunnet sætte mig hen og sørge; der maatte arbejdes, baade tidlig og sildig, og tit var det knapt nok endda. Men det blev bestandig bedre og

bedre, baade uden for og inden for; uden for kom de bedre Raar, et rundeligere Udkomme, og inden for i Hjærtet blev det mere roligt og gudhengivent. Beständig tænkte jeg: „Nu gaar der nogle faa Aar, og da ses vi atter“; og saaledes gif det nafladeligt, og nu er der snart forløbet et halvt hundrede Aar siden den Tid. Hver Gang det er en hellig Zulefest, tænker jeg, at jeg maaste næste Jul skal være samlet med ham i Himlen. Det er et daarligt Dnsfe, mine Børn! Gjensnyets Time har Vorherre forbeholdt sig at bestemme ligesom Skilsmisens; men Hjærtet higer og længes dog ofte, selv uden at vide det. Ej heller er jeg utaknemlig, naar jeg siger det, jeg véd, hvor kjærlige og gode I ere imod mig, og at ingen af eder ønsker, at min Plads skal staa tom.“

Og Bedstemoder saa' sig om i Kredsen, nikkede og smilede til enhver.

Den lille paa hendes Skjød, der opmærksomt havde lyttet til, vendte sig pludselig om til hende og udbrød: „Men, Bedstemoder, hvor blev dit lille Barn af?“ — Bedstemoderen smilede og rakte den lille til dens Moder: „Det er jo din egen Moder,“ sagde hun og rejste sig. „Nu god Nat, mine Børn, jeg er mere træt paa Sjæl og Legeme end ellers.“ Bedstemoder gif altid lidt tidligere til Sengs end de andre; men i Aften saa' alle hende nødig gaa. Der var ogsaa noget usædvanlig højtideligt ved hende, og da hun vendte sig i Døren og saa' ud over de smaa og store, paa hvem Portrætet af den døde saa' smilende ned gjennem sine Blomster, da opløstede hun endnu en Gang sin Haand til en Hilsen, — men den var bleven en Velsignelse.

Næste Morgen, da hendes Datter traadte ind i hendes Bærelse, for efter Sædvane at se til hende, aabnede hun sine Øjne og sagde: „Jeg har sovet saa sødt i Nat, mit

Barn," og med det samme var hun død. Ja, død var hun, den gamle, fromme Bedstemoder, uagtet alle de, der stode om Kisten, næppe kunde tro andet, end at hun blot var slumret ind og drømte om sin korte Lyksalighed; ja, da en af de smaa længe havde betragtet hende med alvorlige Blikke, vendte hun sig til sin Moder og sagde takkefuld: „Jeg tror vist, Moder, at Bedstemoder nu holder Julefest med den unge Bedstefader; thi hun sér saa glad ud, og Julen i Himlen er vist meget skjønnere end den paa Jorden.“

Alle Hjerter sagde Amen, og de smaa lagde Koser i Bedstemoders kolde Hænder for at smykke hende til Festen.

Athalia Schwartz.

Den sidste Stund.

Som Dug paa slagne Enge,
saa falder Livets Ord
paa kristnes Sottesenge,
i Sky da Haabet grox,
og Trøsten over Døden
deraf er Forstegrøden,
forsvundet er derved
al Dødens Bitterhed.

Som Sol gaar ned bag Lunden,
i Havet lysteblaat,
i Sommer-Aftenstunden,
mens Fugle kvadre smaat,
saa gaar den Sjæl til Hvile,
Færd med sødt at smile,
som føler, i sit Ord
hos os Vorherre bor.

Som let vort Legem gyser
 i Sommer-Morgengry,
 mens Morgenstjærnen lyser
 og lover Dag paa ny,
 mens Sommerdagen gryr
 i hvide Morgensfyr,
 saa er, med Livets Lys,
 vort sidste Kuldegys.

N. F. S. Grundtvig.

Liljen og Dugdraaben,

Fra Solens Afkeds-smil udflød
 en Draabe ned i Liljens Stjød,
 lig Graad af Engles Længsel;
 da luffede sig Blomsten brat,
 og Draaben fangen og forladt
 sig fandt i jordiff Fængsel.

„Velkommen! o velkommen vær!

Ku, søde, maa du blive her
 hos Liljen, om og kjælen!

Dg hvis du stedse elsker mig,
 da skal jeg stedse elske dig,
 som Sansen elsker Sjælen.“ —

„D nej, jeg kan ej blive! nej!
 med Skyerne kun gaar min Vej,
 her tøver jeg kun føje:

jeg Himmelen affpejle maa,
beruse mig i Eterblaa,
vidt over Jordens Høje.“ —

„O Himmelrenheds favre Søn,
hør en uskyldig Liljes Bøn
og vær den ømmes Lykke!
O Perle fra det Hav, som hvalt
blev gjennemfigtigt rundt om alt,
vær Uskylds skjønne Smykke!“ —

„Hold op at friste mig, hold op!
Snart maa din natlig lufte Top
for Solen sig oplade;
da stige Morgenstraaler ned
og løfte mig til Herlighed
fra dødelige Blade.“

Dg Solen kom. Med Barnets Bl
mod længe ventet Faders Smil
flyr Draaben til dens Trone.
Et Øjeblik kun Liljen staar,
et Suk den drager og forgaar
med opløst Bladekrone.

Men højt til Regnens Farvekrans,
til Maaneslørets Sølvglans
blev Draaben herlig kaaret;
dog snart i Engles Staal den flød
af Andagts Blik i Templets Skjød,
og blev til Himlen baaret.

Schad Staffeldt.

Rosens Torne.

Middagstimen med de brændende Solstraaler kaldte mig ind under Egens kølige Skygge. Den vilde Rosenbust, som stod i fuldt Flor paa Høiens Skraaning, udsendte en saadan Strøm af Bellugt, at jeg standsede foran den og afbrød en af de blomstrende Grene. Med den i Haanden lagde jeg mig i det bløde Græs, med den behagelige Følelse vet at skulde nyde Træets Skygge, Blomsternes Duft og min lille Venindes, Dryadens, Selskab. Hun var endnu ikke synlig, men jeg haabede, at hun nok snart vilde komme frem af Træets Skjul, og jeg laa derfor rolig ventende, indaandende Rosens Duft. Tiden gik imidlertid, og endnu hørte og saa' jeg intet til hende. Utaalmodig drejede jeg Grenen i Haanden og jog derved en af de spidse Torne ind i min Finger. Værgelig i Hu, som jeg var, fremkaldte denne lille Smerte min Harm, og jeg kastede Grenen langt bort.

„Utafnemmelige Menneske,“ lød Dryadens klare, milde Stemme ned til mig fra de løvrige Grene, „hvor kunde du nænne at forkorte Blomsternes unge Liv, kun for et Øjeblik efter at kaste dem fra dig?“

„D,“ svarede jeg gnaven, „de ere vel lige glade, enten de visne paa Jorden eller i min Haand.“

„Nej, der fejler du,“ svarede Dryaden alvorlig; „jeg har en Gang tidligere fortalt dig, at Rosen er en af de Planter, som efter Syndefaldet trofast bevarede sin Givenhed for din Slægt, og den samme Kjærlighed og Trofasthed bevarer den endnu. Den blomstrer og dufter i det Haab at bidrage til Menneskets Glæde. Den kjenner ingen

større Lykke end at visne ved Menneffets Hjærte, som et venligt Minde om en svunden lykkelig Stund, eller at falme, flettet i den unge Kvindes Loffer, medens den bidrager til at forhøje hendes Ynde, eller døende at sprede sin milde Duft om Sygelejet til Lindring for det lidende Menneffe. Døm derfor nu om dens Skuffelse ved saaledes at blive brudt og bortkastet uden at glæde eller gavne."

„Hvorfor stak dens Torne mig?“ indvendte jeg med et svagt Forsøg paa at forsvare min Handlemaade.

„Du tror altsaa, at Rosengrenen har mere Skyld i den lille Rift end din Utaalmodighed?“ spurgte Dryaden blidt. Værgelig over den milde Bebrejdelse, hendes Ord indeholdt, svarede jeg: „En Blomst, der er saa fuld af Kjærlighed og Omhed, burde slet ikke have stikkende Torne.“

„I Paradisets Have havde den heller ikke disse Baaben,“ svarede Dryaden, „dem fik den først i Kampen mod den syndige Menneffenatur. Jeg vil fortælle dig hvorledes.

Opsyldt af Kjærlighed og Medlidenhed blomstrede og udviklede Roserne sig allerffjønneft og frodigst om den Plet, Adam havde valgt til sit og Evas Hjem. Medens han nu arbejdede i sit Ansigts Sved for at skaffe sig og sine Livets Nødtørft, vuggede Eva alt deres anden Søn paa sit Skjød, og i Børnenes Smil og Jubel fandt de Erstatning for det tabte Paradis. Men Eva var ikke alene sine Børns Moder, hun var ogsaa sin Mand's Medhjælper, og da Adam derfor en Dag opfordrede hende til at hjælpe sig med et Arbejde, han ikke ene kunde ende, maatte hun for en kort Tid forlade sine smaa. Eva kastede et bekymret Blik paa sine Dreng; Alvel sov trygt paa det bløde Mos i den flettede Sivkurv, og Rajn sad, legende med Kviste og Blade, paa Gulvet. Det saa' fredeligt nok ud, men hvor let kunde Billedet ikke forandres. Naar hun var hjemme, maatte hun

altid passe paa, at Raju ikke vækkede den lille Broder, naar han havde Lust til at lege med ham, og hvor let kunde han ikke nu, naar de vare ene, i Uforstand tilføje ham Skade. Et Blik paa den blomstrende Rosenhæk bestemte hende. Hvor venligt beroligende smilede ikke de duftende Blomster til hende. Varsomt løftede hun Sivkurven med den sovende Skat og betroede den til Rosenhækkens tætte Grene. Her kunde Raju ikke naa den, og det tætte Rosenløv skyggede for Solens Straaler. Hun hentede nu en stor, dejlig Klasse Bindruer til Raju, lagde en mindre i Kurven til den sovende Abel, bad Gud tage de smaa i sin Baretægt og fulgte sin Husbond til Arbejdet.

Raju spiste Druerne, Abel sov rolig; en Stund var alt fredeligt og godt. Men da Raju havde spist sine Druer, havde de smagt ham saa fortræffeligt, at han begyndte at se sig om efter flere. De frugifulde Ranker voksede imidlertid uden for den indhegnede Plads, der dannede Grænsen for hans Omraade, og han maatte derfor opgive at faa flere derfra. Men han havde jo sét, at Moderen lagde Druer i Abels Kurv — af, allerede i det unge Barnehjærte var Synden vaagnet — han vilde tage Abels, han sov jo og mærkede intet. Forsigtig nærmede han sig Rosenhækken og bøjede sagte Grenene til Side for ikke at vække Broderen. Kurven stod for højt, men Raju var en klogtig lille Dreng, han prøvede paa at stige op til den. Grenene vare stærke nok til at bære det lette Barnelegeme, og han vilde snart kunne naa sit Maal. Roserne skjælvede af Angst og Bevægelse. Til dem havde Moderen betroet sit Barn, sin Djesten, skulde de svigte hendes Tillid? Hvorledes varne om den lille uskyldige, som ved Broderens Begjærighed ikke alene vilde miste Druerne, men udsættes for Fare? thi steg Raju højere, vilde Grenene bøje sig saa stærkt, at Kurven

vilde tabe Rigevægten og styrte ned. „D,“ tænkte de stakkels Roser, „ejede vi dog blot et Baaben, hvormed vi kunde forsvare de værgeløse Bøsner, som betro sig til os.“ Dette Dnske blev hørt: Torne, store og smaa, skøde frem paa hver Gren og Kvist, ja endog paa hvert Blad, og Rajn maatte gaa tilbage, blødende af mange smaa Rifter paa Haand og Fod. Men Roserne vare henrykte; thi Eva fandt sin Ubel uskadt i Kurven, Barnet, som var dem betroet. — Sér du, saaledes fik Rosen sine Torne,“ sluttede Dryaden.

Da jeg kort efter gik ned ad Højen, tog jeg den bortkastede Rosengren op, satte den i Vand og bragte den ind til vor Forpagters lille syge Dreng.

Eva.

Jeg har søgt.

Jeg har søgt, at, jeg søgte saa længe
 mellem Sjælens forvexlende Spor;
 men jeg gik som paa skjælvende Strange,
 der gav Strig kun, — ej Mening og Ord.

Fra mit Bøsens tæt virkede Gaade
 skød der Glimt som et Kornmod i Høst;
 men af alle de knyttede Traade
 fik jeg ikke en eneste løst.

Jeg har spurgt, jeg har søgt i mit Hjærte,
 naar det fyldtes af Længsel og Lyst;
 men jeg fik ej det Svar, jeg begjærte, —
 der var dybere Veje i mit Bryst.

Jeg lod staa did, det helst vilde føre:
 Fantasiens blaahvalvede Hjem;
 men Forvirring klang vildt i mit Øre,
 og min Længsel drog videre frem.

Og jeg fulgte de ensomme Veje,
 sad i Granskningens frygtløse Raad;
 af, det bedste jeg her fik i Eje,
 blev til Tvivl, som paa Livskraften aad.

Men fra Tænkningens svimlende Tinde
 saa' jeg langt bag ved Muet en Sti,
 og jeg saa', hvor mit tidligste Minde
 sneg sig frygtsomt og fattigt forbi!

Det var Huset, det fattige, lille,
 med den jublende Svale paa Tag;
 det var Aftnen, den ensomme, stille,
 der sank fredmild paa Arbejds Dag!

Det var Kvinden, den trofaste, blide,
 bøjet langsomt af Kummer og Nar,
 og jeg saa' ved den ædliges Side —
 ja, jeg saa' vel et Syn, jeg forstaar!

Det er Barnet med vildeste Fagter,
 med de sorgfulde, trodsende Ord;
 men den ædle forstaar dem, hun agter
 paa det dybere ledende Spor.

Se, hun folder de stridige Hænder,
 og hun bøjer den barnlige Køst,
 og en funklende Stjerne sig tænder
 i den Taare, hun nu fik forløst.

— Ak, du sorgvakte tidligste Minde!
 Drog du vinkende Sjælen forbi?
 Blev du sendt fra hin salige Kvinde,
 der slog Kors for min barnlige Sti?

Béd du Vej til det lønlige Hjemme,
 hvor jeg skjuler mit dybeste Savn?
 Har du Kraft i din barnlige Stemme,
 saa giv Svar — giv min Længsel et Navn!

Magdalene Thoresen.

Det døende Barn.

Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove;
 lad mig ved dit Hjærte slumre ind!
 Græd dog ej! det maa du først mig love;
 thi din Taare brænder paa min Kind.
 Her er koldt, og ude Stormen truer;
 men i Drømme, dér er alt saa smukt,
 og de søde Englebørn jeg skuer,
 naar jeg har det trætte Dje luft.

Moder, sér du Englen ved min Side?

Hører du den dejlige Musik?

Se, han har to Binger, smukke, hvide!

dem han sikkert af Vorherre fik.

Grønt og gult og rødt for Djet svæver;

det er Blomster, Engelen udstrør.

Faar jeg ogsaa Binger, mens jeg lever,

eller, Moder, faar jeg, naar jeg dør? —

Hvorfor trykker saa du mine Hænder?

Hvorfor lægger du din Kind til min?

Den er vaad, og dog som Ild den brænder. —

Moder, jeg vil altid være din;

men saa maa du ikke længer sukke,

græder du, saa græder jeg med dig.

O! jeg er saa træt — maa Djet lukke —

Moder — se! nu kysser Englen mig.

H. C. Andersen.

Billedskæereren fra Brügge,

I Midten af det sextende Aarhundrede var der ingen Kunstner i Nederlandene, hvis Berømmelse var saa udbredt som Mester Andreas', Billedskæereren fra Brügge. Hans Fader var kommen fra Italien og havde nedsat sig i Flandern, hvor han, en ivrig og begejstret Mand, hvis Geni netop var lyst nok til at vise ham hans egne Mang-

ler, havde levet og kæmpet. Kjerligheden til det skønne var den eneste Arv, han efterlod sin Søn; men Andreas' Opdragelse havde til en vis Grad mildnet hans italienske Herkomst, saa at han med sin Faders hæftige Natur forenede en stadig Udholdenhed, uden hvilken alt Geni i Verden kun er et øjeblikkeligt Luftslyn.

Den Gren af Kunsten, hvortil Andreas hengav sig, var Billedskæringen, hvori han, ved sin vidunderlige Due-lighed, overgik alle sine samtidige. I vore Dage er det umuligt af de saa Relikvoier, som ere tilbage, at kjende den Fuldkommenhed, hvortil vore Forfædre i Middelalderen bragte denne Kunst, der endog kappedes om Gren med Billedhuggerarbejdet, naar gotiske Helgener og Madonnaer saa' ned fra deres Nischer i Katedralkirkerne, skjønt Navnet paa de ukjendte Kunstnere, som udfære disse yndige Soveder og graciøse Draperier, var glemt endog før det skrøbelige Materiale, hvori de arbejdede, havde tabt sin første Friskhed.

Billedskæreren fra Brügge var en af disse nu forglemte Kunstnere, og dog var han en Kunstner i Ordets videste Forstand. Han levede og bevægede sig imellem skønne Former; de havde Indflydelse paa hans Karakter og forædlede hans Sind, uden dog at gjøre ham uskikket til Samkvem med Verden. Rigdom og Ære fulgte med Berømmelsen, indtil han stod i høj Ansæelse hos sine Medborgere, og den fattige italienske lærdes Søn agtedes endelig værdig til at ægte den, der længe havde været Gjenstand for en næsten haabløs Kjerlighed, Datteren af en af de fornemste Familier i Brügge. Denne Forening var særdeles lykkelig, og Andreas og hans Kone følte, efter at de havde været gifte i en Række af Aar, at deres nuværende Lykke ikke havde gjort deres Ungdomslofte til Skamme.

Dog var der blandet enkelte bitre Draaber i deres Bøger: Manden og Hustruen saa' flere af deres Børn svinde bort, det ene efter det andet, indtil alt, hvad der var tilbage, kun var to Drengene og én Datter — den yndige, lille Gertrud, som var Faderens Yndling. Alligevel vare disse tre tilstræffelige til at gjøre Billedskærerens Hjem muntert, og de afdøde Brødre og Søstre bleve næppe savnede.

Paa den Tid, da vor Historie begynder, havde Andreas fuldendt sit sidste Arbejde: en Gruppe af Engle, skaarne i Træ, som skulde pryde Kirken i Brügge. Borgerne samlede sig for at betragte og beundre deres Medborgers Arbejde, hvoraf de med rette vare stolte. Det var i Sandhed en smuk Prøve af den gamle, gotiske Udførelse, saaledes som man endnu undertiden træffer paa i gamle Kirker, hvorhen Fornøielsessyngens Haand endnu ikke er naaet. Tre Engle dannede Gruppen; den ene knælede med opløstede Dje og foldede Hænder, medens den andens udstrakte Arme vare hævede i henrykt Tilbedelse, og den tredje pegede mod Himlen, i det den saa' ned paa Tilbederne under neden. Gruppen vandt almindeligt Bifald. Kunstneren selv stod lidt derfra med en Følelse af Glæde, ikke ublandet med Stolthed, naar mangen en Haand rystede hans til venlig Lykønskning, og mangt et Dje, som hans Anseelse holdt i ydmyg Afstand, betragtede ham beundrende.

I hele denne tilfredse Forsamling fandtes kun én misbilligende Stemme, og den kom fra en af Andreas' Medkunstnere og Rivaler. Melchior Kunst var en af disse mørke og urolige Aander, der synes at kaste Skygge, hvor de komme. Han var en Mand med stort Talent, og dog ikke elsket af nogen. Man kunde næppe sige hvorfor — og dog var det saaledes. Selv nu gjorde alle instinktmæssig Plads for ham, og Melchior skred frem, indtil han stod lige

over for Gruppen. Han lagde sine Arme over Kors, be-
tragtede den stift med sammentrukne Bryn og henvendte sig
da til Kunstneren, som stod lidt derfra.

„Uden Tvivl synes I, at dette er meget smukt, Mester
Andreas?“

„Det kommer ikke an paa, hvad jeg tænker derom;
men den Dom, som Verden sælber over mit Arbejde, det er
det vigtigste,“ svarede Andreas roligt.

„Bæret er rigtig nok godt efterlignet.“

„Efterlignet! Det er mit eget.“

„Virkelig,“ sagde Melchior, medens et spottende Smil
spillede om hans Læber — den smukkeste Del af hans
meget smukke Ansigt. „Virkelig! Og I gaar saaledes
aldrig ind i en andens Atelier og kopierer Figurer, Stil-
linger og Tegning, saaledes som I her har kopieret efter
mig?“

„Det er ikke sandt,“ raabte hans Modstander.

„Se, mine Herrer! mine Medkunstnere, se!“ raabte
Melchior, „denne Gruppe er min — min egen Tegning,
og her gjør jeg med mit eget, hvad jeg vil!“ Han trak
en lille Dre frem under sin Kappe, og, førend de forbaufede
Tilskuere kunde lægge sig derimellem, afhuggede han en af
de opløstede Arme paa den nærmeste Figur.

Andreas blev rasende over hans Arbejdes Vemlæstelse;
det italienske Blod kogte op i ham; han styrtede sig over
Kunst med en jaget Tigers Raseri. De omkringstaaende
lagde sig imellem; men det behøvedes ikke, thi Andreas'
Selvbeherfskelse havde allerede sejret over hans øjeblikke-
lige Hæftighed, og han stod bleg, men rolig, i det han
vejelvis saa' paa sin Modstander og paa sit eget ødelagte
Arbejde.

„Melchior Kunst,“ sagde han til sidst, „I tror, at I

har gjort mig en stor Skade; det har I ogsaa; men den er ikke ubodelig. Jeg vil ikke hævne mig nu; men Gjengjældelsen vil en Gang komme."

En Iydelig Patter fra Kunst bragte Billedskæreren til endnu en Gang at knytte Haanden, medens Panden blev ildrød; men han sagde intet mere, og efter Melchiors Bortgang forlod han ogsaa Salen med nogle Benner, som vare maallose over denne uheldige Strid.

Det var sent paa Aftenen, da Andreas vendte hjem ad mod sin egen Bolig. Han gik langsomt langs med den mørke Kanal, som Nymaanens nedgaaende Lys kun gjorde end mere frygtelig og højtidelig. Mure, der vare tæt bevorede med Vedbend, kastede selv om Dagen stærke Skygger over Vandet, og nu lignede det en mørk Afgrund, som intet Menneſte kunde udgrunde. Hift og her trængte en enkelt, bleg Maanestraale, lig en lysende Pil, der straalet i Mørket, gjennem Afſtagrenene paa den modſatte Side.

Andreas' Hjerter var meget tungt. Hans Triumf var endt med Sorg, med Skuffelse, ikke alene ved den Skade, der var gjort paa hans Arbejde, men ved Melchior Kunſts uretfærdige Beſkyldning. Andreas vidſte, hvor rede Verdens Miſtanke er, naar den en Gang er vakt, og han foreſtillede ſig allerede, at udeltagende og tvivlende Dine underſøgte hans Gruppe, mindre gunſtigt ſtemte end hidtil. Desuden havde den Opbruſen af Brede, hvortil han var bleven dreven, efterladt en baade aandelig og legemlig Slappelse, jaaledes ſom det gjerne er Tilfældet med Menneſker af Andreas' milde og ikke let opirrede Temperament.

Billedſkæreren vandrede hurtig af Sted i det tiltagende Mørke; thi Maanen var nu gaaet ned. Han indbildte ſig af og til at høre liſtende Trin i nogen Afſtand bag ved

fig, og maasse bragte dette ham til ubewidst at paastynde sin Gang. Andreas var ingen Kujon, men det var et ensomt Sted ved Vandet, og han var uden Vaaben. Da Fodtrinene dog ikke kom nærmere, bebrejdede han sig selv, at han gav efter for et Bedrag af sin Iindbildningskraft, der var bleven ophidset ved Dagens Begivenheder. Pludselig hørte han tydelig Faldet af en tung Gjenstand i Vandet. Hans første Tanke var, at en eller anden ulykkelig saaledes havde endt sit Liv og sin Elendighed; men Lyden var saa fjærn, at han ikke var sikker derpaa. Han vendte om; men der var intet, som retfærdiggjorte hans tidligere Tanke.

Vandet i Kanalen flød roligt og tavst som før: ingen Kæmpen, ingen Stønnen, intet Skrig hævede sig fra dets mørke Dybder. Maasse var det kun en tung Sten, der var falden fra den gamle, forfaldne Mur i Vandet neden under. Andreas følte sig overbevist herom og fortsatte sin Vej, indtil han naaede sit Hjem — et Hjem, hvor Sygdom og Beskyrmring vare dragne ind, siden han havde forladt det.

Tre Dage efter viste to bevæbnede Retsbetjente sig i Billedskærerens Bolig. De kom for at tage Husets Herre til Fange, som beskylt for Mord! Fra den Dag, da Striden forefaldt i Salen, var Melchior Kunst ikke bleven sét, førend denne Morgen, da hans livløse Legeme var drevet op fra Kanalen. Da erindrede en af de med Næbsel slagte tilstedeværende, at Aftenen efter Striden havde man sét Mester Andreas gaa ad Vejen langs med Kanalen, og at Melchior Kunst snart var fulgt bag efter. En anden Mand, som boede i Nærheden, havde hørt et Fald i Vandet, men tænkt, at det kun var hans egen Hund, som ofte om Aftenen svømmede over Kanalen. En tredje havde

og saa mødt Mester Andreas ved Kanalen, men ikke sét nogen anden. Dette var Bevis nok mod den ulykkelige Kunstner.

Retsbetjentene fandt deres Fange alene. Han sad med Ansigtet skjult i Hænderne og rørte sig næppe ved deres Indtrædelse. En af dem lagde Haanden paa Billedskærerens Skulder og erklærede ham for sin Fange.

Andreas saa' op med et Ansigt, der var saa udtryksløst, saa aandsfraværende, saa dødblegt, at Betjenten forfrækkedes og uvilkaarlig slap ham.

„Fange,“ sagde Andreas, uden at forsøge paa at røre sig. „Hvad har jeg gjort? Hvem anklager mig?“

Betjenten var en Mand med et venligt Sindelag, han havde kjendt Mester Andreas i tidligere Tider. Han forklarede mildt og ærbødigt sit Vrende; men han maatte gjen tage det flere Gange, førend Andreas forstod ham. Det var, som om en tyk Sky omtaagede hans Sanser. Til sidst fattede han dog det hele.

„De beskyldte mig saaledes for at være en Morder — en Snigmorder?“ sagde han, i det han rejste sig, og en Gysen gennemfoer ham. Derpaa henvendte han sig til den første Retsbetjent og vedblev: „J var en Gang et godt Menneſke — følg mig.“ Den anden tøvede. „J behøver ikke at frygte,“ tilføjede Andreas, „jeg er ubevæbnet — jeg tænker ikke paa at undfly Ketten.“

Manden fulgte Fangen, til de naaede et mørkt Værelse: det var Dødens Kammer. Paa Sengen laa en bleg, ligklædt Kvindeskikkelse. Meget smuk maatte hun have været, og hendes Skjønhed var næppe endnu naaet over dens Modenhed. Ungen lang Sygdom havde berøvet hendes Ansigt dets friske Udseende, selv i Døden saa' hun ud som en skøn Marmorstatue. De lange, mørke Djenhaar hvilede paa hendes Kind, og nogle saa Lokker af kulsort

Haar, som havde løsnet sig under Baandet, der omslynge hendes Hoved, gav hendes No en vis Lighed med Livet. Ved hendes Side laa et spædt Barn — Djebliffets Blomst — hvis lille Sjæl var kommen med Solopgang og gaaet bort med Solnedgang. Det var Andreas' Kone og Barn.

Billedskæreren pegede paa den døde. „Se der hen,“ sagde han, „og sig mig saa, om det er rimeligt, at jeg skulde have hævnnet en ubetydelig Fornærmelse — om det er rimeligt, at jeg er en Morder!“ Hans Stemme blev hæs; han strakte Armene mod sin Kones Lig og faldt om i hæftige Krampetrækninger.

Næsten den hele Tid, som hengik fra hans Fængsel til hans Forhør, var Andreas uden Bevidsthed om sin Glendighed. En snigende Feber svækkede ham i høj Grad og forandrede hans Udseende til en gammel Mand. Hans Venner — thi han havde endnu mange — toge sig af begge hans Sønner, og det var vel, at de gjorde det; thi Faderen syntes at have tabt al Erindring om deres Tilværelse. Naar de besøgte ham, lagde han ikke det mindste Mærke til dem; derfor bleve Børnene klogelig sendt bort fra Vanærens og Lidelsens Scene. Men fra Gertrud vilde Faderen ikke skilles. Hun var en smuk lille Skabning, sin Moders Billede i Ansigtstræk og Udtryk, men med en Ansigtssfarve, der lignede Faderens. Hendes Dine vare af den mørke, graabrune Farve, som sjælden ses ud over Barneaarene — saa mørke, at en skjodesløs Sagttager vilde kalde dem sorte. Gertruds Haar havde den Farve, som de gamle Mestere ofte gave Kristi- og Madonnahoveder — som de mindviiede kalde rød, men som Malerne vide er den skønneste af alle Farver. De gave den yndige Gertrud Udseende af en Engel.

Det første Tegn paa tilbagevendende Bevidsthed, som Andreas viste, var, at han gjenkjendte sin lille Datter og nævnedes hende ved Navn; det var ogsaa hendes Moders Navn, og maasse var dette i Forening med den stærke Lighed en Trøst for Enkemanden. Han begyndte at tale med Sammenhæng, først med Gertrud og saa med andre, som kom for at besøge ham, og efterhaanden vandt hans Sjæl og Legeme Styrke, saa han var i Stand til at tænke paa sit Forsvar mod Beskyldningen for den skrækkelige Forbrydelse. Dette var en meget vigtig Sag; thi Beviserne vare alle imod ham, og det eneste Vidnesbyrd, som Andreas kunde fremføre til Gunst for sig, var Forklaringen om, hvad der var sket paa hans Vej hjem ad hin uheldige Aften, og det uplettede gode Navn, som han havde besiddet sit hele Liv.

Til sidst blev Billedskæreren fra Brügge ført fra Fængslet til Retsalen. Han forekom sig selv som en, der er staaet op af Graven, og den samme Tanke slog de tilstedeværende. Andreas havde været en stærk, kraftig Mand med et ædelt Udseende; men nu var al hans Forlighed borte, og selve hans Højde gjorde ham kun end mere lig en Skygge. Mørke Ringe laa om hans Øjne, og hans Ansigt havde en gusten Farve; desuagtet var hans Mine rolig og fattet; ingen kunde se paa ham og et Øjeblik tvivle om hans Uskyldighed. Andreas' lille Datter stod ved Siden af ham; man kunde have lignet hende ved en Blomst, som voksede tæt op ad en Grav. Gertrud var bleven vant til Faderens forandrede Udseende, derfor forskrækkedes hun ved de omkringstaaendes forfærdede og bekymrede Blik. Hun listede sig nærmere til ham og vendte ikke Øjnene fra hans Ansigt.

Forhøret begyndte. Alt var imod Andreas; selv de

Ord, som han havde ytret, førend Melchior forlod Salen, bleve vendte imod ham, de havde lydt som en Trusel. Ungen, som havde kjendt Andreas, tvivlede i Hjertet om, at han var uskyldig; men de tilfældige Beviser vare for stærke til lovformelig at modsiges. Den anklagede blev dømt skyldig, og Andreas, den milde, redelige Mand, der aldrig havde løftet Haanden mod en Medskabning, uden det ene uhykkelige Øjeblik, da han blev ophidset af Melchior Kunst — blev ført bort fra Retsalen med sit Navn besudlet med Domsældelsen for Mord.

Dommens Udførelse blev opfat for en kort Tid, paa Grund af Forbryderens tidligere ubesmittede Rygte. I hine Dage blev Lovens Arm ofte hemmet, og aldrig skete det med større Skin af Ret end i dette Tilfælde. Andreas' mange Venner gik i Forbøn for ham; det lykkedes dem kun at opnaa en Udsættelse af Dommens Fuldbyrkelse nogle Maaneder, for at muligvis et eller andet Tilfælde kunde bringe den Sandhed for Dagen, hvorpaa saa mange haabede. I Mellemtiden blev Billedstæreren beordret til at udføre et eller andet Kunstværk, som skulde pryde Raadhuset, hvor han var bleven forhort. I denne Hensigt blev han bragt fra sin Celle og indesluttet i den Sal, som havde været Bidne til hans Forhør. Det var et stort, mørkt Bærelse, saa slet oplyst uden fra, at selv midt om Dagen Skyggerne i Bærelsets Hjørner vare mørke som Natten. En umaadelig Kamin, hvorpaa der laa nogle saa Brændestykker, var den eneste oplivende Gjenstand; men selv dennes Lys og Varme naaede ikke langt ud i Bærelset. Der var ingen Møbler, uden et lille Bord midt paa Gulvet, en Bænk og et Straaleje i den mørkeste Krog. Det var et Sted, hvor man instinktmæssig vilde gysse for at se sig tilbage, og hvor ens egne Trin maatte lyde hult

og gruopvækkende, som om noget frygteligt fulgte bag efter. Andreas og hans Datter hørte den tunge Dør blive lukket, og de vare ene i Salen. Den lille Pige førte sin Fader til Bænken ved Kaminen og satte sig da ved hans Fodder, medens hun holdt hans Hænder fast i sine. Hun turde ikke se paa andet end den klare Ild og sin Faders Ansigt; selv Skyggerne, som Flammerne kastede paa Loftet, skræmmede hende. Gertrud havde været vant til Fængslet; thi hun havde aldrig forladt sin Fader, undtagen naar hun blev hentet hjem om Aftenen for at komme igjen næste Morgen — men dette Sted var endnu mørkere end Fængslet.

Andreas havde intet Haab. Hans Liv havde været frit for tunge Sorger, og da derfor de første Bekymringer indfandt sig saa frygtelige, overvældede de ham aldeles. Hans eneste Ønske var nu at anvende den korte Rest af sit Liv til at udføre et eller andet Mindesmærke om sine Talenter, som han kunde efterlade sig, for at hans Børn kunde glædes ved deres Faders Berømmelse, naar hans Ustyldighed med Tiden var kommen for Dagen. Han vendte atter tilbage til sin elskede Beshjæftigelse. For en Tid skjænkede dette ham næsten en Følelse af Glæde. Hans Trin bleve lettere, og hans Ansigt tabte noget af det stadige melankolske Udtryk. I Udøvelsen af sin elskede Kunst glemte han næsten sine Sorger, sit plettede Navn og den overhængende Dom. Undertiden standsede han med sit Arbejde, saa' paa den smukke Figur, som var skabt af hans Haand, og mumlede ved sig selv: „Hvem vil sige, at en Morders Haand har gjort dette? — at den Hjerne, hvoraf denne Skjønhedsdrøm fremsprang, kunde lægge Planen til et Mord?“

Efterhaanden mildnede Kunstens Indflydelse til en vis Grad den sorgnedbøjede Mands Sind. Hans sorgelige Fængsel blev oplivet af de yndige Skikkelser, som det inde-

sluttede, og Gertrud bevægede sig imellem alt som en skjøn Mand. Klynge de Billedskæreren sig nogen Sinde til Haabet om Livet, da var det, naar han betragtede sit Yndlingsbarn og sit Genis uforgængelige Frembringelser.

Til sidst nærmede Andreas' Arbejde sig sin Slutning; det udskaaarne Billede var fuldenbt. Da svandt den Begejstring, som havde opretholdt ham, og Kunstnerens Mod sank. Han lagde den sidste Haand paa sit skjøne Værk — han kunde ikke gjøre mere — og satte sig da, ligesom bedøvet af Sorg og Fortviøvelse. Gertrud klynge de sig op til ham; men han hverken talte til hende eller kysede hende.

„Fader, kjære Fader, er du træt? Du er da ikke vred paa din lille Pige?“ og Barnet stod paa Tærne for at forsøge paa at tage de Hænder bort, som bedækkede hans Ansigt.

Andreas syntes næppe at vide, at hun var tilstede. Han rørte sig ikke, men vedblev at gjentage med sagte Stemme: „Jeg har fuldenbt min Gjerning — jeg har intet Haab — lad mig nu dø.“

Det forfkrækkede Barn, som bestandig var blevet holdt i Uvidenhed om Faderens Domsfældelse, begyndte at græde; men hendes Taarer bleve upaaagtede. En Time senere kom Magistraten i Brügge for at se Kunstnerens fuldenbte Arbejde. Hvor stor end Andreas' Berømmelse havde været, havde de ikke ventet at se saa skjøn en Gruppe som den, der nu mødte deres Blik. Den fremstillede den evige Retfærdighed — ikke Kvinden med de tilbundne Djne og Bægtfkaalene — men en aabenøjet, alseende Engel, som ligeligt gjengjældte alt. De betragtede den i Tavshed og vendte sig da til Kunstneren, der gusten og udtæret stod bag sine Dommere. En af dem, en gammel Mand, var rørt til

Taarer; forglemmende sin Embedsværdighed greb Dvrigheds-
personen Forbryderen ved Haanden og førte ham til et Sæde.

„I maa ikke staa, Mester Andreas! I har endnu ikke
Kræfter,“ sagde han medlidende. „Sid ned og hvil eder,
medens vi undersøge eders smukke Arbejde.“

Billedskæreren adlød uden at sige et Ord, han var viljeløs
som et Barn. Vilde Gertrud, som var skræmmet bort ved
Synet af de fremmede, kom nu og stod tavs ved Siden af
sin Fader, som hun holdt fast ved hans Klædning. De to
Dvrighedspersoner betragtede det udskaarne Billede og kunde
ikke tilbageholde deres Beundring. Den uheldige Kunstners
Dje flammede et Djeblik op ved deres varme Kos; men
strax antog hans Ansigt atter det melankolske Præg.

„Det er alt forgjæves,“ sagde han, „I kunne ikke
bringe Verden til at glemme det skete — I kunne ikke af-
vasse Skampletten af mine Børns Navn — I kunne ikke
give deres Fader hans forbrudte Liv igjen.“

Dvrighedspersonerne saa' paa hinanden, og den ældste
talte: „Der er endnu Haab, Mester Andreas; har I Mod
til at høre det?“

Kunstneren sprang op. „Sig blot, at min Ustyldighed
er bevist, og jeg vil takke Gud og dø.“

„Vi love ikke fuldt saa meget,“ sagde en af Dommerne,
som vilde berolige Andreas' hæftige Bevægelse.

„Faa alligevel Mod! Mange sælsomme Ting ere blevne
opdagede i Dag,“ vedblev den gamle Mand, hvis Venlighed
først havde rørt Andreas. „Vær nu rolig; om kort Tid
kunne vi maaske bringe eder gode Efterretninger; ja“ —
den gode Mand kunde ikke længere skjule sin haabefulde
Tidende — „det er ikke umuligt, at I kan være i Frihed
i Morgen.“

Dvrighedspersonerne gif bort og forlode den stakkels

Fange med et bankende Hjærte, som han forgjæves søgte at berolige. Hele Dagen sad han med Gertrud i sine Arme, i det han kyskede hende, hjærtegnede og undertiden næsten græd over hende. Paa alle det forbausede Barns Spørgsmaal svarede han kun: „I Morgen, mit elskede Barn; i Morgen ere vi maaffe fri.“

Da Døppasserne kom for at føre Gertrud bort om Aftener, løsne de han hendes Arme fra sin Hals med det Løfte, at han den næste Dag vilde følge med hende.

„Følge med i Morgen!“ raabte det lykkelige Barn. „Skal du ogsaa forlade dette mørke Sted i Morgen og aldrig mere vende tilbage?“

„Gud forbyde, at jeg skulde komme tilbage! Nej, mit Barn, aldrig mere,“ svarede Faderen gysende.

„Og skulle vi gaa bort sammen? Skulle vi gaa til vort eget Hjem?“ vedblev Gertrud.

„Ja, kjære Barn,“ sagde Andreas, i det han kyskede hende endnu en Gang og satte hende ned paa Gulvet; thi hans Arme vare for svage endog for saa let en Byrde.

„Ja, min Gertrud, jeg skal virkelig gaa hjem i Morgen.“ Han havde talt Sandhed.

Kort efter Daggry den næste Morgen traadte nogle Retsbetjente ind i Salen, medbringende Ordren for Fjængens Løsladelse. — Et italiensk Fruentimmer, som en Gang var draget igjennem Brügge og nylig var vendt tilbage dertil, havde vidnet for Retten at have modtaget et Brev fra Melchior Kunst, skrevet paa den ulykkelige Dag og meddelende hans Beslutning at begaa Selvmord paa den Tid og det Sted, hvor det senere opdagedes, at han havde endt sit Liv. Mere end dette fik man aldrig at vide. Andreas var uskyldig! Hans Medborgere glædede sig hver og en — thi Mester Andreas' Uskyldighed var bevist! De fandt ham

i Fængslet, støttende sig mod Bordet, med Hovedet hvilende paa Armene og Ansigtet vendt op ad mod hans smukke Arbejde. Men, da de nærmede sig, saa' de, at hans Ansigt var uden Udtryk, og at intet Liv skinnede i de stive, aabne Øjne. Billedskæreren fra Brügge var død — den udstandne Sindsbevægelse havde knust hans Hjærte.

Af Forfatteren til „John Halifax“.

(Oversat fra engelsk.)

De vigtigste Begivenheder i denne Fortælling ere nøjagtig overensstemmende med Virkeligheden. Andreas' Arbejder kunne endnu ses i Palais de Justice i Brügge.

Gærdesmutterne.

Sneen flyger i Buss og Træ,
alt ligger saa tomt og øde;
de stakkels Fugle kan ej finde Læ
og et lille Korn til Føde.

Men Gud ej glemmer de fattige smaa,
ej de usle Gærdesmutter;
en lille Tot Hø i Bussen laa,
deri de saa lunt sig putter.

Dg de røde Bær paa Hvidtjørnens Gren,
det blev deres Spisefammer.

Der var nok til dem og hver eneste en,
da endtes al Nød og Sammer.

Snart dækker Somren sit rige Bord,
 de bugnende Grene niffe;
 saa glad da sjunger det Fuglekor
 til Tak for Mad og for Drikke.

I de gode Dage at takke Gud
 og synge en Sang til hans Ære,
 i de onde at holde taalmodig ud,
 den Kunst var det værd at lære.

Chr. Bredsdorff.

Dagligt Brød,

Af Mrs. A. Gatty.

Eders himmelske Fader véd, at I
 have alle disse Ting behov!

Matth. 6, 22.

„Jeg vilde ønske, at din Munterhed var lidt mere betimelig, min Ven!“ bemærkede en Skildpadde, som i mange Aar havde boet i en Have tæt uden for Byen, til en Rødkjælk, der lystig slog Triller i en Tjørn. „Hvad i al Verden synger du for paa denne Tid af Aaret, mens jeg og enhver, der er ved Fornuft, sér at komme til Hvile og at glemme sig selv og Verden.“

„Jeg beder meget om Forladelse,“ svarede Fuglen, „jeg vidste ikke, at det kunde forstyrre dig.“

„Du maa have lovlig lidt Sagttagelsesøvelse, min Ven!“

sagde Skildpadde. „Her har jeg den hele Morgen ryddet og gravet for at faa mig et hyggeligt Hul at tage en Tur i; men hver Gang jeg har været ved at sove ind, er jeg bleven vækket af dit meningsløse Pip.“

„Høfligheden trykker dig ikke!“ bemærkede Rødkjælken; „at tale saa foragtelig om min Sang og at bebrejde mig Mangel paa Sagttagelseevne, er det mest urimelige af Verden. Det er det første Aar jeg lever her i Haven, og hele Foraaret og Sommeren igjennem har du aldrig haft noget imod min Sang. Hvor kunde jeg da tænke, at den nu skulde vække dit Mishag.“

„Det maatte din Forstand kunne sige dig, uden at jeg behøvede at gøre mig Ulejlighed med nogen Forklaring,“ sagde Skildpadde. „Det er naturligt nok og ikke ubehageligt at høre jer Smaaafugle synge rundt omkring, naar der er noget at synge om. Det kan endogfaa bringe en i Humør. Først paa Aaret, naar Vejret bliver mildt, og Planterne faa Liv og Væxt, saa at det er paa Tide for mig at komme op af min Vinterdvale, har jeg intet imod at blive vækket af jeres Stemmer. Men paa denne elendige Aarstid, da Frugter og Blomster ere borte, og det Bar Blade, der ere tilbage, ere visne og tørre, og der ikke er en ærlig Lovetand, der er værd at spise; nu, da det bliver mere koldt og raat for hver Dag, er denne paatagne Munterhed ligesaa latterlig som hyklerisk. Det er umuligt, at du virkelig kan føle dig lykkelig, og anden Grund til at synge kan du ikke have.“

„Endnu engang om Forladelse! Jeg føler mig lykkelig, hvilken anden Mening du end maatte have,“ svarede Rødkjælken.

„Hvad! Vil du fortælle, at du holder af Kulde og Fugtighed og bladløse Træer med næppe saa meget som et Bær?“

„Jeg holder maaske mest af varme, folklare Dage,“ svarede Rødkjælken, „naar jeg endelig skal anstille Betragtninger eller Sammenligninger derover. Men hvorfor skal jeg det? Jeg har det godt, som det er. Er der ikke synderlig Afverling paa Føde, saa er der dog i alt Fald nok for hver Dag, og enhver véd, at „den, der har nok, er rig.““ Jeg for min Del kan ikke forstaa, hvordan jeg skulde kunne andet end være tilfreds.“

„Tilfreds! hvilken forrykt Ide at være tilfreds; — ja, paa en Maade er jeg selv tilfreds, men du gjør dig Umage for at synes fuldkommen lykkelig, og det er noget helt forskjelligt.“

„Nu vel, lykkelig! — jeg er ogsaa lykkelig,“ paastod Rødkjælken.

„Det maa saa være, fordi du ikke véd, hvad der følger efter,“ mente Skildpadde. „Saa længe det endnu ikke fryser, kan du finde Orme og tilfredsstillende din Appetit. Men naar Jorden bliver saa haard, at Ormene ikke kunne komme op, og dit Røb ikke kan naa dem, hvad vil du saa gjøre?“

„Er du saa vis paa, at det vil gaa saaledes?“ spurgte Rødkjælken.

„Ja, sikkert! I Løbet af Vinteren, tidligere eller sildigere. Det kunde gjerne ske i Morgen den Dag, derfor er det mig om at gjøre at komme af Bejen og til No.“

„Na! hvis det sker nu, bryder jeg mig ikke en Smule derom,“ raabte Rødkjælken. „Der er fuldt op af Bær endnu.“

„Men sæt, at det indtræffer, naar alle Bærrene ere borte?“ sagde Skildpadde, ærgerlig over ikke at kunne faa Bugt med Rødkjælkens Syngelyst.

„Ja — skulle vi til at sætte,“ udbrød denne, „saa

sætter jeg, at det ikke indtræffer, og vedbliver at være lykkelig."

"Men jeg siger, at det kan hændes," skreg Skildpadden.

"Og jeg spørger, vil det ske?" svarede Rødkjælken ligesaa bestemt.

"Det véd du, jeg ikke kan besvare," vedblev Skildpadden.

"Ingen véd forud nøjagtig Bessked, hverken om Vejret eller Bærrene."

"Lad saa heller ingen gjøre sig Skrupler derover til ingen Nytte! Kunde man forebygge det eller gjøre noget derimod, var det en anden Sag. Men som det er, have vi ikke andet at gjøre end at være lykkelige ved de Goder, hver Dag bringer med sig." Rødkjælken slog nogle af sine Jndlingstriller, men blev snart afbrudt af Skildpadden.

"Saa lad da ogsaa andre Folk have Lov at være lykkelige, og hold op at sidde og skraale i den Buss. Jeg kunde tilgive dig, hvis Grenene vare fulde af Bær; men da de alle ere enten spiste eller visnede, kan det ikke være dig saa meget om at gjøre at synge paa det Sted, fremfor ethvert andet. Lad mig derfor ligesaa godt først som sidst bede dig gaa din Vej."

"Det gjør jeg naturligtvis," svarede Rødkjælken høflig; "mig er det ligegyldigt; maa jeg derfor ønske Dig god Morgen og, om du vil, en vederkvægende Søvn."

Med disse Ord sløj den hen til et andet Sted i Haven, hvor den uforstyrret kunde være fornøjet, og Skildpadden begyndte igjen at grave sig ned under Løvet med Udsigt til at faa sit Blund.

Men op ad Dagen forsvandt Kulden og Taagen, og da Solen efter Middag havde været fremme tre, fire Timer, blev det endogsaa en smuk Dag. Dette undgik ikke den gamle Skildpaddes Opmærksomhed, og da den endnu ikke

havde faaet sig skrabet et Hul, som var til dens fuldkomme Tilfredshed, kom den frem fra Bussene og gif sig en Tur i Solfinnet.

„Det er en hel Overraskelse,“ sagde den til sig selv. „Det er meget rart; men jeg er bange for, at det ikke varer længe ved. Saa meget desto værre! Alligevel vil jeg dog ikke strax gaae til Sengs.“

Med disse Ord vraltede den hen til Røffenhaven, hvor den plejede at gaa langs med Driuhusmuren og fliske Solfin. Her tilbragte den nu en Timestid og lod med Velbehag sit Hornpanser gjennevvarme af Solen, noget, den i den hede Sommertid aldrig turde indlade sig paa.

Smidlertid vedblev Rødkjælken at synge i en Afrog af Haven, hvor ingen havde ondt af dens muntre Melodier. Det var et lille Buskads med en græsflødt Rundfreds i Midten, hvor en Kilde legede Dag og Nat.

Kaar den hørte op at synge, og især efter at Solen var kommen frem, kunde Rødkjælken ikke lade være at undre sig over de besynderlige Ting, Skilbpaden havde fortalt. At tænke sig, at Skilbpaden vilde gaa til No og se at komme af Vejen, og nu gjorde Solfinnet det saa lyst og varmt som i selve Baaren. Havde den ikke frygtet, at Skilbpaden vilde finde det paatrængende, vilde den være gaaet tilbage for at sige den, hvor varmt og godt det var; men det vovede den ikke.

Alligevel kunde den ved at tænke efter ikke lukke sine Øjne for den Kjendsgjerning, at der foruden den selv nu slet ingen Sangere vare i Bussene, og den grundede over, hvad der vel kunde være Aarsagen dertil. Før kunde man hver eneste Nat høre Nattergalen slaa netop paa dette Sted; men nu huffede den paa, at dens smukke Toner ikke havde

lydt i flere Uger, og hvor Fuglen selv var, syntes ingen at vide. Rødkjælken blev takkefuld og maaske lidt urolig.

Der var ogsaa Stæren, — hvorfor var den saa tavst? Skulde det virkelig være muligt, at alle, som Skildpadden sagde, fandt det klogt at komme af Vejen og til No?

Rødkjælken blev næsten forskrækket. Til sidst gav den sig til at flyve omkring, indtil den traf en Stær, som den kunde spørge om Sagen, og af denne forlangte den at faa at vide, hvorfor den havde holdt op at synge.

Stæren saa' forundret paa den.

„Hvem synger i denne affhyelige Efteraars- og Vinter-tid?“ sagde den. „Jeg kjender virkelig næppe andre end dig, der ere ubesindige og tankeløse nok dertil. Lærkerne gjøre det rigtig nok; men de føre et saa besynderligt Liv oppe under Himlen eller i Ensomhed, at man ikke kan rette sig efter dem. Din egen halsstarrige Rvidren staar, efter min ringe Mening, saa stik i Strid med en Aarstid, paa hvilken enhver fornuftig Stabning maa være bekjendt for Fremtiden, at jeg kun kan undskylde det med en Uvidenhed eller Letsindighed, som du ikke har haft Lejlighed til at forandre.“

„Det vilde være smukkere at tilskrive det en glad Tilfredshed med hvad som helst, der indtræffer,“ raabte Rødkjælken og rystede Fjerene. „Jeg tager hver Dags Betsignelse, som kommer. „Du, som ønsker det nærværende bedre end det er, og frygter, at Fremtiden skal blive værre, berøver dig den Glæde, hver Time kunde bringe dig. Du finder det fornuftigt. Mig forekommer det ligesaa taabeligt som utaknemmeligt.“

Med disse Ord fløj Rødkjælken bort, saa hurtigt, den kunde; thi, sandt at sige, følte den, at den havde været lidt uforfhammet i sin sidste Bemærkning. Den var vel ung til at

fætte andre i rette; men Rødkjælkene ere altid dristige Fyre og ere oven i Kjøbet af et temmelig iltert Genryt, ihvorvel de i deres inderste ere hjærtens gode Skabninger. Den var ogsaa bleven fornærmet; — men naar Folk føle sig i deres gode Ret, hvorfor behøve de saa at ryste Fjerene eller være stortalende?

Og Rødkjælken følte sig i sin Ret; men ak! hvor vanskeligt er det ikke at modstaa Paavirkning af onde Indskydelser, selv naar man kjender dem som saadanne og vender sig bort fra dem. De kunne saa let og upaaagtet stjæle sig ind i Hjærtet og undergrave Grundsætninger, som før syntes uroffelige. Til en vis Grad var dette Tilfældet med vor stakkels lille Ven; men de, som ville dømme haardt om dens Svaghed, maa huffe paa, at den var saa meget ung, at man ikke kunde vente, at den altid skulde kunne følge den rette Vej uden Misvisning.

Vist er det, at Rødkjælkens Mod en Tid lang begyndte at synke, da Vinteren rykkede frem. Den sang nok hver Dag, og den vilde ogsaa endnu have forfægtet sine Meninger mod enhver, der modsagde dem; men den tænkte langt mere, end godt var for dens egen Ro, paa det, som Skildpadde og Støren havde sagt.

So koldere det blev, des mere nedtrykt blev Rødkjælken, ikke fordi det var nogen egentlig Kulde, den brød sig om, men den spekulerede paa den meget større Kulde, man havde sagt, vilde komme; og naar den hoppede om i Græsset omkring Kilden for at samle Orme og Føde, var det ikke langt fra, at en Taare kunde stjæle sig ned fra dens klare, sorte Øje ved Tanken om den Tid, da Jorden vilde blive saa haard, at Ormene ikke kunde komme frem, og dens Næb ikke naa dem. Havde denne Tingenes Tilstand varet længe ved, vilde Rødkjælken til sidst have ønsket at falde i Søvn

ligesom Skildpadde, og ingen Sang vilde længere være bleven hørt i Haven.

Men Rødkjælkene ere ligesaa modige som hidtige Smaafolk; og en smuk Dag blev vor Ven enig med sig selv om at gaa hen og tale med en gammel Skovlærke, som den havde hørt skulde bo i et Krat, temmelig langt borte.

Paa Vejen der hen hørte den adskillige Lærker synge i Luften, højt oppe over Markerne, og, da den omsider naaede Stedet, var den i et ypperligt Lune og syntes at have glemmt alle sine Sorger hjemme.

Det var heldigt, at dette var Tilfældet; thi da den hørte Skovlærkens Stemme, var den saa klagende og svag, at man gjerne kunde græde ved at høre den. Og da Rødkjælken lykønskede den til dens Sang, syntes Skovlærken ikke at sætte stor Pris paa Opmærksomheden, men betroede sin nye Bekjendt, at, om den end fandt det rigtigt at synge og være taknemmelig, saa længe der var en Smule godt tilovers, var den dog ikke saa lykkelig, som den syntes, da den i Virkeligheden frygtede inden ret længe at maatte dø af Mangel paa Føde.

„Thi,“ sagde den, „naar Sneen ligger paa Jorden, er det et rent Tilfælde, om man finder en Vid den hele udslagne Dag.“

„Men jeg troede, du havde boet her i flere Aar,“ sagde Rødkjælken, som i sin opklarede Stemning var bleven ganske fornustig igjen.

„Det har jeg!“ mumlede Skovlærken med et rørende Suf.

„Dog døde du ikke af Mangel paa Føde forrige Vinter,“ bemærkede Rødkjælken.

„Det synes ikke saa,“ stønnede Skovlærken, saa alvorlig

som muligt og med et nyt Suk. Rødkjællens Dine spillede af Lystighed; thi den havde en meget udviklet Sans for det komiske og kunde ikke lade være at smile ved den højtidelige Maade, hvorpaa Lærken tilstod at være i Live.

„Heller ikke den foregaaende Vinter?“ spurgte den.

„Nej!“ mumlede Lærken igjen.

„Ikke heller Vinteren før den?“ vedblev den næsvise Rødkjæll.

„Nej vist ikke!“ svarede Skovlærken noget utaalmodig.

„Du sér jo, at jeg er her.“

„Hvordan bar du dig da ad den Gang, naar Sneen kom, og der ingen Føde var?“ spurgte Rødkjæll.

„Jeg har aldrig sagt, at der de andre Vintre slet ingen Føde var,“ svarede Skovlærken noget gnavent, thi den syntes ikke om at blive forstyrret i sine Betragtninger.

„Lidt smaat kom der jo altid hændelsesvis frem. Men det er ikke noget Bevis for, at det altid vil gaa saadan igjen. Det var ganske tilfældigt.“ —

„Og, min ærværdige Ven!“ raabte Rødkjæll, „har du ingen Tillid til det venlige Tilfælde, som saa ofte før har taget sig af dig?“

„Jeg kan ikke være vis paa, at det vil gjøre det igjen,“ mumlede Lærken mismodig.

„Men naar dette Tilfælde bringer dig den ene lykkelige Dag efter den anden, hvorfor vil du saa formærke dem alle ved din Frygt for det tilkommende?“

„Det er Svagthed, tror jeg,“ svarede Skovlærken. „Jeg vil se, hvad jeg kan gjøre, for at slaa mig til Taals. Du er en vis, lille Rødkjæll, og det er en Visdom, som vil gjøre dig lykkelig hele Aaret rundt.“

Skovlærken steg op i Luften, sløj flere Gange rundt og sang kraftigt. Den gamle Tungstindighed klang gennem

Melodien; men det kunde være ren Bane. Sangen lod i al Fald endnu noget alvorlig.

„Det er allerede bedre,“ raabte Rødkjælken muntert; „jeg for min Del skal, hvis jeg igjen begynder at fange Griller, tænke paa, hvad du nylig sagde mig om alle de foregaaende Vintre: Lidt smaat kommer altid hændelsesvis frem. Hvilken Trøst!“

„At tænke sig, at jeg nogen Sinde skulde kunde trøste andre,“ udbød Skoolærken. „Jeg maa se selv at finde Trøst.“

„Ja, i Sandhed!“ sagde Rødkjælken alvorligt; „det er troløst handlet at give Raad, som man ikke selv vil følge.“

Rødkjælken trillede et muntert Farvel og vendte hjem til Haven, hvor den i et Hul i en vedbendbevoget Mur havde fundet sig en lun lille Vinterbolig.

En Dag i den paafølgende Uge, mens Rødkjælken var i det mest straalende Humør og sang, uforstyrret af Anfægtelser af enhver Art, i Rydelsen af de Glæder, hver Dag bragte, hændte det sig, at Skildpadden endnu engang talte til den.

Strax da Rødkjælken hørte dens Stemme, blev den bange for en ny Trætte; men den tog aldeles fejl. Den gamle Skildpadde sad ved Siden af en Abning i Jorden, som den meget snildt havde gravet med sine Kløer. Det var i en Krog mellem nogle Stene, som havde ligget der i flere Aar, og af hvilke især én meget stor hang som et Laag over Indgangen til Hullet. Vinden havde blæst meget Løv i den Retning, og en Del deraf var fløjet ind i Hullet, saa at det saa' ud som en Seng.

„Hop ned til mig, lille Fugl!“ sagde Skildpadden venligt, og Rødkjælken fulgte strax Indbydelsen. „Du skal ikke være bange,“ vedblev den; „nu er jeg fuldkommen

lykkelig. Se, hvilken lun Plads jeg har indrettet mig her nede i Jorden. Kom og fig her ind. Har du nogen Sinde sét noget saa hyggeligt?"

Rødkjælken saa' der ind med sit skarpe lille Øje og beundrede Skildpaddens sindrige Arbejde særdeles.

„Hop her ind!“ raabte Skildpadden muntert, „her er rigelig Plads, ikke sandt?"

Rødkjælken sprang ind og saa' sig om. Den blev overrasket over Stedets Størrelse og Befvemmelighed og indrømmede, at et bedre eller rummeligere Vinterleje kunde man ikke ønske sig.

„Hvem vilde vel ikke gjerne lægge sig til at sove?“ sagde Skildpadden, „hvad siger du, min lille Ven? Naa! jeg sér nok i dit Øje, at du ikke er for at sove. Lige meget! vi have alle vore forffjellige Maader at tage Livet paa, og din Daarfskab er, naar alt kommer til alt, baade uffylldig og fornøjelig, naar den ikke forstyrre andre Folk. Og mig vil du ikke forstyrre ostere i dette Aar; thi nu har jeg ordnet alle mine Sager, og jeg skal snart være i saa fast Søvn, at jeg ikke hører mere til din Sang. Det er en smuk Seng, ikke sandt? — Ikke saa smuk som det varme Sand i mit Fødeland; men Jorden er selv her varmere indvendig, end Folk tro, naar de ikke kjende andet end den kolde, klamme Overflade. Hvis ikke saa var, hvor kunde vel da Krokus og Liljekonval leve Vinteren over? Jeg kaldte paa dig for at sige dig Farvel, og for at vise dig, hvor jeg er, og bede dig huske paa mig til Foraaret, dersom (forstaar sig!) du overlever det skrækelige Vejr, det vil blive. Du bryder dig vel ikke om, at jeg var noget kort for Hovedet forleden, gjør du vel? Jeg bliver let gnaven en Gang imellem, og du forstyrrede mig i min Søvn, og det er

noget, som ingen kan taale. Men du vil tilgive og glemme, ikke sandt, lille Fugl?"

Den venlige Rødkjæll lagde sin Hengivenhed for Dagen paa tusende Maader.

„Saa glemmer du mig ikke til Foraaret,“ vedblev Skildpadde, „men kommer og sidder i Løvbræbusken og synger mig vaagen. Ikke før det bliver mildt, og Planterne komme frem; men saa ogsaa ligesaa snart, du lyfter. Og nu farvel! Luften er saa løjerlig i Dag, og det vil ikke vare mange Timer, før vi saa Sne og Frost. Din Daarskab er paa sin Bis fornøjelig. Gid den ikke maa koste dig Lærepenge. Lev vel!“

Og den gamle Skildpadde tumlede ind, saa langt den kunde komme, i sin Hule, hvor det ikke var muligt at opdage den, og da snart efter det visne Løv ganske affpærrede Indgangen, kunde ingen, som ikke forud var indviet i Hemmeligheden, have nogen Anelse om, at den var der. Dens Vejrspaadom slog til. En mørk, taaget, raa Aften fulgtes af en bitterlig kold Nat, og hen paa Morgenen begyndte de tunge Skyer at befri sig for en Del af deres Sne. Snefaldet blev stærkere og stærkere, og da Solen ikke kom frem og kunde smelte Sneen, og en bidende Frost kom til, var Landet snart bedækket med et skinnende hvidt Liglagen. Og nu blev Rødkjællens Taalmod og Haab stillet paa en haard Prøve. Det er let at være stor paa det, saa længe Solen skinner, om end aldrig saa lidt; men naar Uvejret kommer, er det, at det sande Mod skal kjendes.

„Der er Bær tilovers endnu,“ sagde den frejdigt, da den gik ud for at hente Føde og fandt en Kristtjørn ved Indgangen til Haven, fuld af smukke røde Bær. Og da den havde spist, opsendte den en Glædes- og Takkesang imod

den vinterlige Himmel og vendte om Aftenen hjem til sin Beddend, lykkelig og tilfreds som før.

Men Stormen og Kulden varede i flere Uger uden Afbrydelse; og var der undertiden et kort Ophold, saa var det kun en Smule Lø, som Nattefrosten hurtig bandt ligesaa fast eller fastere end nogen Sinde før.

Mange andre Fugle kom til Busken efter Bær, og det var underligt at se, hvorledes de forsvandt fra den ene Gren efter den anden; men Rødkjælken udsang endnu bestandig efter hvert Maaltid sin Tak. Andre Fugle kunde undertiden gøre Nar ad den; men Spot bed ikke paa den. Den havde stillet sit Mod, sin Standhaftighed og sit Haab i Marken imod enhver Ulykke, der kunde indtræffe, og nogle daarlige Bittigheder kunde ikke saare et Sind, som var hævet til en saadan Højde af Udholdenhed og Taalmodighed.

„Jeg vil synge den gamle Skildpadde vaagen nu,“ sagde den mangen Gang, naar den, efter at have sunget sin Takkebøn i Kristtjørnen, slagrede hen over Stedet, hvor dens Ben hvilede, og tænkte paa Vaaren, som snart vilde komme med mildt Vejr og smukke Planter og tusende andre Glæder.

Det var en haard Dyst for vor Ben, da den pludselig blev reven ud af disse Drømmerier; den følte sig en Dag usædvanlig kold og stiv, og den nødtes til at slynke sig hjem i sin Beddendbolig for at komme til Kræfter igjen.

Ogsaa Vinterens Foranderlighed indeholder en Prøvelse. — De mange Ugers Storm blev afløst af fjorten Dages smukt Vejr, saa at Fuglene, skjønt det endnu var koldt og naadt, dog havde langt større Frihed og kunde saa rigeligere Føde.

Rødkjælken kunde atter hoppe omkring i Græsset ved

Kilden og finde et Par Orme eller nogle Frøcorn. Den var saa fornøjet over Forandringen, at den halvvejs haabede, at Vinteren nu virkelig var forbi, og den sad i Løvrbærbussen over Skildpaddens Hule og sang lange Viser om den kommende Glæde.

Men det værste Uvejr af alle, det skuffede Haabs, var endnu tilbage.

O, I tunge Styer! hvorfor hang I saa mørkt over Jorden lige før Juletid? Hvorfor bleve Markerne atter saa hvide og Træerne saa fulde af Sne og Vandet saa stift og ubevægeligt netop nu, da alle ønskede at være glade? — Kom I maasse for at vække Kjærlighed og Medfølelse i de Hjerter, som ønskede at hilse deres Frelser med Glædens Hofianna og minde dem om Evangeliets Ord, at hver den, som gjør vel imod den ringeste af Hans Disciple, gjør vel imod Ham selv. Ja! saaledes maa visselig den bitre Kulde, som saa mangen Jul hjem søger os, forstaas. Det er en Røst til os om, at nu er Djeblikket kommet til at klæde den nøgne, at mætte den hungrige og at trøste den bedrøvede.

I to Dage havde Rødkjælken ikke forladt sin Bolig; men Sulden drev den til sidst hen til Kristtjørnen ved Laagen. Dens Blade vare belæssede med Sne, og Stammen kunde paa mange Steder ikke ses. Var det Indbildning, eller var Træet i Virkeligheden mindre end før? Rødkjælken hoppede fra én hvid Gren til en anden og mente, at der var gaaet store Stykker af det. Den kikkede fra oven og fra ned, hakkede i Grenene og rystede smaa Klumper Sne ned, men ikke et eneste Bær var at finde.

Rødkjælken sløj bedrøvet bort; men den fik Dje paa en Bunke Kristtjørn- og Løvrbærgrene, som vare lagte til Side for at bringes ind i Huset, hvor de skulde bruges til at pynte Baggene med. Den tog nogle Bær af dem,

modne, røde Bær, som den længe ikke havde kunnet plukke dem; men i det samme kom Gartneren og bragte det bort altfammen. Rødkjælken sløj efter ham og forlod ham ikke, før den havde sét ham gaa ind i Huset og den uvenlige Dør lukke sig for den.

„Seg har spist, lad mig være taknemmelig!“ sagde Rødkjælken kjæft og sløj tilbage til Kristtjørnen, og fra de nøgne Grene opsendte den som for sine glade Takkemelodier for, hvad den havde faaet.

Ifke en Vind luftede, ikke et Blad rørte sig; ingen Bevægelse af nogen Slags fandt Sted, undtagen naar en med Sne overlæsset Gren rystede noget af sin Byrde ned paa Jorden, mens den lille, endnu hungelige Fugls Skvad hin mørke Vintereftermiddag lod hen i den stille Luft.

Men denne simple, hjertelige Melodi, denne bløde, inderlige Røst, denne flokkerene Trille indeholdt visjelig mere end en stakkels, forladt lille Fugls Fortælling, — en Fugl, hvis Føde var bleven snappet bort for Djæne af den, og som maasse havde holdt sit sidste Maaltid. Disse ensomme Glædestoner i det dybe, rugende Mørke lode som et Englebudskaab, der bragte Løfte om Haab og Fred i det Djeblit, da begge syntes at være døde og forsvundne.

Ejeren af det lille Landsted, hvortil Haven hørte, kom just hjem fra Dagens Forretninger. Det havde været en sørgelig Dag for ham; smertelige Grindringer havde for mørket den. Det var just paa denne Dag, at han for faa Aar siden havde stædet sin Hustru til den evige Hvile, og efter den Tid vare to Søner sejlede til hint fjærne Land, som ved et Verdenshav skilte dem fra de kjære i Hjemmet, medens et andet — maasse ikke saa fjærnt, men for Djebliffet endnu umaeligere — havde modtaget deres Moder. Intet Under derfor, at der, mens han nærmede sig sit Hjem,

paa hans Bænde havde lejet sig en Sky af Smerte og Sorg, som ej engang Tanken om den forestaaende Jul og de Børn, der endnu vare bevarede for hans Arne, formaadede at forjage.

J meget ligner Menneffelivets Efteraar Naturens. Skyer eller Taarer blande sig med det Solskin, der bliver tilbage.

Pludselig opklares hans Blik. Hvad er det, han hører? — Han er tæt ved den lille Havelaage, hvor Kristtjørnen staar. Han standser, og en velgjørende Taare stjæler sig ned over hans Kind. Blod og rørende som Gjøgens Rulken om Baaren, greb Rødkjælkens Efteraarsfang den lyttendes Hjærte. Syng! syng fra Toppen af dit forladte Træ, du lille Fugl, som bringer Trost og Haab! Istem atter din himmellærte Musik, disse Toner, som tolke Tilfredshed med Timen, som nu er, og som den er. Skal du være vis paa et Forsyns Beskyttelse og Mennefsket forsage? Skal du midt i din tunge Forsøgelses Tid være glad og tilfreds og Mennefsket aldrig se frem over Skyen?

Stakkels, lille, uskyldige Fugl! — den kvidrede sin smukke Sang til Ende og sløj bort. Dadt den ikke, fordi den i pinlig Grindring om Bærrene, der vare blevne bragte ind i Huset, slagrede omkring dets Vinduer og Døre i ængstelig Nysgjærrighed. Maasse opdagede den inden for et Vindue en fristende, rød Klynge, — men i al Fald var det martrende ved et saadant Syn, om den havde følt noget saadant, hurtigt overstaaet; thi i det samme blev Vinduet aabnet, og der blev med varsom Haand strøet noget langs Yderkanten. Vinduet blev strax lukket igjen, og den, der havde aabnet det, gik tilbage i Bærelset.

Fra en Rosenbusk, hvorhen den sløj, da Vinduet blev lukket op, passede vor lille Ven paa det hele. En stærk

Duft strømmede imod den af noget ubekjendt, men behageligt, — det lugtede forfrækkelig rart og indbydende. Kunde der være noget at frygte? Alt syntes roligt og stille. Skulde den vove det? Ah, igjen denne Duft! — den var uimodstaelig.

I næste Minut var den paa Bindueslisten, og saa driftig, som om den havde faaet tusende Indbydelse, for-tærede den det udstroede Brød Krumme for Krumme.

En fornøjet Latter inden fra bragte et Øjeblik's Forstyrrelse i dens Glæde, og den sløj hastig tilbage til Rosenhækken. Men intet foruroligende fulgte, og den fristedes atter og atter.

Børnene inden for maatte nok mere sig over den næs-vise Fugl, som Faderen med sin Gave af Brødkrummer havde faaet lokket til Stedet. De lo ad deres nye Gæsts flinke Hoppen, dens ivrige Hækken i Brødet, dens tindrende Øje og dens smukke, røde Bryst; men det var en Latter, som ikke talte om andet end venlig Glæde.

„Lidt smaat kommer der altid hændelsesvis frem!“ sagde Rødkjælken til sig selv, da den om Aftenen gik til Ro i sin Vedbendrede, og den drømte den halve Nat om det vidunderlige Sted og det herlige Maaltid. Og næste Morgen, længe før nogen var oppe, var den henne ved Binduet igjen, men der var hverken Børn eller Brødkrummer. (Hvor skulde vel den vide Bessed om Frokosttid eller Selskabsstik?) Saa forekom det den næsten, som om dens Fjestmaaltid den foregaaende Aften havde været en Drom, for god til at være sand, eller om den virkelig var sand, for god til at gjentages. Dog hørtes der aldrig nogen smukkere Sang end den, med hvilken Rødkjælken hilste hin Juledags Morgen.

Fra Løvbartræet ved Skildpaddens Tilflugtssted for-

talte den sin sovende Ven en lang, æventyrlig Historie om Gaardsdagens Hændelser og lovede at bringe endnu flere Nyheder, naar den kom igjen for at vække ham til Foraaaret.

Og den gjorde ikke Regning uden Vært. Enten Skildpadden vilde have Taalmodighed til at høre derpaa eller ej, er der intet Spørgsmaal om, at Rødkjælken vilde have fuldt op at berette. Den kunde fortælle om det daglige Maaltid, der blev strøet til den af de nye Venner, den saa pludselig havde faaet — det daglige Maaltid, som aldrig var udeblevet; om det morsomme, lille Hus, der var indrettet til den i en Krog af Bindueskarmen, og som var saa udforet med Bomuld og Hø, at det næsten var for varmt for den haardføre lille Fugl.

Men ikke engang til Skildpadden kunde den fortælle alt, hvad den havde følt denne forunderlige Vinter; thi den vilde aldrig for nogen kunne forklare det gaadefulde Benskab, som opstod mellem den og dens Beskyttere. Den kunde aldrig ret beskrive de venlige Ansigter, der sadde rundt omkring Frokostbordet, paa hvilket den til sidst fik Lov til at hoppe omkring, som den lystede.

Men den fortalte, hvordan den daglig plejede fra Rosenhækken at bringe sine Venner sin Godmorgenhilsen, og hvordan Faderen om Eftermiddagen undertiden kunde aabne Binduet og sidde der ganske alene for at lytte til dens Sang.

„Kom, kom min lille Ven!“ sagde Skildpadden, da den langt om længe vaagnede og kom ud af sit Hul og hørte Rødkjælkens Beretning. „Jeg har sovet en god Stund, og jeg tør nok sige, at jeg har drømt mange smukke Ting, naar jeg bare kunde huske dem. Du har nok ogsaa faaet dig en Tur, kan jeg mærke. Men hvorom alting er!

— jeg er glad ved at finde dig i Live og ikke halvt saa
 udhungret, som jeg havde ventet. Men hvad imidlertid det
 angaar, at du skulde have sunget hver Dag og faaet nok
 at spise hver Dag og været saa lykkelig hele Tiden, saa
 hør mit Raad: — prøv ikke paa at binde gamle Folk saa-
 danne Krøniker paa Vermet!“ —

Skovbækken,

Du lille Skovbæk
 med det klare, rislende Sølvvand —
 som skynder dig væk
 saa fort du kan
 over Sten og Stof
 mellem sagte viftende Bregners Flok,
 under Drekrat,
 i de dunkle Graners kølende Nat —
 saa sig mig da nu,
 hvorfra kommer du?
 Og hvad er det, som
 du hvisker og mumler saa ivrig om
 snart vred, snart øm,
 i evig, ustandselig Talestrøm?

Det kan du ej forstaa,
 du Menneſkebarn,
 som er fanget i Verdens kunstige Garn,
 som er ffilt i Dyst
 fra din Moders stille, varmende Bryſt —

det kan du ej forstaa,
 men lyt kun derpaa:
 thi jeg kommer fra Jordens inderste Fred,
 fra Bjergensomhed,
 hvor Moderen sidder i al sin Magt,
 i unævnelig Pragt,
 og holder de tusende Aarers Net
 sammen i ét,
 og udsiger sagte de sælsomme Ord,
 som belive vor Jord.

Dem fanger jeg op, og løber dermed
 saa fort affted,
 at fortælle dem alle til Dalens Dyr,
 til Blomst og Kryb,
 til Træer og Luft og Skovens Dyr;
 og de høre alle forstandigt paa
 mine Eventyr.

Kun du, de stolte Menneffers Barn,
 som er hildet i Verdens kunstige Garn,
 kan dem ej forstaa —
 thi du tror ej derpaa.

Saa sig mig da kun,
 du lille, vigtige Sladdermund,
 du lystige Væk —
 hoi risler du ofte med Latter væk
 over stenet Grund?
 Hvad er det, du lær af? Jeg sér dog ej
 noget latterligt paa din dunkle Vej.

O, sér du da ej,
 hvor Solglimt falder i bævende Råd

gennem grønne Blad
 paa min dunkle Vej? —
 det gjør mig saa glad.
 Desuden, den frogede Trærod her,
 og Sivbussen der
 med de nikkende Fjer,
 og den kloge Markmus
 i sit snævre Hus,
 og hver Humlebi,
 som summer forbi,
 og Fuglen hist
 paa den vippende Kvist —
 de sige nu alle, i lystig King,
 slige morsomme Ting
 til Spot og Spe —
 saa maa jeg vel le.

Men sig mig kun end
 du lille, fortroligt mumlende Ven,
 et sidste Ord:
 hvad Sorg nu igjen
 i din Glæde bor?
 Thi jeg mærked det vel
 mangan stille Kveld,
 at af Taarer et Væld
 fra din Bund opslød.
 Hør, nu lyder igjen
 dine Bovers Kluf
 som et smerteligt Suf
 af dybeste Nød,
 og du hulker afsted
 med bitterlig Graad,

som et Barn, der ej véd
 for sin Kummer Raad! —
 Thi svar mig derpaa,
 hvi hulker du saa?

At, spørg mig ej om,
 hvad du kjender bedst selv,
 din egen Dom!
 Thi ej hulkende Flo,
 ikke susende Skov,
 ikke klagende Fugl i Bur og i Garn
 kjender Kummerens Lov,
 som Menneffets Barn.

Din Slægt ene véd
 Sorgens hele, fortærende Hemmelighed —
 fra din Slægt kom den jo
 i Naturen ud
 og blev dens Brud,
 og tog i dens inderste Konkammer Bo.
 Deraf har vi lært,
 vi uskyldige Kilder og Bække smaa,
 som med Kielen i Skov og i Enge gaa —
 deraf har vi lært
 at nyne saa sært
 med graadkvalt Klang
 den gamle Sang
 om det jordiffes Nød,
 om den stedse sig gjentagende Død.

Og nu farvel
 du Menneffebarn!
 Seg skal langt i Kveld,

har ej mere Tid —
 kun endnu vid:
 kan du løsne Verdens kunstige Garn,
 som omsnører dit Sind,
 kom da til mig!
 Da luffer jeg dig
 saa sagtelig
 i min Løndom ind,
 og fortæller til dig
 og til Skovens Dyr
 mine bedste, dejligste Eventyr,
 saa du kan dem forstaa
 og tro derpaa.

Hav Tak, du lille, du kjære Bæk,
 med dit klare, perlende Sølvvand!
 Ja, flynd dig kun væk,
 saa fort du kan
 over Sten og Stof,
 mellem sagte vistende Bregners Flok,
 under Drekrat,
 i de dunkle Graners kølende Nat! —
 Du skal dog ej slippe at høre min Tak
 for hvad du har sagt.
 Se, nu har jeg lagt
 mig til Hvile ned
 paa din grønne Bred —
 og vil lade din sagte, mumlende Snak,
 snart vred, snart øm,
 og din Patterstrøm
 og din hulkende Graad,
 saa taarevaad,

dysse mig i en Slummer ind,
 saa sød og lind,
 til der kommer en Drøm og gjør mig fri,
 som min Fantasi,
 og tryller mig ind i dit Eventyr
 med Blomster og Luft og Skovens Dyr —
 jeg kan alt forstaa,
 thi jeg har alt længe troet derpaa.

A. Munch.

Kains Slægt.

En Juleaften fros det stærkt her i Landet. Lidt oven for Borriskrog var en Bondegaard næsten skjult af Sne-driverne, men den laa ogsaa i en Dal, og fra den aabne Hede rundt om bar Vinden Sneen ned i Lavningen. Maa-
 nen skinnede, og Manden gik endnu og syslede i Gaarden, hans lille Søn lyste for ham med en Lygte. Bonden havde pyntet sig til Helligaften og kæmmet Haaret glat ned i Panden; han havde ogsaa en lang, lyssegtraa Badmels Kofte paa, som Konen havde syet forrige Sommer til ham, men den lille Dreng havde en ny, rød Hue paa Hovedet. Først lagde Bonden to Halmstraa over Kors i Sneen foran Kvægstalden og en Sten oven paa dem, saa de ikke kunde blæse bort. Det samme skete ved Døren til Hønschuset. „Det gjør jeg, for at der ingen Kogleri skal komme til Kreaturerne,“ sagde han til Drengen, „men du saa' nok, at

jeg lagde et lille Løg ude i Porten, mærk nøje paa det, Jakob. Det vogter for Ufred i Gaarden. — I gamle Dage vare Folk mere vankundige, de mente, at naar en Ugjerningsmand gif over et saadant Løg, faldt han og slog sig til Skade; der staar ogsaa noget derom at læse, men det er kun lidt bevendt endda, og man skal ikke være saa overtroiff.“ Da han var færdig med Korsene, satte han en Skovfuld Byg ud i Sneen til Fuglene og kastede et rustent Søm ned i Brønden. „Det hjælper imod Forgift og Ufrugtbarhed,“ forklarede han. „Naar du bliver stor, maa du gjøre ligesaa, men i Aften har du haft den Fornøjelse at se paa det.“ — „Skal vi nu gaa ind?“ sagde Jakob, „for det er koldt.“ Saa gif de ind i Stuen.

Konen havde dækket tæt foran Skorstenen, det var nærmest ved Barmen. Midt paa Bordet stod en lille Gibsdukke, som Morten en Gang kjøbte inde i Byen til hendes Fødselsdag; siden var den bleven kalket over hvert Aar, for at den skulde holde sig hvid. Dukkan forestillede et Barn, der sad paa en Sten. En rejsende, som en Gang kom og spurgte om Vej, forklarede, at det skulde være en Hyrde-dreng, men Morten paastod, at det var Jesus, og holdt altid fast paa den Mening. Det blev heller aldrig rigtig afgjort, hvem der havde Ret; men hvad der talte mod Bondens Paastand, var, at Barnet havde noget, der lig-nede en Hat, paa Hovedet. I denne havde Morten boret et Hul og sat en lang Fjer. „Hvorfor gjør du det?“ spurgte Konen. — „For det er saadan en sjælden Fjer,“ sagde Manden. Saa blev Dukkan ved at forestille Jesus. Før de spiste, læste Manden Bordsbønnen, derefter sang Pigen en Salme, for hun havde den bedste Stemme, men lille Jakob havde lært et kjønt Bulevers, som han læste op, da de andre vare færdige. — „Det er rart, at den Dreng

spiser saa meget," sagde Morten. „Ikke den bedste Karl skulde gjøre det bedre. — Bliv du kun saadan ved, lille Jakob, knap din Vest op og prop saa meget i dig, som du kan, det voxer man efter." Da Stegen var skaaren for, blev Morten paa en Gang stille og dybsindig. Han havde skrabet Kjødet af Springgaafen og gav sig til at undersøge den. Naar Benet var hvidt og blankt, betydede det en stræng Vinter, hvis det var mørkt og brunligt, vilde vi saa mildt Vejr og tidlig Foraar. Det varede længe, før Morten blev færdig. Da han lagde Benet fra sig, saa han over til sin Kone, trak paa Skuldren og rystede sorgmodig med Hovedet. Det var ikke gode Tegn; men han udlod sig forresten ikke med noget. — „Nu vil jeg i min Seng," sagde Drengen og pustede, da han stod op fra Bordet. „Jeg kan næsten ikke gaa, saa meget har jeg spist." „Læg dig," sagde Morten, „og tag et Par Ubleffiver med i Sengen, dem kan du gjenme, hvis du skulde vaagne i Nat. Vi maa ogsaa huske at lægge en Ubleffive ud i Gaarden til den lille," sagde han, da Drengen var gaaet. „De lærde og skriftkloge lade nok haant om Nissen, men jeg siger alligevel, at han er til. I elleve Aar har jeg nu hver Suleaften bragt ham en stor Ubleffive, og hver Gang jeg Morgenen efter kom ud i Gaarden, var den borte. En Gang saa' jeg ogsaa tydelig smaa bitte Fodtrin til og fra Stedet."

Da Klokken slog ti, trak Morten Stueuret op og sagde, at nu skulde de gaa til Sengs. „Det er en slem Kulde," føjede han til, „Gudfader bevare dem, der gaa ude i Nat." — „Hvem gaar vel ude i en saadan Nat, som denne?" spurgte Konen. — „Fattigfolk og Skarnsfolk," svarede Morten, medens han stængede Døren. I det samme bankede det, først sagte, saa lidt stærkere. — „Hvem banker?"

— „En fattig en, som beder om Husly for i Nat,“ svarede en bønlig Stemme; saa lukkede han op. Der kom nu en høj Mand ind i Stuen. Han var oversnét og klædt i gamle Pjalter, endda var et Stykke af hans Ben blottet og Fødderne indsvøbte i ugarvet Faarekind, bundet fast med Snore. Hans Ansigtssfarve var mørkere end andre Folks, og hans Haar og Skjæg kulsort. Paa Ryggen havde han en Kurv, fyldt med Pjalter, og en Vandringsstav i Haanden. Morten og hans Kone stode en Stund og saa' paa den fremmede, mens han rystede Sneen af sig og satte Kurven forsigtig hen til Skorstensilden. „Hvor kommer I fra?“ spurgte Bonden. — „Sønder fra,“ svarede Manden. — „Det er ikke godt at fare ude i saa strængt Vejr,“ søjede Konen til. — „Man finder sig deri,“ sagde den fremmede, „naar man har hjemme ude.“ — „Hvem hører I da til?“ — „Til Skojerne,“ svarede han sorgmodig. Konen satte nogle Levninger af Maden frem paa Bordet, men i et andet Fad, end de selv havde brugt. Natmanden gav ikke Agt derpaa, han havde sat sig ned paa Gulvet foran Kurven og var i Færd med at udpakke den. Først tog han et Stykke Dynevaar op, hvoraf der var dannet en Sæk, af den trak han en lille Pudelhund frem; men i den næste Sæk laa der et lille Barn, som saa' hen paa Lyset med store, sorte Øjne, og strakte sine smaa Arme i Bejret, da der blev løst op for Sækken. „Om jeg nu maa saa en Spand Vand, saa skal I have mangfoldig Tak,“ sagde den fremmede Mand. Morten hentede en Spand, og Natmanden dyppede Barnet ned i Vandet og tørrede det forsigtig af igjen. Saa redte han dets Haar og begyndte at synge for det og gav det en anden Kjole paa, som heller ikke var andet end et Stykke stribet Dynevaar, men bedre end det forrige og rynket sammen i Halsen. Barnet lod til

at være vel til Mode, medens det stod paa, det smilede nok saa fornøjet og rev sig i det tykke, sorte Haar og fagtede med Armene og vendte de sky og rullende Øjne fra Manden hen paa Jlden. Bondekonene stod ved Dragkisten og lod, som hun lagde en Dug sammen, men Taarverne løb hende ned ad Kinden, medens hun skottede hen til det lille Barn, som lo og smilede i sin Usjelighed. Morten sad paa Kanten af Bordet og svingede med Benene og røg Tobak. Jngen af dem talede til hinanden. „Det var kun en lille Dreng,“ sagde endelig Konen. — „Den bliver nok større,“ svarede Manden. „Hun maa gjerne kalde den en Dreng,“ søjede han til, „men det skal forresten være en Pige.“ — „Hvis er det?“ — „Halvparten min,“ sagde Ratmanden. — „Er Moderen død?“ — „Nej! det er ikke saa, men hun duede ikke. Barnets Blod skal ikke blandes med hendes. Jeg tog det.“ — Mens han sagde dette, sad han og betragtede den lille, og hans Øjne, der vare skarpe og kolde som en Korfugls, naar de saa' op paa andre, bleve milde, hver Gang de mødte Barnets. — „Sid saa hen til Skiven og saa noget at leve af,“ sagde Morten. Ratmanden spiste, men han tog sin egen Ske op af Kommen, for han vidste nok, at han ikke turde spise med de andres. Han delte Grøden med sit Barn, siden fik Pudelhunden sin Del. „Hvad har I den Hund til?“ spurgte Morten. — „Til at holde hende varm,“ sagde Ratmanden. — „Spis kun lidt mere endnu,“ sagde Morten, „det er vist ikke hver Dag, I faar den Kost.“ — „Ikke mere den Gang,“ sagde den fremmede, „men om det tillades, tager jeg en Skesuld med i en Klud til mit Barn i Morgen.“

Da Maaltidet var endt, lagde Manden et Knippe Kughalm paa Gulvet, bredte et Hestedækket over, og redte den fremmede et Xej, saa slukkede de Lyset og gik til Ro;

men først saa' de, at Natmanden lagde Barnet og Pudel-
hunden hver i sin Sæk, svøbte dem derpaa forsigtigt sam-
men i Dækkenet, og lagde dem tæt op til sig, for at de
bedre skulde holde Varmen.

Om Natten kunde Bonden ikke sove. Han laa og
tænkte paa det lille Barn og den fremmede Mand. Maa-
nen skinnede ind i Stuen. Naar Barnet vaagnede, saa'
han Tateren rejse sig op i Galmen og vugge det i sine
Arme, han sang ogsaa for det og hvissede Ord til det i et
fremmed Sprog, ganske sagte og med en underlig klagende
Røst. Konen kunde heller ikke sove den Nat, hun laa og
tænkte paa det samme som Manden; men ingen af dem
vilde tale derom til hinanden.

Julemorgen, før det blev Dag, stod den fremmede op
og bandt Halsknippet sammen. Derpaa gik han ud til
Brønden efter en Spand Vand og badede og redte Barnet,
ligesom om Aftenen. Bonden stod længe og saa' til. Den
lille Pige smilede og strakte ham sine Hænder i Møde.
Dagslyset lod ham skjælne endnu større Rød, end han havde
lagt Mærke til om Aftenen, den fremmedes Ansigt lignede
en Mand's, der havde oplevet mange Sorger i denne Ver-
den, men hans Øjne lyste og straalede, hver Gang han
hæftede dem paa nogen. Morten gav sig siden til at rogte
Kreaturerne og tog vare paa sin Gjerning, men det vilde
ikke ret gaa for ham den Dag. Natmanden og hans lille
Barn randt ham bestandig i Tanker. Saa gik han ind og
tog Bibelen frem og læste i den for at faa No i Sindet.
Mens han sad og bladede i Bogen, faldt hans Øjne paa
det Sted, hvor der staar skrevet:

„Men hvo som omvender et Menneſſe fra hans
Bejs Bildfarelſe, han ſkal frelſe ſin Sjæl fra Døden og
ſkjule Syndernes Mangfoldighed.“

Da han havde læst dette, blev han glad, der gik ligesom et Lys op for ham, og han stod op og kaldte paa sin Hustru. „Nu véd jeg, hvad jeg vil gjøre,“ sagde han. — „Det véd jeg ogsaa,“ svarede Konen. „Jeg vil det, som du vil.“ — „Saa tage vi det lille Barn til os og drage det op i Tugt og Herrens Formaning.“ — „Jeg tænkte just det samme,“ sagde Konen, „men jeg turde ikke sige det.“ De gik da ind i Stuen, hvor Natmanden beredte sig til at drage bort. Han havde svøbt Barnet og Hunden ind i deres Sække, og bundet Kurven fast paa Skulderen. Da Bonden kom, stod han og kikkede ud af Vinduet. „Farvel og Tak!“ sagde han. — „Hvorhen gaar Rejsen?“ spurgte Morten. — „Nord paa!“ sagde Manden. — „Du kan lade den lille blive her,“ sagde Morten. Tateren vendte sig og rettede sine skarpe Djne paa Mand og Kone; han stod en Stund og saa' paa dem, som om han ikke ret havde forstaaet det, de sagde. „Vi skal nok være gode imod den,“ føjede Konen til. Da løste Natmanden Kurven fra sine Skuldre og satte den ned paa Gulvet. Han stod lidt og stirrede paa den, saa vendte han sig og gik, uden at sige noget. Strax efter lukkede han Døren op igjen og stak Hovedet ind af den, da vare hans Djne røde, som om han havde grædt. Han nikkede og sagde: „J lovede at være gode mod hende. Glem ikke det.“ Dermed gik han og lod Bonden beholde Barnet.

„Jeg er saa glad over, at du bestemte dig til det,“ sagde Konen senere op ad Dagen. „Det er lige saa godt som at gaa i Kirke.“ — „Nej, det vil jeg ikke sige,“ svarede Morten, „Kirkegang er dog mere højtideligt og ærværdigt. Jeg har altid holdt meget af at synge Salmer, helst mens jeg var yngre og havde saa stærk en Røst, at jeg kunde tage Stemmen fra alle de andre.“

Nu levede Barnet i Bondens Hus; det blev døbt og kaldet Kirsten. Morten lærte det Kristendom og gode Sæder. Kirsten voldte dem megen Glæde, hun blev et frontt Barn og lagde nøje Mærke til, hvad de sagde. I hendes Adfærd var der heller ikke noget, som mindede om den ulykkelige Slægt, hun stammede fra, alene hendes Hud blev brunere med Aarene, og hendes Øjne vare ikke som andres, men derved var intet at gjøre. Hvert Aar efter Høsten, naar Lyngen stod i Blomst, kom Natmanden tilbage til Gaarden; han sagde ikke stort, men det var, som de haarde Træk i hans magre og rynkede Ansigt smeltede, medens han saa' paa hende. Hver Gang han kom, bragte han en Gave med, en Duffe eller et Naalehus af Ben, helst en Kytter, for den dannede han selv. Saa gif de gjerne lidt uden for Gaarden, op paa en høj Banke, hvorfra de kunde se langt ind i Heden, der bleve de siddende og talte sammen, mens de holdt hinanden i Hænderne. Et Efteraar kom han ind i Gaarden med en stor Glaskeste paa Ryggen og en lille hvid Gris i en Snor, det var Tegn paa, at hans Kaar havde bedret sig. Den Gang havde han ogsaa en Kulle højrode Baand og Hvergarn til en ny Kjøle med sig. Det næste Aar blev han borte. Kirsten længtes efter ham. Hen imod den Tid, han plejede at komme, gif hun op paa Banken og saa' sig omkring til alle Sider, men det hjalp ikke. Saaledes gif det ogsaa det følgende Aar. Yngen vidste, hvor han var bleven af. Han var en fremmed i Landet. Kirsten dulgte, hvad hun tænkte og bar sin Sorg i sit Hjærte. Det tredje Aar derefter kom han igjen. Da saa' han mere mager og fattig ud end nogen Sinde før; han slæbte sig langsomt hen ad Bejen. Da de mødtes, brast han i Graad og kunde ikke tale, men vendte sit Hoved til Siden. — „Hvor har du været saa længe?“ spurgte

hun, da de kom op paa Banken. — „I Tugthuset,“ svarede han. — „Hvorfor kom du der?“ — „Det skal du høre. Naar en fattig Mand af vor Slægt ikke vil stjæle, saa maa han tigge. Naar han tigger, skikke de ham til Tugthuset, blandt dem, der stjæle. Siden slippe de ham ud igjen, men ingen vil mere vide af ham; han maa da stjæle eller tigge paa ny og kommer i Tugthuset igjen.“ — „Er det gaaet dig saadan?“ spurgte hun. — „Ja, saadan gik det,“ svarede han og saa' ned for sig. Den Aften bleve de siddende sammen længere end ellers, men hvad de talte om, fik aldrig nogen at vide. Da de skiltes, slog Kirsten sine Arme om hans Hals og lagde Ansigtet op til hans Bryst. Men Natmanden gjorde Halvmaanens Tegn over hendes Hoved, kysfede det og hvistfede: „Gudfader vare dig for at dele Lod med dem, du stammer fra.“ Saa vandrede Kirsten hjem til Gaarden igjen, men han blev staaende og saa' efter hende.

Fra den Aften gik der flere Aar, om hvilke der ikke er noget at fortælle.

Medens Kirsten levede i Mortens Gaard, bedredes hans Bilkaar. Det var, som om der kom Betsignelse til Stedet med hende. Jakob blev stor og stærk, men deri var hun ikke Skyld. „Det er fordi han spiser saa meget,“ sagde Morten. De to Børn voksede op sammen, de gik i samme Skole, og alt som de toge til i Aar, fæstede de sig ogsaa i Sind og Tanke til hinanden. „Der kan blive et Par af dem,“ sagde Jakobs Morster en Aften. — „Det kan der knap,“ svarede Morten. „Jakob er kommen af en ansét Familie. Min Bedstefader var hans Kongelige Majestæts Forrider, og min Fader var en Gang nær ved at komme ind i Sogneraadet. Kirsten hører til Kajns Slægt, efter Præstens Forklaring. Men det er Synd at tale derom,

faa hun hører det." — Nu blev Kirsten saa gammel, at hun skulde gaa til Præsten. Hun læste flittigt i Lærebogen og i Salmerne, og der var ingen, som bedre lagde sig Præstens Forklaring paa Hjærte, eller lyttede med større Andagt til hans Ord.

Naar Børnene gik hjem om Middagen, fulgtes de gjerne ned i en Tofte og legede der en Stund; men Kirsten tog sjælden Del i Lege. Hun sad stille og alvorlig oppe paa Gaarden og saa' paa de andre. Det var som om hun fattedes det barnlige Sind, og Folkene i Bondens Gaard paastode, at de aldrig havde sét hende le.

Dagen før Konfirmationsføndag kom Præsten ned og spurgte Morten, om han vilde have, at Kirsten skulde betragtes som Tyende eller som hans Datter. — „Vil I gjøre hende til eders Tyende, kommer hun til at staa nederst paa Kirkegulvet, skal hun derimod gjælde for eders Datter, sætter jeg hende øverst, det hun i Lærdom og gode Sæder haver fuld Udkomst til.“

Morten stod og betænkte sig lidt, før han svarede:

„Her er tre Mark i Dffer, og her er en Kvittering for den halve Tønde Saarug, Fa'er laante hos mig forgangen Efteraar, og som I siden glemte at betale tilbage. I skylder mig ogsaa for en ny Piff, men det kan være det samme. Nu kan I selv gjøre eders Beregning, hvor hun fortjener at staa.“

Dermed gik Præsten. Samme Aften sagde Jakob til Kirsten, da de gik hjem til Gaarden:

„Naar du bliver konfirmeret, skal du være min Kjæreste, og siden skal du være min Hustru for Gud og Menneffer, hvad siger du dertil?“ — „Det vil ikke blive saa,“ svarede hun og rystede paa Hovedet. — „Holder du da ikke af mig?“ spurgte han. — „Jo, vel gjør jeg det, Jakob!“

sagde hun, og saa lyfte og straaledede hendes Dine. „Jeg holder mere af dig, end af alle Menneſker i denne Verden; men der er lagt en Groft imellem os. Du er en rig Mandſ Søn, jeg et fattigt Dyende, ſom I toge til jer af Naade og Kriſtentjærlighed.“

De talte den Gang ikke mere herom, men hvad enten nu Kirſten ſkulde være Dyende eller Datter, ſaa fik Morten dog ſin Bogn malet til Konfirmationen, den blev blaa med røde Kanter og en Stjerne paa hvert Hjuleg, det malede han ſelv og en Tærſker, der før havde været Soldat; men Skolemefteren fik en Oſt for at male to Tulipaner bag paa Ageſtolene. Dermed kjørte de til Kirke.

Da Degnen ſtillede Børnene op, kom Kirſten til at ſtaa nederſt blandt Pigerne. Hun lagde ikke Mærke dertil, og tænkte heller ikke, at det kunde være anderledes. Hun ſtod og ſaa' ned for ſig paa Stengulvet og holdt ſin Salmebog, indſvøbt i Tørklædet, mellem de foldede Hænder, men Morten og Konen toge Plads i Stolen lige overfor hende.

Der var mange Menneſker i Kirken den Dag, og Alteret var pyntet med Lyng og hvide og røde Løjblomſter. Da Gudſtjeneſten ſkulde begynde, kom en gammel Mand gaaende ind af Døren; han ſtøttede ſig til en Stav og var klædt i en Faareſkindskoſte og ſaa' fattig og trængende ud. Han liſtede ſig langſomt et Stykke hen over Gulvet og blev ſtaaende bag en Pille, ſom om han vilde ſkjule ſig for de andre Kirkegængere. Da han var kommen der, ſatte han ſin Hat ned paa Gulvet og blev ſtaaende med Hovedet bøjet over mod Pillen og med ſammenlagte Hænder, uden at forandre denne Stilling, ſaa længe Gudſtjeneſten varede. De, der ſtode omkring ham, ſaa' paa hverandre, hvifkede et Navn og droge ſig noget tilbage, ſom om de ikke vilde være ham

faa nær. Han tænkte ikke derpaa. Han var en fremmed i Menigheden.

Da Præsten havde hørt Kirsten, holdt han en Tale til hende, ligesom til de andre, og stod imedens og saa' over til Stolen, hvor Morten og hans Hustru sad. Han talte over den Text, at hvo som omvender et Menneſſe fra hans Vejs Bildfarelſe, han ſkal frelſe ſin Sjæl fra Døden og ſkjule Syndernes Mangfoldighed. Kirſten blev ſtaaende med ydmygt Sind og bøjet Hoved, hun drejede ſin Salmebog i Haanden, og alt medens Præſten talede, dryppede Taarerne ned over hendes Kinder, og alt ſom han talede, rettede Morten ſig i Vejret og blev ſtorre og ſtorre inde i Stolen. Saa var Konfirmationen til Ende.

Om Eftermiddagen var der Gilde hos Bonden, men Kirſten gik op paa Banken og talte med den gamle Mand, ſom havde været inde i Kirken. Det var hendes Fader. „Hvordan gaar det nu?“ ſpurgte hun. — „Nu bliver jeg gammel,“ ſagde han, „og mægter ſnart ikke længer at bjerge Føden.“ — „Hvad vil du ſaa?“ ſpurgte hun. — „Saa vil jeg ſtjæle et Lam og mætte mig paa; naar det er ſket, føre de mig nok i Tugthuſet den Tid, jeg har tilbage. Sidſt bad jeg om Forlov til at blive der, det lod ſig ikke gjøre, uden jeg begik noget, de kunde holde mig for, men det er ikke værd at tale om mig. Hvordan har du det?“ — „Godt!“ ſagde Kirſten, „og i Dag har jeg været ſaa ſjæleglad, ihvorvel jeg kom til at græde derover. Og Præſten holdt en Tale, ogſaa over mig, og véd du hvad han ſagde: Den, ſom omvender et Menneſſe fra hans Vejs Bildfarelſe, han ſkal frelſe ſin Sjæl fra Døden og ſkjule Syndernes Mangfoldighed. Da tænkte jeg paa dig, min Fader, og paa den Fremtidens Lod, du nævnede nylig.

Kom! lad os gaa længere ind i Heden og tale lidt mere om den Sag."

Da det blev Aften, og Gjæsterne skulde til at drikke Kirstens Skaal, søgte de alle Begne om hende, men hun var endnu ikke kommen tilbage; de ledte flittigt den hele Aften, oppe paa Banken og ude i Lyngen, og Konen fandt hendes nye Konfirmationsklæder forsigtigt lagte sammen paa en Stol, men hendes Dagligdragt var borte.

Hende selv fandt de ikke. Hun kom heller aldrig mere tilbage til Gaarden.

Mange Aar efter kom Morten en Aften kjørende hjem fra Varde Marked. Inde paa Dejberg Mark tabte han Lundsstikken til det ene Hjul, og gik ind i et lille Hus for at faa sig en Pind til at sætte i Stedet. I Stuen saa' det kun ringe og fattigt ud, men Aftensolen skinnede ind af Vinduet, hen paa en gammel, hvidhaaret Mand, som sad og nynnede ved et Bord, medens han lagde nogle gamle Tinknapper i Række. Nærmere ved Vinduet sad et Fruentimmer og gjorde Hægter af Messingtraad.

Da Morten kom ind, slog han sine Hænder sammen og gav et Skrig. „Herre Gud!“ sagde han, „det er jo Kirsten.“ — „Ja, det er mig,“ sagde hun. — „Hvad bjærger du dig ved her?“ — „Jeg gaar Postbud fra Ringkjøbing til Dejberg,“ sagde hun, „saa vaager jeg og saa over de syge og klæder sig, naar Lejligheden imellem Stunder er dertil.“ — „Og hvem er den gamle Mand der?“ spurgte Morten. — „Det er min Fader,“ sagde hun. „Ja, vi kan gjerne tale om, hvad vi vil, for han giver ikke Agt paa noget. Han gaar i Barndom og sidder den hele Dag ved Bordet der og leger Soldat med de Tinknapper, I sér.“

Da Kirsten tav, vendte den gamle Mand sig om mod

Morten. Han strøg sit lange Haar bort fra Panden, hævede Hovedet, smilede og sagde: „Det er min Datter der. Det er hendes Hus, vi bo i, og hun er bleven ved at være en ærlig Pige.“ — Da han havde sagt dette, begyndte han igjen sin sagte Sang og gav sig til at lege med Tinkapperne.

„Men Kirsten, Kirsten!“ sagde Morten, „hvorfor drog du dog fra os, hvor du havde det saa godt, for at komme her til Armod og den haarde Nød? — Og Jakob, som næsten sørgede sig til Døde, og som jeg dog til sidst havde ladet dig faa!“

„Jeg vilde frelse en Sjæl fra Døden,“ svarede Kirsten.

Da hun havde sagt dette, brast hun i Graad og sukkede, som om hun sendte en Afsted til alt, hvad hun havde savnet og mistet i Verden. Men hun tørrede sine Øjne og gik ud for at hjælpe med at danne en ny Lundstik. Da Morten var kommen op paa Bognen igjen og vilde til at kjøre, lagde Kirsten sin Haand paa hans Arm.

„Hvordan har Jakob det?“ spurgte hun.

„Han skal giftes nu til Mikfelsesdag med den rige Møllerenke.“

„Hils ham fra mig,“ sagde Kirsten.

„Det skal jeg nok,“ sagde Morten, og dermed kjørte han hjem.

Carit Etlar.

To Venner.

Deres Benskab var af gammel Dato: det begyndte, den Gang den ene endnu var en Dreng paa ti, elleve Aar og den anden et Smule Føl med en næsten forsvindende Manke og Hale og fire Ben, der havde ondt ved at faa Fæste, hvor Mulden var glat af Isen eller opblødt af Regnen. Men et godt Djekast havde den lille firbenede, og naar Jakob klappede dens Hals og saa' ind i dens Djne, da kunde han læse noget venligt og trofast ud af dem, og han maatte da hver Gang holde saa inderligt af den.

Føllet voxede og trivedes. Mangen Bid Brød og mangan Biff Hø stak Jakob til det; derfor kjendte det ham tidligt fra andre, og saa snart det oppe fra Bakken fik Dje paa ham langt borte, løb det ham vrinskende i Møde og slog med Halen af lutter Glæde. Folk fandt det sært, at han hellere var ude paa Marken hos Føllet, end iblandt de andre Dreng. — „Men han er nu en Gang saadan en underlig en,“ sagde man.

Drengen blev Yngling, og Føllet blev en prægtig Graaffimmel. Jakob kjendte godt til gamle Tider og gamle Sagn, derfor vidste han om en ottefodet Hest, der fordum bar Gud Odin gjennem den solvarme Luft og over det fraadende Hav, og da han en Gang saa' Skimlen flyve frem med slagrende Manke, opspilede Næseboer og skummende Bringe, kaldte han den Slejpnur. Dette Navn beholdt den siden; hvad det egentlig betød, vidste Bonderne ikke, men dens Ejermand, den rige Sognefoged, svarede, naar han blev spurgt derom: „Den hedder vel saa, fordi ingen anden Hest her paa Egnen kan løbe den op.“

Var Jakob glad, mærkede Slejpnur det strax, og det var, som om Hesten delte hans Glæde: den gned Hovedet mod hans Skulder og sliffede hans Haand; og var Jakob bedrovet, ja, da syntes det, som om Slejpnur ogsaa var det — dette duggede, halv tilslørede Dje, sagde det ikke: „Kom og sæt dig op paa min Ryg, jeg skal bære dig og din Sorg langt bort herfra!“ — —

Der kom en Tid, da Jakob gjerne gad sat sig op paa sin Vens Ryg for at flyve bort, langt bort, ud i den vide Verden.

Hun, der havde fanget hans inderste Tanke, havde forstaaet — det troede han i det mindste hin stjerneklare Aften! — hans Sjæls brændende Bøn, hun var nu en andens Hustru! Som et Stykke opslidt Legetøj var hans Kjærlighed kastet bort, den fattige Svend vraget for den rige Frier!

Fra den Tid af var Jakob altid tung og tankesuld, og nu kunde Folk med Sandhed sige om ham, at han var „en underlig en.“

Saa tungt blev hans Sind, at det var, som om han skulde segne under Byrden — da gryede Forløsningens Dag.

Der bares Bud over det ganske Land om at Hjender brød ind over Rigets Grænser og truede det med Ddelæggelse og Fordærv. Enhver, der kunde løfte Arm for Fædrelandet, maatte ud af sin dorste No. Trommerne lød, Fanerne slagrede for Vinden, Brostenene lystte under Hestens Hove, og der var en Sang og en Klang af Hurraraab tidlig og sild, som gjaldt det hele kun en festlig Færd, men ikke en tvivlsom Kamp paa Liv og Død.

Ingen var mere ildfuld end Jakob; ikke et Sekund vaklede han, han tilhørte nu kun Fædrelandet. Han var med et som forvandlet, ingen sukkende Drømmer længer, men

en Mand, der véd med sig selv, at han har en vigtig Gjerning at udføre, inden Aftenen falder paa.

Før han drog afsted, kom den rige Sognefoged til ham og sagde: „Var min Kirsten kanske lidt ubeständig, saa véd jeg, at min graa ikke er det — det er derfor bedst, at I to følges ad!“ Jakob trykkede hans Haand, og en Taare var hans Tak, men da han red fra Gaarde paa Slejpnør, da lyste der igjen paa hans Ansigt et Glimt af det gamle Smil, det, der en Gang havde varmet saa mange Hjerter.

Dag efter Dag var Slejpnør sin Herre og Ven over smilende Marker, som over blodige Balpladse. Dag efter Dag bandtes de inderligere til hinanden. Savn og Strabadser, som Overflod og Naftdagenes Hvile, delte de med hinanden, og hver ny Lidelse, som hver ny Glæde, var et nyt Led i den lange Kjede af sammenvorede Minder. De vare uadskillelige, og i hele Regimentet var der ingen, som kunde tænkt sig den fyrige Graaskimmel uden den tavse, alvorlige Rytter, og omvendt. Og saaledes tænkte ogsaa Han sig dem, Han, der bruger al Verden til sin Fodskammel, men løfter hver enkelt til sit Bryst.

Thi der kom en Slagdag. Længe ventet, brød dens Morgen frem med en forunderlig Stilhed og Højtidelighed. Tavse sadlede Rytterne deres Heste, tavse som Skygger samledes Soldaterne i Morgentaagen og stillede sig i Geledderne, tavse fløj Fuglene op fra Træerne langs Vejene — som om ogsaa de vidste, at paa denne Dags Udfald beroede Landets Fremtid.

Da Jakob sad i Sædlen denne Morgen, og hans Haand gled hen over Slejpnørs Manke, skjælvede den, og det bares ham for, som om han klappede den for sidste Gang.

Men der blev ikke lang Tid til sorgmodig Grublen; thi næppe spredtes den sidste Kest af Taagen af de unge

Solfstraaler, før Kanontordenen forkyndte, at Slaget tog sin Begyndelse. Som tætte Skylag svævede Nogen hen over Markerne; Hornsignalerne klang, for nogle som Hanegalet, der kalder til Dagens Gjerning, for andre som Kloffen, der ringer den lange Nat ind. Snart stødte de vilde Skarer sammen paa en aaben Mark, snart streedes de om en Hæk, der lovede Læ mod Kugleregnen, snart kastede de Hundreder i Dødens Gab for at tilrive sig Herredømmet over nogle Favne Vand. Om hver Fodsbred Jord blev den blodige Tærning kastet, og Time fulgte Time, inden Sejren vendte sig til nogen af Siderne. Da brødes Fjendens Rækker hen ad Eftermiddagen, og, i et Nu, som om det skete ved et Tryller, var alt tabt for ham og Flugten almindelig.

Forrest blandt de forfølgende lyste Graaskimlen; den slægtede sin Navne paa, den skædede hverken Ild eller Vand, og den sloj afsted, som om den havde Binger. Kuglerne fuste omkring den, og paa flere Steder viste Blodstribes, at den ikke var gaaet Ram forbi, men den sloj alligevel frem ad — indtil den med et blev tilbage — hvor, havde de fremadstormende ingen Tid til at tænke paa. —

Dagen led — en sval Vind sufer hen over Marken, og i Vest sender en Purpurstribes den stille Valplads Dagens sidste Hilsen. Hvor forskjellig er ikke Aftenens Stilhed fra Morgenens Stilhed!

En glad Fløjtetone bryder Stilheden — det er en lille Fugl, der hilser sin gjenfundne Nede. —

Uds! hvad bevæger sig der henne i Aftenvinden! Det er Manken af en saaret Hest, som staar med ludende Hoved: med et bristende Dje betragter den sin faldne Herre.

Nu svinder Purpurstriben, Duggen sænker sig paa de nedtraadte Straa, Natten kommer med sin Lise og Fred.

Hesten lægger sig til Hvile ved sin Herres Side, et Suf
fitrer nær hans Hjerte — og Dødens Fred favner begge
de trofaste Venner.

Carl Andersen.

Bøn.

Mit Hjem, mit blivende Hjem ej her,
ej her jeg paa Jorden det finder,
thi Verden, med alt hvad Verdens er,
som Blomsten i Høst forsvinder;
mit Liv er en flygtende Skygge, en Drøm,
som Gaarsdagens Regn en opsvulmende Strøm,
der hurtig i Jorden bortrinder.

Min Gud! giv Kraft mig til at modstaa
alt ondt, som vil i mit Sind sig fæste,
at elske og frygte dig, Gud, jeg maa,
og elske og hjælpe min Næste.
Gid i Fred jeg maa ende min sidste Stund!
Hvad du har bestemt mig, det ønsker jeg kun,
thi, Herre! du kjender mit bedste.

J. D. Wallin.
(Oversat af N. W.)

I stille Timer.

Fortællinger, Aeventyr og Digte

af

danske, norske og fremmede Forfattere.

2det Bind.

Kjøbenhavn.

Immanuel Kée's Forlag.

1877.

Handwritten title in Gothic script, likely 'Die Kunst der Buchdruckerei'.

Handwritten text in Gothic script, possibly a subtitle or author information.

Handwritten text in Gothic script, possibly a chapter heading or section title.

Erstt hos Bergensen & Knudsen.

1871

Indhold.

	Side.
Alfen, der søgte efter Lykken (efter det engelske ved Erna Suel Hansen)	97.
Andersen, S. C.: Verdens dejligste Rose	144.
Arenken, Kr.: Barndomsalderen	146.
Baggesen, Jens: Morgenlovsang	33.
Bergsøe, Wilhelm: Stjernen og Nattergalen	140.
Bjørnson, Bjørnstjerne: Trofasthed	129.
Brorson, S. A.: Op af den Ting, som Gud har gjort	182.
Bødtker, Ludvig: Skulte Kræfter	96.
Camarga: En Solstraale	38.
Franzén, F. M.: Stjernerne (oversat af A. W.)	32.
Geijer, E. G.: Vor Frelser (oversat af A. W.)	36.
Grundtvig, N. F. S.: Fædri Datter	152.
Hagen, Nathalie: Ane Marie	1.
Hansen, Bendix: Høj og lav	133.
Henningsen, Emanuel: Bag Klitten	107.
Heyse, Paul: De blinde	42.
Holm, Just Chr.: Barnets Engel	128.
Hoftrup, C.: En Sommeraften	41.
H.: Tante Dorotea	12.
Irving, Washington: Hustruen (oversat af W. Mari boe)	155.
Kaasund, S. B.: Kilden	132.
Keller, Johan: Den gamle Eg	35.
Lembcke, E. v.: Brudesaime	154.
Lenau, Nicolaus: Indtrædelsen i Klofret (oversat af Chr. Richardt)	9.

	Side.
Martens, Elisabeth: Modertjærlighed	108.
M. M.: Snger Per Persen og hendes Børn	147.
Munch, A.: En Nyaarslegende	169.
Paludan=Müller, Fr.: Himmellysene	166.
Schmidt, Rudolf: Søndag	165.
Souvestre, E.: Broder Alfus (oversat af F. L. Lieben=	
berg)	88.
Staffeldt, Schack: Aftenhøjtid	180.
Strøtanke	127.

Ane Marie,

„Hvorfor mon hun skulde leve, den lille Staffel? Hun har ikke kjendt andet end Nød og Elendighed alle sine Dage.“

Saaledes talte Baagekonen paa Hospitalet om den lille Ane Marie, som nylig var død. Hun talte sandt, thi i de sex Aar, Ane Marie havde levet her nede paa Jorden, havde Sorg og Savn og Nød været hendes daglige Gjæst. Hun var født paa et usselt Tagkammer, hvor Vinden pib gennem de utætte Bægge og ruskede i de skrøbelige Binduer og Døre, hvor Raffelovnen røg og sjælden nedlod sig til at varme Stuen. Hendes første Klæder var Pjalter og Klude, og hendes Bugge? — ja, det var en ussel Trætingest med lidt Halm i, og et gammelt Baar bredt over. Og naar hun endda havde fundet Omhed og Kjærlighed, saa kunde det have været med Pjalterne og det haarde Leje; men der ventede ingen Moders Glæde paa hende, ingen Fader saa' paa hende med kjærlige Øjne. Hun blev puffet og skubbet, fra det, hun kom ind i Verden; blev kun betragtet som en Plage og et Besvær. Det første, hun hørte i Livet, var Skjændsmaal mellem Fader og Moder, og Ane Marie var ikke mange Vintre gammel, førend hun lærte at være glad, naar Mundhuggeriet ikke gif over til Slagsmaal; thi dette hændte ikke saa sjælden, naar Faderen kom fuld hjem, og Moderen da med sin hvasse Tunge bebrejdede ham, at han drak de Penge op, som de alle skulde leve af. Naar Faderen

drak, og Moderen var uordentlig og lad, var det intet Under, at Fattigdommen daglig vorede, og at Ane Marie næsten hver Aften maatte gaa sulten til Sengs. Sult, Sygdom og al Slags Forsømmelse gjorde, at hendes blege, indfaldne Kinder aldrig bleve røde og runde, og at hendes smaa Hænder vare tynde og gjennemfigtige som Papir. Haarde Ord, Puf og Slag gjorde hende sty, indefluttet og ordknapp; fra det første Øjeblik hun havde kunnet raade saa meget over sine Ben, at hun alene kunde komme over Gulvet, havde hun udvalgt sig et Tilflugtssted i Krogen mellem den faldfærdige Kommode og Vinduet; der flygtede hun hen for at undgaa Skjænd og Bank, der søgte hun at være ubemærket og glemte, der sad hun timevis, uden at sige et Ord, uden Legetøj og Beskjæftigelse, og stirrede med sine store, dybtliggende Øjne paa den trostesløse Verden, som omgav hende. Hun kjendte ikke større Afvevling i sit ensformige Liv, end at en Dag Solen skinnede lidt venligt og varmt ind i Stuen, og at det en anden Dag var Graa-vejr med Kuff og Slud. En eneste Broder havde hun; men han var mange Aar ældre end hun og legede aldrig med hende. Dog var Peter den eneste, der viste hende lidt Venlighed, thi skjont han ellers var en styg og ond Dreng, var det dog, som om et eneste ømt Sted i hans Hjerte blev berørt, naar han saa' den lille blege Søster. Sa vi, som ere forvante med Kjærlighed og Venlighed, vilde næppe have givet Peters Bæsen over for Ane Marie Navn af Venlighed, men hun, den lille Stakkel, domte anderledes og følte instinktmæssig, at hendes Broder dog var den eneste, som nærrede lidt Godhed for hende. Det var intet Under, om Peter ikke forstod sig paa Kjærlighed og Venlighed, thi han havde selv aldrig nydt godt af disse Følelser. Næsten fra det han kunde gaa, var han bleven sendt ud for at

tigge og skaffe sig selv Brød; kom han sulten hjem og uden at medbringe nogle Skillinger, var Skjældsord og Slag af den Trost, han kunde vente, og Moden drev ham derfor til at gjøre sine Sager godt. Efterhaanden lærte han at lye og at lave rorende Historier for at lokke Penge fra Folk, og mange Gange hørte Ane Marie ham om Astenen, naar han kom hjem, rose sig af, hvorledes han havde bedraget Folk. Da slog Moderen gjerne en skraldende, raa Latter op, men Faderen brummede: „Bogt dig, at du ikke bliver taget ved Bingebenet.“

Endelig begyndte der lidt lysere Dage for Ane Marie, da hun blev sendt til Ahylet. Moderen vilde helst have ladet hende gaa og tigge som Peter, men Ane Marie var altfor sky og frygtfom dertil. „Den dumme Unge forstaar ingen Ting,“ sagde Moderen, og saa lod hun Peter bringe hende til Ahylet. Hele Nabolaget kjendte snart de to — den lange rødhaarede Dreng med det skulende Blik, og den lille blege Pige med sin Kurv i Haanden — naar de Morgen og Eftermiddag gik Haand i Haand fra og til Ahylet. Til hende sendte de fleste et medlidende Blik og et venligt Goddag, som hun besvarede med et stunt Nik, for ham havde man intet Ord tilovers, men undrede sig kun over, at han var i Stand til at vise Venlighed imod den lille Søster. Det blev lysere Dage for Ane Marie, men det forandrede ikke hendes ydre Væsen. Der var Legekammerater nok, men hun blandede sig aldrig mellem dem. I Begyndelsen gjordes der Forsøg baade af Børnene og de voksne paa at drage hende ind med i Leg og Tale, men da man snart mærkede, at det var forgjæves Arbejde, lod man hende sidde. Hun lod kun til at elske sit Strikketøj, det var altid i hendes Haand, og med feberagtig Uro bevægede de smaa Fingre sig mellem Garn og Pinde. Talte nogen

til hende, svarede hun ikke uvenlig, men saa kort som mulig. Besynderlig nok holdt dog alle af hende, lige fra den ældste til den yngste, og ingen vilde nogen Sinde have nænnet at sige et uvenligt Ord til Ane Marie, eller have tænkt paa saa meget som at pusse til hende. Medens hun saaledes sad og selv intet sagde, hørte hun desto mere, hørte om saa meget nyt og glædeligt og smukt, som hun aldrig havde drømt om, at der efterhaanden begyndte at falde en lille Lysstraale ind i hendes mørke, forladte Sjæl. Før da Juleen kom, og man fortalte hende om det kjære Kristusbarn og det dejlige Paradis, hvor alle de gode Børn skulle lege med Englene, da blev hendes lille Hjerte saa varmt, at hun vovede at spørge, skjønt næppe hørligt: „Kommer jeg ogsaa der hen?“ Spørgsmaalet blev rettet til en Kammerat, som ikke var i Stand til at besvare det, men at Ane Marie overhovedet spurgte om noget, var saa mærkeligt, at det strax blev berettet Bestyrerinden. Da denne med megen Møje havde faaet den lille Pige til atter at komme med Spørgsmaalet, svarede hun: „Det kan du ganske vist, mit kjære Barn, thi ogsaa du hører Vorherre til; da du var ganske lille, lagde han i Daaben sin Haand paa dit Hoved, og naar du holder af ham og er god, vil han ogsaa en Gang tage dig op i Paradis blandt Englene.“ Ane Marie følte det som en stor Glæde, at der saaledes var en oppe i Himlen, som holdt af hende, og som hun tilhørte, og da hun den Aften sad hjemme i sin vaute Krog bag Kommoden, maatte hun hele Tiden tænke paa det dejlige Paradis og de yndige Engle; hun ønskede, at hun blot snart maatte komme der hen, for der var lyst og varmt og dejligt, der var ingen, som talte ondt til en. Saa tænkte hun paa, at det var Juleaften og paa alt, hvad man havde fortalt hende om Barnet, der blev født i Betlehem, og om Hyrderne, for hvem

Englene sang paa Marken; men midt i hendes glade Drømme blev hun forstyrret af et voldsomt Skjændsmaal. Det var ikke en uvant Lyd for hendes Øre, men i Aften bedrovede det hende for første Gang, fordi det var Juleaften. I lignende Tilfælde var hun vant til at trække sig endnu mere ind i sin Krog, for at Uvejret ikke ogsaa skulde bryde løs over hende, men da hun i dette Øjeblik saa' Peter have Armen for at slaa sin Moder, sprang hun frem paa Gulvet, klyngede sig fast til hans Arm og raabte: „Slaa ikke, Peter, det er Juleaften, og de onde Børn komme ikke til Englene i Paradis.“

Peter vilde støde hende fra sig, men hun holdt fast, og hans Haand kunde ikke slaa Moderen.

„Se til den Unge, hvad er det for Baas, hun kommer med,“ raabte Moderen forbitret og gav hende det Slag, som var tiltænkt Peter. Ane Marie krøb forsknyt tilbage til sin Krog, men Skjændsmaalet døde hen, og hun kunde atter vende tilbage til sine Paradistanker.

Der blev fortalt hende mere og mere i Afsyret, og det blev alt lysere og lysere i hendes lille Hjærte, ja til sidst blev dette saa fuldt, at hun, naar hun om Eftermiddagen gik hjem med Peter, ikke kunde lade være at fortælle ham om alt det dejlige, hun havde hørt og lært. Han begyndte med at le af hendes Fortællinger og kaldte dem Brovl og Eventyr, men da saa Ane Marie gav sig til at græde, hørte han herefter taalmodig paa hende, dog uden at det rørte hans haarde Hjærte. Hvor talte hendes smaa Læber varmt og indtrængende, naar hun saaledes travede afsted gennem de vaade, mørke Gader ved Broderens Haand! Ingen vilde have troet, at denne lille ivrige Prædikant var den stille, ordknappe Ane Marie fra Afsyret.

„Bilde du ikke ogsaa gjerne op til Vorherre?“ sluttede

hun en Dag sit Foredrag. „Men saa maa man være god og hverken lyve eller stjæle.“

„Seg er ikke fin nok til at komme der hen,“ svarede Peter tvært.

„De sig, at vi alle kan blive gode, naar vi blot bede Vorherre hjælpe os,“ svarede Barnet.

„Den Ting forstaar jeg ikke,“ mente Peter.

„Saa skal jeg lære dig det,“ svarede Ane Marie ivrig, slap hans Haand, foldede sine smaa Hænder og fremsagde Fadervor. Peter hørte sløv og ligegyldig til, og da hun havde endt Bønnen, tog han hende tavst ved Haanden igjen og fortsatte Bejen.

Men paa samme Tid, som det saaledes vorede og lysnede i Ane Mariæ Indre, var det som hendes lille Legeme mere og mere tæredes hen. Hun blev Dag for Dag magrere, og hendes Kræfter svandt øjensynlig; mange Gange maatte hun og Peter paa den daglige Gang fra og til Ajslet staa stille, for at den lille Pige kunde hvile de trætte Ben eller faa Vejret igjen efter et besværligt Hosteanfald. Snart kom den Dag, da Peter maatte bære den lille, fjerlette Skabning hele Bejen frem og tilbage; og saa kom den endnu sørgeligere Dag, da Peter kom alene for at melde, at Ane Marie var kommen paa Hospitalet, og da alle med Forbavselse saa', at den store, uhyggelige, klodsede Dreng kunde græde og hulke for sin Søster. Hver Dag gif Peter ud for at se til hende, og hver Dag saa' han hende svinde mere hen. En Dag, da han kom, hviffede Baagekonen til ham: „Hun har ikke mange Djeblikke igjen. Forstyr hende nu ikke med Graad og Klage.“ Peter stod for Enden af Sengen og knugede Kuffjetten mod Læberne for at tvinge sin hæftige Hulken tilbage, medens han stirrede paa den lille udtærede Skikkelse, der laa med lukkede Øjne. Hun var

hvid og gjennemsigtig, men hun syntes ikke lidende, thi et svagt Smil spillede om hendes Læber. Pludselig slog hun de store Djne op, og hendes Blik hvilede paa Peter, som hun syntes at gjenkjende. Hun forsøgte at rejse sig op, og hendes Læber bevægede sig som for at tale, men kun med stort Besvær og i afbrudte Ord kunde hun fremføre: „Peter, jeg har sét Englene! nu skal jeg op til det dejlige Paradis. Kom med mig, Peter, kom!“

Det sidste Ord udtalte hun med større Kraft og sank derpaa tilbage paa Buden; en let Trækning bevægede hendes Legeme, et Suk sloj fra hendes Læber, og Englene havde hentet Ane Marie hjem til Paradis! Baagekonen torrede en Taare af Djet og sagde: „Hvorfor mon hin skulde leve, den lille Staffel! Hun har ikke kjendt andet end Nød og Elendighed alle sine Dage.“ Peter gif hulkende bort. Han forstod, om end uklart, at den lille Søster havde levet til Glæde for ham. Da han den Aften kom hjem, maatte han høre Spot for sine røde, forgrædte Djne; derfor gif han atter bort og drev den halve Nat om paa Gaderne, bestandig tænkende paa Ane Marie. Altid lød hendes sidste Ord: „Kom!“ i hans Dre. Ja, hvor gjerne vilde han ikke komme, men hvorledes skulde han, ond og slem som han var, nogen Sinde kunne naa op til hendes Paradis? Et stod dog klart for ham, og det var, at han ikke kunde holde ud at blive her hjemme og savne Ane Marie; han vilde ud i Verden, der kunde han maaffe blive bedre, i det mindste forsøge paa at blive det. Da Ane Marie var begravet, fik han samlet saa mange Skillinger, at han kunde kjøbe en Rose og plante den paa hendes Grav, og derefter forlod han Hjemmet og gif til Søs.

Der kom mange haarde og tunge Dage for Peter, og mange Gange syndede han mod sin Beslutning at ville

blive et bedre Menneſſe, men altid fulgte Mindet om Ane Marie ham; de mange Ord, ſom hun havde talt til ham, og ſom han den Gang ikke havde agtet, bleve nu levende hos ham og ſtandsede mangan Gang de onde Tanker og haarde Ord. Ofte, naar han i Gidsighed vilde ſlaa en Kammerat, lod han atter Haanden ſynke, fordi han ſaa' Ane Marie for ſig, ſaaledes ſom hun hin Zuleaften havde holdt hans Arm tilbage, da han vilde ſlaa ſin egen Moder. Tit, naar han om Aſtenen forgjæves ſogte at fremſtamme en Bon, mindedes han hende, naar hun ſtod i Eygteſkinnet paa Gaden og fremſagde ſit Fadervor med foldede Hænder og opløſtede Øjne, og den haarde Matroſdreng forſøgte da ogſaa at fremſtamme et Fadervor. Det gik kun daarligt i Begyndelſen med at komme fremad til det bedre, men naar Peter blev træt og modløs, da lod Ane Mariæ „Kom!“ og ſaa begyndte han atter paa Kampen. Og den Lykkedes. Ved Guds Naade blev Peter endelig et rettkaffent og troende Menneſſe, og naar han ſenere ſaa' tilbage paa ſit Liv, da behøvede han ikke at ſpørge, hvorfor Ane Marie havde levet, thi han vidſte godt, at hendes Gjerning her nede havde været at frelſe ham fra det onde, og han troede og forſtod, at Gud har ſin Beſtemmeſe med hvert Menneſſeliv paa Jorden, ſelv om det er nok ſaa kort og nok ſaa ringe.

Nathalie Sagen.

Indtrædelsen i Klostret.

(Af Nicolaus Lenaus „Savonarola“, overfat af Chr. Richardt.)

Ad Vejen mod Bologna drager
den Herrens kaarne Sendemand
foruden Kæst, til han opdager
dens Taarnes Kors i Solens Brand.

Sin raske Gang han lidt maa tvinge,
da nu med Aftenvindens Pust
Bolognas Klokker mod ham ringe, —
hvor er hans Hjærte sødt berust!

Han banker paa, og ydmygt kalder
ved Klostret San Domenico;
og Klosterporten gjæstfrit gjalder,
og alt har Præg af venlig No.

Snart har Prioeren han for Dje,
en Olding høj, med snehvidt Haar,
som, vandende hvert Blomster noje,
just op og ned i Haven gaar.

Dg Lovet let og sagte gyser
i Aftensolens sidste Skjær,
og fra Prioerens Ansigt lyser
et kjærligt Liv, sin Nedgang nær.

Dg tankefuldt hans Dje hviler
paa alle disse hulde smaa,
den Blomsterflok, som mod ham smiler,
de blide Børn, som om ham staa.

Dybt i den unges Sjæl sig prenter
 det Fredens Syn, han skuet har,
 mens tavst, i Grefsynget han venter,
 til Gubben selv ham bliver vaer.

Som gamle Bismænd gjerne bringe
 med Tanken Fødderne i Skridt,
 og ubevidst den anden tvinge
 at trave med i samme Trit, —

sa a, efter hjærteligt Velkommen,
 Prioren snart har fort sin Gjæst
 midt ind i Blomster-Helligdommen
 med Hjærtenslyst, som til en Fæst:

„Jeg har min Fryd i Blomsterlusten,
 den Verdens Løndom er min Lyst:
 de er os nær med deres Duften,
 saa fjærnt, fordi dem fattes Kost.

Dg naar ad mine Havestier
 i Aftensvalingen jeg gaar,
 og tit i søde Drømmerier
 hos en og anden Gruppe staar:

da bliver stundum hele Jorden
 mig til en vidtstrakt Klosterbo,
 hvori Guds skjønne Blomster-Orden
 har lejret sig i himmelsk No.

Mon ej de leve fromt i Løster?
 Er ikke Blomsten kysk og ren?
 Dg fattig, — nøjes ej i Grøfter
 med Dug og Solskin hver og en?

Dg lydig de af Sengen springe,
 naar Baarens Hora raaber: Nu!
 og til den store Messe bringe
 sin Dfferduft med ydmyg Hu."

Han tav og gav sig til at vande,
 mens som til Tak i sagte Drys
 der daled over Gubbens Pande
 en Regn af tætte Blomsterkys.

Nu maa sin Gjæst han ret betragte
 og forske ud hans Sjæls Natur:
 „Saa sig, o Yngling, hvad dig bragte
 bag Klosters alvorsfulde Mur?"

Dg Ynglingen ham skrifter stille,
 med sænket Blik, hvad ham er hændt:
 „Indflædes, det var det jeg vilde,
 i eders hellige Konvent!

Dg Ordensløfterne, de trende,
 du lagde Blomsten nys i Mund,
 dem vil jeg ind i Sjælen brænde
 til Livets sidste, bitre Stund."

— Men glad berørt den gamle grunder
 og stirrer paa ham dybt og stift;
 han aner, hvad der dæmmer under
 det Afsyns løfterige Skrift.

Tante Dorlea,

Den gamle Froken vilde flytte. Efterretningen løb fra Kjalder til Kvist og hørtes overalt med Forbavselse. Hun var bleven gammel med Huset og hørte til det. Det havde været til Auktion og skiftet Vært tre, fire Gange, men hendes gule Messingplade var bestandig bleven staaende paa Døren til højre i Stuen.

Der saa' just ikke venligt ud hos hende: svære, mørkegrønne Gardiner hang ned fra de høje Vinduer; Dagligstuen vendte mod Nord, Blomster kunde ikke trives der inde; først bleve de blege, saa visnede de lidt efter lidt. Møblerne vare solide og kostbare, men saa; de saa' paa én Gang ubrugte og dog gamle ud. Betrækket paa dem var mørkt, Gulotæppe og Tapeter vare mørke.

Midt i Sofaen sad Frokenen selv, en middelhøj, gammel Dame med et blegt Ansigt; Trækkene vare ikke ufsjonne, men de havde noget strængt og bestemt, haardt kunde man næsten sige. I dette Øjeblik var et Udtryk af Raadvildhed dog det fremherskende. Hun saa' ud, som var hun kommen i Modsigelse med sig selv, og ikke vidste, hvorledes hun skulde forklare eller undskylde det.

I Kænestolen lige over for havde en graahaaret Herre Plads, en høj, kraftig, alvorlig Personlighed med udprægede Træk og skarpe Øjne, hvis Blik saa kunde udholde. Den gamle Sagfører var selv stolt af sine Øjne, og dog havde de en væsentlig Fejl: Mørket kunde de gennemtrænge til dets inderste Kroge, men for Lyset vare de blinde, de kunde ikke se det, og saa troede han, at det ikke var til.

„Det forbavser mig unægtelig,“ begyndte han med

Bægt, i det han langsomt drejede sin Hat rundt, „af andre vilde jeg finde det saa rimeligt, men af Dem.“ —

„Det var en skrækkelig Tid, da jeg laa syg og ene,“ forklarede den gamle Dame, „Pleje fik jeg jo nok, men hvilken Pleje! Na, hvor den Baagekone havde et gridst, stygt Ansigt, jeg var næsten bange for hende; ja, saa vidt gik det. Pigen var heller ikke til at stole paa; hun forlod mig tit, naar jeg mest trængte til hende, og hver Haandsrækning blev givet sløvt og ligegyldigt, for ikke at sige uwilligt. Naar man saadan ligger de lange, lange Nætter, og Døden er en ganske nær, saa — saa tænker man, at meget kunde have været anderledes.“

„Min kjære Frøken Beck, har Præsten været her?“

„Nej, den indvendige Stemme fik Lov til at tale i Fred, og saa bliver den undertiden Anklager, i Stedet for Forsvarer.“

„Svækkelse,“ Sagføreren rystede misbilligende paa Hovedet, „Resten af Sygdommen.“

Den gamle Pige kunde ikke istemme, hun saa' urolig og bekymret ud.

„Det gjør mig ondt, at min mangeaarige Ven regner mig for taabelig og fordømmer min Opsørsel, maasse vil jeg ogsaa fortryde den.“

„Upaatvivlelig vil De fortryde den, tro mig, lad Dem advare. De er for gammel til at begynde et nyt Liv; i det mindste bør De betænke Dem nøje.“

„Netop, da jeg er saa gammel, er det paa Tide, hvis det nogen Sinde skal ske.“

„Lad jeg tale, Frøken Beck, et Djeblik blot. De har jo aldrig været bange for at se Sandheden i Djene, gjør det ogsaa nu. Hvorfor har Deres Familie gjort denne Tilnærmelse efter Sygdommen? For Arvens Skyld, mig

forekommer det indlysende. Gammel Godhed er her jo ikke Tale om; De har intet været for den yngre Slægt og kan ikke fordre Taknemmelighed af den. Egennytte maa være Bevæggrunden; jeg fordommer det slet ikke, men, da jeg ser Tingen fra Deres Standpunkt, advarer jeg Dem."

"Og derfor takker jeg Dem oprigtig, om jeg end ikke følger Advarsl'en. Men nu maa De ogsaa høre, hvad der taler for Sagen; det er ikke den ubemidlede Gren af Familien, der har henvendt sig til mig, tvært imod, den velstaaende, ja, rige."

"Deres Søsterdatter?"

"Nej, nej, ikke hende, det kunde have været for Fordelens Skyld. Det er min Neven's Kone, en rig Handlendes Datter. De eje en Herregaard nede i Landet og have det rigtig godt. Hun havde hørt om min Sygdom og hvor ensomt jeg levede, og saa skriver hun, at — at min Plads dog egentlig er mellem dem. — Her er Brevet."

Den uovervindelige Mistillid, der affspejlede sig i Sagsførerens Ansigt, blandedes, under Læsningen, med et bifaldende Udtryk.

"En klog Kone," sagde han til sidst, "en Pokkers klog Kone. — Naa ja hvad, maasse gaar det. Lad blot ikke Djnene blive hjemme, min gode Froken; De forstaaer, eller har i det mindste forstaaet, at bruge dem. — Saa far vel, og Lykke paa Rejsen; jeg skal nok tage mig af Deres Sager og skaffe Møblerne et midlertidigt Opholdssted. Vender De tilbage, vil det hverken være deres gamle Ben uventet eller ukjært."

Vende tilbage! begynde forfra! aa nej, det kunde hun ikke tænke sig. Kold, mørk, trostesløs laa en lang Narrække bag ved hende. Forunderlig nedslaaende havde Bennens Ytringer dog virket; den Smule Glæde, den Guist af Haab,

hun havde næret, begyndte at udslukkes. Hun havde ogsaa stirret i Mørket i lange Tider og fundet en Slags Tilfredsstillelse, en elendig Trost og Undskyldning i Næstens Fejl, nu faldt det svært at tro paa ham.

Brevet blev læst atter og atter; rigtig naturlig faldt Ordene maasse ikke, men de havde dog et Præg af Oprigtighed og Alvor, og hvorfor skulde denne bemidlede Kone henvende sig til hende, naar det ikke var af Godhed og Medlidenhed. Fem og tyve tusend var ingen Formue nu til Dags, og et gammelt Menneske kunde let blive en Plage i Familiefredsen.

Med tungt Hjærte pakkede hun ind og gik saa mismodig til No, forgjæves paakaldende Sønnen.

Aprilsolen skinnede klart næste Middag, da den gamle Pige rullede hen til Banegaarden. Ventesalen var fuld af Folk, som skulde med Toget; der var gjerne flere i Følge, glade, livlige, eller travle, ivrige Mennesker. Hun satte sig ved et lille affides Bord, omringet af sine Sager: Badsæt, Poser, Hattelasse og et anseeligt Knippe Paraplyer og Parasoller. Det saa' saa gammeldags ud altsammen, som var der gaaet Menneskealdrer hen over det. Selv var hun ogsaa underlig gammeldags i Dragt og Lader; hun folte det, og det gjorde hende Ensomheden tungere.

Mon den gamle Ven og hans Familie dog ikke skulde komme? Forgjæves spejdede hun til alle Sider efter et kjendt Ansigt.

Lidt efter fik hun Plads i en tom Kupé; hvor gjerne vilde hun ikke sidde alene! men nej, i sidste Øjeblik reves Døren op, Betjenten nævnede Byens Navn, hvorhen hun skulde, en klar, frisk Stemme gjentog Navnet, og i samme

Nu sprang et ganske ungt Menneſſe ind, ſvingede med kraftig Arm ſin Badsæk op paa Krogen, hilſte høfligt og ſatte ſig lige over for.

Der var noget ejendommelig Lyſt og glædeſtraalende ved dette unge Anſigt, noget godt, frejdigt, haabefuldt. Han ſkulde ud i Verden, og Verden var dejlig, og han vilde vinde den. En ſplinterny Plaid hang paa Armen, et til-dækket Fuglebur ſtod paa Sædet ved Siden. Af og til løſtede han Klædet og fløjtede opmuntrende ned til den lille gule Beboer, ſaa kikkede han ud af Vinduet, ſaa lod han Tanken løbe langt ud i Fremtiden, Panden blev ſaa klar, det gik hurtigere end paa Jærnbane. Endelig vendte han ſin Opmærksomhed til den gamle Dame; hun lukkede imidlertid hurtig Djnene, iagttage vilde hun nok, men ikke ſamtale.

Der blev ganske ſtille. Mon hun ſov? hvilket beſynderligt, gammelt Anſigt, hvilken beſynderlig Dragt og Skikkelse!

Den unge Mand trak forſigtig Tegnebogen frem, rev et Stykke Papir ud, og gjorde et raſkt Omrids af ſin Rejſefælle; han var næſten færdig, da hun ſlog Øjet op.

„Lillad,“ Gaanden laa allerede paa Papiret.

„Na nej, De maa ikke!“ — hun havde imidlertid erobret den lille Tegning og ſtirrede nu paa den.

„Ser jeg ſaaledes ud? — naa ja, man véd det jo ikke ſelv. — Kold, haard, forſtenet. De har truffet mig ſkarpt, unge Mand,“ vedblev hun, ikke uden Bitterhed i Tonen, „men hvad har fremkaldt alle diſſe Furer og Rynker? Hvad har fremkaldt dem?“

„Seg beder om Forladelse! — det gjør mig ondt. Det ligner Dem ikke, det ligner virkelig ſlet ikke.“

„Viſt ligner det!“

„Djnene mangle, De havde lukkede Djne.“

„Hvad Forskjel gjør det? hvad udtrykke da Djnene?“

„Sørgmodighed;“ han sagde dette simpelt og ligefremt, i det han samtidig tog Papiret ud af hendes Haand, rev det itu og spredte Stumperne for Binden. Bevidstheden om at have krænket nogen var en mægtig Dæmper paa hans Glæde.

„Det er virkelig koldt,“ sagde han lidt efter, „vil De ikke benytte denne?“ Plaiden blev svøbt om hende. „Og maa jeg saa lukke Vinduet og rulle Gardinet ned, De vilde jo sove.“

Bare han kunde gjøre hende lidt godt og faa sin Gjæld afbetalt.

Bed en af de mindre Stationer steg et samlet Selskab ind, en ung Herre, to unge Damer, en halvvoxen Pige. De vare meget pyntede og muntre, havde fuldt op af Rejsetøj, og kunde næppe faa Plads. Den gamle Dames Pakkelliker bleve puffede og stødte paa en temmelig foragtelig, næsten lidt fornærmelig Maade.

„Lad mig faa det her hen,“ den unge Mand vendte sig beroligende mod Frøken Beck, „jeg skal nok passe paa Hatteskassen og Paraphyerne; Vadsækken kan staa mellem os med Poserne paa, lidt nærmere mig, saadan.“

„Hvad Pokker,“ raabte nu den nys indkomne Herre, „du der, Harald! jeg troede dig mindst hundrede Mil borte. Naa ja, man skulde vel egentlig gratulere.“

„Tak. — Hvor komme I fra?“

„Vi have været til Bryllup paa Straalholm og moret os mageløst; Fæst paa Fæst, otte Dage i Træk. Men vi maa tale lidt mere om dig, det er jo forbausende! — glem mig ikke, naar du bliver en stor Mand.“

„Hvis jeg virkelig bliver en stor Mand, haaber jeg nok jeg skal glemme,“ lød det lidt opbrusende Svar.

„Det lader til, du huffer din Forskrift, Fætter: Fornærmelser i Sand, huff saa ogsaa Belgjerninger i Sten.“

„Men hvad har du dog der?“ en af de unge Damer bøjede sig over Buret, „en Fugl! skal den med til Italien?“

Paa det drillende Spørgsmaal fulgte et barskt nej. Han vendte sig imidlertid venligt til den lille Pige.

„Se, Kamilla, er det ikke en smuk Fugl? Du skulde blot høre den fløjte.“

„Du maa ikke sige Kamilla,“ faldt Broderen hurtigt ind, „Dorteas, endelig Dorteas.“

Den gamle Dame, der hidindtil havde lyttet til Samtalen, lænede sig nu helt tilbage i sit Hjørne og trak Sløret for Ansigtet.

„Hvorfor Dorteas? hun hedder jo Kamilla.“

„Hun hedder begge Dele; — aa, det er en kostelig Historie, eller rettere, en sørgelig Historie; vi arme Mennesker saa vist et lidet lysteligt Hjem herefter. Moder, der mærker, at Adolf, og vi andre da ogsaa for den Sags Skyld, kan bruge Penge, har tænkt paa at forøge Familiefonden, og i den Hensigt opsporet et gammelt Stræmsel af en Tante og tilbuddt hende vort Hus. Barnet skal naturligvis kaldes med hendes dyrebare Navn.“

„Men, saa tæm dog din Tunge, Alfred,“ Søsteren var kjendelig opbragt, „det er for galt!“

„U, jeg er saa kjed af det grimme Navn,“ klagede den lille Pige.

„Det bliver saamænd den mindste Ubehagelighed, min Slut,“ forsikrede Broderen. — „Men du sér saa muggen ud, Harald, misunder du os Arven?“

„Nej, ikke en Skilling vilde jeg have af det onde, haardt-hjærtede gamle Menneſſes Penge.“

„Bevares, hvor du tager det ivrigt,“ Fatteren lo, „maaffe har du allerede forſøgt at preſſe hende og faaet Afſlag?“

„Aldrig!“ Det hede unge Blod ſteg Harald til Hovedet; for ham var dette en arefrænkende Beſtyldning, og ſaa glemte han rent, at de andre, trods deres Rigdom, aabent vedkjendte ſig at eftertragte hendes.

„Hvad har hun da gjort dig?“

„Mig? mig har hun ingenting gjort; men det var den Gang Bedſtemoder laa ſyg hos os, da længtes hun ſaa meget efter ſin Søſter, vilde ſaa gjerne ſe hende, forklare ſig for hende, ſaa hendes Tilgivelse og dø forſonet. Bedſtemoder talte derom tidlig og ſent, hun tænkte ikke paa andet. Saa ſkrev Moder et langt Brev, og hvad tro I den onde gamle Her ſvarede? — „Jeg har ingen Søſter,“ det var alt, hvad der ſtod i Brevet. Jeg hufter, hvor Moder græd, men med ét rejſte hun ſig, gif ind til Bedſtemoder og ſagde: „Tante er ſyg, meget, meget ſygere end du; hun kan ikke komme, ja ikke engang ſende et Ord.“ Saa klagede og jamrede Bedſtemoder ſig jo lidt, men hun var dog beroliget, og Moder ſagde til os: „Vorherre tilgive mig, i ſig ſelv er det dog den rene Sandhed.“ — Han holdt pludſelig inde, i Følelſen af ſine Tilhøreres Uimodtagelighed.

„Se, ſe, ja, Karakter har hun. Det var jo nok ſtygt, men hun havde da heller ingen Grund til at elſke den lille Halvøſter, der tog Kjæresten fra hende. Mærkeligt nok, at Moder kunde ſaa Bugt med hende; efter hvad jeg har forſtaaet, er hun allerede hjemme. — Na, nu holder Toget endelig. Ja, jeg maa ſe at ſaa noget Proviant; vi forſov os i Morges, og fik ikke Tid til at nyde noget. Kamilla,

Dortea mener jeg, kan gaa med; til jer andre skal jeg bringe det ud. Flyt dog alt det Kram af Bejen, Harald, man brækker jo Benene!"

"Dunster De noget, en lille Forfriskning?" Harald maatte gjentage sit Spørgsmaal to Gange, før Frøken Beck svarede:

"Band, en Draabe Band!" Sløret sloges til Side med skjælvende Haand, og det var et blegt Ansigt, der kom til Syn; kolde, tunge Draaber perlede paa Panden.

"Strax, strax. Her er Band; støt Dem til mig, De faar jo ondt."

"Tak, nu er det bedre."

"Dør jeg ikke hente noget andet? Bouillon, et lille Glas Vin da, aa, prøv blot."

Den friske Luft og Binen hjalp, Farven kom lidt efter lidt tilbage; af og til gik dog en Skjelven gennem hele Personen, og dybe, hulkeagtige Suk trængte sig frem. De unge Menneſter ſladrede imidlertid lyſtigt og uforbeholdent om Dit og Dat.

"Men det er ſandt, Harald, ſkal din Søſter ikke konfirmeres?"

"Jo, i Morgen, derfor blev min Rejſe udfat. I Overmorgen rejſer jeg, om" — Fætteren ſaa' ham ſpottelyſten lige ind i Øjnene — "om Gud vil."

"Det vil han ſaamænd nok. Naa ja, du er lykkelig, man kunde næſtenønſke ſig i dit Sted. A! der er Byen, ſaa ſik Rejſen dog Ende. Jeg kan ſe Vognen holde efter os; — men hvad er det? den nye Vogn er der ogſaa, og Mama ſelv: jeg gad dog vidſt, hvem hun ſkal hente?"

I det Toget ſtandsede, greb Frøken Beck ængſtelig Haralds Arm. "De vil jo nok tage Dem lidt af mig, vil De ikke?"

„Jeg skal hjælpe Dem ned. Her ere alle Sagerne. — Lev vel.“ Med Badsæk i den ene Haand og Fuglebur i den anden stod han paa Spring til at ile bort.

„Dersom De vilde følge mig til Hotellet?“

„Undskyld, jeg kan ikke godt; min Moder har sét paa Uret, da Toget gik, jeg véd det, og nu ligger hun og tæller Minuterne. — Hejda, Jens Olsen! vil De føre denne Dame til Gjæstgivergaarden og skaffe hende et godt Bærelse.“

„Et Øjeblik endnu! kan jeg faa Dem i Tale i Morgen?“

„Mig? o, ja,“ han saa' højlig forbavset ud, „naar De ønsker det, skal jeg komme.“

Et høfligt Blik, saa løb, eller rettere fløj han ned ad Gaden for at indhente det spildte Øjeblik.

Den gamle Dame gik ogsaa rask til, raskere end hun havde gaaet i mange Aar; Karlen med Tojet havde ondt for at vinde med. Hun gik som en, der tror sig forfulgt, og trak først Vejret, da hun befandt sig ene i den lille, tarvelige Stue i Gjæstgivergaarden og havde drejet Nøglen om.

„Du store Gud! Du store Gud!“

Tankerne løb rundt, de trængte sig frem fra alle Kanter og overvældede hende.

I det samme kjørte en stadselig Bienervogn op for Døren; en lille svær, prægtig klædt Dame med rød musset Ansigt og spillende Øjne sad i den. Hun talte ivrigt med Barten, der bukkede og bukkede.

Damen var her ikke, forsikrede han, men dersom hun arriverede, skulde Herskabet øjeblikkelig blive underrettet. Han vilde selv gaa til næste Tog, maaske kom hun med det, man

kunde jo let blive opholdt. Enhver Bekvemmelighed, hans ringe Hus kunde yde, stod til hendes Tjeneste.

Froken Beck lyttede aandeløs, det var som en Befrielse, da Bognen endelig rullede bort.

Hvilken forunderlig Dag! hvor sælsomt havde ikke alt stillet sig siden i Gaar, og nu, hvad nu? — Var dette virkelig hendes Fødeby? den forekom hende saa forandret, saa lille og trykket. Var det virkelig hende selv, den samme, der for mer end halvtressindstve Ar siden rejste her fra?

Pigen kom nu ind med Teen; hun havde et godt, venligt Ansigt, og den gamle Dame besluttede sig til at spørge hende ud. Hvorledes gik det den og dem og dem? Døde, bortflyttede eller døde, paa flere kjendte hun ikke engang Navnene. Pigen blev ganske uhyggelig til Mode ved Forhøret; det gamle Menneſke forekom hende som en Gjen-ganger.

„Sa undskyld,“ sagde hun, „jeg har rigtig nok lidt travlt.“

„Et endnu; kjender De en Enke her i Byen, Fru Bjørn?“

„Om jeg gjør, Gud ja,“ hun blev pludselig snaksom, „der har min Søster jo gaaet som lille, gaaet dem til Haande, mener jeg, for de holde ingen fast Pige. Det er en dejlig Kone, den Frue, og Sønnen er da kommen hjem; en af Karlene havde saamænd sét ham ved Stationen, ligefrem, som altid. Han fik jo Guldmedailen og skal nu rejse for Akademiet, sige de.“

„Var hans Fader ikke Adjunkt?“

„Jo, det tror jeg nok, noget lærd var det da, men Fruen flyttede jo først her til efter hans Død, saa jeg véd det ikke nøje. Da vare Børnene ganske smaa, og hun havde sin Moder i Huset; de havde nok kun grumme lidt, men

Fruen kunde baade male og spille, og det lærte hun fra sig og tjente mange Penge. Børnene skulde jo frem, og saa overanstrengte hun sig maasse, for efter Moderens Død fik hun en svær Sygdom, og har ikke været oppe siden. Ja, syg er hun da egentlig ikke nu, men gaa eller støtte kan hun ikke, Stakkell. Gud, den Glæde med Sønnen, og saa at tænke sig, at hun selv har lært ham det første."

"Men hvoraf lever hun da, hjælper Broderen hende?"

"Nej, Gud nej; han gjør ikke andet, end hvad Konen vil, og det var vist det sidste hun vilde; men Fruen trænger da heller ikke. Noget fik hun jo efter Manden, og hun kan godt ligge paa Sofaen og male sine Blomster og Fugle; de ere dejlige, rigtig saa livagtige, for jeg har selv sét dem. Hun faar saa mange Bestillinger fra Handelsmand i Kjøbenhavn, at det er forstrækkeligt. Mapper, Brevpressere, og jeg véd ikke hvad det er altsammen; den unge Frøken hjælper nu ogsaa lidt. Ja hun skal da konfirmeres i Morgen, om De kjender dem og vil i Kirke."

"Maasse. — De kan gjerne tage Teen bort, min gode Pige, jeg nyder dog intet, og saa skal De ikke komme her ind igjen."

Pigen rystede paa Hovedet og skyndte sig ud; den sorte Stikkelse havde, i Tusmørket, noget spøgelseagtigt ved sig.

Maaenen skinnede fredeligt og venligt ind i Stuen, hvor den gamle Pige gik op og ned, op og ned, uden Hvile.

Døde, døde, alle døde, kun hun tilbage, og hvorfor netop hun, hvis Liv havde været saa fattigt, sorgeligt og unyttigt? hvorfor rejste hun sig fra dette sidste Sygeleje? hvorfor, hvorfor? hvad vilde Vorherre hende? thi at han vilde hende noget, kunde hun ikke betvivle.

Dg Tanken gik langt tilbage i Tiden, lige til Barn-
dommens Dage. Faderens Død mindedes hun kun som en
Drøm; Moderens andet Giftermaal var en stor Begivenhed,
den lille Søsters Fødsel en endnu større. Hvor hun kunde
se hende i Buggen, med det lille røde Ansigt paa den bro-
derede Pude, og sig selv ved Siden, dansende rundt af
Henrykkelse over det nye, levende Legetøj. Moderens Død
var den første Sorg; hun var atten Aar den Gang og
blev snart Hovedet i Huset; Stedfaderen var en svag Mand,
et Rør. Folk smigrede for den rige Pige og fremhøvede
hende, hun fik store Tanker om sig selv og holdt ikke af
Modsigelse; Barnet var hendes Djesten, men det maatte
adlyde. Saa gik der fem, sex Aar, flere Bejlere meldte sig
og bleve afviste, dog endelig traf hun sit Valg.

O, det var forunderligt, saaledes at tænke paa sit for-
rige Menneſte; hun kunde nu gjøre det med samme rolige
Medynk, hvormed man tænker paa en anden.

Den korte Drøm, den kvalfulde Opvaagnen, saaret til
Døden af de to eneste, hun elskede i Verden. Dg de sagde
hende det rent ud, som var det ingenting, de vovede at bede
om hendes Tilgivelse. — Hvor hun stødte dem fra sig,
frænkede dem og umuliggjorde enhver videre Tilnærmelse;
derpaa rejste hun bort, elendig og vennelos. Den gamle
Sagførers Moder levede den Gang, der kom hun i Huset,
senere boede hun for sig selv. Dg hun rugede over sit
Nag, som den gjerrige over sin Skat, i de lange, glædelose
Aaringer. Mistroiff, kold og stræng i sit Væsen, stødte
hun alle fra sig. Almisſe gav hun, og i Kirke gik hun,
men Kjærlighed fik hverken Gud eller Næsten. — Saa, saa
— og det var det værste at tænke paa, det forfætteligste Blad i
hendes Livs Bog, alt vilde hun give for at gjøre det uskæ-
— kom Brevet om Søsterens Sygdom. Det rev Saaret

op igjen og gjorde hende næsten affindig af Smerte. Ja, havde hun blot været affindig, men hun var ved sin Fornufts fulde Brug, da hun skrev: jeg har ingen Søster. Det var, som hvisttede en ond Aand i hendes Hjerte: endelig er din Time kommen, Hævnenes Time, benyt den.

Ugen efter saa' hun Søsterens Dødsfald i Avisen, og fra det Øjeblik havde hun ingen Ro. Før var Ketten dog paa hendes Side — i det mindste troede hun det og puffede paa den — nu anklagede Samvittigheden hende Nat og Dag. Saa kom endelig hendes egen Sygdom, denne Vinter, med Dødens Gru og det forfærdelige, ensomme Sygeleje. Netop da Sundheden var vendt tilbage, og med den en uvant Blødhed og inderlig Trang til Forsoning, fik hun Brevet fra Søster sønnens Kone. Det talte til hende, som man taler til den forurettede, kjælede for hendes Stolthed og gav hende nyt Mod.

Fra den rige Gren, havde hun sagt, de fattiges Tilnærmelse kunde man snarere betragte med Mistro. Store Gud, hvor beskæmmet stod hun ikke nu! Haralds ærlige Ansigt viste sig for hende, som han, fuld af Harm, udsagde Dommen over den onde gamle Hex.

Næste Morgen blev Kofferten aabnet, og den bedste Kjole tagen frem. Den gamle Frøken saa' hel stadselig ud, da hun langsomt skred hen ad Kirken til. Klokkeren lod saa klart og højt, saa kaldende, Vinden bar Lyden lige hen imod hende.

Hvor den lille By dog havde noget fremmed; hun kjendte kun saa Steder igjen, og de vare ligesom founodne ind, blevne lavere og mindre. Der laa Kirken, den var dog uforandret? ja, ganske uforandret! Dørene stode vidt

aabne, men Menigheden var endnu ikke kommen; hun listede sig stille ind og tog Plads i en Krog.

Paaskeliljer, Primler og Hvasinter smykkede Stolene, Lyset faldt klart og rigt ind af Buevinduene, Orgelet begyndte netop at spille. Det havde været nyt i hendes Barndom og Byens Stolthed, nu var det gammelt og rustent i Tonen, men hun mærkede det ikke, mægtigt og forunderlig kraftigt rungede det for hendes Dre.

Folk strømmede nu til, Fædre og Mødre med de unge. Mange havde forgrædte Ansigter, næsten alle vare gjennetrængte af Djebkliffets Højtidelighed. Men hvor bleve hendes af? — hendes! i sit Hjærte kaldte hun dem allerede hendes — der kom de, Harald med Søsteren. Hvor trofast og beskyttende trykkede han ikke hendes Arm op til sig; kun Gud vidste, hvad han lovede i sit Hjærte. Den unge Pige saa' saa blid og bly ud, saa yndig i sin Barnlighed, og hvor lignede hun ikke en anden! samme gyldenbrune Haar, samme fine, slanke Nejsning, samme frygtfomme, og dog dybe Blik. Det svimlede næsten for den gamle Pige, saa levende rejste Fortidens Billeder sig.

Hun huffede en lignende Dag, her i denne Kirke, ikke hendes egen Konfirmationsdag, den havde intet dybt Minde efterladt, men Søsterens; da havde hendes Sjæl ogsaa været bevæget og grebet, fuld af gode Forsætter, og hun havde lovet at elffe og støtte det moderløse unge Bæsen ved hendes Side hele Livet igjennem. De gamle Mure vare Vidner til Løftet; hvorledes havde hun holdt det? hvad skulde hun svare Herren, naar han krævede hende til Regnskab? — da det gjaldt, havde hun sluppet Søsteren, ja, ikke alene sluppet, men stødt hende bort.

Skolelæreren læste nu Fadervor i Kordøren; Ordene trængte saa sølsomt ind paa hende, de havde ikke været over

hendes Læber i al denne Tid. Den enfoldige Bøn var ikke for voxne Folk, havde hun sagt til sig selv, men det var ikke det, det var, fordi hun umuligt kunde bede den, uden at forandre sit Liv og bøje sit Sind. Det var Guds Børns Bøn, til dem havde hun ikke hørt, og nu? — o Herre, i Himlen, var det ikke for sent!

Dg hun saa' paa Frelserens Billede over Alteret, ingen, ingen trængte til ham som hun; sin Skyld kunde hun erkjende, men aldrig oprette, Han maatte tage den paa sig.

Hvad Præsten sagde, hørte hun ikke, Tankerne prædikede højere end han, dog greb hun et Ord ud af Sammenhængen: Den ellefte Time. Den ellefte Time, der var Lagedom i Signelsen. „Jeg tror det, Herre! Du skyder ikke til det arme forvildede Menneſke, du vinker; du har selv ført mig til denne Stund, her er jeg og begjærer at tjene dig.“

Dg der kom en husvalende Fred over hende; Fortiden var ligesom udslettet og sonet. Den gamle Koft vovede at istemme Slutningsſalmen.

Da Froken Beck kom tilbage til sit Bærelse, skrev hun strax til Neveuens Kone; hun var ikke vred paa hende — kunde hun nogen Sinde mere være vred paa nogen — og Brevet var høfligt, næsten undskyldende. Derpaa nød hun sit ensomme Middagsmaaltid, og tog saa Plads ved Vin-duet for at spejde efter Harald. Mon han ſkulde glemme hende? Time gik efter Time. — Nej, der kom han! hendes Hjærte bankede, som ſkulde det springe.

„Her er jeg, til Deres Tjeneste.“ Trods al Hoflighed og Belvilje, var der dog et viſt Haſtværk over ham, som opfordrede hende til at fatte ſig i Korthed.

„De maa tage Plads,“ bad hun, „vi gamle ſkulle have lidt Tid, og hvad jeg har at ſige, er ikke ſaa let at ſaa frem. — De tegnede min ydre Skikkelse med ſkarpe

Streger, unge Mand, De teguede mit indre Menneſte med endnu ſkarpere Ord; men der var Sandhed i begge Billeder. — Den ſtakkels gamle Pige, De tog Dem ſaa hjærligt af, var ingen anden, end Tante Dorteſa.

„Tante Dorteſa!“ han ſprang op, der var næſten Afſky i Blikket.

„O, ja,“ hun talte til ſig ſelv og rokkede beſymret frem og tilbage, „jeg har fortjent dette.“

Den ydmyge Tone greb Harald, han vendte ſig imod hende. „Hvor kunde De gjøre det, jeg mener dette ſidſte med Brevet, hvor kunde De nænne det?“

„Ja, hvor kunde jeg!“

Der blev en Paufe, ſom hun dog afbrød:

„Den forunderlige Maade, hvorpaa jeg i Gaar blev ſat ind i Forholdene, har ſparet mig mangen ny Græmmelſe og Skuffelſe. Nu vil jeg blot ſe Deres Moder én Gang, ſaa rejſer jeg hjem.“

„Skal det være i Dag?“

„Ikke, derſom det er Dem imod, jeg vil nødigt forbitre Glædesdagen.“

„Hvorfor forbitre,“ han holdt ſig endnu i Afſtand og ſaa' ikke rigtig paa hende, „Moder er ikke ſaadan, hun vil tage Sagen paa en anden Maade. — Det er bedſt, jeg ſtrax fortæller hende det hele.“

„Derſom jeg nu var lige ſaa fattig paa Penge,“ begyndte Tante Dorteſa igjen, „ſom jeg er fattig paa alt, alt andet, ſaa tror jeg, De vilde være mildere imod mig, vilde De ikke?“

„O, Tante! hvem er jeg, at jeg ſkulde dømme Dem.“ Der var Graad i hans Stemme, og han gif hurtig ud.

Det varede ikke mange Minuter, før Harald kom tilbage.

„Moder venter Dem, hun bad mig sige, at hun venter Dem med Længsel. — Tror De, at De kan gaa? det er ingen gaanske lille Vej her fra, helt paa den anden Side Torvet.“

„Jeg kan godt gaa,“ Tante Dorthea bandt Hatten paa med rystende Haand, „hvad sagde hun?“

„Moder blev glad, rigtig inderlig glad. — Vil De ikke tage min Arm? — aa jo, De maa endelig, Tante, Stenbroen her er ikke til at spøge med.“

Saa vandrede de da langsomt frem, uden at vikle flere Ord. Harald førte og støttede hende med ærbodig Hensynsfuldhed; dog forekom det den gamle Pige, at der var mere umiddelbar Hjærtelighed i hans Væsen mod den fremmede i Kupeen. Endnu faldt det ham svært at tilgive og glemme.

„Her bo vi.“

Det var et venligt, vel vedligeholdet lille Hus i Byens Udkant; Poppeltræerne, i Haven bag ved, ragede op over Taget; Fiolerne duftede helt ud paa Gaden; i Døren stod Konfirmanten og saa' efter dem.

„Velkommen, Tante, velkommen,“ hun løb dem i Møde.

„Hvad hedder du, Barn?“

„Elise!“

Elise! Søsterens Navn, hendes Stemme og Ansigt; de mellemliggende Aar svandt bort paa en forvirrende Maade var det ikke hende selv? Tante Dorthea maatte standse et Øjeblik og samle Tankerne, før hun gik ind.

Den muntre, lyse Stue gjorde strax et hjemligt Indtryk; den var smykket med Blomster til Festen, og Kanarifuglen — hendes Keffesælle — slog sine glade Triller i Buret paa Blomsterbordet. Søsterdatteren, der laa paa Sofaen, strakte Armene ud.

„Jeg kan ikke gaa dig i Møde, Tante! kjære, kjære,

gamle Tante!" en hæftig Gulken afbrød Ordene; Tante Dorteas følte varme Taarer paa sin Kind.

"Kul Lænestolen her hen, Harald, saadan," hun klappede de magre, rynkede Hænder og trykkede dem til sine Læber; "hvorfor kom du først nu, Tante, først nu?" og Taarerne fik igjen frit Løb, da hun saa' paa den affældige Stikkelse.

"O, kjære Barn, hvad skal jeg svare? jeg vil takke Gud, at jeg dog kom."

"Jeg har tit tænkt paa at skrive dig til, Tante, men mente, det kunde ikke nytte; desuden frygtede jeg, du skulde mistynde mine Bevæggrunde. Maaske var dette Stolthed, maaske burde jeg have skrevet. — Moder fik ikke dit Brev at se, Gud ske Lov; hun døde fuld af Kjærlighed og Anger, idet hun befvor mig gjøre Forældrenes Uret god igjen. Vilde Vorherre nu forunde mig, at jeg kunde. — Og saa, at du skulde komme i Dag, netop denne Dag."

Tante Dorteas sad stille og lod hende tale; hvert Ord var som en Balsam for hendes Sjæl.

Den unge Kone — ja, ung var hun da egentlig ikke med sine to Sneese og to Nar — havde et klart, forstandigt, og lutret Ansigt, som det var velgjørende at se ind i; hun saa' saa kjærlig ud, saa stærk i al sin Skrøbelighed.

"Derfor du blot kunde komme dig, Barn," Tante Dorteas klappede ømt det smukke, brune Haar, der dog allerede var stærkt isprængt med Soltraade.

"Jeg kommer mig nok, skal du se. Bedringen kan vel ikke spores fra Dag til Dag, men fra Nar til Nar. For tre Nar siden var jeg en anderledes Stakkel. — Og selv den Gang, o, hvor holdt Gud os ikke oppe, hvor lagde han ikke Velsignelse i vor Smule. — Du skulde have kjendt min Mand, Tante, det var saadan en ædel Mand, give Gud, hans Søn altid maa ligne ham. — Er det ikke en

stor Glæde, jeg har af min Dreng? — nu skal han rejse i Morgen og blive borte i to Uar; det er jo længe, og han er saa ung og saa livlig og let bevægelig af Sind. En Tid havde jeg mange Bekymringer og urolige Tanker for hans Skyld, men nu har jeg af ganske Sjæl givet ham Gud i Bold og er bleven lettet."

Hun oprullede nu Fortiden for Tanten; det var et rigt Liv, hun havde ført, rigt paa Sorg og Trængsel, men endnu rigere paa Tro og Kjerlighed. — Og den gamle Pige saa' tilbage paa sit eget Liv: hvor tomt og øde havde det ikke været, ubeskrevne Blade, kun afbrudte af enkelte sorte Linjer.

"Her er dit Toj, Tante Dorteas," Harald kom ganske forpustet ind, "Karlen har bragt det. — Du bliver naturligvis hos os," tilføjede han hjærteligt, "mit Bærelse er til Tjeneste, den sidste Nat kan jeg godt sove paa Sofaen, eller hvor som helst."

"Det kan jeg lide, Harald! — han har ordnet det uden at sige et Ord, saa godt kjender han sin Moder."

"Og I ville beholde mig?" hun saa' spørgende paa dem alle, "jeg skal blive?"

"Gud velsigne dig, Tante, om du vil. Her er du hjemme, føler du det ikke?"

Jo, hun følte det.

En varm Aften midt i Juli saa' man en smuk lille Kullevogn kjøre bag om Byen ad Skoven til. Den var Tante Dorteas første Gave til sin Søsterdatter. Elise trillede den frem; hendes yndige unge Ansigt blussede af Fornøjelse. Moderen sad ganske stille og betaget; i flere Uar havde hun ikke sét al denne Herlighed, nu var det saa

overvældende: den frie, vide Synskreds, de bølgende Kornmarker, den lille travle Aa med sine saftiggrønne Bredder, de mægtige Bøgekroner, der saa' saa foraarshyse ud i Aftensolen. Tante Dortea gik ved Siden, hun var ogsaa tavs, men det Skjær af Fred, Glæde og Taknemmelighed, der forklarede hendes Afsyn, sagde mere end Ord. I Gaanden holdt hun et Brev, Postbudet lige havde bragt; det kom langvejs fra, men naaede dog Danmark i rette Tid, til Moderens Fødselsdag.

S.

(Fors. til „En ung Piges Historie“.)

Stjærnerne,

Fanny glad fra Haven saa'
 Stjærnerne paa Himlens Blaa:
 „Gud med mange Djne sér
 og til Fanny lær!“ —

„Gud paa Jorden ogsaa er,
 sér du Blomstervrimlen dér?
 Som Guds Djne ogsaa de
 venligt paa os se.“ —

„Moder! nu først herlig, stor
 staar Han for mig, véd du hvor?
 Dér! i dine Djne sér
 Gud paa mig og lær.“

F. M. Franzén.
 (Oversat af A. B.)

Morgenlovsang.

Nu stiger Almagts Sendebud
i Østen over Jorden
og spreder Liv og Belyst ud
fra Syden indtil Norden.

Nu flygter Nat og Skræk og Skrig
og Skygger af de døde,
og Engens Blomster aabne sig
og smile ham i Møde.

Med Purpur farver Lysets Hær
den nylig mørke Klode
og danner Paradiset der,
hvor Dødens Skygger stode.

De gyldne Stjer sænke sig
og kransje Højens Kanter,
og hele Himlen spejler sig
i Duggens Diamanter.

Og sødt gjenlyder Dal og Skov
af vingede Tibuller,
og Havets Bolger til hans Lov
med dæmpet Brusen ruller.

Den Bæk, hvis rislende Krystal
ej Isen længer binder,
fra Bakken ned i grønne Dal
imellem Blomster rinder;

og Skovens Søn, den raske Hjort,
 sig spejler i dens Volger
 og sér sig om og iler bort,
 og elskte Hind ham følger.

De overgivne, spæde Lam
 i Dalen glade bræge,
 og Karper i den tøede Dam
 med muntre Gjedder lege.

Af Rislen, Brægen, Brusen, Sang
 alt om mig her gjenlyder;
 i sammenstemte Jublers Klang
 den hele Jord sig fryder.

Og du, min Køst, skal blande dig
 med hine Melodier!
 Min Løbes Lyd skal tabe sig
 i Baarens Harmonier:

Tak, Verd'ners Skaber! at dit Bliv
 mig bød af Matten vandre
 til Følelse, til Lys og Liv
 og Kjendelse med andre!

Tak, Lysets Fader! at du gav
 mig Dje til at fatte,
 fortryllet her paa Jord og Hav,
 Naturens mange Skatte!

Min Tak, o gode Gud! modtag,
 fordi du gav mig Dre,
 til Bakkens Rislen, Lørfens Slag
 og Havets Dron at høre!

Lovpriset, takket vær! fordi
 du Tanken lod mig lede,
 til i din Skabnings Harmoni
 din Almagt at tilbede!

Lovpriset, takket evig vær!
 fordi du gav mig Tunge,
 hvis Lyd den Pris kan stamme her,
 som Engle hisset sjuunge!

Jens Baggesen.

Den gamle Eg.

Langt inde i den store Skov, hvor Træerne staa saa tæt som Stjærnerne paa den klare Aftenhimmel, hvor de smaa Blomster vrimle op af Jorden, titte efter Solstraalerne og drikke Morgenens og Aftenens Dug, hvor Snogen hvislende snor sig hen gjennem Græsset, der stod en mægtig, gammel Eg. Højt knejste den over Skovens andre Træer, og kraftig stod dens barkede Stamme som en Ræmpe mellem Dværge. Der havde den staaet i mange hundrede Aar, og meget, meget havde den været Vidne til. Bildsvinet havde gnedet sig op ad dens Stamme, Hjorten havde spidset sine lange Taffer paa den, den havde hørt Kovernes Samtale, naar de laa i Græsset ved dens Fod og talte om deres onde Gjerninger; den havde sét saa mangen Ridder med Jagtspydet i Haanden forfølge den saarede Ulv. Nu var der ingen Ridder, ingen Kover mere, ingen Jagt; i Fred og Ro stod den stolte Eg, gammel af Aar, men manddomssterk, midt blandt de lavere Træer og saa' ned paa dem

og op mod Guds blaa Himmel og tænkte ved sig selv: „Jngen i Verden er saa stor og stærk som jeg,“ og Træerne forstode dens Tanker; naar Vinden susede hen over Skoven, da bøjede de sig dybt for den gamle Eg, der stod saa rant og stolt og kun lod Stormen lege med sine øverste Blade, som om den vilde sige: „Mig kan du ikke bøje!“ Da blev en Gang Himlen ganske mørk, Skyerne hang tunge og sorte ned over Skoven, Stormen hylede og Tordenen rullede. Alle Træer rystede og bævede, Haren og Ræven og Skovens andre Dyr søgte Skjul; men Egen stod stolt og rolig og bævede sit Hoved højt mod Himlen. Da foer pludselig et frygteligt Lyn ud fra Skyen; det slog ned i det mægtige Træ, og med et vældigt Brag styrtede det til Jorden og knuste Træer, Busse og Blomster i sit Fald. Skovens Træer bøjede dybt deres Hoveder, forfærdede saa' de vilde Dyr ud af deres Huler og Smuthuller; Skovens Konge var falden!

Johan Keller.

Vor Frelser,

Paa Krybbens Straa man lagde dig,

o Jesu! Himlens Fyrste!

og Mennesket dig kjendte ej,

endssjont du er den Største.

Forkyndt du blev ved Stjærners Gang

og pristest højt ved Engles Sang, —

for Verden var du ringe.

Du tog dig paa med lydigt Sind
 det Kald, som Gud dig skjænkte.
 I fattig Hytte gif du ind,
 hver Synder til dig trængte.
 Dig, Hellige! paa Hjerte laa,
 at ej et Faar fortabt du saa',
 som blev dig anbetroet.

Dit Hjerte mildt og ydmygt var,
 ved Ordet No vi finde.
 Til alle samme Trost du har,
 til Konge, Træl og Kvinde:
 et Haab, en Tro, en Fader mild,
 og alle, som kun angre vil,
 Tilgivelse, Forsoning.

Med Taalmod led du bitter Død,
 ja selv al Korsets Pine,
 til Bodlen dig som Lammet bød,
 forladt af alle dine.
 Nu bøjes i dit milde Navn
 hvert Knæ, og du har Himlens Favn
 for Menneftet nu aabnet.

For dig ej Verden havde Baand,
 og Graven intet Hængsel,
 forgængelig var ej din Aand,
 og Helvedet ej Fængsel.
 Din Sejrer derom Vidne bær',
 at den, som ren og hellig er,
 han er alene mægtig.

Befæst os alle i din Tro,
 din Lære, dit Exempel!
 O, lad din Aand i Hjertet bo
 og gjør det til dit Tempel,
 at vi hos Gud, som du det bød,
 maa sige: Ske i Liv og Død,
 o, Fader, kun din Vilje!

E. G. Geijer.
 (Oversat af N. W.)

En Solstraale.

„Krage søger Mage,“ sagde Solstraalen, den tittede ind til lille Sofy. Det var just hendes Fødselsdag, og da den kom som Gratulant, smigrede den maasse en Smule, som Gratulanter gjerne gjøre? Paa ingen Maade! Lille Sofy var virkelig en sand Solstraale i Hjemmet; altid god og kjærlig, altid med et glad Smil paa Læben, der lyste og forfriskede som et Solglimt paa en Regnvejrsdag.

„Hvor Gud er god, og hvor alt er skjønt,“ sagde den unge, lykkelige Moder, som stod i stille Henrykkelse ved Barnets Seng og betragtede den slumrende, der i Dromme syntes at ane al den Kjærlighed, der omgav hende. Den unge Moder saa' saa yndig ud, at Solstraalen uden for ikke kunde lade være at kysse hende — saadan paa Afstand, det forstaar sig!

Men Sofys Fader, der ogsaa stod som Gratulant og holdt sin lille Hustru i Haanden og saa' lige saa glad og lykkelig ud, han kysede hende lige paa Munden, saa Solstraalen gif bort et Djeblif, „for ikke at genere“.

At Sofy vaagnede og fik de nydeligste Foræringer, at der kom fire Tanter og mange andre Gratulanter, som alle onskede hende „alt muligt godt“ det er ikke saa mærkeligt, det sker hver Dag; men at Sofy ikke blev det mindste for-
dærvet af al den Kjærlighed, af alle disse gode, gamle Tanter, der ikke havde Ord nok til at fortælle hende, hvad hun var for en sød, smuk, flittig og kjærlig lille Pige, ret „en Solstraale“ i Hjemmet — se det var det mærkelige ved Sagen. Og Sofy voksede op, blev smukkere og smukkere, saa hun til sidst ikke kunde undgaa selv at se det; men alligevel blev hun ved at være en Solstraale, der bragte Lys og Glæde med, hvor hun saa kom hen.

Nu var Sofy bleven en voksen Pige paa 18 Aar. Der kom mange Bejlere; men Valget var ikke svært: den, der bærer Kjærlighedens Solstraale i sig, vælger ikke fejl. —

Og atter kigede Solstraalen uden for ind i det lykkelige Hjem og til den endnu lykkeligere „Solstraale“ inden for, der kom fra Kirken med sin glade Brudgom; Lys og Lykke var i Hjemmet.

„Det er næsten tvedeltigt at se paa al den Fryd og alt det Solskin; det gjør jo formelig ondt i Øjnene,“ sagde en gnaven Regnsky, der længe havde været misundelig paa Solstraalen; saa kaldte den paa sit Sødskendebarn Blæsten, og saa begyndte de to en Duet med Regn og Rusk, saa Solstraalen uden for blev helt ilde til Mode og skyndte sig hjem for ikke at blive forkolet i det fæle Vejr.

Men i det lykkelige Hjem mærkede de ikke, at den gik; thi „Sofy Solstraale“ inden for var endnu mere skjøn og straalende end nogen Sinde. Der inde var kun Jubel og Glæde: „Hvor Gud er god, og hvor alt dog er skjønt!“ ja, det var der Grund nok til at synge.

Tiden gik med Sol og Regn; dog Kjærlighedens Sol var den stærke. Men endelig kom dog de tunge og mørke Dage; Sorgen bankede paa Ruden i det før saa lykkelige Hjem og begjærede at indlades: „Nu har Glæden herfket længe nok; det bliver jo næsten vammelt med al den Lykke,“ sagde den. Saa gik den ind og satte sig til Højborde. Gjæstebud gjorde den: Graad og Klage, Suk og blege Kinder, og hvad nu alle dens Bordvenner hedde, alle kom de, alle uindbudne. Det sætter Sorgen nemlig sin Stolt-
hed i, saaledes at holde „aabent Hus“ for alle dens „fattige“ Slægtninge.

Uden for sad atter den lille Solstraale; den vilde saa gjerne trøste; men ingen lagde Mærke til den.

Sofys Mand var død, falden i Krigen paa Wrens Mark, den første af de „frivillige“.

Smilet, det dejlige Smil, var borte, borte for bestandig. Djet græd bitre Taarer. Hvor skulde hun da kunne se den venlige Solstraale der ude, som saa gjerne vilde trøste.

„Hvorfor skal ogsaa en saadan Guds Engel prøves saa haardt?“ tænkte den. Men saa skammede den sig strax over, at den vilde gaa i Rette med den algode, den alvise Gud.

Men da ogsaa Sofy blev ført til Graven — mange Aar efter — og syge og fattige, alle som en, græd over Tabet af deres Livs Solstraale, og Luften ligesom gjenslod af deres grædende Stemmer, hvem Sofy havde helliget hele sit Liv og været til usigelig Betsignelse for, da skinnede atter hendes gamle Ven, Solstraalen, saa vidunderlig klar og dejlig, at den vel maatte minde Præsten om Sofys Moders Ord: „Hvor Gud er god, og hvor alt dog er skjønt,“ selv naar „en Solstraale“ sænkes i Jorden.

En Sommeraften,

Solen, af sin Vandring træt,
 luerød mon dale,
 over Himlen skrider let
 Sommernatten svale;
 dunkel er, o Nat! din Gang,
 Dagens Farver, Glædens Sang
 lægger du i Dvale.

Men du bringer Fredens Ord,
 Hvilens Bud, det søde;
 derfor stiger dig fra Jord
 Græssets Duft i Møde;
 derfor, som et Pant fra Gud,
 folde sig i Vesten ud
 Himlens Roser røde.

Havet i det lyse Skin
 end uroligt hæver,
 og dets Suk paa Nattens Vind
 højt mod Himlen svæver;
 jeg forstaar den dybe Røst,
 Bølgeslaget i mit Bryst
 længselsfuldt sig hæver.

Glemte er hver en Sorg, jeg led,
 glemt de Lyster vilde,
 for din Fod jeg synker ned,
 Gud, du stærke, milde!
 Tag mig naadigt i din Favn,
 tvæg mit Hjærte, stil mit Savn
 af din Livsens Kilde.

O, hvis nu min Aand du gav
 Binger til at stige
 did, hvor for dit Straalehav
 Mattens Skygger vige,
 o, hvor skulde den da let,
 frigjort i et Aandedræt,
 flyve til dit Rige.

E. Hoftrup.

De blinde.

Af Paul Heyse.

Bed det aabne Vindue, som førte ud til den lille Blomsterhave, stod Landsbydegnens blinde Datter og vedervægede sig ved at mærke Vinden. strejfe hen over hendes hede Ansigt. Den farte, halvvoorne Skikkelse strede let, Hænderne laa i hinanden paa Vinduesgesimsen; Solen var allerede gaaet ned, og Natblomsterne begyndte at dufte. Længer inde i Bærelset sad en blind Dreng ved det gamle Spinet og spillede urolige Melodier. Han kunde være femten Aar og omtrent et Aar ældre end Pigen. Naar man hørte ham og saa', hvorledes han snart løftede de store, aabne Øjne i Bejret, snart vendte Hovedet hen imod Vinduet, vilde man næppe ane, hvad der manglede ham. Saa megen Sikkerhed, ja næsten Boldsomhed laa der i hans Bevægelser. Pludselig brød han af midt i en gejstlig

Sang, som han syntes at have lavet om paa efter sit eget Hoved.

„Du sukkede, Marlene,“ sagde han og vendte Ansigtet om.

„Hvorfor skulde jeg sukke, Clemens? Jeg foer kun sammen et Djeblig, fordi Binden bølgede saa hæftigt ind til mig.“

„Du har alligevel sukket. Tror du maaffe jeg ikke kan høre det, fordi jeg spiller? Jeg føler det endogsaa formelig her hen, naar du sitrer.“

„Ja, det er blevet koldt.“

„Du kan ikke skuffe mig. Naar du syntes det var koldt, stod du ikke ved Vinduet. Men jeg véd, hvorfor du sukker og skjælver. Du er bange, fordi Lægen kommer i Morgen og vil stifte os med Naale i Øjnene. Og han har dog sagt, at det snart vilde være forbi igjen, og at det ikke gjorde mere ondt end et Myggestik. Du var jo ellers altid saa tapper og taalmodig, og naar jeg sfreg som et Barn, saa ofte noget gjorde mig ondt, stillede Moder jo altid dig op for mig som Mønster, omendstjont du kun er en Pige. Har du da nu aldeles tabt dit gamle Mod, og tænker du slet ikke paa den Lykke, som vi kan haabe bag efter?“

Hun rystede paa Hovedet og svarede: „Hvor kan du tro, at jeg er bange for den korte Smerte. Nej, jeg er beklemmt af dumme, barnagtige Tanker, som jeg ikke kan komme bort fra. Lige siden den Dag, da den fremmede Læge, som Hr. Baronens lod kalde, kom ned fra Slottet til Fader, og din Moder derpaa kaldte os ind i Haven, lige siden den Tid har der ligget noget og tynget paa mig, som ikke vil bort igjen. Du var saa glad, saa du ikke lagde Mærke til noget omkring dig. Men da din Fader

den Gang begyndte at bede og sagde Gud Tak for denne Naade, tav det ganske stille i mig, og jeg bad ikke med. Jeg tænkte paa, hvorfor jeg skulde takke, og jeg forstod det ikke."

Saaledes talte hun med rolig, fattet Stemme. Drengen slog atter nogle sagte Akkorder an. Mellem de pibende Toner, der ere ejendommelige for disse gamle Instrumenter, klang fjærn Sang af hjemvendende Markarbejdere, en Modfætning, som den mellem et kraftigt, fornøjet Liv og disse blinde Børns Drømmeverden.

Drengen syntes at føle det. Han rejste sig hurtigt, traadte med sikre Skridt hen til Vinduet — thi han kjendte dette Værelse og hvert Møbel i det — og i det han kastede de smukke blonde Lokker tilbage, sagde han: „Du er forunderlig, Marlene! Vore Forældre og alle i Landsbyen ønske os Lykke. Maa det saa ikke være en Lykke? Indtil det blev lovet mig, har jeg heller ikke brudt mig meget derom. Vi ere blinde, siger de, men jeg har aldrig forstaaet, hvad der mangler os. Naar der kom Besøg til vore Forældre, og vi hørte, hvorledes de medlidende sagde deres „stakkels Børn“, blev jeg vred og tænke: Hvad Grund har de til at beklage os? Men at vi ere anderledes end de andre, det vidste jeg nok. De talte ofte om Ting, som jeg ikke forstod, og som dog skulde være meget smukke. Nu da vi ogsaa skal have det at vide, plager Nysgjerrigheden mig Dag og Nat."

„Jeg holdt mest af det, som det var,“ sagde Marlene sørgmodig. „Jeg var glad da, og vilde ønske jeg maatte blive lige saa glad hele mit Liv. Nu bliver det maaske anderledes. Har du ikke hørt de andre klage over, at Verden var fuld af Nød og Sorg? Og kjendte vi vel til Sorgen?"

„Fordi vi ikke kjendte Verden; men jeg vil kjende den, trods alle dens Farer. Jeg fandt mig ogsaa i at drømme Livet hen med dig, men det kan ikke blive ved saaledes, og jeg vil ikke have noget forud for dem, der arbejde sig nøjsommelig igjennem det. Mange Gange, naar Fader lærte os Historie og fortalte os om Heltene og deres herlige Bedrifter, spurgte jeg ham, om de store Mand ogsaa havde været blinde. Men enhver, som havde gjort noget rigtigt, han kunde ogsaa se. Det plagede mig ofte med Tanker i flere Dage, og jeg glemte dem først igjen, naar jeg fordybede mig i min Musik eller fik Lov til at spille Orgel i Stedet for din Fader. Men ofte tænkte jeg ogsaa: skal du da bestandig spille Orgel og vandre omkring i denne Landsby, og skal der uden for den aldrig findes noget Menneſke, som kjender dig og mindes dit Navn, naar du er død? Sér du, siden nu Lægen har været her hos os, haaber jeg, at jeg endnu kan blive en hel Mand, og saa gaar jeg ud i Verden og følger den Vej, jeg selv har Lyſt til at gaa, og behøver ikke at sige det til nogen.“

„Heller ikke til mig, Clemens?“

Hun ſagde dette uden nogen bebrejdende Klang i Stemmen, men Drengen ſvarede hæftigt: „Marlene, ſig ikke ſaadant noget, det kan jeg ikke lide. Tror du, at jeg vilde lade dig alene her hjemme, medens jeg ſelv liſtede mig ud i Verden. Tiltror du mig det?“

„Jeg véd godt, hvordan det gaar. Naar Landsbyens unge Karle drage til Byen, ſaa følger ingen med, ikke engang deres egen Søſter. Og naar de ikke ere vorne endnu, ſaa løbe Drengene bort fra Pigerne, gaa ud med deres Kammerater og drille Pigerne, hvor de træffe dem. Hidtil lode de dig være ſammen med mig, og vi legede og lærte ſammen. Du var blind ſom jeg; hvad ſkulde du

vel mellem de andre Drengene. Men naar du kan se, og du alligevel vil blive siddende hjemme hos mig, saa vil de spotte ad dig, som de gjøre ved enhver, der ikke holder sig til dem. Og saa — saa gaar du bort fra mig for en lang Tid, og jeg havde dog vænnet mig saa nøje til dig.“

Hun havde haft Nøje med at faa de sidste Ord frem; da hun havde sagt dem, overvældede Angsten hende, og hun hulkede højt. Clemens drog hende fast hen til sig, klappede hende paa Kinden og sagde inderligt: „Du maa ikke græde! Jeg vil ikke gaa fra dig; aldrig, aldrig! Før jeg gjorde det, vilde jeg hellere vedblive at være blind og glemme alt, hvad man har lovet os. Vær rolig, vær glad, fjære, fjære Marlene.“ Han trykkede hende tæt ind til sig og kyskede hende, hvad han aldrig tidligere havde gjort. Uden for hørte han sin Moders Stemme kalde paa ham fra den nære Præstegaard. Han førte Marlene, der vedblev at græde, hen til en Lænestol ved Bæggen, lod hende sætte sig paa den og gif saa hurtig ud.

Kort derpaa skred et værdigt Par ned ad Slotsbaffen og ind i Landsbhyen; det var Præsten, en høj, slank Skikkelse med apostolisk Kraft og Majestæt, og den lille, krum-bøjede Degn med den ærbødige Holdning og det hvide Haar. De vare begge af Gudsbesidderen blevne indbudte til at tilbringe Eftermiddagen sammen med ham og Lægen, der paa Baronens Indbydelse var kommen fra Staden for at undersøge Børnenes Dine og foretage en Operation. Han havde gjentagende udtalt sit Haab om fuldstændig Helbredelse, og han havde anmodet de Ulykkelige Fædre om at have alt beredt den kommende Dag. Modrene havde paataget sig at indrette det nødvendige i Præstegaarden; thi man vilde ikke adskille Børnene paa den Dag, der skulde bringe dem det

Lys, som de begge saa længe havde savnet. Da de to Fædre vare naaede til deres lige over for hinanden liggende Huse, trykkede Præsten sin gamle Ven i Haanden og sagde med et taarefuldt Blik: „Gud være med os og med dem!“ Derpaa skiltes de. Degnen gik ind i sit Hus, hvor alt var stille. Han traadte da ind i sit Værelse og glædede sig over denne Stilhed, der lod ham alene med hans Gud. Men da han var kommen over Tærskelen, forfrækkedes han pludselig. Hans Barn var faret op fra Stolen, hendes Bryst hævede og sænkede sig som i Krampe, Kinderne og Læberne vare blege. Han talte til hende, bad hende fatte sig og spurgte hende alvorligt, hvad der fejlede hende. Hun svarede kun med Taarer, som hun ikke selv forstod.

I to af Præstegaardens Værelser, der laa mod Nord i øverste Etage, havde man lagt Børnene. Vinduerne vare i Mangel af Skodder omhyggelig dækkede med mørke Forhæng, saa at der næsten ikke trængte et eneste Glimt ind af Dagslyset. Lige uden for laa Præstegaardens store, stille Have og holdt det daglige Livs Larm borte.

Sfar med Hensyn til Pigen havde Lægen indskærpet den største Forsigtighed. Hvad der havde staaet til ham var lykkedes. Nu maatte Naturen gjøre det øvrige, og Pigens let bevægelige Sind behøvede den største Skaansel og Pleje.

Marlene havde ikke været bange i den afgjørende Time. Da hendes Moder brød ud i Taarer ved at høre Lægens Skridt ude i Forstuen, var hun traadt hen til hende for at berolige hende.

Lægen begyndte med Drengen, som fandt sig i alt. Kun kunde han ikke taale, at man holdt ham under Dpe=

rationen; først Marlene bevægede ham til ogsaa at finde sig heri. Da Lægen efter Operationen nogle Sekunder tog Haanden bort fra Djene, udstødte han i glad Forfrækkelse et let Skrig.

Marlene foer sammen; derpaa bestod hun ogsaa den korte Smerte uden at give en Lyd fra sig. Men Lægeren styrkede hende ud af Djene, og hun skjælvede over hele Legemet, saa at Lægen hurtig bandt hende Bindet om og selv hjalp hende ind paa hendes Bærelse. Der laa hun længe, kæmpende mellem Søvn og Afsmagt. Drengen derimod forsikrede, at han befandt sig fuldkommen vel, og det var kun Faderens alvorlige Befaling, der bragte ham til at lægge sig.

Det varede imidlertid længe, før han sov ind. Brogede Skikkelser glæde for første Gang hemmelighedsfuldt forbi ham; de vare ham endnu intet, og de skulde dog blive ham saa meget, hvis de Folk havde Ret, der ønskede ham Held. Han spurgte Faderen og Moderen, der sad ved hans Seng, om hundrede Ting, som de dog ikke kunde svare paa. Det var Gaader, selv for den dybsindigste Videnskab; thi hvad véd den vel om Livets Kilde? Faderen bad ham være taalmodig, thi med Guds Hjælp vilde han selv snart se klarere i sin Tvivl. For Øjeblikket trængte han til Ro, og det gjorde fremfor alt ogsaa Marlene, som han let kunde vække, naar han talte saa meget. Han tav da og lyttede ved Bæggen. Hvijsende bad han, at man skulde aabne Døren, for at han kunde høre, om hun sov og ikke stønnede i Smerte. Moderen gjorde, som han ønskede. Nu laa han ubevægelig og lyttede, og hans sovende lille Venindes rolige Aandedrag sang endelig ogsaa ham i Søvn.

Saaledes laa de flere Timer. Der ude i Landsbyen

gik alt mere tavst end ellers. Alle, der skulde forbi Præstegaarden med en Vogn, vogtede sig for enhver Larm. Heller ikke Skolebørnene stormede vildt hjem ad som ellers, men gik sagte og hvissende forbi Huset til fjærnere Legeplads. Kun Fuglenes Sang tav ikke, men naar har vel den forstyrret et Menneske, som trængte til Ro?

Først Aftenklokkerne vækkede de to Børn. Drengens første Spørgsmaal var, om Marlene allerede havde kaldt paa ham. Derpaa spurgte han hende halvhøjt, hvorledes hun havde det. — Den dumpe Søvn havde ikke gjort hende synderlig vel, og hendes Øjne brændte under det lette Bind. Men hun betvang sig, sagde, at hun befandt sig bedre, og passiarede muntert med Clemens.

Sent, da Maanen allerede steg frem af Skoven, bankede Barnehænder sagte paa Præstegaardens Dør. Det var de smaa Piger fra Landsbyen, der af deres bedste Blomster havde bundet en Krans til Marlene og en Buket til Clemens. Da man bragte den til Drengen, gik der et fornøjet Udtryk over hans Ansigt; Duften og den kolige Dug forfriskede ham. „Bring dem min bedste Tak,“ bad han, „det er gode Piger; nu er jeg syg, men naar jeg kommer til at se, skal jeg hjælpe dem imod Drengene.“ — Da man lagde Kransen paa Marlenes Seng, stod hun den derimod blidt tilbage og sagde: „Jeg kan ikke; jeg bliver svimmel, Moder, naar jeg føler Blomsterne i min Nærhed; bring ogsaa dem til Clemens.“

Hun faldt snart atter tilbage i sin feberagtige Halvsøvn. Først da Dagen nærmede sig, blev hun roligere, og Lægen, der kom tidlig, fandt hende uden for Fare og betydelig bedre, end han havde ventet. Han sad derpaa længe ved Drengens Seng, hørte smilende paa hans sælsomme

Spørgsmaal, opfordrede ham venligt til Taalmodighed og Ro, og gif derpaa med det bedste Haab.

Men hvem kan vel vente med Taalmodighed og Ro, naar et forjætted Land endelig et Øjeblik er vist ham i det fjerne? Faderen maatte, saa ofte hans Tid tillod ham det, op paa Bærelset og fortælle. Døren maatte da ikke blive lukket, for at Marlene ogsaa kunde høre de smukke Historier, Legenderne om de fromme Mænd og Kvinder, som Gud havde paalagt tunge Byrder og atter taget fra dem igjen, Fortællingen om den stakkels Henrik, for hvem den fromme Pige i sin Ydmyghed havde villet ofre sig, og forresten hele den Mængde opbyggelige Historier, som Præsten mindedes.

Naar da den fromme Guds Mand umærkelig lod Fortællingen gaa over til at blive en Bøn, eller naar Moderen med sin klare Stemme begyndte at synge en Takke- sang, saa foldede Clemens ogsaa Hænderne og sang med, men strax efter kom han med nye Spørgsmaal, der viste, at han havde taget mere Del i Fortællingen end i Sangen. Marlene spurgte aldrig. Hun var venlig mod enhver, men ingen anede, hvor mange Tanker og Spørgsmaal der arbejdede i hende. De helbrededes synlig fra Dag til Dag, og allerede den fjerde efter Operationen tillod Lægen dem at staa op. Han selv støttede Pigen, da hun svag og skjælvende gif gjennem det mørke Bærelse hen mod den aabne Dør, i hvilken Drengen stod og glad udstrakte sine søgende Hænder efter hendes. Derpaa holdt han hendes Haand fast og bad hende støtte sig til ham, hvad hun ogsaa gjorde.

De gif op og ned gjennem Bærelset med hinanden, og han ledte hende med den fine Stedsans, der er ejendommelig for blinde, omhyggelig forbi Stole og Skabe og alle andre Forhindringer. „Hvorledes har du det?“ spurgte

han hende. — „Jeg har det godt,“ var hendes Svar i Dag som altid.

„Kom,“ sagde han hurtig, „støt dig fastere til mig; du er endnu noget mat. Det vilde gjøre dig godt at indaande en Smule Engduft der ude i det fri; thi her er Luften tung og trykket. Men det er ikke sundt endnu, siger Doktoren. Øjnene blive daarlige og maaske blinde igjen, naar de se Lyset for tidlig. Nu véd jeg allerede, hvad Lys og Mørke vil sige. Det gjorde mig ondt, men dog var jeg gjerne bleven ved at stirre ind i denne brogede Verden, saa skjon var Smerten. Du vil ogsaa komme til at opleve det. Men endnu vil det vare mange Dage, før det bliver saa godt med os. Men saa vil jeg heller ikke bestille andet hele Dagen end se. Skal jeg sige dig, hvad jeg gjerne vilde vide, Marlens: De sige, at Tingene har forskjellige Farver; hvad for Farver mon nu dit og mit Ansigt har, mørke eller lyse? Det vilde være kjedeligt, naar de ikke vare rigtig smukt lyse. Gud véd, om jeg kan kjende dig med Øjnene? Nu, naar jeg saadan føler paa dig, vil jeg med min lille Finger være i Stand til at finde dig ud mellem alle Mennecker. Men siden — saa maa vi lære hinanden at kjende helt forfra igjen. Jeg véd nu, at dine Kinder og dit Haar ere bløde, naar jeg føler paa dem. Gud véd, om de ogsaa ere saadan for Øjnene? Det vilde jeg gjerne vide, men det varer længe endnu.“

Paa denne Maade vedblev han at snakke og agtede ikke paa, at hun gik tavs ved Siden af ham. Mange af hans Ord vare gaaede hende dybt til Hjærte. Hun var aldrig falden paa, at hun nu ogsaa kunde komme til at se sig selv, og hun vidste heller næppe, hvorledes hun skulde tænke sig det. Om Spejlet havde hun vel hørt, men uden at forstaa

det. Hun tænkte sig nu, at saa snart en seende slog Djuene op, saa viste hans eget Ansigt sig for ham.

Nu, da hun atter laa i Sengen og Moderen troede, at hun sov, kom hun til at mindes hans Ord: Det vilde være kjedeligt, naar ikke vore Ansigter vare smukt lyse. Hun havde hørt om smukt og grimt, og at man ofte holdt mindre af de grimme Mennesker. Naar jeg nu var grim, sagde hun til sig selv, og han ikke mere vilde holde af mig! Tidligere var det ham det samme. Han legede gjerne med mine Haar og kaldte dem Silketraade. Det vil nu høre op, naar han finder mig grim. Og han, naar han nu ogsaa er det; ja, saa vil jeg alligevel holde af ham og ikke lade ham mærke det. Men nej, jeg véd det godt, han kan ikke være grim, han ikke.

Længe grublede hun, hensunken i Betymring og Nysgjerrighed. Det var lummert. I Haven lod Matteredalenes Sang stille og ængsteligt. Hun var ganske alene i Værelset; thi Moderen, der plejede at sove hos hende, havde paa Grund af Heden flyttet sin Seng ud af det lille Værelse. Desuden ansaa' man det ikke for nødvendigt, at nogen længer vaagede hos hende om Natten, da Feberen syntes fuldstændig forsvunden. Men netop i Dag overfaldt den hende atter og kastede hende frem og tilbage paa Sengen, indtil endelig længe efter Midnat en kort, dump Søvn forbarnede sig over hende.

Imidlertid drog Uvejret, som i den første Halvdel af Natten havde kredset i Horisonten, hurtig frem, lejrede sig over Skoven og stod nu stille, thi Vinden var hørt op. Et hæftigt Tordenstrald forstyrrede Marlenes Slummer. Hun vaagnede, endnu halvt drømmende. Hun vidste ikke selv, hvad hun vilde, men en ubestemt Angst drev hende til at staa op, hun syntes Puderne brændte hende. Nu stod hun

ved Sengen og horte den stærke Regn styrte ned uden for. Men den følte ikke Feberen i hendes Blod. Hun søgte at fatte sig og finde sig til Rette, men kun de sorgmodige Tanker, med hvilke hun var sovnet ind, vendte tilbage. En forunderlig Beslutning kom pludselig til hende. Hun vilde ind til Clemens. Ogsaa han var alene; hvem hindrede hende i at gjøre en Ende paa sin Uvished og se ham og sig selv? Denne ene Tanke fyldte hende saaledes, at hun glemte alle Lægens Ord. Hun gik da med angstelige Trin hen til Døren, der var bleven staaende halv aaben, fandt Sengens Fodstykke, listede sig paa Taaspidserne hen ved Siden af den sovende, holdt Aandedrættet tilbage, bøjede sig over ham, og rev sig saa hurtigt Bindet fra Øjnene.

Men hun forfrækkedes, da det vedblev at være mørkt ligesom tidligere. Hun havde glemt, at det var Nat, og at man havde sagt hende, at om Natten vare alle Mennesker blinde. Hun tænkte, at der maatte trænge en saadan Klarhed ud fra et seende Øje, at den oplyste alle Ting rundt omkring. Nu følte hendes Øje Drengens sagte Aande, men hun opdagede ingen Skikkelse. Allerede vil hun bestyrtet og næsten fortvivlet gaa tilbage — da flammer der gjennem de ikke længer tæt tilhullede Binduer et sekundlangt Øyn, derpaa et andet og et tredje, Luften bølger af en pludselig Klarhed, Tordenens og Regnstrømmens Larm voxe —; men hun stirrer et Øjeblik paa det lokkede Hoved, der ligger trykket ned mellem Puderne, derpaa forsvinder Billedet, Taarer styrte voldsomt ud af hendes Øjne, og i uudsigelig Angst slygter hun tilbage til sit Bærelse, lægger Bindet om igjen, synker om paa Sengen, og det er hende saa, som vidste hun urokkelig sikkert, at hun havde sét for første og sidste Gang.

Uger ere gaaede hen. For første Gang skal Djnenes unge Kraft forsøges i Lyset. Lægen, der imidlertid fra Byen har ledet Børnenes Pleje, er selv kommen til Præstegaarden for at være tilstede og være med til at nyde Frugten af sin Kunst.

Man havde i Stedet for Forhængene hængt en Mængde Guirlander for Binduerne og festlig smykket Bærelset med Grønt og Blomster. Godsbesidderen selv og enhver i Landsbyen, der stod de to Familier nær, havde indfundet sig for at ønske Forældre og Børn til Lykke, og for at glæde sig ved de helbredtes Forundring.

Marlene trykkede sig angst op imellem Grenene i Hjørnet, da Clemens blussende rød af Henrykkelse blev stillet lige over for hende og greb hendes Haand. Han havde bedt om, at han først maatte se hende. Og saa løste man da i samme Øjeblik Bindene fra dem begge.

Et Udraab af den højeste Jubel lod fra Drengens Læber. Han blev staaende ubevægelig paa den samme Plet, og et forklaret Smil spillede om hans Læber, i det han bevægede de lyse Djne til alle Sider. Han havde forglemt, at Marlene skulde staa foran ham, og han vidste jo endnu ikke, hvad en menneskelig Skikkelse var. Hun gjorde heller intet for at erindre ham om sig. Hun stod uden Bevægelse og blinkede kun let med Djenhaarene, der skyggede over de klare, brune, døde Djne. Endnu havde man ingen Mistanke. Hun stod forstenet, troede man, lige over for de Undere, der nu for første Gang viste sig for hende. Men da Drengens Glæde gav sig lydelig Luft, i det man sagde til ham: det er Marlene, og da han af gammel Vane førte sin Haand til hendes Kind og sagde: „Du har et lyst, dejligt Ansigt“ — da brød hun ud i Taarer, rystede hæftig

paa Hovedet og sagde næppe hørligt: „Det er jo mørkt her, det er jo altsammen som det forhen var.“

Hvem formaar at skildre det næste Øjeblikks Forfærdelse. Lægen førte hende dybt rystet hen til en Stol ved Vinduet, og undersøgte hendes Øjne. Intet adskilte Pupillerne fra funde, undtagen den livløse, sørgelige Stivhed. „Nerven er udsluffet,“ sagde han; „en hæftig Kystelse ved et pludselig grelt Lys maa have dræbt den.“ — Degnens Kone mistede Bevidstheden og sank dødsbleg om i sin Mand's Arme. Clemens begreb endnu næppe, hvad der foregik. Hele hans Sjæl var fyldt af det nye Liv, som for et Øjeblik siden var blevet skjænket ham. Men Marlene laa opløst i Taarer og svarede ikke paa Lægens Spørgsmaal. Heller ikke senere fik man noget at vide af hende. Hun vidste ikke, hvorledes det var kommet; man skulde tilgive hende, at hun havde grædt saa barnagtigt, hun vilde finde sig i alt, saaledes som Himlen havde bestemt det for hende. Hun havde jo dog ikke tidligere kjendt det anderledes.

Da man havde forklaret Clemens Ulykken, blev han som ude af sig selv, styrtede hen til hende og raabte uophørligt: „Du skal ogsaa se! Jeg vil ikke have noget forud for dig. Vær kun rolig, alt er ikke tabt endnu. Ak, nu véd jeg først, hvad du kunde tabe. Det har ingenting at sige, at man selv sér, men alt omkring har Øjne og sér paa os, som havde det os kjær. Og de vil ogsaa se paa dig, naar du blot har Taalmodighed og ikke græder.“ — Og derpaa spurgte han efter Lægen, skyndte sig hæftig hen til ham, og bad ham hjælpe Marlene. Der stod den brave Mand Taarer i Øjnene; kun med Møje formaaede han at tage sig sammen. Han opfordrede Drengen til at skaane sig selv, og sagde, at han vilde se, hvad der var at gjøre, og paa denne Maade holdt han ham hen for at fjærne en

Sindsbevægelse, der kunde blive farlig for ham. For Forældrene skjulte han derimod ikke den trostesløse Sandhed.

Men Drengets Smerte syntes at have gjort Marlene godt. Hun sad stille ved Vinduet og kaldte sagte paa ham. „Du maa ikke tage dig det saa nær,“ sagde hun. „Det kommer altsammen fra Gud, og du skal glæde dig, som jeg gjør det, over at du er bleven helbredet. Du véd jo, at jeg aldrig har brudt mig videre derom, og jeg vilde ogsaa være tilfreds nu, naar det blot ikke bedøvede mine Forældre saa meget. Men de vil vænne sig til det, og det vil du ogsaa, og saa vil det altsammen være godt, naar du blot vedbliver at holde af mig.“

Han lod sig ikke berolige, og Lægen forlangte, at man foreløbig skulde lade Børnene komme fra hinanden. Man førte Clemens nedenunder i det store Bærelse, hvor Landsbyens Folk trængte sig om ham. Mængdens Larm bedøvede ham, og han sagde ikke andet end: „Véd I det allerede, Marlene er vedbleven at være blind!“ Og saa begyndte han paa ny at græde.

Det var paa høje Tid, at man atter bandt ham Binded om og bragte ham ind i et ensomt, køligt Bærelse; der laa han, vaandende sig mellem Glæde, Smerte og Graad. Faderen talte mildt og frontt til ham, hvad der dog kun hjalp lidt. Ogsaa i Sovne græd han meget og syntes at have angstelige Drømme.

Men den følgende Dag gjorde Glæde, Bidebegjærlighed og Forundring sin Ret gjældende, og Sorgen over Marlene syntes kun at komme ham nær, naar han saa hende. Han havde strax tidlig om Morgenen besøgt hende og med den ømmeste Omhyggelighed spurgt, om hun ikke var bleven bedre om Natten. Men derpaa fængsledes hans Opmærksomhed af den brogede Verden, der overalt aabnede

fig for ham, og naar han kom tilbage til Marlene, var det kun for at skildre hende et nyt Under, men saa hændte det ogsaa ofte, at han standsede midt i sin hurtige Fortælling, fordi han ved et Blik af den stakkels lille Veninde mindedes om, hvor smertelig hans Glæde maatte berøre hende. I Grunden gjorde den hende imidlertid ikke ondt. Hun forlangte intet for sig selv, men det var en Fæst for hende at høre ham tale begejstret, som han gjorde det. Da han imidlertid kom sjældnere, fordi han troede, at han bedrøvede hende, blev hun urolig. Hun havde ellers kun meget sjælden savnet ham nogen Dag. Nu sad hun meget allene. Hendes Moder kom vel ofte for at gjøre hende Selskab, men den ellers livlige Kones gode Humør var borte, siden hendes kjæreste Haab var slaaet fejl. Hun vidste ikke at sige sit Barn andet end trostende Ord, som kun daarligt dækkede over hendes egne Suk, og som ikke gik Marlene til Hjærte. — Hvor meget af det hun nu led havde hun ikke forud frygtet! Og dog overraskede Følelsen af Savnet hende med ubekjendte Smerter.

Hun sad nu ofte i sin Faders Have under Træerne og spandt. Naar da Clemens kom til hende, laa der en forunderlig Glans om hendes Dine. Han var altid venlig imod hende, satte sig ved Siden af hende paa Bænken, og klappede hendes Haar og Kinder som sædvanlig. Hun bad ham en Gang om ikke at være saa tavst. Naar han fortalte hende, hvorledes Verden saa' ud, og om det, han daglig lærte af den, saa følte hun slet intet til Misundelse. Men naar han ikke kom, saa blev det hende saa trist og ensomt. Hun mindede ham ikke med noget Ord om, at han hin Aften havde lovet aldrig at forlade hende, thi hun havde længe vænnet sig til, at dette Løfte ikke kunde blive opfyldt. Men nu var det, som var hun kommen til at holde

dobbelt saa meget af ham, nu da han intet mere havde at fortie for hende. Da følte hun sit Hjærte strømme over, naar han fortalte hende timevis om Solen, Maanen og Stjærnerne, om alle Blomster og Træer, og fremfor alt om, hvorledes Forældrene og de selv saa' ud. Det gjorde hende saa glad, naar han sagde hende, at hun var smukkere end alle de andre Piger i Landsbyen. Han beskrev hende, hvorledes hun var slank og havde et fint Hoved og sorte Djenbryn. Han havde nu ogsaa i Spejlet sét sig selv, men han var langt fra ikke saa smuk. Men han behøvede heller ikke at være det, og det var ham ogsaa ligegyldigt, naar han blot blev en dygtig Mand. Mænd var i det Hele taget ikke saa smukke som Kvinder. Hun forstod ikke ganske alt dette, men hun begreb, at han syntes om hende, og hvad forlangte hun vel mere?

De kom ikke oftere til at tale om disse Ting. Men han var uudtømmelig i at fortælle hende om den smukke Verden. Naar han da ikke mere var hos hende, tænkte hun over hans Ord, og hun begyndte næsten at blive skinsyg paa denne Verden, der berøvede hende ham. Denne fjendtlige Følelse voksede efterhaanden, og den blev snart mægtigere end hendes Glæde over hans Lykke. Fornemmelig hadede hun Solen; thi hun vidste, at den var mere straalende end alt andet, og i hendes uklare Forestilling var straalende og skjønt et og det samme. Intet forstemte hende mere, end naar han om Aftenen sad hos hende og faldt i Henrykkelse over Solnedgangen. Med saadanne Ord havde han aldrig talt om hende, og hvorfor forglemte han hende saa fuldstændig over dette Skuespil, at han ikke saa', naar denne ejendommelige skinsyge Bekymring bragte hende Taarer i Øjnene.

Endnu tungere blev hendes Hjærte, da Præsten, saa-

snart Lægen tillod det, begyndte at undervise sin Søn. Før Helbredelsen havde Clemens tilbragt den største Del af Dagen med Musikøvelse. Religionsundervisning, Historie, Matematik og en Smule Latin, var alt, hvad der tidligere syntes nødvendigt og muligt, og man lod Marlene tage Del i Undervisningen, der ikke strakte sig meget ud over de mest almindelige Kundskaber. Men nu, da Drengen aabenbarede en afgjort Tilbøjelighed for Naturvidenskaberne, blev han alvorlig forberedt til at kunne gaa ind i en af de højere Klasser i Kjøbstadens Skole.

Han havde en fast Vilje, og han arbejdede rastløst. Desuden hjalp hans gode Anlæg ham til i overraskende kort Tid at indhente, hvad der tidligere var forsømt. Mange Timer sad han da ogsaa med en Bog i Degnens Have. Men der blev dog aldrig Tale om nogen Passiaren, og Marlene følte godt, at hun nu maatte finde sig i et dobbelt Savn, baade af Undervisningen og af sin Ven.

Efteraaret afbrød i nogen Tid Drengens Arbejder. Præsten havde besluttet endnu før Vinteren at tage sin Søn med til de nære Bjerge, for at han kunde komme til at se Høje og Dale og kaste et videre Blik ud over den Verden, der allerede i den fattige Landsby var forekommen ham saa skjon. Da man sagde det til Drengen, spurgte han: „Og vi tage da vel Marlene med?“ Man forsøgte at bringe ham bort fra denne Tanke. Men han vilde ikke rejse uden hende. „Selv om hun ingenting sér,“ sagde han, „saa skal Bjergluftten være sund, og hun har længe været bleg og mat, og saa er hun altid i daarligt Humør, naar jeg ikke er hos hende.“ Man søjede sig da efter hans Duffe. Bigen blev løftet op i Bognen til ham og hans Forældre,

og en kort Dagsrejse bragte dem til Foden af Bjerglandet.

Nu begyndte Vandringen til Fods. Taalmodig førte Drengen sin blinde Veninde, der var mere indesluttet end nogen Sinde. Ofte havde han Lyst til at klatre op paa denne eller hin isolerede Klippehøjde, der lovede en ny Udfigt. Men han støttede hende, hvor hun gik, og han slap ikke hendes Arm, hvor ofte end Forældrene tilbød sig at tage den. Kun naar de havde naaet en Højde og hvilede paa et skyggesfuldt Sted, søgte han sine egne Veje mellem de farligste Klipper, i det han samlede sjældne Stene eller Blomster, der ikke voksede længere nede. Naar han saa kom tilbage, havde han altid noget til Marlene, enten Bær, eller en stærk duftende Blomst, eller en blød Fuglerede, som Binden havde kastet ned fra Træet.

Hun tog venlig imod alt og syntes at være mere fornøjet her end hjemme. Og hun var det ogsaa, fordi hun dog endelig en hel Dag igjennem indaandede den samme Luft som han. Ved Siden deraf indfandt imidlertid ogsaa hendes taabelige Skinsyge sig og gjorde hende vred paa Bjærgene; hun indbildte sig, at deres efteraarsagtige Pragt kun bidrog til at gjøre Verden fjærere for ham og stille ham fjærnere fra hende. Præstekonen lagde Mærke til hendes ejendommelige Væsen. Hun talte af og til med sin Mand om Barnet, der var dem begge kjær, som kunde det være deres eget. Og de gav begge det skuffede Haab Skylden for hendes haardnakkede Tungesind. Og dog savnede Pigen intet af det, som var blevet hende lovet, men kun det, som hun tidligere havde kjendt og besiddet.

Paa Rejsens anden Dag vilde man overnatte i et ensomt Hus, der var berømt paa Grund af et højt Vandfald, som laa i Nærheden. De havde gjort en lang Van-

bring, og den havde navnlig udmattet Fruentimmerne. Da de naaede Huset, førte Præsten sin Kone ind uden først at gaa det Stykke Vej op til Stedet, hvor de hørte Faldet bruse. Og saa Marlene var fuldstændig udmattet, men hun vilde følge Clemens, der endnu ikke tænkte paa at gaa til No. De steg da længere op, og bestandig tydeligere lød Vandets Larm dem i Møde. Midt paa den smalle Sti svigtede Marlenes Kræfter. „Jeg vil blive siddende her,“ sagde hun. „Gaa du helt op og hent mig igjen, naar du har sét tilstrækkeligt.“ Han tilbød først at bringe hende ind i Huset, men hun havde allerede sat sig, og saa forlod han hende da og gik efter Lyden, stærkt greben af Stedets Ensomhed og Majestæt.

Pigen sad paa en Sten og ventede hans Tilbagekomst. Det forekom hende, at han blev uendelig længe borte. En kold Gysen overfoer hende, og Vandfaldets fjærne Lørden bragte hende til at skjælve. Hvorfor kommer han ikke? tænkte hun ved sig selv. Sagnetens bringer hans Glæde ham til at glemme mig som sædvanlig. Naar jeg blot selv kunde finde Vejen hjem; jeg fryser her. — Saaledes sad hun ængstelig og lyttede ud i det fjærne. Pludselig var det hende, som kunde hun høre hans Stemme, der kaldte paa hende. Hun rejste sig hurtig. Men hvad skulde hun gjøre? Hun forsøgte uvilkaarlig at gaa et Skridt frem ad, men hendes Fod gled og hun faldt. Heldigvis vare Stenene ved Siden af Vejen overgroede med Mos. Men desuagtet forskrækkede Faldet hende, og hun raabte højt om Hjælp. For-gjæves! Hendes Stemme naaede ikke op til Clemens; han stod lige ved Kløften og var omgivet af Larmen, og Huset laa for langt borte til, at hun kunde høres. En skjærende Smerte foer hende gennem Hjærtet, som hun laa der imellem Stenene, forladt og hjælpeløs. Med Fortviølelsens

Taarer i Øjet rejste hun sig mojsommelig op. Hun var i dette Øjeblik nær ved at hade den, som var hende den kjæreste i Verden. Saaledes fandt Clemens hende, efter at han for hendes Skyld havde gjort Bold paa sig og revet sig løs fra det herlige Billede, der laa for ham.

„Jeg kommer!“ raabte han hende allerede i Møde fra det fjærne. „Det var godt, at du ikke var med; Stien der oppe er smal, og det mindste Fejltrin koster Livet. Men det er herligt at se, hvorledes Faldet styrter sig uendelig dybt ned og syder og bruser, og sender Skyer af Skumsprøjt i Vejret. Føl, hvor denne fine Vandtaage har gjort mig vaad. Men hvad fejler du? Du ryster og du er kold som Is. Du er da ikke syg? Kom, det var urigtigt af mig at forlade dig.“

Hun tav vedblivende, medens han førte hende tilbage til Huset. Præstekonen blev angst; thi Pigens ellers saa fine Træk vare fortrukne paa en uhyggelig Maade. Man sørgede hurtig for en varmende Drik og bragte hende til Sengs uden at kunne faa andet ud af hende, end at hun ikke befandt sig vel. Og hun følte sig i Biværeligheden saa syg, at hun næsten længtes efter Døden. Livet var hende forhadet, det viste sig jo kun fjendtligt imod hende, syntes hun. „Jeg staar op i Morgen,“ sagde hun mørkt hen for sig selv. „Dg saa skal han føre mig til Skrænten, hvor et Fejltrin koster Livet. Men det vil min Død ikke koste ham. Jeg har hidtil kun været ham til Byrde, og for den bør jeg nu befri ham.“

I Bærelset ved Siden af, som kun var adskilt fra Marlenes Kammer ved en tynd Væg, sad Præsten og hans Kone. Clemens dvælede endnu der ude under Træerne, og kunde ikke rive sig løs fra Blomster og Stene og fra Vandets dæmpede Musik.

„Marlenes Tilstand ængster mig,“ sagde Præstekonen. „Naar du blot en Gang vilde tale med hende og faa hende til at finde sig med mere Ro i det, der dog nu en Gang ikke kan være anderledes.“

„Jeg frygter for, at jeg ikke kan udrette noget,“ svarede Præsten. „Naar ikke hendes Opdragelse, Kjærligheden til hendes Forældre og vor daglige Dmgang har talt til hende, formaar Menneskers Ord intet mere. Naar hun havde lært Ydmyghed lige over for Gud, saa vilde hun taalmodig finde sig i hans Førelse.“

„Men han har taget meget fra hende.“

„Det har han; dog ikke alt for bestandig. Det er i det mindste det, jeg haaber og beder om. Evnen til at elske og til at agte alt ringe mod Kjærligheden til Gud og Mennesker, synes at være vegen fra hende. Men den kommer tilbage, naar vi selv vende tilbage til Gud. Som hun nu er, længes hun ikke efter ham. Hun har endnu sit Mismod og Tungvind for kjært. Men hendes Hjerte er for kraftigt til længe at kunne taale dette sørgelige Selskab, og naar Utilfredsheden saa bringer Tomhed i hendes indre, saa vil Gud atter drage ind og Kjærligheden finde sin gamle Plads i Hjertet. Og da vil alt være lyst for hende, selv om der ligger en Nat for hendes Djne.“

„Gud give det! Men alligevel fylder Tanken om hendes Fremtid mig med Bekymring.“

Clemens afbrød denne Samtale. „I kan ikke forestille eder,“ raabte han allerede i Døren, „hvor forunderlig dejlig denne Nat er. Jeg vilde gjerne give et af mine Djne bort, naar jeg kunde give det til Marlene, og hun kunde se denne Stjernepragt. Blot ikke Vandsaldets Larm forstyrrer hendes Søvn. Jeg kan endnu ikke tilgive mig selv, at jeg lod hende blive siddende der ude i Kulden.“

„Du maa tale sagtere,“ sagde hans Moder, „hun sover lige her ved Siden af. Og det vilde i Grunden ogsaa være det fornødigste, at du nu selv gik til No.“

Hviskende sagde Drengen Godnat. Da Moderen kom ind i Bærelset til Marlene, fandt hun hende rolig og tilsyneladende falden i Søvn. Det ængstende Udtryk i Ansigtet var veget bort og havde givet Plads for Fred og Stilhed. Stormen var forbi og havde intet ødelagt i hende. Det onde skaffer sig langsomt og ad Snigveje Herredømme over os, men det godes Sejer er hurtig afgjort.

Med Forundring bemærkede hendes Venner den næste Morgen den Forvandling, der var foregaaet med hende. Præstekonen kunde ikke tænke sig andet, end at Marlene gennem Bæggen havde hørt hendes og hendes Mandes Samtale.

„Desto bedre,“ sagde Præsten, „saa har jeg intet mere at sige hende.“

Kørende var den Venlighed, Pigen viste Clemens og hans Forældre. Hun forlangte intet bedre, end at maatte være hos dem, og al den Kjærlighed, man viste hende, tog hun næsten bestyrtet imod som noget, hun ikke havde fortjent. Hun talte endnu bestandig ikke meget, men hvad hun sagde var muntert og livligt. Hun tog atter Clemens' Arm, naar de gik sammen. Men hun bad ofte om, at hun maatte hvile et Øjeblik. Det var ikke, fordi hun var træt, men kun for at give Drengen Frihed til paa egen Haand at kunne klatre op mellem Klipperne. Hun smilte da, naar han kom tilbage og fortalte, hvad han havde sét. Hendes gamle Skinsyge var forsvunden, siden hun ikke for-

langte mere for sig end Lov til at turde glæde sig over hans Glæde.

Saaledes styrket og helbredet fuldendte hun Rejsen. Og hun havde i rette Tid faaet nye Kræfter. Thi da hun kom hjem, laa hendes Moder i en svær Sygdom, for hvilken den svagelige Kone efter faa Dages Forløb bukkede under. Efter at de første Sorgengeer vare overstaaede, fordrede det forandrede Liv Pligter af hende, som hun tidligere ikke havde været voren. Omsorgen for Husvæsenet beskæftigede hende tidlig og silde. Til Trods for sin Blindhed kjendte hun noje hver Krog i det lille Hus, og kunde hun endogsaa kun sjælden selv tage Haand i med, forstod hun dog at ordne alt saaledes, at hendes nedbøjede Fader intet kom til at mangle. Der kom en forunderlig Højhed og Sikkerhed over hende. Hvor der tidligere ofte havde været Bredde og Haardhed nødvendig for at bringe Karl og Pige til at gjøre det, de skulde gjøre, dér behøvedes der nu kun et roligt, venligt Ord. Et alvorligt Blik af hendes store, blinde Øjne, virkede uimodstaaeligt selv paa den raæste Natur.

Og nu, da hun følte, at hun maatte være munter for sin Faders Skyld, nu da hun forstod, at Arbejde og Virksomhed var nødvendig for hende, nu kom ogsaa de Timer stadig sjældnere, i hvilke Adskillelsen fra Clemens voldte hende Smerte. Og da han endelig skulde drage til Skolen i Byen, formaaede hun at sige ham Farvel med mere Fatning end de andre. Hun gik ganske vist Uger derefter omkring som i en Drøm, men saa blev hun atter fornøjet som sædvanlig, sang sine Yndlingsfange og spøgede med Faderen, indtil hun bragte ham til at le. Naar Præstefonen kom over til dem med Breve fra Byen og bragte hende Efterretninger og Hilsener fra Clemens, bankede hendes

Hjærte hemmeligt, og hun laa om Aftenen længere end sædvanlig i Sengen, uden at Søvnens vilde indfinde sig. Men den næste Morgen var hun i godt Humør som sædvanlig.

I Ferien kom Clemens hjem til Forældrene, og hans første Gang var da til Degneboligen. Marlene kunde allerede skjælne hans Trin i det fjærne, og hun blev da stille, hvor hun var, og lyttede efter, om han ikke vilde spørge om hende. Hun glattede hurtig sit Haar og rejste sig fra sit Arbejde. Traadte han da ind af Døren, var ethvert Spor af Sindsbevægelse forsvundet fra hendes Ansigt, hun gav ham venligt Haanden og bad ham sætte sig hen til hende og passiare med hende. Da glemte han ofte, at Tiden gik, saaledes at hans Moder maatte komme over og hente ham; thi heller ikke hun vilde savne ham for længe, da han sjælden blev hele Ferien i Landsbyen, men gjorde Ture op mellem Bjærgene, til hvilke hans voxende Videnskab for Naturen fængslede ham.

Mærene gik deres ensformige Gang. De gamle sygnede langsomt hen, og de unge blomstrede i stadig friskere Sundhed. — Da Clemens en Gang senere ved Paaskestid kom over til Marlene, og hun rejste sig fra Koffen, forbausedes han over, hvor rigt hun havde udviklet sig i den Tid, der var gaaet siden Esteraaret. „Du er jo bleven en hel Frøken,“ sagde han. „Men heller ikke jeg er noget Barn længer. Føl blot, hvor stort mit Skjæg er blevet i Vinter.“ Hun rødmede let, da han greb hendes Haand og førte den til sin Kind, for at hun skulde føle de bløde Dun. Der var nu ogsaa meget andet at fortælle om end i den første Tid. Læreren, hos hvem han boede, havde Døtre og disse Døtre Veninder. Dem maatte han nu allesammen beskrive hende paa det nøjagtigste. „Jeg kan i

Grunden ikke lide dem," sagde han. „De ere forfængelige og dumme og lade altid Munden løbe. Der er en af dem, som hedder Cecilie, hende kan jeg bedst lide; thi hun taler kun lidt og sætter ikke Ansigter op for at blive smuk. Men hvad angaa de forresten allesammen mig? Forleden Aften, da jeg kom ind i mit Bærelse, fandt jeg en Blomsterbuket paa Bordet. Jeg lod den blive liggende og satte den ikke engang i Vand, skjønt det gjorde mig ondt for Blomsterne, og den næste Dag var der en Pjatten og Passiaren imellem de unge Piger, saa jeg af Uergrelse derover ikke gad sige et Ord til dem. De skal lade mig i Ro; thi jeg har ikke Tid til at gantes med dem.“

Marlene tabte ikke et eneste af disse Ord, og de bragte hende en Mængde forunderlige Tanker. Hun var næsten i Fare for atter at synke hen i sygelige Drømme, men da reddede mere begrundede Sorger og en alvorligere Smerte hende.

Hendes Fader, der allerede i lang Tid kun med Anstrængelse havde kunnet forrette sin Gjerning, blev lammet af et Slagtilfælde og laa næsten et helt Aar i den mest hjælpeløse Tilstand, indtil endelig et andet Slag forkortede hans Tidelser. Hans Barn veg ikke en eneste Time fra hans Side. Ikke engang naar Clemens kom hjem i Ferierne, gav hun sig Tid til at tale længere med ham, end naar han et Kvarterstid kom ind i Sygeværelset.

Hendes Karakter blev stadig stærkere og mere forsagende; hun klagede sig aldrig for nogen, og hun vilde ikke have trængt til noget, hvis hendes Blindhed havde tilladt hende at gøre alt selv. Denne hendes Ulykke vænnede hende iøvrigt til huslige Dyder, som ofte mangle hos mange seende. Hun holdt den nøjeste Orden med alt, hvad der stod under hendes Opsigt, og hendes Renlighedsfians førte

hende næsten til Yderligheder, fordi hendes Djne ikke kunde sige hende, naar det sidste Støvgran var fjærnet. Clemens følte sig dybt rørt, naar han saa' hende beffjæstiget med at vasse den syge Fader og ordne hans tynde Haar. — Luften i Sygestuen havde gjort hende bleg, men de brune Djne fik derved kun en desto stærkere Glans.

Den gamle Mand døde; hans Efterfølger drog ind i Huset, og Marlene fandt et venligt Tilflugtssted i Præstegaarden. Clemens, der imidlertid var kommen til et mere fjærnt liggende Universitet, og ikke som tidligere kunde besøge sit Hjem to Gange om Aaret, erfarede alt dette gennem Breve, som kom sjælden, og som han besvarede uregelmæssig. Undertiden lagde han en Seddel inden i til Marlene, og det, der stod i den, var saa overgivent og helt anderledes end hvad han ellers skrev, at Moderen rystede paa Hovedet og tav derom til Faderen. Marlene lod med den største Alvor disse ejendommelige Breve læse for sig og opbevarede dem omhyggelig. Da hendes Fader var død, modtog hun et kort Brev, der hverken trøstede hende eller indeholdt et Ord om, at han delte hendes Sorg, men kun hæftige Bønner om, at hun maatte sfaane sin Sundhed og nøje lade ham vide, hvorledes det stod til med hende. Det var om Vinteren, og dette Brev blev det sidste til Marlene. Man ventede ham imidlertid ved Paaasketid i Besøg til Landsbyen. Men han blev borte og skrev, at han ikke havde turdet forsømme den Lejlighed, der tilbød sig, til at ledsage en af hans Lærere paa en botanisk Udflugt. Faderen fandt det fuldkommen rigtigt, og det lykkes endelig ogsaa Marlene at berolige den utaalmodige Moder.

Uanmeldt kom han pludselig ved Pinsetid. Han var til Fods og havde gjort en stærk Dagsmarsch, men var dog

ikke bleven træt, hans Kinder glødede af Friskhed, han var bleven en fuldt udviklet Mand. Saaledes traadte han ind i den stille Bolig. Det var Dagen før Helligdagen, og han traf derfor kun Moderen. Med et Glædeskrig faldt han den overraskede Kone om Halsen. „Du?“ udbrod hun, da hun atter kom til sig selv, og nu, i det hun traadte et Skridt tilbage, maalte den længe savnede med Kjærlighedens inderlige Blik. „Altsaa kommer du dog endnu og véd endnu Vejen til Fader og Moder, du slemme Søn. Gud være lovet! Jeg tænkte næsten, at du havde sat dig i Hovedet, kun at lade dig se igjen som Professor, naar mine gamle Djne maasse ikke længer kunne glæde sig ved dig her nede. Men jeg vil ikke skjænde paa dig; du er god, du er endnu den gamle, du skaffer os en Pinse, som vi længe ikke har haft den, mig og din Fader og os allesammen!“ — „Moder,“ sagde han, „du kan ikke forestille dig, hvor vel jeg befinder mig, siden jeg atter er her; jeg kunde til sidst ikke længer finde mig i det der ude; jeg vidste ikke selv, hvorledes det kom, jeg besluttede det ikke engang først, men en skjønne Morgen følte jeg, at nu maatte jeg bort. Saa hastede jeg afsted, som løb jeg bort fra en Synd, og gjorde Dagsrejser saa lange, som jeg aldrig har gjort før, hvor god Fodgjænger jeg end altid har været. Hvor er Fader? — Hvor er Marlene?“

„Kan du ikke høre ham?“ sagde Moderen, „han er oppe i sin Arbejdstue.“ — De hørte nu ogsaa, hvorledes den gamle gik med stærke Skridt frem og tilbage der oppe. „Alt er, som det var før,“ vedblev Moderen. „Saaledes har han gaaet hver Lørdag i de tyve Aar, jeg har kjendt ham. Og Marlene er i Marken med vore Folk. Jeg har sendt hende bort; thi hun lader mig aldrig i Ro. Naar hun er hjemme, saa' hun helst, at jeg sad der henne i

Krogen med Hænderne i Skjødets; hun gjorde helst alt alene. Nu har vi ni Karle, og det er mig hjært, at hun fører Opsigt med dem, til de blive vantte til Arbejdet her paa Gaarden. Hvor hun vil blive forundret over at finde dig her! Men kom, jeg skal føre dig op til Fader; saa længe tør vi vel nok forstyrre ham, mens du hilser paa ham."

Hun førte Sønnen op ad Trapperne. Sagte aabnede hun Døren, vinkede til Clemens, og i det hun selv traadte tilbage, skød hun ham ind i Stuen. „Der er han!“ raabte hun, „der har du ham.“ Den gamle foer op som af dybe Tanker. „Hvem?“ spurgte han halv fortrædelig. Men da saa' han sin Søns Ansigt, der blev klart belyst af Solen. Han rakte ham hjærtelig sin Haand. „Clemens!“ udbrod han mellem Overraskelse og Glæde. „Du her!“ „Jeg havde Hjemve,“ sagde Sønnen og trykkede varmt den frembudte Haand. „Jeg bliver her Festen over, Fader, hvis her endnu er Plads, siden Marlene ogsaa bor hos eder.“ — „Hvor kan du tale saaledes?“ faldt Moderen ivrig ind. „Selv om jeg havde syv Sønner, vilde jeg skaffe Plads til dem. Jeg lader dig alene med Fader. Jeg vil gaa ned i Køkkenet og Haven og se, hvad vi kan byde dig; de har sagtens forvænt dig i Byen, og du maa nu se, om du kan tage til Takke med vor simple Kost.“

Hun var allerede ude af Døren, da Fader og Søn endnu stode tavse lige over for hinanden. „Jeg har forstyrret dig,“ sagde endelig Clemens. „Du tænkte paa din Prædiken. Skal jeg gaa igjen?“ — „Du forstyrrer kun en, der har forstyrret sig selv. Siden i Morges har jeg gaaet omkring med min Texts Ord i Tankerne, men Naaden var ikke over mig, og min Sjæl vilde ikke blive befrugt. Der har ligesom været en forunderlig Angst over mig, jeg ikke har kunnet betvinge.“ — Han traadte

hen til det lille Vindue, der vendte ud til Kirken. Bejen til den gik over Kirkegaarden. Den laa stille i Sollyset med Blomster og blinkende Kors. „Kom her hen, Clemens,“ sagde den gamle. „Stil dig her ved Siden af mig. Sér du Graven dér til venstre med Primulaerne og Maanedskroserne? Du har ikke sét den før. Ved du, hvem dér sover? Min gode gamle Ven, vor Marlenes Fader.“

Han traadte tilbage fra Vinduet, ved hvilket hans Søn blev staaende dybt greben, gik atter op og ned ad Gulvet, og medens de tav, horte de Sandet knirke under de rolige Skridt. „Ja,“ sagde den gamle og drog Aandedraget dybt. „Ingen har kjendt ham som jeg, og ingen har i ham tabt saa meget som jeg. Hvad vidste han om Verden og dens Visdom, der jo er Daarskab for Gud! Hvad han vidste, var altsammen Aabenbaring indvortes fra, fra Skriften og fra Smerten. Han er bleven salig, fordi han var salig her nede.“

Efter en Paase sagde han videre: „Hvem har jeg nu, der kan beskemme mig, naar jeg bliver hoffærdig, og redde mig, naar jeg vakler i Troen. Verden bliver saa klog omkring mig. Hvad jeg hører forstaaer jeg ikke, og hvad jeg læser vil min Sjæl ikke forstaa; thi det er dens egen Dom. Hvor mange staa ikke op og tale og mene, at Aanden er over dem, og se! det er kun Stykkeværk. Og Spotterne høre det og have deres Glæde deraf. Min gamle Ven, gid jeg var, hvor du er!“

Clemens vendte sig om. Han havde aldrig hørt Faderen tale saaledes om sin egen Bekymring. Han traadte hen til ham og søgte efter Ord. „Ei! min Søn,“ sagde den gamle afværgende. „Hvad vil du vel give mig, som ikke de himmelske kunde have givet mig bedre? Se, det

var kort efter hans Død, jeg sov her oppe, den storm- og regnfulde Nat vækkede mig, jeg var bedrøvet som til Døden. Da viste han sig for mig, det lyste om ham, han var i sine Klæder, som levede, han endnu; han talte ikke, men stod ved Fødderne af Sengen og saa' stille paa mig. Først angreb det mig stærkt. Jeg var ikke den Naade voksen at skue et forklaret Ansigt. Men den næste Dag følte jeg den Fred, som det havde efterladt i mig. Siden kom det ikke igjen. Men nu sidste Nat — jeg havde om Aftenen læst et Skrift, der prædikede Oprør mod Gud og Guds Ord, og jeg var gaaet i Seng i Brede — da var det ved Midnatstid, jeg foer atter op, og han stod for mig, paaklædt som den Gang, men i sin Haand holdt han Bibelen opslaaet og skreven med gylden Skrift. Han viste med Fingeren paa den, men der straaede en saadan Glans fra Bladene, at denne Fylde af Lys ikke tillod mig at læse en eneste Linje. Jeg nærmede mig til ham halv oprejst, i hans Udtryk læste jeg Medlidenhed og Kjærlighed, som imidlertid stadig veg for Angst, jo mere jeg stræbte at læse og ikke formaaede det. Da blændedes mine Øjne ganske af Klarheden, det blev mørkt for dem, og han svandt sagte hen og lod mig tilbage i Taarer."

Den gamle var atter traadt hen til Vinduet, og Clemens saa', hvorledes en Skjelven overfaldt ham. „Fader!“ raabte han og greb den mat nedhængende Haand. Den var fugtig og kold. „Fader, du gjør mig angst. Skal vi ikke sende Bud efter Lægen?“

„Efter Lægen,“ sagde den gamle næsten hæftig og rejste sig pludselig i Vejret, „jeg er raff, det er netop Tingene. Min Sjæl aner og ønsker Døden, og mit Legeme modstaar den egenfindigt.“

„Disse Dromme maa have rystet dig stærkt, Fader.“

„Drømme? Jeg siger dig jo, at jeg var vaagen som nu.“

„Det tvivler jeg ikke om, Fader. Men desto mere foruroliger mig denne Febergysen, der endogsaa i vaagen Tilstand hjem søger dig med Drømme. Se, endnu er du som ude af dig selv ved blot at tænke derpaa, og din Puls banker hæftig. Hvor lidt Læge jeg end er, véd jeg dog, at du baade havde Feber den Nat og nu.“

„Saa det tror du at vide, arme, syndefulde Menneſte,“ udbød den gamle. „O du herlige Visdom! O du naaderige Videnskab! Men hvem ſkal jeg anklage? Fortjener jeg da ikke Straffen, fordi jeg udplaprer Guds Hemmeligheder og gjør mit Hjærte til Skive for Spotterne? Er det Frugten af, hvad du har lært, og bilder du dig ind, at du kan plukke Figner af denne Tornebusk? Men jeg kjender eder godt, i Staffer, der gjøre eder nye Guder for Folket og i Hjærtet tilbede eder selv. Eders Dage ere talte!“ — Han gif hen til Døren, hans Ansigt var blevet stærkt rodt, han ſaa' ikke paa Clemens, der beſtyrtet ſtirrede ned for fig. Bludſelig folte han Faderens Haand paa ſin Skulder.

„Sig mig aabent, min Søn: Er du allerede kommen ſaa vidt ſom hine, om hvis Færd jeg med Gysen har læſt; ſtaar du allerede paa det ſamme Sted ſom hine Materialiſter, der le af Underet, og for hvem Anden er et Vventyr, ſom Tingene i Verden fortælle hinanden, medens Menneſket lytter til? Har hverken din Ungdom eller den Taknemlighedens Sæd, ſom Gud har ſaaet i dit Hjærte, kunnet kvæle Ukrudtet? Svar mig, Clemens.“

„Fader,“ ſagde den unge Mand efter et Øjebliks Tavſhed, „hvorledes ſkal jeg kunne ſvare derpaa! Jeg har ſat et helt Liv ind paa at tænke over diſſe Spørgſmaal.

Jeg har af Mænd, som jeg agter og ærer, hørt dem besvare paa mange forffjellige Raader. Mellem mine kjæreste Venner bekjende nogle sig til den Anskuelse, som du fordommer. Jeg hører og lærer, men vover ikke selv at dømme endnu."

"Hvo der ikke er for mig er imod mig," siger Herren."

"Hvorledes skulde jeg vel kunne være imod ham? Hvorledes skulde jeg være imod Aanden? Hvem nægter overhovedet Aandens Tilværelse, om han endogsaa knytter den til Stoffets? Bliver ikke dens Undere, hvad de ere, selv om de kun var Naturens Blomstring. Geraader det det ædle Billedværk til Skam, at det er hugget i Sten."

"Du taler som dem allesammen; saaledes beruse I eder i smukke Vignelser, saaledes bedove I eder med klingende Ord, at I overhøre Kaldet i eder. Og du er kommen for at fejre Pinsesfesten med os."

"Jeg er kommen, fordi jeg holder af eder."

Der opstod en Tavshed mellem dem. Flere Gange aabnede den gamle Munden og pressede atter Læberne stærkt sammen. De hørte Marlenes Stemme nede i Huset, og Clemens traadte lyttende tilbage fra Vinduet. "Det er Marlene," sagde den gamle. "Har du da glemt hende? Træder ikke, naar dine gudsforgaaende Kammerater overbyde hinanden i det Banvid at ville nægte Aanden dens frie Afspodning af Gud, træder da ikke Billedet af din Ungdoms Legefoster frem for din Sjæl? Minder hun dig ikke om, hvilke Undere Aanden kan virke alene af sig selv, det vil sige af Gud ved hans Raade og i et ydmygt Bryst, der er stærkt i Troen?" Clemens tilbageholdt det Svar, som han allerede havde færdigt. Thi de hørte nu den blindes lette Skridt paa Trappen. Døren gik op, og med rødme i Kinder stod Marlene i den. "Clemens!" sagde

hun og hæstede sine klare brune Øjne paa det Sted, hvor han virkelig stod. Han nærmede sig hende og greb hendes Haand, der ventede paa hans. „Hvilken Glæde har du ikke gjort dine Forældre! Velkommen! Velkommen! Du er saa stille,“ vedblev hun.

„Kjære Marlene,“ sagde han, „ja, nu er jeg atter her. Jeg maatte se eder igjen. Du ser godt ud. Du er voxet siden sidst!“

„Ja, Vinteren var tung, men Foraaret har givet mig nyt Liv. Jeg har det saa godt hos dine Forældre, Clemens. God Dag, kjære Fader,“ sagde hun derpaa, „vi gif ud saa tidlig i Morges, at jeg den Gang ikke kunde hilse paa eder og give eder Haanden.“ — Hun rakte ham den nu.

„Gaa ned en under, mit Barn,“ sagde den gamle. „Clemens vil ledsage dig; du kan vise ham din Have. Der er endnu en Stund til Middag. Tænk paa mine Ord, Clemens!“

De unge Folk gif. „Hvad er der med Fader?“ spurgte Pigen, „da de vare komne ud i Haven, „hans Stemme klang saa underlig, og det gjorde din ogsaa. Er der noget i Vejen imellem eder?“

„Jeg fandt ham i stærk Bevægelse, hans Blod syntes atter at ophidse ham; har han ikke klaget sig i de sidste Dage?“

„Ikke til mig, men han var ofte urolig og tav flere Timer, saa det var din Moder paafaldende. Har han været streng imod dig?“

„Vi kom i Strid over alvorlige Ting. Han spurgte mig, og jeg kunde ikke fortie ham mine Tanker.“

Pigen var bleven estertænkfuld. Først da de traadte

ud i den friske Luft, opklaredes atter hendes Ansigt. „Er der ikke smukt her?“ spurgte hun og bredte Hænderne ud.

„So gauffe vist,“ sagde han, „jeg kjender det næsten ikke igjen. Hvad du dog har gjort ud af den lille øde Plet! Saa langt jeg kan mindes tilbage, stod her kun Frugttræer og nogle enkelte Asters, og nu er her fuldt af Roser.“

„Ja,“ sagde hun, „Fogdens Søn, der har lært Gartneriet inde i Byen, forærede mig de første Rosenstokke og plantede dem selv. Saa kom der flere til, og nu sér det jo helt lystigt ud. Men de smukkeste blomstre ikke endnu.“

„Og er det dig alene, der plejer dem?“

„Du undrer dig derover, fordi jeg ikke kan se,“ sagde hun muntert. „Men jeg forstaar mig alligevel paa, hvad der gjør Planterne godt. Jeg sporer det paa Lugten, om Blomsten visner eller er i Færd med at springe ud eller trænger til Vand. Den taler ordentlig til mig. Men plukke dig Blomsterne, det kan jeg ikke, thi saa stikker jeg Hænderne.“

„Jeg vil gjøre det for dig,“ sagde han og brød en af Maanedstroserne af. Hun tog den.

„Du har plukket saa mange Knopper med,“ sagde hun, „jeg vil beholde en af dem og sætte den i Vand. Der har du den udsprungne igjen.“

De vandrede saaledes sammen i Haven, indtil Moderen kaldte dem til Bords. Clemens følte sig beklemmt lige over for Faderen. Men ligesaa beskedent Marlene ellers tog Del i Underholdningen, ligesaa meget havde hun i Dag at fortælle og spørge om. Den livlige Stemning, som der ved fremkom, bragte den gamle til at glemme den alvorlige Samtale med Sonnen, og de stode snart atter i det gamle fortrolige Forhold til hinanden.

Det kunde imidlertid ikke undgaa, at Lejligheden til Strid fornødes i de nærmeste Dage. Faderen erkjendte sig om Teologiens Tilstand ved det Universitet, hvor Clemens var, og Samtalen sprang snart over til almindelige Spørgsmaal. Jo mere Clemens søgte at undvige, desto ivrigere trængte den gamle ind paa ham. Mangt et bekymret Blik fra Moderen styrkede ham ganske vist i hans Forsæt om at undgaa en aaben Bekjendelse. Men naar han da brød af eller sagde et Ord, der var tomt for ham, smertede denne pinlige Stilhed ham dybt. Marlene forstod bestandig atter at anslaa den samme Tone. Men han saa' alligevel, hvorledes ogsaa hun led, og han undgik hende, naar han traf hende alene, thi han vidste, at hun vilde spørge ham, og for hende kunde han intet fortie. Der syntes at falde en Skygge over hans Ansigt, saa snart han saa' hende. Var det hint barnlige Løfte, som han var bleven utro? Eller var det maaske Formodningen om, at hun i den Meningsforskjel, som stod i Begreb med at fjærne ham fra Forældrene, i Stilhed tog Parti med dem?

Og dog følte han stadig stærkere i sig en Tilbojelihed for hende, som han ikke kunde undgaa at lægge Mærke til, og som han majsommelig bekæmpede. Thi han var opfyldt af sin Videnskab og af sin Fremtid, og han værgede sig med en fremad stræbende Krafts Egenind mod alt, hvad der kunde lægge Hindringer paa hans Vej. — Han følte sig forunderlig beklemmt om Hjærtet, naar den Tanke kom til ham, at han kunde binde sig til en Kvinde, der for sig fordrede en Del af hans Liv. Og en blind Kvinde, som han maatte være bange for nogen Sinde at forlade! Her i Landsbyen, hvor alt havde sit simple, ligefremme Tilfuit, som hun kjendte fra Barnsben af, her var hun sikret mod forviklede Forhold, der imidlertid ikke kunde udeblive i

Staden. Saaledes søgte han da at bilde sig selv ind, at han gjorde Uret ogsaa mod hende, naar han nærmede sig til hende. At han forvoledte hende Smerte ved sin Tavshed vovede han ikke at tro.

Mere og mere traf han sig tilbage fra hende. Den sidste Dag, da han havde omfavnet Forældrene, og hørte, at Marlene var nede i Haven, lod han en Silsen tilbage til hende, og med bankende Hjerte slog han ind paa Landsbyvejen og gik derpaa over Markerne hen imod Skoven. Ogsaa Haven aabnede sig ud imod Marken, og den nærmeste Vej vilde have været igjennem en lille Gitterdør. Han gjorde en stor Bue. Men da han var kommen der ud, formaaede han ikke at vandre videre afsted gjennem den unge grønne Sæd uden at vende sig om. Saaledes stod han da stille i Solskinnet og overskuede Hytterne og Husene. Bag Hækken, som indhegnede Forældrenes Have, opdagede han Pigens slanke Skikkelse. Hendes Ansigt var vendt imod ham, men hun anede ikke hans Nærhed. Taarerne tvang sig frem i hans Øje, og han maatte med Magt tvinge Graaden tilbage, Derpaa sprang han som ude af sig selv over Mark og Grøfter tilbage til Hækken. Hun foer sammen. „Lev vel, Marlene,“ sagde han med klar Stemme. „Jeg rejser bort, maasse et helt Aar.“

Med sin Haand strøg hun ham let over Panden og Haaret. „Lev vel! — Du rejser,“ sagde hun. „Hvad jeg vil bede dig om er, at du skriver noget oftere til dine Forældre. Din Moder trænger til det. Send ogsaa en Gang imellem mig en Silsen.“

„Ja,“ sagde han adspredt. Derpaa gik han.

„Clemens!“ raabte hun endnu en Gang, da han allerede var borte. Han hørte det, men han vendte sig

ikke om igjen. „Det er godt, at han har overhørt det,“ sagde hun sagte til sig selv. „Hvad havde jeg vel at sige ham?“

Siden hin Dag opholdt Sønnen sig ikke længere Tid ad Gangen i sine Forældres Hus. Hver Gang fandt han Faderen bitrere og utaalmodigere; Moderen var kjærlig som altid, men mere indesluttet imod ham, Marlene rolig, men tavs, naar Mændene talte sammen. Man saa' da ogsaa kun lidt til hende.

I en klar Efterhøst finde vi atter Clemens oppe i det Bærelse, hvor han som Dreng havde tilbragt de Uger, i hvilke han blev helbredet. En af hans Universitetsvenner havde ledsaget ham. De vendte tilbage fra en større Rejse, paa hvilken Bennen — Wolf hed han — havde tildraget sig en Upasseligbed, som han ønskede at forvinde i Landsbyens Stilhed. Clemens maatte finde sig deri, skjønt han vidste, at imellem alle hans Bekjendte var denne netop mindst egnet til at falde i Faderens Smag. Imidlertid rettede den fremmede sig klogt og behændigt efter de gamle Folk, og navnlig vandt han Moderen ved den Interesse, han viste for alle huslige Spørgsmaal. Han kunde ogsaa give hende mange Husraad, og ved et ganske simpelt Middel lindre et Onde, hvoraf hun led; thi han havde forberedt sig til at overtage en gammel Onkels Apotek, en Livsstilling, der langt fra fordrede de Kundskaber og Anlæg, hvoraf han var i Besiddelse. Men han var magelig af Natur og holdt meget af at hvile sig ud og nyde Livet.

Clemens havde han i Grunden aldrig staaet synderlig nær. Han følte sig da ogsaa strax ved Ankomsten til Præstegaarden som i en fuldstændig fremmed Luft, og han vilde,

efter at han var bleven helbredet, ganske sikkert have forladt en Omgivelse, der trykkede ham, hvis ikke den blinde Pige strax ved det første Blik var forekommen ham som en mærkværdig Gaade. Hun holdt sig saa meget tilbage fra ham, som hun kunde. Da han første Gang gav hende Haanden, havde hun med en forunderlig Uro atter draget sin ud af hans og mistet hele sin sædvanlige Ugenærthed. Men desuagtet var han timevis om hende og lagde Mærke til den Maade, hvorpaa hun opfattede Tingene, forskede med en munter Paatrængenhed, som man ikke kunde tage ilde op, efter de Midler, som gjorde hende Samkvemmet med Omverdenen mulig, og belurede hendes Sanser for at se, hvorledes de indbyrdes holdt sig skadesløse for den, der manglede. Han begreb ikke, hvorledes det kunde være, at Clemens syntes næsten slet ikke at lægge Mærke til hende. Men denne undgik mere end nogen Sinde at møde Pigen, og mest, naar han fandt hende i Selskab med Wolf. Han blev da pludselig bleg og søgte at rive sig løs, og Folkene i Landsbyen mødte ham ofte paa fjærne Skovveje, hvor han fordybede sig i trostesløse Betragtninger.

Saaledes vendte han en Aften atter tilbage fra en lang, mismodig Vandring og traadte netop fra Skoven ud paa Markerne, da Wolf kom ham i Møde. Denne var i stærkere Bevægelse end sædvanlig. Efter et langt Besøg hos Marlene, der i Dag havde fængslet ham mere end ellers, var han gaaet ind i Landsbykroen og havde druffet saa meget af den lette Vandvin, at han fik Lyst til i den kølige Aftenluft at spasere en Smule i Marken.

„J bliver mig ikke saa snart kvit endnu,“ raabte han Clemens i Møde. „Den lille blinde Hex giver mig stadig flere Gaader at gætte. Hun forstaar at spinde sine Garn

bedre end et helt Dufin af Byens Piger, selv om de har de smukkeste og mest kokette Dje.“

„Det er godt,“ sagde Clemens kort, „hvis hun kan gjøre dig en Smule tammere.“

„Tammere? Det bliver jeg aldrig. Naar jeg ser paa hendes prægtige Figur og smukke Ansigt, saa er det ganske vist ikke for at blive tam. Du maa ikke tro, at jeg vil gjøre hende noget ondt. Men undertiden falder det mig ind, at det maatte være høist ejendommeligt, naar hun havde en kjær. En saadan Pige, der ikke sér, men kun er Følelse, og Følelse saa fin og stærk og fart, som den ellers aldrig findes, naar hun faldt en om Halsen, maatte det være en ejendommelig herlig Fornemmelse baade for hende og for ham.“

„Du gjorde bedre i at beholde dine Tanker for dig selv.“

„Hvorfor? Hvem skader de? Og hvem vilde det skade, selv om jeg til Slutning gjorde hende en Smule forelsket i mig for at se, hvorledes hendes Nerver vilde komme ud af den Forlegenhed? Der fordampes ellers saa meget af den indre Ild gennem Djuene, men her — —“

„Jeg maa frabede mig, at du eksperimenterer med hende,“ udbrød Clemens hæftigt. „Jeg vil i al Alvor sige dig, at jeg i Fremtiden hverken vil se eller høre mere af den Slags. Og derefter maa du rette dig!“

Wolf greb ham leende i Armen og sagde: „Man skulde næsten tro, at du var forelsket i Pigen og vilde forbeholde dig selv Ret til at eksperimenterere. Naar har du begyndt at saa den Slags Betæneligheder? Du har dog ellers taalmodig hørt mig fortælle om mine smaa Kjærligheds-historier.“

„Jeg er ikke din Opdrager, og jeg har intet at skaffe

med dine urene Tanker, men jeg vil ikke finde mig i, at du med dem besmitter nogen, som staar mig nær, og som er tusende Gange for god til at indaande samme Luft som du."

"Naa, naa," sagde Wolf rolig. "Godt Ord igjen, du er en skikkelig Fyr, Clemens, alt for skikkelig."

Han vilde gaa. Clemens blev staaende, og hans Kinder bleve pludselig blege. "Du skylder mig en Forklaring over, hvad disse Ord betyde," sagde han fast.

"Saa maatte jeg være en god Nar. Naar du vil vide det, saa spørg andre derom, der have mere Vist end jeg til at prædike for døve Dren."

"Hvad betyder det? Hvem er de andre? Hvem vover at tale slet om hende? Hvem?"

Han holdt Wolf fast i Armen. "Nar!" brummede denne ærgerlig. "Du fordærver mig den hele Spaseretur med dine kjedsommelige Spørgsmaal, slip mig."

"Du kommer ikke af Stedet, for du har staaet mig til Regnskab!" raabte Clemens i den højeste Brede.

"Jeg? Afgjør det med Fogdens Søn, naar du er skinsyg. Den stakkels Fyr! Først koketterer hun med ham, saa han er nær ved at gaa ud af sit gode Skind, og saa giver hun ham Lobepas. For Pokker, er det ærligt gjort? Han klagede sin Nød for mig, og jeg trøstede ham. Hun er en Kokette, som alle andre Fruentimmer, sagde jeg til ham. Men jeg véd at tage hende, og jeg vil ikke lade mig binde Munden til, for at andre skikkelige Fyre skal løbe i den samme Snare."

"Du skal tage de Ord tilbage!" skreg Clemens ude af sig selv og rystede hæftig Wolfs Arm.

"Hvorfor? Jeg kan bevise, at de er Sandhed. Lad det nu være nok; du er et Barn."

„Dg du er en lumpen Gressfjænder.“

„Dho, nu kommer nok Turen til dig at tage dine Ord tilbage.“

„Det gjør jeg ikke.“

„Saa véd du, hvad Følgen er. Du skal høre fra mig, saa snart vi komme til Byen.“

Derpaa gik han koldblodig fra ham og tilbage til Landsbyen. Clemens blev en Stund staaende. „Den elendige!“ udbrod han. Hans Bryst arbejdede hæftigt, en bitter Smerte begyndte at opstaa hos ham; han kastede sig ned paa Jorden og gjentog tusende Gange hvert Ord, der havde oprørt ham.

Da han sent ud paa Aftenen vendte tilbage til Præstegaarden, fandt han imod Forventning Familien sammen endnu.

Wolf manglede. Præsten gik med stærke Stridt op og ned ad Gulvet, Moderen og Marlene sad endnu og arbejdede. Da Clemens traadte ind i Bærelset, stod Præsten stille og vendte sig alvorlig om imod ham.

„Hvad har der været i Bejen mellem dig og din Ven? Han er taget bort, medens vi vare ude og har kun efterladt en kort Hilsen. Da vi kom hjem, fandt vi et Bud, der afhentede hans Sager. Der maa være passeret noget mellem ham og dig. Hvorfor skulde han ellers saa hovedfulds have forladt vort Hus?“

„Vi have haft en Ordveksel med hinanden, og det er mig hjært, at jeg ikke mere finder ham under dette Tag.“

„Dg hvad fremkaldte denne Strid?“

„Det kan jeg ikke sige dig, Fader. Jeg havde gjerne undgaaet den. Men der gives Ting, hvortil et retskaffent Menneffe ikke kan tie. Jeg har længe vidst, at hans Karak-

tér var raa, og at han hverken fkaaned sig selv eller andre, men saaledes som i Dag har jeg aldrig sét ham før."

Præsten saa' paa Sønnen og sagde med sagtere Stemme:
 „Hvorledes vil I afgjøre denne Strid?"

„Saaledes som det er Skik og Brug mellem unge Mennesker," svarede Clemens alvorligt.

„Véd du, hvorledes Kristne skulle udjævne Fornærmelser?"

„Jeg véd det, men jeg kan ikke handle saaledes. Naar det kun var mig, han havde fornærmet, saa kunde jeg tilgive ham. Men han har fornærmet en, som staar mig meget nær."

„En Pige, Clemens?"

„Ja, en Pige."

„Og du elsker denne Pige?"

„Jeg elsker hende," sagde den unge Mand halv højt.

„Jeg tænkte det," vedblev den gamle hæftigt. „Staden har fordærvet dig; du er bleven et af Verdens Børn, der gjør Kvinderne til deres Afguder. Men jeg siger dig, at saa længe jeg lever, vil jeg arbejde paa at drage dig tilbage til Herren, og paa at ødelægge dine Afguder. Gjorde Gud vel Underet med dig, for at du skulde fornægte ham? Saa vilde det være bedre, at du endnu kun saa' Nat omkring dig, og at den Dør for evig var bleven lukket for dig, gjennem hvilken den onde Aand med sine Forførelser er trængt ind i dit Hjerte."

Den unge Mand betvang sig med Nøje. „Hvad giver dig Ret til, Fader, at tiltro mig uædle Tilbøjeligheder? Der gives forskjellige Maader, paa hvilke man kan bekæmpe den urene Aand. Din er fredelig; thi du har med Mængden at gjøre. Men jeg staar lige over for den enkelte, og jeg kjender min Vej."

„Du tør ikke vandre den!“ raabte den gamle. „Vil du da træde Guds Bud under Fødder? Den er ikke længer min Søn, som lægger Haanden paa sin Broder. Jeg forbyder dig Kampen i Kraft af min faderlige og præstelige Myndighed. Tag dig i Agt for at trodse den!“

„Saa støder du mig ud af dit Hus,“ sagde Clemens mørkt.

Der indtraadte en Pavse. Moderen, der var brudt ud i Taarer, rejste sig og styrkede hen til sin Søn.

„Moder,“ sagde han alvorligt, „jeg er en Mand, og jeg maa vise mig som en saadan.“ Han nærmede sig Døren og saa' over mod Marlene, der søgte ham med et smerteligt Udtryk i de blinde Djne. Moderen fulgte ham; hun kunde ikke tale for Graad.

„Hold ham ikke tilbage, Kone!“ raabte Præsten. „Han er ikke vort Barn, naar han ikke ogsaa vil være Guds Barn. Lad ham gaa, hvorhen han vil. Han er død for os!“

Marlene hørte Døren gaa og Præstekonen styrte til Jorden med et Skrig. Da veg den Lammelse fra hende, som hidtil havde fængslet hende. Hun rejste sig, gik hen til Døren og bar med voldsom Anstrængelse den afmægtige Kone hen paa Sengen. Præsten stod ved Vinduet og sagde ikke et Ord. Hans foldede Hænder skjælvede hæftigt.

Et Kvartér senere bankede det oppe paa Døren til Clemens' Bærelse. Den unge Mand lukkede op og saa' Marlene staa for sig. Hun traadte stille ind. Bærelset laa i den fuldstændigste Uorden. Hun stødte med Foden til Rejssekufferten og sagde smerteligt: „Hvad vil du gjøre, Clemens?“

Da kom hans stumme Smerte til Udbrud. Han greb hendes Hænder og trykkede sine taarefyldte Djne imod dem.

„Jeg maa gjøre det!“ udbrod han. „Jeg har længe mærket, at jeg har mistet hans Kjærlighed. Maaſte føler han, naar jeg er borte fra ham, at jeg ikke har ophørt at være hans Barn.“

Hun rejste ham op og ſagde: „Græd ikke ſaaledes! Jeg har ellers ikke Kraft til at ſige dig, hvad jeg maa ſige. Din Moder vilde have ſagt dig det, naar din Fader ikke havde holdt hende tilbage. Jeg kunde høre paa hans Stemme, hvor ſvært det faldt ham at være haard. Men jeg kjender ham, han vil vedblive at være det; han tror, at hans Strengthed er Gudstjeneste, og at han maa bringe ſit eget Hjærte ſom Offer.“

„Og tror du det ſamme?“

„Nej, Clemens. Jeg kjender ikke meget til Verdens Færd eller til de Bedtægter, der paalægge Mænd af Væren en Tvekamp. Men dig kjender jeg nok til at vide, at du noje har overvejet det, for du gjør dette Skridt. Du maa ſkyldte Verden og din elſkede det. Men du ſkylder dine Forældre endnu mere. Jeg kjender ikke den Pige, ſom han har fornærmet, og føler det vel ikke ſaa ganſke, hvorledes det kan bringe dig til at gjøre alt for hende. Afbryd mig ikke. Tro ikke, at jeg frygter for, at du for hendes Skyld kunde unddrage mig den Reſt af Venſkab, ſom du endnu har bevaret for mig. Jeg under dig hende fuldstændig, naar hun kan gjøre dig lykkelig. Men du tør ikke for hendes Skyld gjøre hvad du vil, ſelv om hun var dig mere dyrebar end Fader og Moder. Du tør ikke i Brede gaa bort fra dine Forældres Hus, ſom ſaa for beſtändig lukker ſig for dig. Din Fader er gammel og vil tage ſine Grundſætninger med ſig i Graven. Det vilde være Kjærnen og Indholdet af hele hans Liv, han ofrede, naar han gav eſter. Du ofrer ham kun den flygtige Agtelſe, ſom du beſidder i fremmede

Menneskers Dje. Thi hvis den Pige, du elsker, ikke fandt det rigtigt, at du ikke vilde forbitre din gamle Faders sidste Dage, saa vilde hun ikke være dig værd!"

Stemmen svigtede hende. Han havde kastet sig paa en Stol og stønnede hæftigt. Hun stod endnu stadig nær ved Døren og ventede paa, hvad han vilde sige. Over hendes Pande laa der et ejendommelig spændt Udtryk, som lyttede hun med Djnene over til ham.

Pludselig sprang han op, traadte hen til hende, lagde begge sine Hænder paa hendes Skuldre og udbød: „For dig vilde jeg gjøre det, og for dig betvinger jeg mit Hjerte!“ Dermed stormede han forbi hende og ned ad Trappen.

Hun blev der oppe. Hans sidste Ord havde rystet hende stærkt, og en vild Myl af Tanker strømmede ind over hendes ængstelige, vantro Hjerte. Hun satte sig sitrende paa Badsækken. „For dig, for dig!“ klang det i hendes Ore. Hun frygtede næsten hans Tilbagekomst, hvis han havde ment det anderledes — og han maatte jo have ment det anderledes. Hvad var hun vel for ham? — —

Endelig kom han atter op. Uroen overvældede hende, hun rejste sig og vilde ud af Døren. Da traadte han ind, greb hendes Haand og sagde hende alt.

„Jeg er den blinde,“ udbød han. „Du er den seende, Seerffen. Hvad vilde jeg vel nu være uden din Klarhed? En forældreløs vilde jeg være for hele Fremtiden, ved en usalig Forblandelse fordreven fra alle Hjerter, som jeg elsker. Og nu — nu er alt mit igjen og mere end jeg nogen Sinde turde haabe eller ane!“

Hun hang tavs omkring hans Hals. All den længe

tilbagetrængte Zunderlighed blev fri og glødede i hendes Bys og foragtede de fattige Ord.

Dagen brød frem over deres Lykke. Nu vidste ogsaa han, hvad hun hidtil standhaftig havde fortiet, og hvad kun dette Bærelse havde sét, i hvilket de nu, for bestandig uadskillelige, trykkede hinandens Hænder og skiltes i den frembrydende Morgen.

I Løbet af Dagen kom der et Brev, som Wolf endnu om Natten havde skrevet i den nærmeste Landsby. Han tog alt tilbage, skrev han, hvad han havde sagt; han vidste bedst selv, at det ikke var sandt; han havde været ophidset af Vin, og Breden var løben af med ham. Clemens maatte ikke, bad han, antage ham for værre end han var, og han maatte ogsaa bringe Marlene og Forældrene hans Undskyldning.

Da Clemens læste disse Linjer for Marlene, sagde hun bevæget: „Det gjør mig nu ondt for ham. Jeg befandt mig ikke vel, da han var her, og hvor meget havde han ikke kunnet spare os for? Men jeg vil nu tænke rolig paa ham. Vi har jo i Grunden ham at takke for meget!“

Broder Alfus.

Førend Luther havde begyndt paa at iværksætte sin store Reformation, saa' man Klostre ligge paa Skraaningerne af alle Tyfflands Høje; det var store Bygninger af et fredeligt Udseende; deres skrøbelige Klokketaarne hævede sig

op over Træerne, og Skarer af brogede Duer tumlede sig omkring dem. Vel skjulte sig der alle de Laster, som Uvidenhed og Drøselighed frembringe; men der levede ogsaa Mænd, som vare ufølsomme for det jordiske Livs Nydelser og som, fulde af hellig Attraa, kun sysselsatte deres Aand med den Arv, Kristus havde lovet dem.

I Olmitz levede der en saadan, som især havde gjort sig berømt i Egnen ved sin Fromhed og Lærdom; det var et fordringsfrit Menneske, saaledes som alle de, der have megen Indsigt; thi Videnskaberne ligne Havet, jo længere man føres frem, desto videre viser Horisonten sig, og desto mindre føler man sig selv at være. Dog havde Broder Alfus ogsaa haft sine Timer, hvori han var bleven ængstet af Tvivl; men da hans Pande var bleven furet, hans Haar var blevet graat, medens han udforskede frugtesløse Bevisførelser, havde han kaldet de smaa Børns Tro til Hjælp; siden havde han overgivet sit Liv til Bønnen, som til et Barmhertighedens Anker, og af den ladet sig blidt gynge hen over den evige Kjærligheds Bølger, med Hjærtet fuldt af fromme Drømmerier og salige Forhaabninger.

Men ugunstige Kastevinde omtumlede dog i visse Øjeblikke det hellige Skib; i visse Øjeblikke kom Kundskabens Fristelser tilbage, og med Hovmod adspurgte Fornuften hans Tro — da hvilede Bedrøvelse over Broder Alfus, da tilfløede tykke Skyer hans indre Sol, da var hans Hjærte koldt som Is, da flygtede Bønnen fra hans Læbe. Han vankede da om paa Markerne, satte sig paa Klippernes Mos, standsede ved den skummende Strøm, eller ilede gennem den brusende Skov; men forgjæves adspurgte han Naturen; paa hans Spørgsmaal svarede Bjerge, Bølger og Blade kun med det ene Ord: Gud!

Broder Alfus var gaaet af som Sejrherre i mange af

disse Kampe, og hver Gang var han bleven bestyrket i sin Tro — thi det er i Kampen mod Fristelser, at Samvittigheden maa øve sin Kraft; hvis den ikke bliver slaaet til Jorden af hine, da vinder den i Styrke — men allerede i nogen Tid havde en mere pinende Uro bemægtiget sig Alfus. Han havde ofte bemærket, at den langvarige Brug berøver alt det skjønne dets Tillokkelser, at Djet bliver træt af det mest vidunderlige Landskab, at den mest klangfulde Stemme til sidst kjæder Dret, den oprigtigste Kjærlighed falmer i Hjærtet; og han havde spurgt sig selv, hvorledes vi endog i Himlens Glæder kunde finde en evig Næringskilde. Hvad skulde der vel blive af vor ustadige Sjæl, midt i al hin ubegrænsede Herlighed? Kan en uforanderlig Nydelse vel andet end føre til Kjedsomhed? Og Evigheden! — hvilket Ord for en Skabning, der kun kjender Afvejlingers og Forandringer's Love! Er der noget Menneſte, der vilde ofre sine kjæreste Glæder for Evigheden? O, min Gud! der forsvinde Fremtid og Fortid, der uddør hvert Minde og hver Forhaabning. Ja Evigheden! sørgelige Ord, Ord, som vækker Frygt, og som føder Taarer paa Jorden, sig, hvad kan du betyde i Himlen?

Saaledes tænkte Broder Alfus, og Dag for Dag voksede hans Urolighed. En Morgen forlod han Klofret, før de andre Brødre vare opstaaede, og vandrede ned i Dalen.

Landskabet var endnu fugtigt af Duggen og udfoldede sig for Morgenrodens første Straaler; man havde kunnet ligne det med en yndig Kvinde, der smiler gjennem Taarer. Alfus vandrede langsomt gjennem de skyggefulde Skove, medens Fuglene, som nylig vare vaagnede, hoppede frem og tilbage i Hvidtjornens Kviste og rystede Dugdraabernes Regn ned over de spæde Hoveder, og medens nogle Sommer-

fugle halvt i Slummer hist og her slagrede i Solens Skin for at tørre deres Vinger. Alfus standsede ved Synet af det Landskab, der laa for hans Dje; han mindedes, hvor skjont det var forekommet ham den første Gang, han havde sét det, og med hvilken Henrykkelse han havde tænkt paa, at han skulde ende sine Dage der. Disse Blomster, disse Træer og denne Luft vare den Gang Nyheder, der vel kunde beruse ham, et stakkels Rjóstadbarn, som var vant til sin Fødeby's dunkle Gader og sørgelige Mure. Men hvor behageligt havde ikke ogsaa hans Prøveaar været! — hvor lange hans Omvandringer i Dalene! hvor henrivende alle hans Opdagelser! I Bække, som med Rislen ile hen imellem Hølene, I klare Skovegne, som bebos af Nattegalen, I vilde Roser og I Skovjordbær, o hvilken Lykke var det ikke at finde eder første Gang! Hvilken Glæde at vandre ad ukjendte Stier, beskygget af løvsulde Grene, ved hvert Skridt at træffe paa en Kilde, hvoraf man aldrig før har drukkit, at finde noget Mos, hvorpaa man endnu aldrig har hvilet! — Men af, selv disse Glæder have kunjaa liden Varighed; snart har man gjennemløbet alle Skovens Gjenveje, hørt alle dens Sangere, plukket af alle dens Blomster, og da taber Landskabet sine Skjønheder, og Fuglenes Kvinden sin Harmoni; Banen stiller sig som et Taageflor imellem Mennesket og Skabningen og berøver det baade Syn og Hørelse.

Se, paa dette Punkt stod den arme Alfus. I det han med Vigejndighed betragtede det Skuespil, som nys havde henrevet hans hele Sjæl, lignede han det Slags Mennesker, der ikke længere føle de mest berusende Drikkes Kraft, netop fordi de have nydt dem til Overmaal. Og hvad skulde det være for himmelske Skjønheder, der i Evigheden kunde be-

ffjæftige en Sjæl, som her paa Jorden kun for et Djeblit var bleven fortryllet af Guds Værker?

Medens Alfus forelagde sig dette Spørgsmaal, havde han fordybet sig i Dalen. Med Hovedet nedbøjet mod Bryftet og med mat nedhængende Arme gik han bestandig længere frem ad, uden at se til nogen Side; han vandrede over Bække, over Høje og gennem Skove. Klostret med sit lille Klokketaarn var allerede forsvundet; Olmütz med sine Kirker og Fæstningsværker laa skjult i Taagen; Bjærgene selv viste sig kun paa Horisonten som blaa Skyer — da standsede pludselig Munken; han stod ved Indgangen til en stor Skov, der strakte sig vidt ud, som et Ocean af grønne Trætoppe, saa langt Djet kunde naa; tusende lifligt klingende, dæmpede Toner gjenløde rundt omkring ham, og en dustende Vind udaandede sit Suk igjennem Bladene.

Først kastede Alfus sit forbausede Blik ind i Skovens rolige Halvmørke, traadte derpaa selv ind med tøvende Skridt, ligesom han frygtede for at have gjort noget der var forbudt. Men eftersom han gik frem ad, blev Skoven større og større; han traf paa Træer, der vare betyngede med Blomster, som udaandede en ubekjendt Duft. Denne var ikke bedøvende, som Jordens Bellugt, det var, saa at sige, en aandelig Duft, der fyldte Sjælen med sin Balsam; den var paa én Gang styrkende og behagelig, saaledes som Synet af en god Gjærning eller som en elsket og os hengiven Vens Nærmelse. Kort efter hørte Alfus en Harmoni, som opfyldte hele Skoven; han gik længere frem og bemærkede langt borte en aaben Plads, hvor et vidunderligt Skin næsten blændede Djet. Hvad der især vakte hans Forbauselse var, at Duften, Toner og Skinnet kun syntes at danne et og samme hele; alt meddelte sig ham ved et eneste Indtryk, som om al Forffjel mellem hans Sanser var ophævet, og han

kun havde en Sjæl tilbage. Han var imidlertid kommen nær hen til den aabne Plads og havde sat sig ned for at nyde dette vidunderlige Skuespil bedre, da pludselig en Stemme lod sig høre, en saadan Stemme, om hvis Sødhed hverken Grenenes Brusen hen ad Søens Bredder, eller sagte Vindpust igjennem Pilens Blade, eller det sovende Barns Ande havde kunnet give det mindste Begreb. De henrivende Toner, som Vandet, Jorden og Himlen have i Eje, de Tryllemidler, som Menneffets Tale- og Tonesprog ere begavede med, syntes at have deres Grund i denne Stemme. Det var ingen Sang, og dog kunde man have paaapeget Melodiens Strøm, det var ingen Tale, og dog talte Stemmen; Videnskab, Digtekunst og Visdom, alt laa i den. Lig et Vindpust fra Himlen henrev den Sjælen og lod den gynge sig igjennem unævnelige og ukjendte Regioner. Naar man hørte den, kjendte og følte man alt; den omfattede Tankens hemmelighedsfulde Verden i hele dens Omfang, og ligesom denne er uudtømmelig, saaledes var Stemmen altid den samme og dog altid forskjellig; man havde kunnet høre den Aarhundreder igjennem og dog altid fundet den lige ny.

Jo længere Alfus lyttede, desto mere følte han Glæden vore i sit indre. Det forekom ham, som om han hvert Øjeblik opdagede uudtalelige Hemmeligheder deri; det var som Horisonten, sét fra Alpernes Top i det Øjeblik, da Taagen hæver sig og lidt efter lidt afflorer Dale, Søer og Gletscher.

Men endelig fordunkledes det Skin, som overstraalede Skoven; en lang Mumlen gjenlød mellem Træerne, og Stemmen tav. Som vakt af en fortryllet Slummer stod Alfus nogen Tid ubevægelig. I Begyndelsen saa' han sig studsende om, og da han derpaa vilde rejse sig for at vende

tilbage — havde hans Fodder for en stor Del mistet deres Kraft, hans Lemmer deres Smidighed. Skjønt det kostede ham Møje, ilede han dog frem ad den Sti, som havde ført ham der ind, og snart var han ude af Skoven. Nu søgte han at finde Vejen til Klofret; han troede at have gjenkjendt den, han fremskyndede sin Gang, thi Mørket faldt paa; men hans Overtællelse steg med hvert Skridt, han gik frem ad; det saa' ud, som om alt var forandret siden hans Bortgang fra Klofret. Der, hvor han havde sét smaa Stue, havede sig nu hundreedaarige Ege; ved Floden søgte han efter den lille, med Vinranker beklædte Træbro, som han var vant til at gaa over; den var der ikke mere, og i dens Sted havede sig en fast Stenhvælving. Da han kom tæt forbi en Dam, standsede nogle Kvinder, der hængte Linnet til Tørring paa de blomstrende Hyldebuske, med deres Arbejde, saa' paa ham og sagde til hverandre:

„Se, der gaar en Olding, som bærer Olmüttermunkenes Dragt; vel kjende vi alle Brødrene, men denne have vi dog aldrig sét.“

„De Kvinder ere affindige,“ sagde Alfus og gik forbi.

Han begyndte dog at blive urolig; men da viste Klofrets Taarnspir sig imellem Bladene, han fremskyndede sine Skridt, tilbagelagde den lille Fodsti, gik over Engen og nærmede sig Dørtærskelen. Men hvilken Overtællelse! Døren var ikke længere paa sin vante Plads. Alfus slog Dørene op og stod som forstenet af Forbavselse. Olmützerklofret havde forandret sit Udseende. Muren var rykket længere ud, Bygningerne vare talrigere; et Løntræ, som han selv havde plantet nær ved Kapellet nogle Dage i Forvejen, overskyggede nu det hellige Tilflugtssted med sine brede, løvrige Grene; ude af sig selv vendte Munken sig mod den

nye Indgang og ringede sagte paa; det var ikke mere den lille Solvkløkke, hvis Lyd han kjendte saa vel.

En ung Broder, der var Dorvogter, lukkede op.

„Hvad er der dog hændet?“ spurgte Alfus, „er Anton ikke længere Klosters Portner?“

„Jeg kjender ikke Anton,“ svarede Broderen.

Alfus forfærdedes og foer med Haanden over Panden.

„Men er jeg da bleven affindig?“ udbrod han, „er dette ikke Munkelostret i Olmütz, som jeg forlod i Morges?“

Den unge Mand saa' paa ham.

„Jeg har allerede i fem Aar været Portner,“ svarede han, „men jeg kjender eder ikke.“

Alfus lod i Vildelse Blikket løbe om til alle Sider; flere Munk ilede gennem Klostergangen, han kaldte paa dem, men ingen svarede paa de Navne, han brugte; han løb hen til dem for at betragte deres Ansigter — men han kjendte ingen af dem!

„Er der da sket et stort Vidunder ved den Almægtiges Kraft?“ udbrod han. I Himlens Navn! se paa mig, Brødre! Har ingen af eder set mig før? Er der ikke én af eder, som kjender Broder Alfus?“

Alle betragtede ham med Forundring.

„Alfus?“ sagde endelig den allerældste, „jo vist; der var i gamle Dage i Olmütz en Munk af dette Navn; jeg har hørt det af flere ærværdige Oldinge. Han var en lærd Sværmer, som elskede Ensomhed. En Dag gik han ned i Dalen, man saa' ham i det fjærne tabe sig bag Skoven, forgjæves ventede man hans Tilbagekomst, man fik aldrig at vide, hvad der er blevet af ham; og siden den Tid er nu et helt Aarhundrede forløbet.“

Med disse Ord udstødte Alfus et højt Skrig; thi han havde forstaaet alt. Han sank til Jorden paa sine Knæ,

og med Begejstring udbød han, i det han foldede sine Hænder:

„O, min Gud! du har villet vise mig, hvor affindig jeg var at ville sammenligne Himlens og Jordens Glæder; som en eneste Dag randt et Aarhundrede hen for mig blot derved, at jeg hørte din Stemme. Nu fatter jeg Paradiset og dets evige Glæder! Betsignet være du, min Gud, og i Naade tilgive du din uværdige Tjener!“

Da Broder Alfus havde sagt dette, udstrakte han sine Arme, kyskede Jorden og var død!

E. Souvestre.

Skjulte Kræfter.

Ej nogen Tanke, klædt i Ord,
 gaar paa sin Livsflugt rent til Grunde:
 — om end dens Vej er uden Spor —
 en evig Virken i den bor,
 den hendør ingenlunde, —
 men kæmper med, naar det er Tid,
 hvis den er god — for Lysets Strid,
 men var den ond, gaar den at stride
 for Ariman paa Mørkets Side.

Ludvig Bødtcher.

Alfen, der søgte efter Lykken.

Der var stor Fest i Fedronningens Rige. Alferne og alle de gode Aander fra hele Jordkloden begave sig til Festen med glade Hjarter og Smil paa Læben. Feerne fra de tætte, dunkle Skove forlode deres mosklædte Leje i Skyggen af de store, gamle Træer for at ile der hen; Vandnymferne dukkede op fra de rislende Bække og de dybe klare Kildevæld for at forene sig med den lystige Skare; Nisserne drog fra deres nordlige Hjem, og Ellepigerne svævede i luftige Danse over de grønne Enge for ogsaa at være med og bringe Feernes Dronning deres Hyldest.

Jeg kan ikke fortælle om alt, hvad de foretog sig, hvilke Løjer de havde for, og hvori Festlighederne bestode; det formaar ingen menneskelig Pen at beskrive. Det maa være nok for os dødelige at vide, at der aldrig har været en skønnere Fest, og at Felandet aldrig havde været mere lyst og herligt for dem alle end denne Gang. Men da selv Feer ikke altid kunne være af samme Mening, skjønt de gode Feer aldrig trættes, hvor stor Meningsforskjel der end kan være imellem dem, saa hændte det sig ved Festen, at Spørgsmaal opstod iblandt dem, som foraarsagede mangen Samtale og mange Gisninger. De kunde nemlig ikke afgjøre, om der blandt de dødelige i den jordiske Verden fandtes en Lyksalighed, der kunde nærme sig til den, som de alle nøde i Felandet.

En mente et, en anden noget andet. Hver havde sin Mening og fastholdt den til det yderste, saa at de til Slutning, da de mærkede, at de ikke selv kunde komme

til noget Resultat, henvendte sig til deres Dronning og bade hende løse Knuden for dem.

Fedronningen svarede smilende, at de havde givet hende et vanskeligt Spørgsmaal at besvare, som hun ikke saaledes kunde afgjøre efter et Djebligs Betænkning. Men for at Sagen kunde blive oplyst paa en tilforladelig Maade, vilde hun sende et paalideligt Bud til Jorden, som kunde skaffe hende Underretning om de forskjellige Grader af Lykke, som han fandt hos Menneskene paa forskjellige Steder i Verden. Derefter vilde hun saa lettere kunne afgjøre Spørgsmaalet, og ved en ny Fest, hvortil hun indbød dem alle, vilde hun da forelægge dem sit Svar og Beretningen om alt, hvad Sendebudet havde sét og hørt paa sin Vej.

Hun udvalgte dernæst en af sine klogtigste og mest betroede Aander, som, da han ikke havde været til Stede ved den foregaaende Samtale, var aldeles upartiff, og sendte ham strax af Sted paa Rejsen gennem Verden. — Hermed endte Fedronningens Fest.

Bort sløj Sendebudet, stolt over det Tillidshverv, der var ham betroet, og fast besluttet paa at udføre det saa godt og samvittighedsfuldt, som det var ham muligt. Da Alfer og Feer og alle andre gode Aander af Naturen ere deres Dronning hjærtelig hengivne og føle sig uendelig lykkelige under hendes milde Herredømme, valgte han først at forsøge, om ikke ogsaa Lykken paa Jorden skulde findes ved de store Hoffer og i de kongelige Paladser.

Han begav sig derfor strax til en stor og mægtig Konge. Denne Konge herskede over et Folk, som var tilfreds og lykkeligt under hans Herredømme, og som havde været ham trofast hengiven lige siden hans Tron-

bestigelse. De fornemme Mænd i Landet samlede ved hans pragtfulde Hof, hvor alt, hvad der var dygtigt og stort i hans Rige, kappedes om at bringe ham Hyldest. Det syntes virkelig, som om han var i Besiddelse af alle Lykkens Goder, og Fædronningens Sendebud troede ved det første Blik, at han allerede her havde fundet, hvad han søgte, thi her var Rigdom, Hæder og Magt forenede, og hvis Kongen ikke var lykkelig ved alt dette, hvor i Verden skulde han saa finde Lykken?

Men da Hoffolkene havde trukket sig tilbage, og Kongen var bleven alene, da opdagede det usynlige Sendebud, at Kongens Ansigt var bekymret, og hans Hjærte fuldt af mørke Tanker. „Hvem kan jeg stole paa?“ sagde han. „Jeg er omgivet af Smigrere og Egoister paa alle Kanter; der er mange, som hylle Venfkab for mig, men det er Kongen, ikke Mennesket, hvem deres venlige og smigrende Ord gjælde. Jeg tynges af Sorger og Bekymringer, der stamme fra det store Ansvar, som hviler paa den, der hersker over et saa udstrakt Rige som mit. Til mig ty de alle i deres Nød. Det er mig, som maa afhjælpe alle Savn og mægle i alle Trætter. Herfkerbyrden er nær ved at tyngge mig til Jorden.“

Disse og mange lignende af Kongens Udtalelser overbeviste snart Sendebudet om, at det ikke var i Kongernes Hjerter, at han skulde søge efter en Lykfelighed, der kunde nærme sig Felandets. Thi netop ved Storheden, Glansen og Herligheden ved Kongepurpuret klæbede det uhyre Ansvar og de tunge Byrder, som gjorde det umuligt for Lykken ret at trives i Kongens eget Bryst.

Men om dette nu end forholdt sig saaledes med Monarken selv, saa var det dog muligt, at der inden for disse smilende og tilsyneladende saa tilfredse Hoffolks og

Statsmands Freds kunne findes en eller Anden, som befad Lykken i fuldt Maal. Altsaa begav Sendebudet sig atter paa Vandring fra den ene til den anden. Men her var hans Sogen aldeles forgjæves. Han saa' Mænd med Smil paa Læben, men med Bitterhed og Had i Hjærtet. Misundelse og Skinsyge hærgede de flestes Sind og bragte Riv og Tvedragt med sig overalt. Det var en saa fuldstændig forskjellig Tilværelse fra Felandets fredelige og lyse Regioner, at Alfen sløj bort, fuld af Forargelse og Sorg over alt, hvad han saa', og besluttede intet mere at have at gjøre med Kongerne og deres Hoffer.

For nu at finde den størst mulige Modsatning, begav han sig ud paa Landet og besøgte en fattig Arbejdsmands Hytte. Denne Mand fortjente det daglige Brød i sit Ansigts Sved til sig og sin Familie, der bestod af hans Hustru og adskillige smaa Børn. Den ærlige Fyr arbejdede fra Morgen til Aften for en ussel Løn uden at knurre og bragte hver Hvid og Skilling af sin Fortjeneste hjem til sin Kone hver Lørdag Aften. De vare et kjerligt, trofast Par, der elskede hinanden og kæmpede ærligt og tappert mod Bind og Strøm, og vare lykkelige paa deres Maade. Men da Alfen saa', hvor ofte Gryden var tom, hvor ofte de smaa Munde aabnede sig for at sfrige paa Brød, naar der kun var et lille og utilstrækkeligt Stykke til hver, og saa' Mandens Ansigt saa et saa sorgmodigt Udseende, naar Maaltidet kun halvt kunde møtte dem alle, da følte han, at den Tilfredshed, som det brave Par søgte at vedligeholde trods Mangel og Nød, ikke var Felandets rige Lyksalighed, men at de horte til dem, hvis Glæde ikke er af denne Verden, men hvis Belønning venter dem hisset, hvor Livets haarde Kamp mod Bølgerne er

ophørt, og Fred og Hvile venter dem. Og Alfens kastede et kjærligt Afkedsblik paa det ydmyge Hjem og sløj bort for at fortsætte sin Sagen andet Steds.

Hvor skulde saa vel sand Lyksalighed sikrere kunne findes end i de store Bygninger, som han saa' vare indviede til den Allerhøjstes Ære, og under hvis hvalte Buer troende Hjerter tilbade den almægtige og uendelige Kjærlighed? Manden begav sig derfor til den prægtige gamle Domkirke, hvor Orgelets højtidelige Toner gjenlode inden for de ældgamle Mure og kaldte de dødeliges Sjæle til Andagt ved deres majestatiske Harmonier.

Præster i pragtfulde Ornater loftede velsignende deres Arme, medens Folket knælede og bøjede sig i ydmyg Tilbedelse; yndige Barnestemmer sang skønne Hymner til Guds Ære, og berusende Bellugt fyldte den hele hellige Bygning. Men Præsterne syntes at bede for Folket, medens dette mumlende eftersnaktede Bonnerne i et fremmed Tunge-maal, og Alfens saa', at den Sjælens Frihed, som Feerne elfte, fuldstændig fattedes Menigheden, der blindt hengav sig i Gejstlighedens Bold. Alfens indsa' snart, at han her aldrig vilde kunne finde den bedste Gave, som Felandets Lyksalighed indeholder, nemlig Mandens fulde Frihed, og han maatte atter give sig paa Vandring med uforrettet Sag.

Han besøgte da en anden Kirke, hvor alt gik rolig og stille til uden Prunk og ydre Glans. Menigheden var hensunken i stille Bøn, og Salmetonerne lode fra alles Læber. Men da Præsten besteg Prædikestolen og begyndte sin Tale, da lod Dommens straffende Ord og Guds knusende Brede gjennem alt, hvad han sagde; da pegede han Synderne ud og revsede dem, der sagte Bejen og Sandheden paa en fra hans Lære afvigende Maade i saa

haarde og ufjærlige Udtryk, at Alfén bedrøvet vendte sig bort fra denne Mand, der bragte Sorg og Dom over de ham betroede Sjæle, uden at give dem Trøstens, Husvælsens og Mildhedens kjærlige Ord med paa Bejen.

Saa kom han til en stor og pragtfuld By, hvor alt aandede Liv og Glæde. I et af Paladserne var der et glimrende Bal. Brusende Musik tonede der inde i de herlige Sale, der vrimlede af Ungdom, Skjønhed og Livslyst. Medens Par for Par svævede forbi i den yndefulde Bals, kunde Alfén ikke andet end indrømme for sig selv, at selv i Felandet vilde det være vanskeligt at træffe skjønnere Stikfælsler og Ansigter. Han mødte glade Blikke og smilende Læber overalt, hvor han saa' hen i Salene, men Felandets Lyksalighed var det dog ikke. Det hele var dog kun en forbigaaende Glæde, som ikke havde nogen dybere Rod, som endog saa paa Bunden gjemte Skuffelse og Skinsyge for mange af Deltagerne.

Dg Alfén vendte ogsaa Balsalene Ryggen, skjønt det kostede ham en ikke ringe Overvindelse at rive sig løs fra en Scene, der saa levende mindede ham om Felandet ved al sin Ynde og Skjønhed.

Saa besluttede han at opsoge de stille, ensomme Steder paa Jorden for om muligt der at finde den sande Lykke, som ikke syntes at blomstre blandt Brimlen i de store Byer. „Maaske findes den der,“ tænkte han, „hvor Menneskenes Stridigheder og Kampe, deres Begjærighed og Havesyge endnu ikke er trængt hen.“ Han sløj et langt, langt Stykke og svævede til sidst ned i en stor, mørk Skov, som Menneskets Fod kun sjælden havde betraadt, hvor de mægtige Træer spredte deres udstrakte Grene i den højtidelige Stilhed og syntes i deres fredelige Majestæt at være tavse

Bidner imod al den Synd og Daarftab, der herffede i Verden uden for.

Her, langt borte fra sine Medmenneffer, havde en gammel Eremit bygget sig en Hytte i en fkyggefuld Afkrog ved en sprudlende Kilde. Han levede af Skovens Rodder og Frugter og drak af Kildens klare Vand, medens han var tilfreds og lykkelig i fin Ensomhed og fordømte den Verdens Svagthed og Taabelighed, fom han havde forladt. Han var paa en Maade lykkelig ved fit Selvbedrag, og i Begyndelfen troede Alfen, at hans Arbejde var endt her, og at han ftrar kunde vende tilbage til fin Dronning. Men fuart faa' han, at der gif Tanker gjennem den gamle Mands Sjal, fom paa ingen Maade vare overensstemmende med en fuldkommen forgfri Tilvarelfe. Det var Billeder af et forfpildt Liv, der droge forbi Eremitens Sjal, den kvalfulde Bevidftthed om at have fvigtet fin Pligt fom Menneffe ved faaledes at unddrage fig de Fristelfer og Farer, fom Livet fører med fig for den, der vil kæmpe i Guds Tjenefte. Ogfaa her maatte Alfen fige fig selv, at han havde fagt forgjæves, og med et dybt Suk atter begive fig paa Flugten.

Fra Sted til Sted drog han bestandig fegende, bestandig fuffet. Han beftog de snekronede Bjerges højeft Tinder, han vandrede langs Flodernes Bredder, gjennem fmilende Dale, hvor alt syntes at aande Fred og Lykke; han befogte de ftille Smaabyer og de larmende Hovedftæder og dvælede blandt de folbefkinnede italienfke Vigner. Det muntre Frankrig gjennemftreffede han atter og atter, og opfogte i Svejts' vilde Natur de ffultefte Afkroge — men alt forgjæves, intetfteds fandt han Lykken i faa fuld og ubeffaaren en Skikkelfe, fom den, Felandets Beboere befade.

Han var netop i Begreb med at vende hjem igjen, uden at have fundet, hvad han søgte, da hans Vej just faldt forbi en af de store Byer, af hvilke Verden har saa mange. Medens han svævede gjennem Gaderne, strejsede hans Blik i Forbifarten en stor, mørk udseende Bygning, med Jærnporte, hvor over der var sat en Inscription, som underrettede ham om, at det var et Hospital for de fattige. Den lille Alf folte sig ikke videre tilskyndet til at gaa der ind, men ved nærmere Eftertanke besluttede han at forsøge det. Han havde jo hidindtil kun søgt Lykken paa de Steder, hvor den var sandsynligst at finde, mulig kunde den netop findes her, hvor der var mindst Udsigt dertil.

I det han traadte ind i Hospitalet, bemærkede han, at en ung Pige, som bar en Kurb paa Armen, gik ind lige foran ham. Hun var klædt i en tarvelig Dragt, men det var alligevel tydeligt ved det første Blik, at hun var af høj Byrd. Hendes Gang var saa let og svævende, at Alf'en næsten troede, hun hørte til Feernes Slægt. Alf'en fulgte tæt efter hende, og de traadte ind i et stort Værelse, hvor der laa mange syge og lidende Mennesker. Mangen kraftig Skikkelse var her bøjet af Sorg og Glendighed, mangt et ungt, haabefuldt Hjærte tynget og trykket af Sygdommens Byrde, haabløst kæmpende for Befrielse fra Lidelse og Smerte.

Men da den unge Pige traadte ind, syntes et Smil at opløse de blege, forpinte Ansigter rundt om i Værelset. Fra Seng til Seng gik hun med sin forunderlige Kurb, der syntes at indeholde noget til enhver. En Bog til en, noget Te til en anden, Frugter til en tredje, Legetøj til de syge Børn og saa fremdeles. Men med hver af Gaverne fulgte omme, hjærliche, trostende Ord, der faldt som Lægedom paa de syge Hjárter.

De syges Velsignelse fulgte hende, alt som hun kom frem, det var, som om hun havde arvet noget af den Herres helbredende Magt, i hvis Fodspor hun gik. Som Foraarets første Luftning bringer Duften af Fioler og velugtende Urter med sig, saaledes spredtes ved hendes Nærvarrelse Lys og Glæde til de syge, ved hendes Indflydelse fik de lidende Fred og Hvile, og nyt Haab drog ind i de træstesløse Sind.

Men de fattige syges Velsignelser syntes ogsaa allerede at have slaaet Rod og baaret Frugt hos hende, thi i hendes Afsyn kunde Fædronningens Sendebud læse en indre Lykke og Tilfredshed, der var større og mere fuldkommen end noget, han hidindtil havde set paa sine Rejser. I hendes blide, kjærlighedsfulde Smil til enhver af de lidende, naar hun saaledes gik fra Seng til Seng, saa han en saa dyb og inderlig Kjærlighed og Glæde udtrykt, der fortalte om en Lykfsalighed, endnu mere sand og varig end den, der tilhørte hans eget højt priste Feland.

Nu behøvede Alfen ikke at søge længere. Han spredte sine Binger og sløj tilbage til Fædronningen, hvem han fortalte, at han endelig efter sin lange Søgen havde fundet et Svar paa det Spørgsmaal, hun havde sendt ham ud for at løse. Da sammenkaldte Fædronningen endnu en Gang sine Undersaatter, der kom og hørte alt, hvad Alfen havde at fortælle, og hvorledes han i den unge Pige havde fundet den Lykfsalighed, som kom Felands nærmest. Og da de bade Dronningen om at forklare dem, hvori denne unge Piges Lykke bestod, smilede hun og sagde:

„Mine Venner! Hemmeligheden er snart løst. Jordens Konger og Statsmænd kunne være store og mægtige uden at besidde Lykke, Menneffene kunne til en Tid finde Glæde i den travle Verdens Udspredelser, og hver især kan tro,

at han erhverver sig Lykken ved at følge sine egne Lyster og Tilbøjeligheder. Men Lykkeligbedens sande Grundvold kan ikke findes ved at tilfredsstille sig selv alene. Den sande Lykke bestaar i at være noget for andre, og dette er Grunden til den Tilfredshed og inderlige Glæde, som den unge Pige er i Besiddelse af, og som intet kan berøve hende. Naar de dødelige stræbe at lette deres Næstes Byrde, lette de derved ubevidst deres egen paa samme Tid. Livets Sorger og Bekymringer ere lettere at bære, naar de deles med andre; og det Menneske, der tager Del i og mildner andres Nød, vinder for sig selv en Glæde, som det kolde, egenfjærlige Hjærte aldrig kjender. Vor Lykkeligbed her i Felandet beror netop paa, at vi ikke saaledes leve for os selv alene, men fordi vort hele Liv gaar ud paa at hjælpe og glæde hverandre og forskjønne de dødeliges Lod, saa ofte det staar i vor Magt. Derfor er det ogsaa, at de Mennesker, der have indset denne Sandhed og udføre den i deres Liv, komme til at besidde en Lykkeligbed som den, der er os alle til Del."

Hermed sendte Dronningen sine Undersaatter til deres forskjellige Bessjæftigelser igjen; og de sløj tilbage med lette og glade Hjærter og med den Forvisning, at Dronningens Ord vare Sandhed, og at Menneskene, hvem de alle elskede, havde det i deres egen Magt at skabe sig en Tilværelse, lige saa lykkelig og fuld af Glæde som deres egen.

Efter det engelske ved
Erna Suel-Hansen.

Bag Klitten.

Bag Klitten staar der et Bondehus,
 beffjærmet mod Havet og Stormens Sus,
 med regnbufarvede Ruder,
 med Væg paa Mønning, med klinet Væg,
 med Spurvereder bag Tagets Skjæg,
 og dæmpet Vindene tuder
 bag Klitten.

Bag Huset er der en Havelil,
 der voxer Hyld og den røde Pil
 i Læ for de skarpe Vinde;
 der breder Kaalen sit grønne Blad,
 og Timian, Merian staa i Rad
 med Blomsterfloret der inde
 bag Huset.

Bag Haven leger en lille Bels*)
 og napper i Sektors laadne Pels
 og kryber om som en Grævling;
 snart er han hist, og snart er han her,
 han propper sin Mund med de sorte Bær
 af Brombærris og af Kevling
 bag Haven.

Bag Belsen sidder hans lille Mo'er,
 hun strikker Strømper, for vist jeg tror,
 det er til hans Pusfelanker;

*) Dreng.

hun vogter Drengen med kjerligt Blik
 og smiler og sender ham Nik paa Nik,
 og falder saa hen i Tanker
 bag Belsen.

Bag Lyngen ligger en Drm paa Spring,
 den ruller sig sammen i Slangering
 og hvæser med kloftet Tunge.
 Du lille Bels, kom dog ikke her,
 thi Faren er dig saa nær, saa nær,
 og truer dit Liv, det unge,
 bag Lyngen.

Bag Hus, bag Have, bag Bels og Mo'er
 der sidder Vorherre — den hele Jord
 er kun som et Fnug i hans Hænder,
 og dog han hører den stille Bøn:
 „D, Herre, bevar du min lille Son!“
 som Moderen tavst opsender
 bag Klitten.

Emanuel Henningsen.

Moderkjerlighed.

(En virkelig Begivenhed.)

I Norge ligger et Gods, saa stort og udstrakt, at
 det inden for sine Grænser omfatter ikke alene storartet,
 merkantil Virksomhed, Kultur og Civilisation, Forfinelse

og Lurus, men tillige den stærkeste Modfætning: udyrkede Marker, ueffsomme Skove og ubestigelige Fjælde.

I et længere Tidsrum havde hele denne Ejendom været i den nuværende Besidders, Hr. Prehms, Hænder, uden at han havde faaet Lejlighed til at gjøre sig bekendt med dens fjærnere liggende Dele. Omfider bleve dog alle Hindringer borttryddede, og en tung, graa Morgen begav han sig paa Rejsen, for en Gang selv at se, hvad han i en Narrække havde ejet, men hidtil kun havde kjendt af andres Beretninger.

Det var ingen let og magelig Rejse, han skulde foretage sig, thi stejle Fjælde, øde Skove, dybe Kloster og skummende Fosse hæmmede Vejen, og ofte var det ad majsommelige Omveje og besværlige Stier, at han kom til det Maal, han foresatte sig. Men kraftige og sikre Heste, lette Kjøretøjer og paalidelige Førere stode til hans Raadighed og bleve benyttede paa bedste Maade, og hvad der endnu var vigtigere, den rejsende besad Viljesfasthed og Udholdenhed til at overvinde Hindringer; derfor iværksattes denne Inspektionsrejse, som Hr. Prehm kaldte den, raff og frejdig.

De underordnede Skovbetjente og andre Opsynsmænd vare i Forvejen blevene underrettede om, at „Herren“ vilde komme, en Begivenhed, der i lang Tid havde været imodset med en Blanding af Haab og Frygt, og de mødte ved deres forffjellige Distrikter for at tjene som Vejvisere og paa Stedet at afgive de Forklaringer, der maatte blive dem affordrede.

En Del af denne Rundrejse var allerede tilbagelagt, og hidtil var ingen Dadel bleven udtalt; men store Planer og levende Interesse opfyldte Ejerens Sind, i det han færdedes i det vilde og øde Landskab, hvilket ligesom var blevet ham betroet umiddelbart af Skaberens Haand. Han

følte en ejendommelig, opløstende Bevægelse ved at færdes i den stolte, storartede Natur og ved den Tanke, at hvad der her havde slumret i Martusender, var det nu hans Pligt og hans Livsopgave at bringe, om end kun delvis, ind under Kulturens og Menneskeviljens sejrende Magt.

Disse store Tanker lode ham en Tidlang ikke bemærke den Nedslagenhed og kjendelige Uro, som hele Tiden havde vist sig hos en af Skovbetjentene; ligeledes overhørte han den Advarsel, denne havde fremført, saa snart der blev talt om, hvilken Retning man skulde tage, for at naa en Fjældstrækning, som befandt sig i hans Distrikt.

Da man nærmede sig dette, og Skovbetjenten atter ivrig og angstelig fraraadede Herren at tage Vejen derover, blev Hr. Prehm opmærksom paa hans paafaldende Opførsel, og i det han fæstede sit Blik strengt paa ham, sagde han bestemt: „Nu vil jeg netop der hen, jeg er ikke bange, Ole, saa behøver du heller ikke at være det.“

Denne bestemte Erklæring tillod ingen yderligere Indvending, men Ole lod ikke til at dele sin Herres Anskuelse, at han ikke havde nødig at være bange; tvært imod blev han mere angstelig og forknyt, og efterhaanden som de nærmede sig til Skovens Indre, var det, som om han kun modstræbende sneg sig frem ad. Da denne Dvaelen ikke hidrørte fra Vejens forøgede Besværlighed, thi den viste sig at være forholdsvis let fremkommelig, begyndte Hr. Prehm at ane, at der maatte stikke noget under, og ved nærmere at iagttage saavel Vejen, de passerede, som Vejviseren, blev han bestyrket i sin Formodning, især da han paa Fjældets stigende Højder tydelig opdagede menneskelige Fodtrin, og saa, at Ole, istedet for at søge disse, bestandig søgte at undgaa dem.

„Hvad har du her at skjule?“ var det Spørgsmaal,

som skræmmede Ole op af hans ængstelige Tavshed, „noget maa her være, der ikke er, som det burde,“ vedblev Prehm, da Oles Svar lod vente paa sig. „Sig frem, hvorfor vilde du nødigt have, at jeg skulde komme ad denne Kant; hvad foregaar her, som du ej tør lade din Herre se?“

Disse Spørgsmaal, fremførte i en kort, bestemt Tone, maatte Ole besvare, det følte han, og frygtfom og stammende sagde han, at det var som Herren mente, at her var noget, som ikke burde være, det havde han længe vidst, og han frygtede Herrens Brede; men han havde ikke nænnet at jage hende bort. Herren maatte endelig tilgive ham.

„Ja, hvad skal jeg tilgive?“ afbrød Prehm ham utaalmodig. „Hvem har du ikke villet jage bort?“

„Det Menneske, det Fruentimmer, som bor her,“ stammede Ole.

„Bor her?“ udbrød Prehm. Har man bygget Hus her i Skoven, uden at spørge eller lade mig det vide? det tilstaar jeg, det er dristigt handlet, og det er nok paa høje Tid, jeg kommer her op. Vis mig Huset,“ sluttede han strængt, „jeg vil nok se det med egne Øjne.“

„Huset“, svarede Ole forknytt; „ja det er der!“ og han pegede hen paa et Fjæld, der mørkt og udhængende viste sig lige over for dem. „Og hun er hjemme, hun véd, at De kommer,“ tilføjede han, i det han nærmede sig en Lem eller hvad vi skulle kalde de Bræddestumper, der, sammenbundne og sammenholdte af nogle Søm, tillukkede den Abning, der ved nærmere Betragtning viste sig at være inde under Fjældet.

Efter en gjentagen Banken toges Lemmen til Side inden fra, og en kvindelig Skikkelse kom til Syn. Hun foldede først Hænderne som i Angst, styrkede dernæst hen imod Prehm, for hvis Fødder hun kastede sig, i det hun raabte:

„Naade, Barmhærtighed! forjag mig ikke!“ Med stigende Forundring havde Pæhm været Vidne til dette, og hans Forundring gik over til Rørelse og Medlidenshed, i det han saa' denne elendige og angstfulde Stikkelse ligge for sine Fodder. Ikke Alderdom, men Nød og Anstrængelse havde bøjet Ryggen, suret Ansigtet og graaet Haaret. En hel Lidelseshistorie læste han i disse dybe Dine og slappe Træk. Kun et Djeblik tav han, overvældet af disse Indtryk; i det næste bad han hende staa op og berolige sig, han var hverken haard eller ubarmhærtig, men han maatte vide, hvordan alt det hængte sammen, og var der en Forbrydelse tilstede, da turde han ikke tie og ej heller beskytte hende.

Efter at være kommen lidt til Ro, begyndte den stakkels Kvinde angstelig og afbrudt at fortælle, hvorledes hun, saa snart hun var bleven voksen, af sine Forældre i Telemarken var sendt ud imellem fremmede.

I flere Aar havde hun tjent i en og samme Gaard hos rige Folk, som havde to Døtre og en Søn. Denne var den ældste af Børnene, rask, velopdragen i alle Maader, Forældrenes Stolthed og Glæde, til hvem de satte store Forventninger. Med Uvilje og Forbavselse opdagede de omsider, at hans Hu og Tanke stod til den fattige Tjenestepige.

De mente i Forstningen, at det kun var en Grille hos Sønnen, som man nok kunde saa snakket ham fra; dermed trostede de hinanden og forsøgte det ogsaa, først mildt og roligt, og, da det ikke hjalp, alvorligt, strængt og befalende, men til ingen Nytte. Hverken Brede eller Trusler hjalp, Birthen vilde han have og ingen anden, og det gennemførte han, trods al den Strid, det vakte, og alt det onde, Birthen maatte døje derfor.

Da han mente, at deres Samliv vilde blive forstyrret,

naar de bleve i Forældrenes Nærhed, droge de bort og fik et lille, højt tarveligt Hjem, hvor der var Lykke og Fred, saa længe Gud sparede dem for Sygdom. Men efter at de havde været gifte i fem Aar, paadrog han sig ved et Arbejde i en sumpig Eng en snigende Feber, som i et Aarstid fængslede ham til Sygelejet.

Da hans Arbejde maatte ophøre, var det ogsaa forbi med Fortjenesten; thi med to smaa Børn og med at pleje den syge havde Birthe nok at gjøre, og kunde ikke gaa paa Arbejde. Trangen, der hidtil var holdt ude, sneg sig nu ind og tog til, efterhaanden som Ugerne gik og Mandens Kræfter toge af.

Omsider, da disse vare udtømte, da den før saa kraftige og kjærlige Forsørger var gaaet bort fra den Familie, han saa gjerne havde sørget for, var denne næsten blottet for alt. Birthe havde i den sidste Tid været saa opfyldt af Sorg over at skulle miste sin trofaste Ven, saa optaget af den Tanke, hvorledes hun skulde holde Nød og Savn borte fra hans sidste Dage, at hun først mærkede sin fuldstændige Hjælpeløshed, da han ikke mere behøvede hendes Omsorg.

Huset var næsten tomt, Stykke for Stykke var blevet solgt, for at skaffe det nødvendige, og i Gjæld var hun ogsaa kommen, saa vel til de saa Naboer, hun havde, som til Ejeren af Huset, der ikke havde faaet Afgift i det sidste Aar.

I sin Nød vidste hun ingen andre, til hvem hun kunde ty, end sin Mand's Forældre. Selv kunde hun ikke gaa til dem, men hun sendte dem Bud, underrettede dem om Sønnens Død og bad dem om Hjælp til at faa ham begravet. Den fik hun strax, ledsaget af det Tilsagn, at de vilde komme til Begravelsen. Birthe fandt dette saa smukt; hun

troede, at Døden havde virket forsonende, og midt i sin Sorg saa' hun med et ubestemt Haab hen til den tunge Dag.

Denne oprandt, men smerteligere og mere bitter, end Birthe havde tænkt. Ikke mildnende Sorg var dragen ind i Forældrenes Hjerter ved Esterretningen om Sønnens Død, men Bitterhed og Brede blandede sig i den Smerte, de virkelig følte, og stakkels Birthe, den personlige Aarsag til alt dette, overvældede de med Bebrejdelser og Beskyldninger, mod hvilke hun ikke vidste at forsvare sig.

Hun havde dræbt deres prægtige Søn, paastode de, thi fordi hun havde forloftet ham, havde han arbejdet og slæbt sig til Døde, „og“, vedbleve de, idet de saa' sig om i de tomme, fattige Stuer, „hvordan har han saa haft det til det sidste? usfælt og elendigt, savnende baade Pleje og Føde, og det er din Skyld, skammelige Kvinde!“ og der fulgte en Forhandelse over hende, som vi ikke ville gjentage, men som lød i Birthes Dre hele den lange Nat, der fulgte efter denne Smertens Dag.

Udmattet af at vaage og nødlidende, var hun legemlig nedbrudt; sorgbetynget og angstet, var hun aandelig fløvet; hun vidste hverken ud eller ind, havde ingen klar Tanke, følte kun Sorg og Angst. Denne sidste var til Dels fremkaldt ved, at Svigerforældrene blandt andet havde sagt, at hun snart vilde faa sin Straf, hun vilde blive arresteret for Gjæld, og saa vilde de tage Børnene, thi deres Søns Børn skulde ikke drive om som Udskud; men saa fik hun aldrig hverken Lod eller Del i dem mere.

Den Mulighed, at komme i Arrest, at blive berøvet sine Børn for bestandig, var det, som opfyldte hendes Tanker, indtil hun endelig, uden at have lagt nogen egentlig Plan, tog den Beslutning, at gaa bort, saa snart som muligt,

for at undgaa den Forfølgelse, hun befrygtede, og for at beholde Børnene hos sig.

Saa snart det dagedes, stod hun op og samlede sammen, hvad der endnu fandtes af Klæder og Sengetøj; det var ikke mere, end hvad hun troede at kunne bære; Mad og Drikke pakkede hun ogsaa sammen, og da hun var færdig dermed, vækkede hun Børnene, klædte dem paa, bandt Pакken paa Ryggen, tog Drengen ved Haanden, den lille Pige paa Armen, og saaledes begav hun sig paa Vandring, i det Haab, at der vilde findes et Tilflugtssted for hende og dem.

At gaa Nord paa, at forsøge at „komme hjem“, som hun altid havde kaldt det, var nu hendes Tanke; hun kjendte rigtig nok hverken Vejen eller vidste, hvor lang den var, men hun higede kun efter at komme bort og tvivlede ikke et Øjeblik om, at hun jo nok vilde kunne naa det.

Det varede imidlertid ikke længe, inden hun mærkede, at hun ikke besad de Kræfter, som da hun for tretten Aar siden vandrede ned i Landet. Hun følte snart Besværlighederne ved de Byrder, hun bar, og med at faa Børnene frem; hun maatte ofte hvile sig, og da den nedgaaende Sol viste hende, at Dagen var til Ende, var hun saa udmattet, at hun ikke formaaede at komme videre, men maatte søge et Ly for Natten i Skoven, hvor hun var. Fra sin Barndom af fortrolig med Naturen, havde det, at tilbringe Natten under aaben Himmel, ingen Nædsel for hende, hun søgte sig kun et Sted, hvor der var lidt Læ, at Børnene ikke skulde fryse.

Næste Morgen fortsatte Birthe sin Vandring, omend= skjønt Børnene kun nødtvungen gik videre, og saaledes fortsatte hun de to følgende Dage sin Vej Nord paa. Dette var imidlertid ikke saa let; thi der var ingen banede Veje, og Børnene græd af Træthed; selv var hun saa udmattet,

at hun næppe kunde slæbe sig afsted. Østere standsede hun for at lede efter et Tilflugtssted, hvor der kunde være lidt Hvile og Beskyttelse, og omsider fandt hun et saadant.

Et Fjæld, der hængte stærkt ud foroven, skjærmede imod Blæst og mulig Regn. Hun rensede Jordbunden saa godt hun kunde, udbredte, hvad hun havde af Puder og Tæpper, tæt inde under Fjældet, lagde Børnene der til No og sig selv yderst, at de ret kunde ligge lunt og trygt.

Styrket og vederkvæget hilste Birthe den nye Dag, men den oprandt des værre med Regn. Dette gjorde hende allerede betænkelig med Hensyn til at gaa videre, og da hun, efter at Drengen gjentagne Gange havde klaget sig, undersøgte hans smaa Fodder, fandt hun disse saa opsvulmede, at det vilde være umuligt for den lille Stakkel at gaa.

Hun slog sig, som en Følge heraf, til No for den Dag, men vant til rastløst Arbejde lod hun ikke Tiden gaa unyttet hen. Grene og Mos var det let at samle i Skoven, og hun slæbte en Del deraf sammen, og til Beskyttelse mod Regnen begyndte hun at danne ligesom et flettet Gærde fra Jorden op til Fjældet; ved at stoppe Mos inellem Grenene, blev det saa tæt, at det foreløbig holdt Blæsten og Regnen ude.

Kindende Vand, som var i Nærheden, og nogle spise- lige Bær hjalp lidt paa de Fødemidler, hun endnu havde tilbage, til hvilke hun tog med angstelig Sparsomhed. Da Regnen ogsaa den næste Dag vedblev og Drengens Fodder endnu smertede ham, manglede hun baade Lyst og Mod til at fortsætte sin Vandring; og da hun nu havde No til at tænke over Forholdene, var det desuden blevet hende klart, at hun havde lidet eller intet at opnaa ved at „komme hjem“.

Hendes Forældre vare for længst døde, og den øvrige

fattige Befolkning, der nu var hende aldeles fremmed, vilde næppe yde hende Hjælp eller give hende Lejlighed til Fortjeneste; hvorfor da anstrænge sig nderligere? de Forfølgere, hun frygtede, Rættens Folk, vilde næppe søge hende her; Husly havde hun i det mindste, saa længe Sommeren varede, og den Føde, der behøvedes for at opholde hendes og Børnens Liv, vilde hun nok finde paa en eller anden Maade; den Gud, der klæder Viljerne paa Marken og føder Fuglen under Himlen, vilde sikkerlig ikke lade hende og hendes Børn omkomme.

Saadanne vare de Tanker, med hvilke hun beroligede sig, i det hun utrættelig undværede og arbejdede, for at Børnene hverken skulde lide Nød eller Kulde; men efterhaanden som Hungeren begyndte at pine hende og Børnene begjærede mere, end hun kunde give dem, sank hendes Nød, og ligesaa omhyggelig som hun hidtil havde søgt at undgaa Mennesker, ligesaa meget onskede hun nu at kunne opdage en menneskelig Bolig.

En Nat, da Sult og Tanker holdt hende vaagen, troede hun langt borte at høre en Hunds Gøen; hun rejste sig, og med spændte Sanser lyttede hun, indtil hun blev overbevist om, at hun ikke havde taget Fejl. Hendes Beslutning var hurtig fattet; overladende Børnene til den himmelske Faders Varetægt, sneg hun sig sagte afsted, bestandig i den Retning, hvorfra hun hørte Lyden komme.

Det var ingen lang Vej, hun havde at tilbagelægge, men den var besværlig, og først da Dagslyset begyndte at bryde frem, opdagede hun et Hus, der laa inde i Skoven. Det var laaset og lukket, men der var Tegn paa, at det var beboet; dog turde Birthe ikke fordrifte sig til at banke paa, hun satte sig stille og ventede, indtil hun kunde se, at Beboerne vare oppe. Det var en lang og pinlig Ventetid;

thi hun var selv nødlidende og angstfuld, saa vel for Børnene, hun havde forladt, som med Hensyn til, hvorledes hun vilde blive modtagen af de Folk, hun søgte. Hun vidste næppe selv, hvad hun skulde sige, naar hun fik de Menneſter i Tale, som hun vilde bønſalde; vilde de tro hende og turde hun sige dem Sandheden? — medens hun gjorde sig selv disse Spørgsmaal, blev Husets Dør aabnet, og en ældre Mand kom ud deraf, som, efter at have kaldt Hunden til sig, med faste og bestemte Trin gik hen imod det Sted, hvor Birthe havde skjult sig.

Da han nærmede sig hende, blev hun saa betagen af Angst, at hun, uden ret selv at vide det, krøb ind under en Buſſ og iagttog der i stor Spænding, hvorledes Hunden snusende og gående løb rundt omkring, som om den vilde fortælle noget usædvanligt. Men dens Herre ansede det ikke, han gik videre, og da han var ude af Syne, rejste hun sig hurtig op; nu maatte der handles, det følte hun.

Med Hjærtet opfyldt af Bøn til Gud gik Birthe over det lille Husets Tærskel og stod i det samme lige overfor en Kone, der betragtede hende med kjendelig Forundring. Dog veg denne snart Pladsen for Medlidenhed, da Birthe hurtig og bevæget havde fortalt hende om sin forladte Tilstand, om Børnene, som hun havde ladet tilbage i Skoven, og om hvorledes de alle trængte til Føde og Vederkvælgelse.

„Dg jeg har ikke engang Brødet at give dig,“ lød Konens mismodige Svar, da Birthe havde endt sin Beretning. „Det skal først bages, — vedblev hun, — og jeg har ikke Kræfter til at hente Brændsel, eller hede Dvn, — jeg er syg!“

Birthe saa' nu, at et Trug med Dejg stod i Stuen, hun saa' ogsaa tydelig, at Sygdom og Afkræftelse var at læse i Konens Ansigt og sløve Blik, og uden at spørge

videre, tilbød hun sig at hede Doven, at ælte Dejgen og bage Brødet.

„Kan du det?“ — spurgte Konen tvivlende.

„Ja, nu kan I jo selv se,“ var Birthes Svar, i det hun rask og ivrig tog fat paa sin Gjerning.

Den syge Kone, som havde staaet modløs og kraftløs lige overfor det svære Arbejde, følte en Lettelse ved, at unge, gode Kræfter kom hende til Hjælp, hun saa' ogsaa, at Birthe forstod, hvad hun havde paataget sig, og efter at have gjort hende bekendt med det lille og i alle Henseender indskrænkede Husets Indretning, overlod hun tillidsfuldt Arbejdet til den fremmede og søgte selv den Hvile, hun trængte til.

Fuldendt og vellykket var Birthes Bagning; Sult og Trang havde hun næsten glemt, medens hun syslede med „den Guds Betsignelse“, som hun kaldte Dejgen, men Børnene havde hun dog ikke et Øjeblik glemt; at komme tilbage til dem var hendes Higen, og det, som hun haabede, ikke tomhændet.

Den gamle Kone, som læste hendes Tanker, sagde til hende, da hun var færdig: „Se saa, nu har jeg Brød at give dig, tag et og hav Tak til, at du hjalp mig. Og der har du lidt til Børnene at drikke,“ tilføjede hun, i det hun rakte hende et Verkar fuldt af Mælk; „og se saa at komme tilbage til dem, de smaa Stakler.“

Birthes Hjærte var saa fuldt af Taknemmelighed, at hun rørt talkede og bad, at hun oftere, — maaske næste Dag, igjen maatte komme og hjælpe lidt. „Nej, ikke i Morgen,“ — lod Konens Svar, „men kunde du komme i Overmorgen, saa har jeg igjen et strengt Arbejde for, som jeg godt kunde behøve Hjælp til.“

Og saaledes blev det; Birthe fandt sine Børn i god Behold, om end lidt urolige over Moderens Fraværelse;

lykkelig og taknemmelig delte hun ud af Brødet og Mælken til dem, og med nyt Mod brugte hun den mellemliggende Dag til at udbedre deres Hytte, eller hvad andet Navn man kunde give det Rum, der skulde beskytte dem, naar hun den følgende Dag atter maatte lade dem alene,

Skovbetjenten Ole var mindre tilgængelig, da han om Aftenen ved sin Hjemkomst hørte sin Kones Fortælling om den uventede Hjælp, hun havde faaet, og om den forladtes ulykkelige Stilling. Han mente, at der stak noget strafværdigt under, advarede sin Kone for en saadan „Landstrygerse“, modtog ogsaa stakkels Birthe, da denne atter indfandt sig, kold og mistroisk; men hendes aabne Ansigt og stille, bramfri Dypførel indgav ham efterhaanden Tillid; og i Stedet for, som han havde bestemt, at paaskynde hendes Vandring ud af Skoven, fandt han, at hun var til stor Lettelse og Gavn for hans Kone, som var svag og daarlig; tilmed da denne Hjælp baade var bekvem og billig.

Hvad Ole derimod paalagde Birthe, var, at hun ikke maatte antænde Ild i Skoven, for ikke at foraarsage Ulykker, som en Skovbrand; det hørte med til hans Instrux. Derfor det altsaa ikke blev overholdt, da vilde han miste sin Stilling.

Birthe lovede det; men da den koldere Aarstid kom, og da hun saa ofte følte sig vederkvæget ved den varme Mad, hun fik i Oles Hus, omgik hun Forbudet, samlede, hvad der behøvedes for at gjøre Ild, indrettede sig et Slags Ildsted og kogte og lavede nu, som hun kunde bedst, den kummerlige Føde, med hvilken hun og Børnene opholdt Livet.

Sen imod Vinteren, da Birthe jævnligen hjalp til i Oles Hus, thi Konen var endnu lidende, spurgte han hende, hvad hun havde i Sinde, thi Vinteren over, uden Ild og Varme, kunde hun dog ikke blive der med Børnene. Hun

gik da, fuld af Angst, til Bekjendelse, tog rolig imod hans første, vrede Udbrud, at hun skulde jages mange Mile bort o. s. v., trøstede sig med, at, som det nu stod, trængte Ole ogsaa til hende og vilde næppe jage hende bort.

Det gjorde han ikke heller; saa vel af Hensyn til sine egne Forhold, som af Medlidenhed med Birthe, lod han alt blive, som det var, men sagde blot: „Sag véd ingenting, jeg sér ingenting, saa længe Herren blot ikke kommer her op, men hvad saa?“

Saa, hvad saa? — det var det angstelige Spørgsmaal, der tydelig stod at læse i Oles og Birthes Ansigter, da hun endte sin Beretning og bedende saa' paa Herren.

Denne forblev i nogle Øjeblikke aldeles tavs; Fortællingen havde rørt ham, den bar Sandhedens Præg; og Omgivelserne — den udslidte Kvinde, det usle Opholdssted, denne Livets Kamp midt i den øde, vilde Natur, talte alvorligere til ham, end alle Ord, og han vidste næppe, hvad han først skulde gjøre, og hvorledes han skulde svare den, der i Spænding ventede paa hans — „Herrens“ — Dom.

„Og hvor længe har du levet her?“ lod endelig Hr. Prehms Stemme, mild og venlig.

„I ti Aar,“ var Birthes frygtfomme Svar.

„I ti Aar!“ udbrød han forbauset. „Har du levet i ti Aar i det Hul eller Hule, hvad jeg skal kalde det, og dine Børn — ere de døde her?“

„Nej, Gud ske Tak,“ svarede Birthe med hævet Blik; „de leve, ere raske og flinke og fortjene Sommeren over selv deres Brød iblandt fremmede.“

Alt, hvad han hørte, forekom Herremanden som et Eventyr af ualmindelig Art; men Virkeligheden, bar og nogen, viste sig for ham, og, uden at sige mere, nærmede

han sig den Hule, der i saa mange Aar havde tjent til Bolig for en Familie, udrustet af Skaberen med samme Trang, samme Egener, med samme udødelige Sjæl, som vi andre.

Igjennem den Aabning, der tjente som Dør, gik eller rettere krøb han ind i et lavt, usfelt Rum, mere ligt et Dyrs Hule end en menneskelig Bolig. Og dog, da han fik nærmere betragtet det, saa' han, hvorledes der var sørget for næsten alt, hvad Nødvendigheden fordrerede. For at skaffe Lys, var et Stykke Glas, omtrent af Størrelse som hans Haand, indklynket i det Ler og Jord, der i Forening med Grøene udgjorde Bæggene. Et Aldsted, hvor Røgen kunde slippe ud, var anbragt i en Krog; Mos og lidt Tæpper afgave Lejet, nogle Træstube tjente til Sæder og Bord, og enkelte Kogekar udgjorde alt Køkkentøjet, men kun paa den ene Side af Rummet kunde han staa oprejst, thi det gik fra Ydersiden skraat ind under Tjældet.

Han saa' sig om og undredes over, at Børn vare opvokse her, i saadanne Omgivelser, og dog vare funde paa Sjæl og Legeme; og næst efter at have følt, at Gud kan lægge sin Velsignelse til det mindste, som til det største, vendte hans Tanker sig næsten med Uvilje til hans eget forfinede Hjem. Her havde han sét, „hvad der behøves for at leve“, — i Ordets strengeste Betydning, og hvilken Mangfoldighed af Fornødenheder havde han ikke? — og hvorledes tiltog ikke de indbildte Nødvendigheds Fordringer overalt i Verden?

Med Magt maatte han løsrive sig fra disse Reflektioner, thi endnu stod han som Herre og Dommer, saa vel over Dø, som over Virthe. Han gik derfor hen imod dem og sagde mildt: „Vær uden Frygt! Du, Dø, burde for lang Tid siden have underrettet mig om denne Rones

ulykkelige Stilling; at du har fortiet det, finder jeg mere strafværdigt, end at du har tilladt hende at bo her; — men det være dig nu tilgivet. Og du, stakkels Kvinde, du har alt lidt nok, nu skal du faa det bedre, her maa du ikke blive.“

Han kom ikke videre; ængstelig og bedende løftede Birthes Hænderne op imod ham og udbød: „Herre, lad mig blive her! lad mig bare beholde det saaledes, som det nu er, dermed er jeg godt fornøjet. Her komme mine Børn op, hver Gang de have Frihed, de som jeg vilde aldrig finde noget Sted saa godt, saa trygt, som her; det Fjæld gav mig Ly, da hele Verden gik mig imod, lad mig leve og dø under dets Beskyttelse.“

Med rørende Enfold fremførtes denne Bøn, og Hr. Prehm kunde ikke afflaa den; en saa trofast Vedhængen, syntes han, maatte respekteres, og efter at have forespurgt sig nærmere om, hvormed Birthes nu ernærede sig, og erfaret, at hun i de senere Aar ikke mere frygtede for at komme i Berøring med Menneskene, men ved forskjelligt Arbejde og ved at handle med Høns, Væg og Kyllinger, som hun opklækkede i Skoven, var istand til at forskaffe sig, hvad der behøvedes for at leve, tillod han hende at blive, hvor hun var, men tilføjede, at hun herefter skulde have det bedre; han vilde hjælpe hende til at faa udbedret hendes Bolig.

Uden at bryde sig om at faa yderligere Oplysninger herom, udbød hun i taknemmelige Ord, og dybt følt var den Velsignelse, hun nedbad over Herren, i det han med et venligt Nik forlod hende og fortsatte sin Vej.

Paa Prehms Opfordring fortalte Ole, som efter den overstandne Skræk atter var kommen i normal Tilstand, om Birthes og hendes Børns; og hvad han fortalte, hjalp til at bestyrke Prehms gode Mening om hende. Udholdenhed,

Ærlighed, i Forening med opofrende moderlig Kjærlighed, syntes at være Grundelementerne i denne haardt prøvede Kvindes Karakter, og da han senere fik opspurgt Børnene, og ved Spørgsmaal til dem og om dem trængte ind i disse Naturbørns slumrende Sjæle, sporede han Evner og Anlæg, der ved Vejledning kunde udvikles, Skaberens og dem selv til Ære.

De kjendte ikke et Tal, ikke et Bogstav, men de kunde tælle de Faar og det Kvæg, som vare dem betroede, og vidste med Trofasthed og Omhu at opfylde deres Pligt. De hængte med rørende Kjærlighed ved deres Moder, havde afhængende lært Gud og Frelseren at kjende, og at de kun ved at fly det onde og stræbe efter at gjøre det gode kunde haabe at samles med deres Fader i den anden Verden. At han havde lidt ondt i Verden, og at der gaves mange haarde Menneffer, vidste de ogsaa; dette havde lige overfor enhver fremmed givet dem en vis Frygt, som de i højere Grad følte for den fornemme Herre, der saa inkvisitorisk udspurgte dem.

De længtes derfor efter den første Fridag, at de kunde komme hjem til Moderen, fortælle hende, hvad der var hændt, og høre, hvad hun troede, denne Herres Udsprog havde at betyde.

Et Par Uger gik imidlertid, førend deres Dnsse kunde blive opfyldt, men da de endelig glade og frie ilede afsted med hinanden, da var det med en Lykke, en Forventning, som om de gik til et Hjem, i hvilket der ikke alene fandtes Kjærlighed, men Hygge og Velvære.

Den kjendte Sti imellem Træerne førte dem snart hen imod Fjældet, — men hvad var det? — de gned Øjnene, — det var jo ikke den klinede Væg med den lille Rigrude i, som viste sig for dem, nej! fremmed og stor forekom

den Mur, det Bindue dem at være, der vendte ud imod Stien.

De saa' i Tavshed paa hinanden, bleve først raadvillede staaende, toge dernæst hinanden i Haanden og gik langsomt og varsomt nærmere. Dog var det ikke ret mange Skridt, de fik tilbagelagt, inden deres Moder kom dem i Møde; hun rakte Armene ud imod dem, og de ilede hen til hende, hun trykkede dem til sig og udbrod: „Gud sse Lov, I kom, thi nu skulle I bare se, Vorherre har sendt sin Velsignelse til os, og vi have nu faaet et Hus og en Velstand, som vi aldrig have kunnet tænke os.“

Med en ved hver Haand, førte hun Børnene ad en ordentlig Dør ind i en lille Stue, der ved Hjælp af et Fag Binduer, Loft og Gulv fik Udseende af at kunne være en Bolig for Mennesker med de nøjsomste Fordringer.

For Birthe, som havde været tilfreds med en af Naturen dannet Hule, var denne Hytte Indbegrebet af alt herligt, og det var med Glæde og den inderligste Taknemmelighed, at hun fortalte Børnene om „Herrens“ Besøg, om hans Mildhed imod hende, og om hvorledes han havde indfriet sit Løfte, at sørge bedre for hende. Han havde sendt Haandværksfolk med hvad der behøvedes for at omdanne hendes fattige Hytte til en lun, solid Bygning. Han havde ved en Kaffelovn og enkelte Husgeraad afhjulpet ethvert Savn, ja! gjort mere, end selv hendes dristigste Tanker havde forestillet hende, ved at forsynne Huset med Grøn, Mel, Kaffe, Sukker o. s. v.

Intet menneskeligt Dje var det forundt at være Vidne til den Lykke og den Sindsbevægelse, hvormed denne lille Beretning blev fremført, og hvorledes der blev lyttet til den; kun den kjærlige Skaber og Dpholder saa', hvorledes Hjerterne soulmede i disse nøjsomme Væsners Bryst, og han

modtog de Taknemmelighedstaarer, der randt, i det Moder og Børn talte om den fremmede Herre, der nu, i Stedet for at blive frygtet af dem, blev ansét som et Guds Sendebud, der var kommet til dem med alle gode Gaver.

Den vigtigste af alle disse gode Gaver, den, ved Undervisning at blive i Stand til at lære Guds Ord at kjende, forekom dog i Begyndelsen Børnene højest besværlig. Det var saa uvant, saa trættende, at skulle lære Bogstaverne at kjende og stave sig igjennem, hvad de endnu ej forstode. Naturen, den store, aabne Bog, syntes de, havde talt langt tydeligere til dem om Gud og hans Naade, end disse smaa Skrifte tegn og dunkle Sætninger. Dog, efter at de i et Par Somre havde været Syd paa, for at nyde godt af en omhyggelig Lærers Undervisning, begyndte det at dages i deres Indre, og i de lange Vintre, naar de vare hjemme hos Moderen, tilbragtes mange Timer med Læsning.

Den store Verden uden om begyndte at oplades for dem igjennem letfattelige Skrifter, og det stille Trosliv fortsatte sin Udvikling i deres unge Hjerter.

Det var ikke alene de aandelige Goder, som deres Belgjører gav dem Afgang til, han ydede dem fremdeles sin Bistand og sørgede med Fornuft og Omtanke for, at de altid havde, „hvad der behøvedes for at leve“.

Saa længe Birthe havde kæmpet med Nød og onde Dage, havde hun ikke ønsket sin Mand ved sin Side, hun havde endogsaa oftere takket Gud, at han havde udløst ham fra denne haarde Verden; nu derimod, da Livets Goder bleve hende tildelte, begyndte Længsel at hjemføge hende og en Higen, hun ikke forklarede sig, opfyldte hende. Ledede af Savnet løftedes hendes Tanker op ad, og da hun ikke længere var nødt til at kæmpe for Opholdet, søgte hun at berede sig for Evigheden.

Disse Bestræbelser skaffede hende Fred og omsider en salig Udgang af Verden. Hun, den ringe, enfoldige og ubekjendte Kvinde, naaede saaledes Livets sande Maal og efterlod sine Børn et Minde, værdigt til Exempel.

Elisabeth Martens.

Strotanker,

Menneskene tro gjerne de Fejl, der tillægges andre, fordi de deri finde enten en Undskyldning for deres egen Svagheit, eller en indirekte Lovtale over deres Dyder.

E. Souvestre.

Det gaar med den største Del af de Følelser, der vore frem i vort Indre, som med Knopperne paa Træet; alt kommer an paa Stedet, Solen, Tilfældet og Træets egen Frodighed.

Barnabé Crux.

Et Bevis for, hvor megen naturlig Godhed, der findes i det menneskelige Hjærte, er den Omstændighed, at intet kan lettere forlede det end Skindet af Udelmod og ophøjede Følelser.

Madame de Staël.

Aldrig har et følende Hjærte elsket larmende Forlystelser; de ere kun en tom og ufrugtbar Lykke for dem, der eje nogen Følelse.

J. J. Rousseau.

Barnets Engel,

Naar Barnet træt
 sit Hoved lægger imod Buden,
 naar ind igjennem Ruden
 Maanens milde Ansigt titter,
 naar alt er stille efter Dagens Møje,
 naar Fuglene i Neden, lun og tæt,
 helt skjult imellem Grenes Gitter
 ind under Vingen deres Hoved bøje,
 naar Aftenvinden sagte vugger
 hvert Straa, hver lille Blomsterstængel,
 som stille bøjer sig og lukker
 sit Bøger — stiger ned en Engel
 fra lyse Stjærner, fra sin høje Himmelbo
 til hver en Barnefæl, som hoiler sødt i No.
 Med sagte Vingeslag den nærmer sig dets Leje
 og skygger over det med sine store Vinger.
 Hver god, uskyldig Tanke, Barnet har i Eje,
 hver ædel Tone, der i Barmen klinger,
 som skjønne Drømme stiger frem paa Englens Bud.
 De komme og forsvinde, andre følge efter,
 hver Gang den sænker eller spreder Vingen ud.
 Sit milde Dje den paa Barnet hæfter,
 der smilende i Søvnne sine Hænder
 mod Drømmen strækker for at gribe den. —
 Naar Solen sine første Straaler sender
 og vækker alt paa ny til Liv igjen,
 da trykker Englen tavs et Kys paa Barnets Kinder;
 det vaagner glad, og Englen brat forsvinder.

Sust Chr. Holm.

Trofasthed.

Borte paa Fladerne i min Hjembygd bode et Par Ægtefolk med sex Sønner; de strævede trofast paa en meget stor, men vanrøgtet Gaard, indtil et Vaadehug endte Mandens Dage, og Konen sad alene igjen med det tungvindte Brug og de sex Børn. Hun tabte ikke Modet, men ledte de to ældste Sønner frem foran Kisten og lod dem der over Faderens Lig love hende at sørge for Smaaafskendene sine og være hende til Hjælp, saa vidt Gud gav Kræfter. Det lovede de, og det gjorde de, saa længe til den yngste af Sønerne var konfirmeret. Da kjendte de sig løste, den ældste ægtede en Gaardmandsenke, og den næstældste en Stund efter hendes velhavende Søster.

De fire tilbageblevne Brødre skulde nu styre det hele, efter hidtil selv uafsladelig at være styret. De kjendte sig ikke videre modige til det; de var fra Børn af vant til at holde sammen, to og to eller alle fire, og gjorde det nu saa meget mere, som de maatte søge Hjælp hos hverandre. Ingen gav nogen Mening til Kjende, før han troede sig sikker paa de øvriges, ja, de kjendte i Grunden ikke sin egen, før de havde sét paa hverandres Ansigter. Uden at have gjort nogen Aftale, var der dog en stiltiende Overenskomst mellem dem, at de ikke skulde skilles, saa længe Moderen levede. Hun selv vilde det imidlertid noget anderledes og fik de to udslyttede over paa sin Side. Gaarden var bleven til et dygtigt Brug; den trængte mere Hjælp, hvorfor Moderen foreslog at løse de to ældste ud og dele Gaarden mellem de

Tungvindt 3: besværlig.

fire, saaledes at to og to holdt sammen om hver sin Del. Der skulde opføres et nyt Sæt Huse ved Siden af de gamle; det ene Par skulde drage der ind, det andet Par blive hos hende. Men af det Par, som drog ud, maatte en gifte sig; thi de maatte have Hjælp til Hus og Fæ, — og Moderen nævnte den Jente, som hun onskede til Sønekone.

Det havde ingen noget imod; men nu var Spørgsmaalet bare: hvilke to skulde flytte ud, og hvem af disse to skulde gifte sig? Den ældste sagde, at han nok kunde flytte ud, men aldrig vilde han gifte sig, og hver af de andre skød det ogsaa fra sig.

Da blev de enige med Moderen om, at Jenten selv kunde faa afgjøre det. Og oppe ved Sommerjosef en Kvæld spurgte Moderen hende, om hun ikke vilde flytte ind som Kone paa Fladerne, og Jenten vilde nok gjerne det. Ja, hvem af Gutterne, hun saa onskede, for hun kunde faa, hvem hun vilde. Nej, hun havde ikke tænkt over det. Saa maatte hun nu gjøre det, for det stod til hende. Ja, saa kunde det vel blive den ældste; men ham kunde hun ikke faa, for han vilde ikke. — Jenten nævnte saa den yngste. Men Moderen mente, det var saa underligt med det; „han var den yngste.“ — Saa den næstyngste. — „Hvorfor ikke den næstældste?“ — „Ja, hvorfor ikke den næstældste?“ svarede Jenten; for det var ham, hun havde tænkt paa hele Tiden, derfor havde hun ikke nævnt ham. Men Moderen havde skjønnet, lige fra den Stund, den ældste vægrede sig, at saa maatte han tro, den næstældste og Jenten havde et godt Øje til hinanden. Den næstældste ægtede altsaa Jenten, og den ældste flyttede ud med ham. Hvorledes Gaarden nu blev delt, fik ingen udenforstaaende vide; thi de arbejdede

sammen som før og bar ind sammen, nu i den ene, nu i den anden Lade.

Om en Stund tog Moderen paa at blive klejn; hun trængte Hvile, sølgelig Hjælp, og Søønnerne kom overens om at fæste en Vente, som ellers gif i Arbejde der. Den yngste skulde spørge Zenten næste Dag, de lovede; han kjendte hende bedst. Men den yngste maatte længe i Stilhed have lidt Zenten, for da han skulde spørge, gjorde han det saa underligt, at Zenten trode, han vilde fri, og hun svarede ja. Gutten blev ræd, gif strax til sine Brødre og sagde dem, hvor galt det var gaaet. Alle fire blev alvorlige, og ingen turde sige det første Ord. Men den næstyngste saa' paa den yngste, at han virkelig holdt af Zenten, og at det var derfor, han var bleven ræd. Han anede med det samme sin egen Lod, den at blive Ungkarl; thi skulde den yngste giftes, kunde ikke han. Det faldt lidt haardt, for han havde selv en, han syntes om; men derved var nu intet at gjøre. Han sagde da det første Ord, nemlig, at de var sikrest paa Zenten, naar hun blev Kone paa Gaarden. Strax en havde talt, var de andre enige, og Brødrene gif for at tale med Moderen. Men som de kom hjem, var Moderen bleven syg for Alvor; de maatte vente, til hun var bleven frisk, og da hun ikke mere blev frisk, holdt de atter Raad. I dette fik den yngste sat igjennem, at saa længe Moderen laa, skulde de ikke gjøre Forandring; thi Zenten maatte ikke saa flere at passe end Moderen. Dermed blev det.

I sexten Aar laa Moderen. I sexten Aar plejede den tilkommende Svigerdatter hende stille, taalmodig. I sexten Aar mødte Søønnerne hver Kvæld ved hendes Seng for at holde Opbyggelse, og om Søndagen ogsaa de to ældste.

Hun bad dem ofte i disse stille Timer at huske den, som havde plejet hende; de forstod, hvad hun mente dermed, og lovede det. Hun velsignede i alle disse sexten Aar sin Sygdom, fordi den havde ladet hende smage en Moders Glæde til det sidste, hun takkede dem i hver Sammenkomst, og én Gang blev saa den sidste.

Da hun var død, mødte de sex Sønner for selv at bære hende til Graven. Her var Brug, at ogsaa Kvinder fulgte til Graven, og denne Gang fulgte det hele Sogn, Mænd og Kvinder, alle, som kunde gaa, lige til Bornene. Først Klokkeren som Forsanger, saa de sex Sønner med Kisten, og derefter hele Sognet, alle i Sang, saa de hørtes en Fjerding borte. Og da Viget var jordet, og de sex havde skoflet til, drog hele Følget ind i Kirken, for der skulde den yngste vies med det samme; de vilde have det saa, Brødrene, fordi det i Grunden hørte sammen. Her talte Præsten, som var min nu afdøde Fader, om Trofasthed og talte saaledes, at jeg, som tilfældig var kommen tilstede, syntes, da jeg kom ud igjen af Kirken, at det gik sammen med Fjældene og Sjøen og Storheden i den hele Natur.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Kilden.

Af Kilderne smaa
 kan blive en Aa,
 af Bakkene mægtige Strømme.

Saa kan det og gaa
 i Livet, du smaa,
 thi Stordaad kan fødes af Drømme.
 Men bliver dit Liv
 kun en Leg mellem Siv,
 en Døs mellem duftende Roser,
 da plumres dit Sind,
 da tørres det ind
 og ender i svampede Moser.

Kast Sløvheden væk!
 Vær frejdig og kjæk,
 som Kilden, der sprudler i Stoven!
 Spring frem som en Bæk
 bag Rosernes Hæk —
 et Spejl for Guds Himmel der oven!
 Svulm op til en Flod!
 Lad vore dit Mod,
 hvor Vandhjul og Savmøller skjære,
 lad Flaadernes Sejl
 sig se i dit Spejl,
 og strøm saa i Havet med Vre!

H. B. Raalund.

Høj og lav,

Midt i Byen laa Herregaarden. Den store prægtige Hovedbygning med de høje Binduer og de taffede Gavl-
 knejsede stolt og fornemt i den Klynge af Huse, der omgav

den; frodige Alleer førte hen til den, og dejlige Haver med duftende Blomster og skinnende Frugter omgav den. Ege over for Herregaarden laa Skolehuset. Det var gammelt og lavt, Binduerne vare smaa og sadde højt oppe under Taget, Døren var overmalet med Båndfarve, der var regnet af for nedent. Murene vare kalkede; men Bindingsværket skinnede igjennem, som Ribbenene paa en gammel, udmagret Hest.

Herremanden havde en Søn, der hed Anton, og Skolelæreren havde en Søn, der hed Jens. De to Drengene vare paa samme Alder, og da de vare Naboer, mødtes de ofte for at lege sammen. Anton havde blanke Støvler, en fin Straahat og Klædes Frakke; Jens gif med bare Ben og bart Hoved, og han havde en Lærreds Bluse i Stedet for Frakke; men de kjendte ikke Forskjellen, de saa' ikke paa Klæderne, som de vorne gjøre; de vare alligevel Venner, rigtig gode, trofaste Venner, som Drengene kunne være det. Begge vare de lærenemme og dygtige, ja, det var et Spørgsmaal, hvem der var dygtigst; Anton kunde Ting, som Jens ikke forstod, og Jens kunde Ting, som Anton ikke forstod; dog derom trattedes de aldrig, der var noget andet, som de aldrig kunde blive enige om. Begge vilde de gjerne være store, og saa — ja saa kom Forskjellen; enhver havde sin Fremtidsdrøm.

„Naar jeg bliver stor, vil jeg være saa dygtig, at jeg overgaar alle!“ sagde Anton. „Jeg vil være en stor Mand. Over hele Landet skal man nævne mit Navn; Folk skulle raabe Hurra for mig, alle skulle hilse mig med Ærbødighed, alle skulle hædre mig, selv Kongen skal gjøre det; han skal give mig Kors og Vaand, og hans Soldater skal skuldre, naar jeg gaar forbi dem, og saa vil jeg udrette saa meget, saa meget, hele Landet, hele Folket vil jeg tjene!“

Det var nu hans Drom; Jens drømte anderledes.

„Jeg vil blive en god og en dygtig Mand; thi det, siger Fader, er det vigtigste,“ sagde han. „Jeg vil glæde Fader og Moder, jeg vil sørge for dem, naar de blive gamle. Nu have de det mangel Gang strængt; men saa skulde de have det saa godt; jeg vil arbejde for dem. Jeg vil lære noget godt, og det vil jeg atter lære andre; jeg vil være Skolelærer!“

„Nej, det er saa kjedeligt; det er ikke noget,“ sagde Anton — „du maa højere op.“

„Nej, det er nok for mig!“ svarede Jens.

„Ja, lad os saa se, hvem af os, der driver det videst, hvem der udretter mest, du eller jeg!“ sagde Anton.

„Ja, lad os det!“ sagde Jens.

Og Tiden gik; Aar og Dage raandt hen. Begge drog de ud i Verden, hver mod sit Maal, og begges Dromme gik i Opfyldelse, som Barndomsdrømme saa ofte gjøre det.

Det var Sommer. Himlen var klar, Solen skinnede, Fuglene sang og Blomsterne stode i Græsset. Der var Sang og Jubel, Liv og Travlhed overalt. Inde i Skolen sang Børnene, Læreren ledede Sangen med sin sikre, klangfulde Stemme, og Læreren var Jens.

Hans gamle Fader, der havde opslidt sig i Livets Gjerning, var nu svag og skrøbelig. Han sad i sin Lænestol uden for Skolen i Solskinnet og lyttede til Sangen, og hans Ansigt lyste af Fred og Glæde. Inde i Stuen gik Jens' Moder. Hun var endnu rask og rørig, hun kunde endnu udføre sin vante Gjerning, pleje og hygge om sin gamle Mand og sin kjerlige Søn. Hun lyttede ogsaa til Sangen, hun nynnede med; thi ogsaa hun var glad. Ja, der var Lyk og Lykke i det fattige Hus!

Henne ved Herregaarden tomrede man Stillaadser op.

Grønne Grene, Blomster og Kranse, hele Læs fulde, førtes der hen og sloges fast derpaa; Skjolde med Indskrifter bleve hængte op, Dannebrogsgfaner bleve hejsede og udfoldede rundt omkring, og saa stod der den dejligste Væreport. Den gamle Herremand ledede det hele, og Byens Folk, unge og gamle, Mænd og Kvinder, hjalp til, og alt var til Være for Anton, baade Væreporten ved Herregaarden og Sengen i Skolen; alle vare i Virksomhed for at berede ham en festlig Modtagelse; han ventedes næste Dag.

Ja, hans Drøm var gaaet i Opfyldelse; han var bleven en stor Mand. Det var en Være for den lille By at hædre ham; thi hans Navn sløj Landet rundt, Kongen havde hædret ham med Orden og Baand, Folket elskede ham; hans Magt var stor, og hans Ord havde Bægt; thi han talte varmt og hjærteligt.

Dg han kom. Ved Væreporten modtog man ham. Hundreder af Mænd og Kvinder vare forsamlede. Præsten holdt Velkomsttalen og tolfede Glæden over hans Storhed, alle raabte Hurra og svingede Huerne, der var ingen Ende paa Jubelen. Bøns og Skolebørnene sang en Sang til hans Være, og Bøns' Stemme bævede af Bevægelse, saa glad var han over sin Legekammerats Lykke.

Anton rejste sig op i Bognen. Korset skinnede paa hans Bryst, Begejstringen lyste ud af hans Djne. Han talte, og der blev saa stille; thi alle vilde høre ham. Dg han var nok værd at høre. — Virkeligheden overgik hans dristigste Ungdomsdrømme, sagde han; aldrig havde han drømt, at en Time som denne, saa fuld af Lyksalighed, vilde oprinde for ham, aldrig, og nu var den dog kommen. Han vidste, at man ventede sig meget af ham, og han haabede, at han skulde opfylde Forventningerne. Folkets Lykke var det Maal, han stræbte mod, og det vilde han aldrig svigte.

Han vilde bede dem raabe Hurra for Folket til Tak for al den Ære, al den Glæde, de havde beredt ham, og som han aldrig vilde glemme, — og atter rungede vældige Hurraraab gjennem Luften.

Jens var vort, og med Tak og Lov mindedes han altid denne Dag.

Dg atter vandt Tiden. De to Drengene vare blevne gamle Mænd.

Det var atter Sommer med Solffin, Blomster og Fuglesang, der var atter Liv og Travlhed overalt; men det var stille, underligt stille i den store Herregaard; thi Anton, dens fornemme Ejer, var syg. Bleg og stille, træt og magtesløs laa han der, mens Dage og Uger svandt hen. Kun faa af hans Venner besøgte ham, og naar de kom, da var det kun for at tale om deres Strid, om deres Sejre og Nederlag, om deres Harm og Fryd. Al, det trættede ham at høre derom. Intet af deres Ord naaede til hans Hjerter, kolde og golde glæde de forbi ham. Efterhaanden kom de sjældnere, til sidst bleve de borte. Andre indtog hans Plads i de stridendes Rækker, andre Navne fortrængte hans og sløj Landet rundt, som hans en Gang havde gjort, og nu laa han ene, forladt og forglemt.

Forglemt! — Nej, én erindrede ham, én sørgede over hans Ulykke, som han havde glædet sig over hans Lykke, og det var Barndomsvennen; han var trofast, og han havde den hædrede Mand, den store Mand, oversét og ringeagtet.

En Dag kom den gamle Jens Degn, som man kaldte ham, og bad om Afgang til den syge Anton; han kunde ikke længere modstaa sin Længsel efter at se ham, og saa mødtes de atter.

Taarerne trængte sig frem i Jens' Øjne og rullede

ned ad hans Kinder, da han stod ved Antons Seng; men et lyst og klart Smil fløj over den syges Ansigt, og han strakte begge Hænder ud imod ham.

„Tak, fordi du kom,“ sagde han, hans Kæft var nu saa svag. „Jeg har længtes meget efter dig. Jeg har saa ofte tænkt paa dig i de lange Dage og Nætter; men jeg flammede mig ved at sende Bud efter dig; jeg er saa ringe!“

„Nej, nej!“ svarede Jens, „du er ikke ringe, du er stor; du har levet og kæmpet for en god Sag og en stor Sag, — for Folkets Lykke!“

Anton rystede paa Hovedet. — „Det var altsammen Forfængelighed,“ sagde han. „Jeg kæmpede blot for mig selv, det var min Fejl; men jeg vidste det ikke. Folkets Lykke var et stort Ord og ikke andet; det var en glimrende Sæbeboble, nu er den bristet; nej Magt og Værd for mig selv, det var mit sande Maal. Derfor sægte jeg i Luften, derfor var min Gjerning gold; jeg vakte kun Videnskaber, ikke de gode Kræfter. Du drev det videst!“

„O nej! — tal ikke saaledes,“ sagde Jens. „Hvad var min Gjerning mod din! Jeg sørgede for en gammel Fader og Moder, jeg underviste nogle Børn! det er det hele!“

„Men det var meget mere end alt, hvad jeg har gjort!“ svarede Anton, „thi jeg arbejdede for ingen, fordi jeg vilde arbejde for alle, jeg adspalttede mine Kræfter, du samlede dine om en bestemt Gjerning. Det er mere, selv at løfte den mindste Livsgjerning, end lade sig løfte og løfte sig selv; thi ingen kan lægge en Alen til sin Bært. Gud er den eneste sande Dommer, Gud være mig Syndere naadig!“

„Nej, nej, du gjør dig selv Uret!“ trøstede Jens. —

„Huff, hvor man jublede over dig! Huff det Navn, du vandt!“

„Hvor er det nu!“ svarede Anton, „forsvundet og dødt! Man jublede, fordi man ventede Fordel af min Virksomhed; fordi Folket ved at hædre mig, Folkets Mand, hædrede sig selv! det var Usandhed altsammen, det var Egenfjærlighed og Selvtilbedelse; men det er lettere at tale store Ord om den store Gjerning end at løfte den mindste Gjerning. Mit Liv var tomt! O, hvor er der Fred for mig!“

„I Guds Naade, i Guds Kjærlighed!“ svarede Jens, der nu saa, at den store, begavede Mand manglede noget. Børnelærdommen var glemt, Barnetroen tabt. Og han talte til ham, som han talte til de mindste Børn i sin Skole. Han kom hver Dag igjen, og efterhaanden vendte Anton tilbage til sin Barndomstid og sin Barnetro, alt det mellemliggende, hans Vres og Kamps Tid forsvandt, og han fik Fred.

Saa døde han.

Nu mindedes man ham atter. Der stod lange Stykker i Aviserne om ham, Bogn efter Bogn kom til hans Gaard, der var knap Plads til alle de Gjæster, der kaldte sig hans Venner. Hans Kiste skjultes af Blomster og Kranse, der holdtes mange lange og hædrende Taler ved hans Grav; men ingen uden den gamle Degn fældede Taarer. Han stod alene ved Graven, da alle de andre Venner vare borte.

Og naar han siden Morgen og Aften gik alene op til Kirken for at ringe, saa standsede han altid ved den prægtige Støtte med de gyldne, glimrende Indskrifter, der stod paa Antons Grav, og da mindedes han de Ord, som ikke stod der, men som burde have staaet der: „Det er mere at løfte den mindste Livsgjerning, end lade sig løfte og løfte

fig selv ved at tale store Ord om den store Gjerning; mit Liv var tomt!" — Saaledes havde Anton jo sagt, da de atter fandt hinanden.

Bendix Hansen.

Stjærnen og Nattergalen.

Solen sank ned bag Paradishaven,
Menneskets Fryd tog den med sig i Graven.

Slægten var lagt i Syndslænker fangen,
fejrende bugted sig hvislende Slangen.

Adam flygted med Eva forfærdet,
Lyn foer paa Lyn fra Kerubinsværdet.

Frem ad det drev dem som natrædte Skygger,
frem mod det Land, hvor Fortvivlelsen bygger.

Først da Solen sig hæved mod Morgen,
fandt de sig ene — ene med Sorgen.

Da sagde Adam: „Hør mig, min Mage!
„Foden er træt; men jeg vender tilbage.

„Herren vil røres af Sorgen og Sultet,
„end er vel Paradishaven ej lukket.

„End kan en Haabets Straale vi fange,
„som kan os trøste i Nætterne lange.“

Adam gif frem mod Paradishaven;
alt var saa tyft og stille som Graven —

Træerne visne, Blomsterne døde,
alting som lagt af Ildsluer øde.

Kundskabens Træ laa splintret af Lynet;
Adam stod tavs med Haand over Brynet.

Livstræet ifkun med guldbladet Stamme
straalede urørt i Sollysets Flamme.

Dg fra dets brede, skyggende Kroner
klang der et Væld af livsalige Toner —

Toner, som smelte det trange og stride,
Toner, som løse fra Kval og fra Kvide.

Adam stod lyttende, sælsomt betagen,
aldrig han hørte til Tonevæld Magen.

Undrende nærmed han langsomt sig Gærdet —
atter da lynede Kerubimsværdet.

Atter det drev ham langs Skov og langs Hede
frem som et Offer for Hævnerens Brede.

Først imod Aften, og fast som i Blinde
naaede han atter sin sørgende Kvinde.

Grædende spurgte hun: „Har du det fundet?
„Hvi er du bleg? Er for evig det fundet?“

Adam sænked sit Hoved i Vaande;
Eva stod tavs med tilbagetrængt Aande.

Taarer, de bitreste, Jorden har druffet,
faldt fra hans Kind, medens sagte han sukked:

„Herren var haard! Forskjærtset er Freden!
„Kammet af Hævnerens Lyn er vort Eden!

„Intet er levnet; alting er mistet!
„Kaaet er det Maal, hvortil Slangen os fristed!“

Solen sank ned i Skybanker vilde.
Tusmørket kom, og alting blev stille.

Eva sit Afsyn i Lokkerne dulgte,
tavs og fortvivlet sin Husbond hun fulgte.

Tættere Mørket sank ned over Dalen;
da lød der Sang, det var — Nattergalen.

Adam foer sammen. Han Tonerne kjendte,
det var de samme, ham Livstræet sendte.

Det var den Stemme, som dulmede Sorgen,
Gjenlyd af Haabets tindrende Morgen —

sitrende Triller og smeltende Klage,
Gjenlyd fra svundne Salighedsdage —

Toner, som smelte det trange og stride,
Trost for enhver, som maa leve og lide.

Undrende stod han og lyttede stille,
fulgte hvert Slag, hver jublende Trille.

Dg medens Solrødmen svandt i det fjærne,
tændtes den første, tindrende Stjerne.

Da sagde Adam: „Nu Herren jeg kjender!
„Sér du ej Tegnet, han naadig os sender!

„Kundskabens Træ hans Lyn har lagt ode;
„Livstræets Fugl han os sender i Møde.

„Livstræets Fugl og Stjærnen den blanke!
„Fatter du nu hans forsonende Tanke?

„Menneffets Slægt skal som Viljens ej svinde,
„én Gang for vist skal den Livstræet finde.

„Sejrede Slangen, og misted' vi Freden,
„én Gang som Stjærnen skal lyse vort Eden.

„Ej skal os Mørket og Skyggerne skræmme;
„thi selv i Graven Gud Herren har hjemme.

„Kom, lad os bygge os Hytter i Dalen,
„stole paa Stjærnen og Nattergalen!“

Dg de gif bort; men til seneſte Tider
endnu paa Tegnet Menneffet lider.

Bilhelm Bergſøe.

Verdens dejligste Rose.

Der var en mægtig Dronning, i hvis Have fandtes de dejligste Blomster for enhver af Aarets Tider og for alle Verdens Lande, men især var det Roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de mest forskellige Arter, lige fra den vilde Hæk med de æbleduftende grønne Blade til Provences skjønneste Rose, og de voxede op ad Slottets Mure, slyngede sig om Søjlerne og Bindueskarmene, ind i Gangene og hen ad Loftet i alle Sale; og Roserne voxede i Duft, Form og Farve.

Men Sorg og Bedrøvelse boede her inde; Dronningen laa paa sin Sotteseng, og Lægerne forkyndte, at hun maatte dø.

„Der er dog en Frelse for hende!“ sagde den viseste blandt dem. „Bring hende Verdens dejligste Rose, den, der er Udtrykket for den højeste og reneste Kjærlighed; kommer den for hendes Dje, før de briste, da dør hun ikke.“

Dg unge og gamle kom rundt om fra med Roser, de dejligste, der blomstrede i hver Have, men de Roser var det ikke; fra Kjærlighedens Urtegaard maatte Blomsten hentes; men hvilken Rose dér var Udtrykket for den højeste, den reneste Kjærlighed?

Dg Skjaldene sang om Verdens dejligste Rose, hver nævnedes sin. Dg der gik Bud vidt om Land til hvert Hjærte, der slog i Kjærlighed, der gik Bud til hver Stand og hver Alder.

„Ingen har endnu nævnet Blomsten!“ sagde den vise. „Ingen har peget hen paa det Sted, hvor den fremsprang i sin Herlighed. Ikke er det Roserne fra Romeos og Julies

Riste eller fra Valborgs Grav, skjönt de Roser ville altid dufte gjennem Sagn og Sange, det er ej Roserne, som skyde fra Winkelrieds blodige Lanser, fra Blodet, der helligt vælder ud fra Heltens Bryst i Døden for Fædrelandet, skjönt ingen Død er mere sød, ingen Roser rødere end dette Blod, der da flyder. Ej heller er det hin Underblomst, for hvis Pleje Manden i Nat og Dag, i lange søvnløse Nætter i den ensomme Stue, hengiver sit friske Liv, Bidskabens magiske Rose."

"Jeg véd, hvor den blomstrer," sagde en lykkelig Moder, der med sit spæde Barn kom til Dronningens Leje. "Jeg véd, hvor Verdens dejligste Rose findes! Den Rose, der er Udtrykket af den højeste og reneste Kjærlighed. Den blomstrer paa de blussende Kinder af mit søde Barn, naar det styrket af Sønnen slaar Djnene op og lær imod mig med hele sin Kjærlighed."

"Dejlig er den Rose, men en dejligere findes der!" sagde den vise.

"Ja, langt skjønnere!" sagde en af Kvinderne. "Jeg har sét den; en mere ophøjet hellig Rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som Terosens Blade; paa Dronningens Kinder saa' jeg den; hun havde lagt sin kongelige Krone og gik selv i den lange, sorgfyldte Nat med sit syge Barn, grød over det, kyskede det og bad til Gud en Bøn for det, som en Moder beder i Angstens Time."

"Hellig og vidunderlig i sin Magt er Sorgens hvide Rose, men dog er det ikke den."

"Nej! Verdens dejligste Rose saa' jeg foran Herrens Alter!" sagde den fromme gamle Biskop. "Jeg saa' den lyse, som om en Engels Afsyn viste sig. De unge Piger gik til Nadverens Bord, fornyede deres Daabspagt, og der blussede Roser, og der blegnede Roser paa de friske Kinder.

En ung Pige stod der; hun saa' med hele Sjælens fulde Renhed og Kjærlighed op mod sin Gud; det var Udtrykket af den reneeste og den højeste Kjærlighed."

"Befignet være den!" sagde den vise, "dog ingen af eder har endnu nævnet Verdens dejligste Rose."

Da traadte ind i Stuen et Barn, Dronningens lille Søn; Taarerne stode i hans Øjne og paa hans Kinder; han bar en stor, opslagen Bog, dens Bind var af Fløjl og med store Solvhagter.

"Moder!" sagde den lille. "O hvor dog, hvad jeg har læst!" og Barnet satte sig ved Sengen og læste af Bogen om ham, der hengav sig selv til Korsets Død for at frelse Menneskene, selv de usødte Slægter. "Større Kjærlighed gives der ikke!"

Og der gik et Rosenkær over Dronningens Kinder, hendes Øjne bleve saa store, saa klare, thi hun saa' fra Bogens Blade løfte sig Verdens dejligste Rose, Billedet af den, som fremsprang fra Kristi Blod paa Korsets Træ.

"Jeg ser den!" sagde hun. "Aldrig dør den, som ser den Rose, den dejligste paa Jorden!"

H. C. Andersen.

Barndomsalderen,

Barndomsalder med de skyldfri Glæder,
Livets første, friske Morgengry!
Sjælden bitre Taarer Øjet væder,
Istigt Latter klinger tit mod Sky.

Selv i stille, strænge Skolestuer,
 hvor de mange Bogers sort paa hvidt
 ej just altid Barnehjærtet huer,
 tænker det dog frejdigt, kjæft og frit.

Anden folder ud de spæde Binger,
 over glad sig til sin Fremtids Flugt.
 Barnefangen imod Himlen klinger,
 som en Foraars-hymne mildt og smukt.

Barneglæde fra vor Barneffamle,
 følg du os, selv under Lokker graa!
 Hvad gjør det vel, at vi blive gamle,
 naar vi kun i Hjærtet ere smaa.

Aling som Aftenklokkelang paa Landet
 gjennem Rivet Barnets Melodi!
 Lad i sene Aar med vemodblandet
 Glæde Sjælen vugge sig deri.

Kr. Arenzen.

Inger Per Persen og hendes Børn.

Kjender du Inger Per Persen? for hun er nok værd
 at kjende. Du skulde se hende om Morgenens, da er hun
 tidlig paa Færde, det kan nok hånd's, at Solen ved Mid-
 sommertid tror, at den kan kappes med hende; men længe
 for Jævndøgn maa den give tabt, og om Vinteren, naar

Solen sover ud for hele Naret, saa er Inger langt foran den, og det var da heller ikke godt andet, for hun har meget at tage vare paa. Først om Morgenens skal hun tage Kaffe til sin Mand og skjære Smørrebrød til ham for hele Dagen, thi Per Persen er Grøstegraver, og naar han gaar ud om Morgenens, kommer han ikke hjem før om Aftenens. Per Persen er en meget dygtig Grøstegraver; der er ikke mange, som kan maale sig med ham i at trække en lige Grøst hen ad Marken og skjære den jævn og hel af paa Kanten.

Naar Inger har lavet Kaffe og skjænket den, pakker hun Smørrebrødet i en lille Madæske, tapper Ol i en lille Bimbel og spænder begge Dele hver i sin Ende af en Rem, den faar Per Persen over Skulderen, og af Sted vandrer han.

Du skulde se Inger staa i Døren og se efter ham og nikke til ham, saa sér hun ud, som om hun vilde sige: „sikken en stolt Karl, og det er min egen Mand“; og naar lille Rasmus er med — det er den ældste Søn; naar han ikke er i Skole, er han med, han sanker Sten af Marken — saa sér hun ud, som om hun vilde sige: „sikken en stolt Karl han kan blive, og det er min egen Dreng“. Hun kan ikke komme bort fra Døren, for de ere nede, der hvor Bejen drejer, for der véd hun bestemt, at de vende sig om og svinge med Guerne.

Du skulde se, hvor hun staar og skygger for Solen med sin Arm, for den vil skinne hende lige i Djene; du skulde se, hvor den skinner paa hendes friske røde Kinder.

Men nu maa hun ind, der er meget at gjøre, nu skal de andre Børn ud af Sengene. Lille Jakobine kan klæde sig selv paa, og hun kan hjælpe lille Grete; men de tre mindste — for der er sex i det hele — maa hun selv klæde paa, at de kan blive rigtig rene og pæne. Det er nu ikke

altid, at Tiden kan flaa saa godt til, imellem skal Inger op paa Herregaarden, naar der er stor Kængjoring og stor Vass; eller i Høsten, saa skulde du se hende med et stort hvidt Lærreds Forklade, som naar helt omkring hende, med sin sribede Hvergarns Bul og de hvide Særkeærmer, som kun naar til Albuerne. Saa maa lille Jakobine skjænke Kaffe til Fader — Maden er sfaaret og pakket ind Aftenen i Forvejen — og hun maa klæde alle Børnene paa, om det saa er bitte Stumpen i Buggen; men han er da saa stor, at Gængerne for længe siden ere tagne af Buggen.

Eller du skulde se hende paa den store Dag — for der er en meget stor Dag — naar Kartoslerne skal tages op paa Herregaarden, saa skal alle Børnene med. Dagen i Forvejen kommer Ladefogden og siger dem til, og det vente Børnene paa med samme Længsel, som om det var en kongelig Lakaj, der skulde komme og sige dem til Taffels hos Kongen, og de véd dog godt, hvad Dag det skal være, og de véd meget godt, at de skal med, de have jo været med omtrent fra de bleve fødte.

Tidlig om Morgenen er Inger paa Benene, Børnene have næsten ikke sovet af Længsel efter Morgenen, det ene lille Par Ben stikkes ud af Sengen efter det andet, den ene lille Person dumper ned paa Gulvet efter den anden, saa blive de alle klædte paa og bænkedede om Bordet med en lille Skaal Kaffe for hver og et godt Stykke Smørrebød til; Stumpen i Buggen faar sin Part med. Inger har smurt en hel Madæsse fuld af Smørrebød, som skal med, man skal leve af tør Kost hele Dagen.

Trillebøren staar færdig uden for Døren, den har Per Persen smurt, for at den ikke skal pibe, den er pakket med Sække og Poser; tre af de mindste Børn saa Lov til at sidde i Trillebøren, de andre tre maa løbe ved Siden af

den. Per Persen triller dem op ad Bakken; han skal ud paa Arbejde ved Grøfterne, men naar han har trillet dem op ad Bakken, kan Inger magelig trille dem den øvrige Vej. Ja de komme tids nok til den store Kartoffelmark; men det var ogsaa galt, om Karlene med Heste og Plove vare komne først. Nu komme de, og nu gaar det raff med at pløje Kartofflerne op, og alle Folkene fra de jordløse Huse, som ingen Kartoffelmark selv have, samle op. Det er mest Kvinder og Børn. Inger med sin Flok kan nok gjøre Besked, hver har en Pose om Halsen, og deri samler hver, saa blive Kartofflerne maalte, hver niende Skjæppe tilhører Samleren, ja der kan samles mange; alle Børnene samle med, kun den lille Stump sidder i Trillebøren og gnaver paa en Brodskorpe, eller han ligger i Græsset og triller med en Kartoffel eller leger med Ladefogdens lille lavbenede Hund.

Naar det bliver Aften og Kartoffelhosten er endt, blive alle Ingers Kartoffler læsfede paa Trillebøren. Per Persen kommer fra Arbejde og gaar den Vej for at trille Kartofflerne hjem, nu maa alle Børnene løbe ved Siden, kun Stumpen bliver sat paa Toppen af Læsfet. Inger er gaaet i Forvejen for at gjøre Ild paa Arnen; naar Per Persen kommer med Børnene og Kartofflerne, koger Vandet allerede, og Dyppeisen er lavet, Kartofflerne kan snart blive kogte, og saa skal alle have nye Kartoffler til Aftensmad. Lidt efter ligge alle i den søde Slummer og hvile ud efter den store Dag.

Tiden gik og Aarene gik, og saa blev lille Nasmus saa stor, at han skulde ud i den vide Verden; han skulde jo lære noget, og saa vandrede han af Sted med en Kantsel paa Ryggen og med en Rem over Skulderen med en Madæsse og en Albimpel, som naar Fader gik paa Arbejde.

Der var vel gaaet en Maanedstid, da kom der en Dag en gammel Mand til det lille Hus, hvor Inger boede, det var en gammel Mand, som altid vandrede om; lidt folgte han, og lidt kjøbte han, og lidt fortalte han, hvor han kom frem. „Hør“ — sagde han til Inger — „du har sørget daarlig for din Dreng, du har kun givet ham Mad med til et Par Dage; om han nu ligger og er syg og dør af Sult, hvad gjør du saa? du skulde gaa efter ham og bringe ham lidt Mad.“ „Na nej“ — sagde Inger — „det har ingen Nød, Rasmus er en slink Fyr, han kan arbejde, det maa vi andre, han kommer nok igjennem.“

Saa gik den gamle Mand, men en Maanedstid efter stod han igjen ved Døren. „Hør Inger“ — sagde han — „du har sørget daarlig for din Dreng, du har kun givet ham de Klæder, han staar og gaar i, og en ren Skjorte i Kantselen; om han nu ligger syg og dør af Kulde, fordi han har slidt sine Klæder op, hvad gjør du saa? du skulde gaa efter ham og bringe ham nogle Klæder.“ „Na nej“ — sagde Inger — „jeg siger jo, han har ingen Nød, han kan arbejde og tjene sig nye Klæder, det maatte vi andre, da vi vare paa hans Alder.“

Saa gik den gamle Mand igjen; men nogen Tid efter — det var netop den Dag, da de alle skulde til Herregaarden og samle Kartofler, for nu vare alle Børnene saa store, at de kunde samle, og alle stod færdige til at gaa — da stod den gamle Mand for tredje Gang i Døren og sagde til Inger: „Du har sørget daarlig for din Dreng, for du har sendt ham ud i den store, vildsomme Verden uden at lære ham at kjende vor Herre; om han nu ligger syg og elendig og ikke véd, hvor han skal finde Trøst, hvad gjør du saa?“ „Er det sandt,“ sagde Inger, „har jeg virkelig i al min Travlhed glemmt det vigtigste, har jeg glemmt

at lære ham at kjende vor Herre, saa maa jeg gaa strax til ham, nu trænger han til mig. Jakobine, nu maa du passe Fader og alle Børnene, og du maa hjælpe dem at samle Kartofler."

Saa gik Inger ud i den vide Verden, det var da ikke længer end ti Mil; men det kunde jo være langt nok at gaa paa sine Ben. I den store, fremmede By fandt hun sin Dreng, og hun blev hos ham, indtil hun kunde bringe ham med sig hjem, sund baade paa Legeme og Sjæl. Hvad hun før i sin Travlhed havde forsømt, det glemte hun aldrig mere, hun fortalte sine Børn om vor Herre.

Inger og Per Persen levede, til alle Børnene bleve store; om det saa var Stumpen i Buggen, saa var han for længe siden en voksen Karl og tjente som Skytte paa Herregaarden; og Glæde havde hun af dem alle sammen. „Den største Velsignelse, der kunde times mig,“ sagde hun, „var dog den, om jeg en Gang maatte staa frem for vor Herre og sige: „Se Herre, her er jeg og de, som du mig gav.“

M. M.

Jairi Datter.

Blomst kan visne, før Sol nedgaar,
 udsprunget i Morgenrøden,
 Rosenblommen paa tolvte Aar,
 Forældrenes Fryd laa for Døden!
 Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren døde!

Kirkeværgen i Herrens Stad,
 Zairus, var Pigenes Fader,
 tit fra Kirke saa hjerteglad
 han gif gjennem stille Gader!

Nu ved Sengen han sad forgrædt,
 han kunde det godt fornemme,
 Døden var i hvert Aandedræt,
 og Jesus han var ikke hjemme!

Bud da kom der med Al fra Havn,
 at Jesus var vendt tilbage,
 op han foer da ved Jesu Navn
 og fløj som en Fugl saa fage.

Paa sit Ansigt for Herrens Fod,
 Zairus han bad i Nøden:
 hjælp i Naade, o Mester god,
 min eneste ligger for Døden!

Folkestimlen var tæt og kvær,
 den brød sig kun lidt om Vaanden,
 sent det gif, som til Bordefærd,
 mens Pigen hun opgav Anden!

Rygtet snart gif fra Mund til Mund,
 Ulykker de spørges saa fage,
 Jesus siger dog: tro du kun,
 med mig skal slet ingen forsage!

Grædevoinder om Vaaren stod,
 men vist er, hvad Jesus lover:
 stille! siger han, fat kun Mod,
 for død er hun ikke, hun sover!

Grædvinder i Latter brast,
de græd kun for Guld, det røde;
Jesús driver dem ud i Hast,
han lider ej levende døde!

Jesús griber den kolde Haand;
det lyder: sid op, min Pige!
Brat sig rejser med Liv og Aand
et Klov fra de dodes Rige!

Jesús siger: giv Pigen Brød,
og skjænk hende Vin i Bæger!
Liljen bliver da rosenrød,
og Hjertet sig vederkvæger!

Ord der skal af det Færtegn gaa
ustandset i Verden saa vide,
til af Gravene vi selv opstaa
og juble ved Frelserens Side!
Det håndte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

N. F. S. Grundtvig.

Brudesalme.

Eden er lukket; — med vildsommie Tjed
Mennesket drager landslygtig afsted;
modig og træt gennem Orkenens Sand
søger han frem til Forjættelsens Land;
hedt brænder Solen, og Bejen er lang;
Korsfætet er tungt paa den Pilegrimsgang!

Herren er naadig; han glemmer os ej;
 mildt han os kvæger paa Balsfartens Vej.
 Manden med Kvinden tør gaa i hans Navn,
 dele paa Vejen hver Lyst og hvert Savn.
 Troskabens Pagt mellem Kvinde og Mand,
 den er et Glimt fra Forjættelsens Land!

Herre! se, disse har sluttet den Pagt;
 vis du dem Vejen! vær selv deres Pagt!
 drag du foran som den ledende Sky;
 før dem til Kilden i Palmernes Ly!
 lad dem fornemme i Haab og i Tro:
 under dit Telt er der saligt at bo!

Edu. Lembcke.

Hustruen.

Seg har ofte haft Lejlighed til at bemærke, med hvilken Styrke Kvinden udholder Stjæbnens største Omstiftelser. De Ulykker, som knuse Mandens Mod og kaste ham i Stovet, synes at fremkalde hele det blidere Kjønns Sjælsstyrke og give dets Karakter saa megen Uforsærdethed og Kraft, at den nærmer sig til at blive ophøjet. Intet kan være mere rørende end at se en blid og om Kvinde, der har været idel Svaghed og Afhængighed og følsom for hvert ubetydeligt haardt Ord, medens hun vandrede ad Livets lykkelige Veje, pludselig hæve sig i aandelig Kraft

til at blive sin Mand's Trøst og Støtte under Ulykken, og taale med en uroffelig Fasthed Modgangens bitreste Stød.

Som Vinen, der længe har snoet sine yndige Blade om Egen og er bleven løftet op i Solskinnet, endnu vil klynge sig rundt om den med kjærlige Ranker og sammenbinde dens splintrede Grene, naar Lynet i sin Bælde har rammet den, saaledes er det smukt ordnet af Forhyuet, at Kvinden, der i lykkeligere Tider kun er Mandens Prydelse, og er afhængig af ham, bliver hans Trøst og Støtte, naar han pludselig hjemføres af Ulykken, i det hun snor sig ind i hans Naturs Dybder, ømt understøtter det hængende Hoved og sammenbinder det knuste Hjærte.

Jeg lykønskede en Gang en Ven, som havde en blomstrende Familie om sig, og som alle vare forenede med de stærkeste Baand. „Jeg kan ikke ønske dig nogen bedre Skjæbne,“ sagde han begejstret, „end at have Kone og Børn. — Er Lykken med dig, finder du dem rede til at dele den med dig, og hvis det er omvendt, ville de trøste dig. Og jeg har gjort den Erfaring, at naar en gift Mand kommer i Uheld, er der mere Sandsynlighed for, at han gjenvinder sin Stilling, end om han var ugift, til Dels fordi han tilskyndes mere til Anstrængelse paa Grund af de hjælpeløse og elskede Væsner, der afhænge af ham, men hovedsagelig fordi hans Sind mildnes og beroliges ved huslig Omhed, og hans Selvagtelse holdes i Live derved, at han finder en lille Kjærlighedsverden hjemme, i hvilken han er Fyrste, skjønt alt uden om er Mørke og Ydmygelse. En ugift er derimod tilbøjelig til at miste sin Selvagtelse, til at tro sig forstødt og ene og til at lade sit Hjærte falde sammen i Ruiner, som en øde Borg af Mangel paa en Beboer.“

Disse Bemærkninger fremkaldte i min Erindring en lille huslig Begivenhed, som jeg en Gang var Vidne til. Min

fortrolige Ven, Leslie, havde ægtet en smuk og fint dannet Pige, som var bleven opdragen midt i det moderne selskabelige Liv. Hun havde rigtig nok ingen Formue, men min Vens var betydelig, og han frydede sig ved Tanken om at kunne tilstaa hende alle hendes Onskers Opfyldelse og bidrage til Tilfredsstillelsen af de smaa Indfald og Luner, der udbrede et Slags Trolddom over Kjønnet. „Hendes Liv“ — sagde han — „skal være som et Fe=Eventyr.“

Selve Forfjellen i deres Karakterer frembragte en harmonisk Forening: han var af et romantisk og noget alvorligt Gemt, hun lutter Liv og Glæde. Jeg har sét den stumme Henrykkelse, hvormed han har betragtet hende i Selskaberne, hvis Pryd hendes frække Lune gjorde hende til, og jeg har sét, hvorledes hendes Dje, under den Beundring, hun opvakte, søgte ham, som om hun kun vilde vinde hans Gunst. Naar hun lænede sig paa hans Arm, frembød hendes slanke, spinkle Figur en smuk Modsatning til hans kraftige, mandige Skikkelse. Den hjærlige, tillidsfulde Mine, hvormed hun saa' op til ham, syntes at fremkalde en triumferende Stolthed og unævnelig Omhed hos ham, som om han forgudede sin elskværdige Ledfagerinde netop for hendes Hjælpeleshed. Aldrig begyndte et Par den blomstrende Vej af et tidligt og passende Egtekab med en rimeligere Udsigt til Lykke.

Min Ven havde sat sin Formue i vidtloftige Spekulationer, og han havde ikke været mange Maaneder gift, før end den ved en Række af pludselige Uheld svandt bort for ham, og han blev næsten bragt til Bettelstaven. I nogen Tid skjulte han sin Stilling og gik omkring med et fortviolet Ansigt og et bristefærdigt Hjærte.

Hans Liv var en Kval, og hvad der gjorde det end mere utaaleligt, var Nødvendigheden af at vedligeholde

Smilet i hans Kones Nærværelse; thi han kunde ikke bringe det over sit Hjærte at overbringe hende Efterretningen. Hun saa' imidlertid snart med Kjærlighedens hurtige Blik, at alt ikke var i sin Orden. Hun lagde Mærke til hans forandrede Udseende og tilbagetrængte Suk, og hun kunde ikke bedrages af hans svage Forsøg paa Munterhed. Hun fattede alle sine Kræfter i Bevægelse for at vinde ham tilbage til Lykken; men hun trykkede kun Staalet dybere i hans Bryst. Jo mere han fandt Aarsag til at elske hende, desto mere nagende var den Tanke ham, at han snart maatte gjøre hende ulykkelig. En kort Tid, tænkte han, og Smilet vil forsvinde fra den Kind — Sangen vil dø bort paa de Læber — de Djes Glans vil formørkes af Sorgen, og det lykkelige Hjærte, som nu banker saa let, vil blive nedtyngt som mit ved Verdens Kummer og Ulykker.

Omfrider kom han til mig en Dag og fortalte mig sin Stilling med den dybeste Fortvivlelse. Da jeg havde hørt ham til Ende, spurgte jeg: „Bed din Kone alt dette?“ — Bed dette Spørgsmaal overfoer der ham en Gysen. „For Guds Skyld!“ udbrod han, „dersom du har nogen Medlidenhed med mig, saa omtal ikke min Kone; det er Tanken paa hende, som næsten gjør mig affindig!“

„Og hvorfor ikke?“ sagde jeg. „Hun maa tidlig eller sildig saa det at vide; du kan ikke skjule det længe for hende, og Efterretningen kan komme hende for Dre paa en langt værre Maade, end om du selv meddeler hende den; thi din Stemme vil formilde den haardeste Tidende for hende. Desuden berover du dig selv den Trost, hendes Deltagelse vilde være dig, og ikke alene det, men du sætter endog det eneste Baand, der kan binde Hjærter sammen, i Fare — en uindskrænket Meddelelse af Tanker og Følelser. Hun vil snart opdage, at der hviler en hemmelig Byrde paa dit

Sind, og sand Kjærlighed taaler ikke Tilbageholdenhed, den føler sig underkjendt og saaret, naar selv den elskedes Sorger skjules for den."

"Men betænk, min Ven, det Stod, jeg vil give alle hendes fremtidige Udsigter, hvorledes jeg vil kuldkafe alle hendes Planer ved at sige hende, at hendes Mand er en Tigger! At hun maa frasige sig alle Livets Nydelser — alle selskabelige Glæder for at trække sig tilbage med mig i Forglemmelse! At sige hende, at jeg har draget hende bort fra den Sfære, i hvilken hun kunde have vedblevet at bevæge sig i stadig Glans, til Glæde og Beundring for alle! Hvorledes kan hun bære Fattigdom? Hun er bleven opdragen i alle Rigdommens Forfinelser — hvorledes kan hun udholde mere end Tarvelighed? Hun har været en Afgud i Selskaberne — o, det vil knuse hendes Hjærte!"

Jeg saa', at hans Sorg var veltalende, og jeg lod den have frit Lob; thi Sorgen lindrer sig selv ved Ord. Da hans Paroxysme havde sat sig, og han atter henfaldt i mørk Tavshed, optog jeg forsigtig Samtalens Gjenstand igjen og trængte ind paa ham for at bringe ham til at underrette sin Kone om deres Stilling. Han rystede sørgmodigt, men bestemt, paa Hovedet.

"Men, hvorledes vil du skjule det for hende? Det er nødvendigt, at hun faar det at vide, for at du kan tage de fornødne Skridt i Anledning af dine forandrede Omstændigheder. Du maa forandre din Levemaade — nej," jeg saa' et Udtryk af Smerte fare hen over hans Ansigt — "lad det ikke bedrøve dig. Jeg er vis paa, at du aldrig har sat din Lykke i den ydre Glans — du har endnu Venner, oprigtige Venner, i hvis Agtelse du ikke vil falde,

fordi du bor mindre prægtigt; og visseelig behøver du da intet Palads for at være lykkelig med Mary —“

„Jeg kunde være lykkelig med hende“ — vedblev han i sit Sindsoprør — „i en Hule. Jeg kunde gaa ned med hende i den dybeste Armod! — Jeg kunde — jeg kunde — Gud velsigne hende!“ — udbrod han og brast i Taarer.

„Og tro mig, min Ven,“ sagde jeg, i det jeg traadte hen og greb ham varmt i Haanden, „tro mig, hun kan gjøre det samme med dig. Og, hvad mere er, det vil være hende en Kilde til Stolthed og Hæder, det vil fremkalde alle hendes Naturs slumrende Kræfter; thi hun vil fryde sig ved at vise, at hun elsker dig for din egen Skyld. Der er i hver Kvindes Bryst en Gnist af himmelsk Ild, der ikkun ulmer svagt ved Lykkens Dagstjær, men som blusker op og flammer højt i Modgangens mørke Time. Ingen Mand véd, hvad hans Kone er, ingen véd, hvilken trøstende Engel han har i hende, førend han har gaaet ved hendes Side igjennem Livets haarde Kamp.“

Der var noget i min oprigtige Tone og i min Tales figurliche Udtryk, som greb Peshies ophidsede Indbildningskraft. Jeg vidste, hvem jeg havde at gjøre med; derfor benyttede jeg ogsaa det Indtryk, jeg havde gjort, og endte med at overtale ham til at gaa hjem og lette sit Hjærte for sin Kone.

Dog maa jeg tilstaa, at uagtet alt, hvad jeg havde sagt, var jeg ikke ganske rolig for Udfaldet. Hvem kan regne paa Fasthed hos en Mand, hvis hele Liv har været en Kjæde af Fornøjelser? Hans glade Sind kunde oprøres ved at se den mørke Sti, der pludselig blev hende anvist, og kunde klamre sig til de lysere Egne, i hvilke hun hidtil havde levet. Desforuden er Tabet af Formue, naar man

bevæger sig i de højere Kredse, ledsaget af saa mange bitre Ydmygelses, som lavere Stillinger ikke kjende. Kort sagt, jeg kunde ikke møde Leslie den følgende Morgen uden Aengstelse. Han havde forebragt hende Tidenden.

„Og hvorledes optog hun den?“

„Som en Engel. Den syntes ligesom at vælte en Byrde af hendes Sind, thi hun slog Armene om min Hals og spurgte, om det var alt, hvad der i den sidste Tid havde gjort mig ulykkelig. Men, stakkels Pige“ — tilføjede han — „hun kan endnu ikke fatte den Forandring, der forestaar os. Hun har ikke Idé om, hvad Fattigdom i Virkelighed vil sige; hun har kun læst derom hos Digterne, hvor den er forenet med Kjærlighed. Endnu føler hun intet Savn; hun lider intet Skaar i sine tilvante Befvemmeligheder og Fornødenheder. Naar vi praktisk komme til at erfare de ringe Ting, vi maa nægte os, de store Ydmygelses, vi maa bære — saa kommer først den egentlige Prøvelse.“

„Men“ — sagde jeg — „da du nu har overstaaet det værste, at meddele hende det, er det bedre, jo før jo heller at indvie Verden i Hemmeligheden. Aabenbarelsen deraf kan være dig højst ubehagelig, men det er da en enestaaende Uergrelse, der snart er forbi, hvorimod du ellers i Tanken lider den hver Time paa Dagen. Det er just ikke Fattigdommen, der plager den ødelagte Mand, men det er Kampen mellem et stolt Sind og en tom Pung, og Bevarelsen af den tomme Glans, der snart maa være forbi. Hav Mod til at vise dig som fattig, og du berøver Fattigdommen dens bitreste Braad.“

I dette Punkt fandt jeg Leslie fuldkommen forberedt. Selv havde han ingen falsk Stolthed, og hvad hans Kone angik, da higede hun kun efter at rette sig efter hans forandrede Formuesomstændigheder.

Nogle Dage senere besøgte han mig om Aftenen. Han havde solgt sit Hus og lejet en lille Bolig paa Landet, en halv Milsvvej fra Byen. Han havde haft travlt hele Dagen med at sende Møbler der ud. Det nye Hus fordrede kun faa Sager og af det simpleste Slags. Hele hans forrige kostbare Møbement var blevet solgt med Undtagelse af hans Kones Harpe. Den, jagde han, var altfor nøje sammen-smeltet med Tanken om hende selv, den hørte til deres Kjærligheds Historie, thi nogle af hans Forlovelsestids lykkeligste Timer vare de, da han havde lænet sig over Instrumentet og lyttet til hendes Stemmes smeltende Toner. Jeg maatte smile over dette Exempel paa romantisk Kjærlighed hos en Egtemand.

Nu skulde han ud til Huset, hvor hans Kone hele Dagen havde været for at have Opsyn med Indretningen. Jeg havde efterhaanden faaet mere og mere Interesse for denne lille Familie, og da Aftenen var smuk, tilbød jeg mig at ledsage ham.

Han var træt af Dagens Anstrængelser, og da vi gik ud, henfaldt han i sørgmodige Betragtninger.

„Stakkels Mary!“ udbød han omsider med et dybt Suf.

„Og hvorfor det?“ spurgte jeg. „Er der tilstødt hende noget?“

„Hvorledes?“ svarede han og tilkastede mig et harmfuldt Blik; „er det intet at komme i en saadan ussel Stilling — at blive indespærret i en elendig Hytte — at blive nødt til at deltage i det ringeste Slags Arbejde i den jammerlige Bolig?“

„Har hun da beklaget sig over Forandringen?“

„Beklaget sig? Hun har været lutter Elfskærdighed og synes virkelig at være i bedre Humør, end jeg nogen Sinde

véd at have sét hende. For mig har hun været idel Kjærlighed, Omhed og Trost."

"Fortræffelige Pige!" udbrod jeg. "Du kalder dig fattig, min Ven; du har aldrig før været saa rig — du har aldrig kjendt den store Skat, du besidder i din Kvinde."

"Jo, min Ven! naar blot dette første Møde i mit Hus var overstaaet, tror jeg, at jeg skulde føle mig lettere til Mode. Men dette er den første Dag af hendes virkelige Prøvelse; hun er bleven indført i en ringe Bolig; hun har hele Dagen været beskjæftiget med at ordne de tarvelige Møbler; hun har, for første Gang, lært de huslige Besværligheder at kjende; for første Gang har hun sét et Hjem, berøvet al Elegance, næsten alle Befvemmeligheder, og nu sidder hun alene og grunder paa vore fremtidige, sørgelige Udfigter."

Der var noget saa sandsynligt i dette Billede, at jeg ikke kunde modsigte det, og vi gik derfor i Tavshed videre.

Efter at være gaaet fra Hovedvejen op ad en Sti, tæt bevoget med Træer paa begge Sider, fik vi Boligen i Sigte. Den var ringe nok i sit Ydre, dog havde den et vist behageligt, landligt Udseende. En vild Vin havde beklædt hele den ene Side med en Rigdom af Blade, enkelte Træer kastede deres Grene smukt over den, og jeg saa' flere Blomsterpotter net ordnede ved Døren og paa Græspletten foran. En lille Gitterlaage førte ind i Haven, hvor en Sti snoede sig til Huset igjennem et Buskads. Netop da vi nærmede os, hørte vi Lyden af Musik — Leslie trykkede min Arm hæftigt — vi standsede og lyttede. Det var Mary, der med den mest rørende Sempelhed sang en lille Melodi, som hendes Mand særlig yndede.

Jeg følte Leslies Haand skjælvende paa min Arm. Han

traadte nærmere for at høre tydeligere. Hans Trin gjorde Støj i Grusgangen. Et straalende, yndigt Ansigt kiggede ud af Binduet og forsvandt — et let Fodtrin hørtes — og Mary kom trippende frem for at møde os. Hun var i en nydelig hvid landlig Dragt, nogle faa Markblomster vare frit slyngede ind i hendes yppige Haar, hendes Kinder havde en frisk Rødme, hele hendes Ansigt straalede af Smil, jeg havde aldrig sét hende se saa elskværdig ud.

„Min kjære Georg!“ udbrod hun; „hvor jeg er glad over, at du er kommen! Jeg har ventet og ventet paa dig, og jeg er loben ned ad Stien for at se efter dig. Jeg har sat et Bord under et dejligt Træ bag ved Huset, og jeg har plukket nogle mageløse Jordbær, for jeg véd, du holder af dem, og vi have saa fortræffelig Fløde, og alt er saa dejligt roligt og fredeligt her. — D!“ sagde hun og lagde sin Arm i hans, i det hun glad saa' op i hans Ansigt — „vi skulle blive saa lykkelige her!“

Leslie blev overvældet. Han greb hende i sine Arme, trykkede hende til sit Bryst og kyskede hende atter og atter; han kunde ikke tale, men Taarerne stode ham i Øjnene, og han har ofte forsikret mig, at sjønt Heldet senere har fulgt ham i Verden, og hans Liv har været lykkeligt, har han dog aldrig siden nydt et saa fuldkommen lykkeligt Øjeblik.

Washington Irving.

(Oversat af W. Mariboe.)

Søndag,

Søndagsro!

kom til hver en ydmyg Bo:
bred din Mildhed over Hjemmet,
lof de skjulte Børn af Gjemmet —
de, som kaldes: Haab og Tro!

Hvilens Dag!

far en Gang nu blidt i Mag:
alle vilde Krav lad bie,
og for Kirkekloffen tie
Livets stærke Hammerslag!

Søndagsfred!

ftig saa tavst i Hjertet ned:
tavst du vandre Byen over —
Sorgen i sin Bugge sover,
naar sig nærme dine Fjed.

Storm maa gaa,
ondt og godt Vejr skifte maa:
faldt saa Regn, har Sol stærkt skinnet,
løfter det sig mildt i Sindet,
ret som Duft fra Blomst og Straa.

Søndagslyst!

kom med Freden til mit Bryst:
Sang og Leg og røde Kinder —
inderligt sig alt forbinder
med et Væld af stille Trost.

Glædens Al,
 du, som lær ad Torn og Pil:
 intet dybt ved dig skal dølges;
 men tilsammen skal de følges,
 Alvorssyn og Barnefnil.

Rudolf Schmidt.

Himmellysene.

Vi se med Frygt i Mørket ud,
 der florer Jordens Kreds;
 men oven for er Himlen klar
 og Stjarehøren fés.
 Ukjendte Verdner glimte der
 i lyse Punkter frem,
 og ind vi kaste som et Blik
 i Evighedens Hjem.

Vi møde der et umaalt Dyb,
 som drager Sind og Sans,
 et Liv, hvis skjulte Herlighed
 dog bryder frem i Glans,
 en Fredens Luftning, stærk og ren,
 som vider ud vor Hu,
 og Dele af et evigt helt
 vi selv os føle nu.

Da lægge vi med Tryghed os
 til Ro i Nattens Skod;
 vi bæres af den samme Magt,
 der Stjærnen tindre bød.
 Dog, mens vi slumre, dages alt
 i Østen det paa ny,
 og Solens Dpgang farver rød
 den hvide Morgensky.

Da blegne hine fjærne Lys
 for Luftens Purpurffjær,
 for Fjord og Hav, der solforgylt
 oplives fjærnt og nær.
 I friske Farver glimrer alt,
 alting er Sang og Klang,
 og Løfter, Duffer, Planer nu
 er alle Sjæles Trang.

Vi se for os det høje Maal,
 vi se vor Stræbens Løn,
 i hvert et Solblink vinker den
 og gjør vor Vandring skjøn.
 Men op og ned, og ud og ind,
 og fremad kjæft vi gaa;
 dog førend Dagens Maal er naaet,
 er Aftnen faldet paa.

Vi standse og tilbage se
 mod Vandringsvejens Fjed,
 mod Bennerne, der elsked os,
 og som vi fulgtes med.

Vi se dem ej og søge rundt
 med et bevæget Sind,
 og mødes i vor Søgen nu
 af Maanens klare Skin.

Det viser os en ensom Vej
 med spildte Glæders Spor;
 det kalder frem den glemte Fryd,
 de tabte Venners Ord.

Vi skue dybt i Maanen ind,
 der smiler huld og øm,
 og Dagen, nys saa fuld af Liv,
 er nu en svunden Drøm.

Da spulmer Taaren i vort Blik
 og Hjertet i vort Bryst,
 vi vugges paa den samme Tid
 af Længsel og af Lyst.
 Dog, mens vi sukke, Natten slaar
 sit Telt for Djet ud,
 og atter om en evig Fred
 os Stjærnen bringer Bud.

Saa sørges altid for det Lys,
 som Sjælen trænger til;
 saa holdes altid Hjertet varmt
 i Livets Berespil;
 saa bygges over Dødens Svælg
 af Straaler Trostens Bro;
 saa spejler sig i Himlens Dyb
 Erindring, Haab og Tro.

Fr. Paludan-Müller.

En Nyaars-Legende.

Det var en bitterkold Nyaarsaften. Himlen stod sort og stjærnetindrende over den hvide Vinteregn, og Sneen hang tyk og fast som Istapper paa de mørke Graner og over Hyttens lave Tag, saa den næsten skjulte dens eneste lille Bindue. Men gennem dettes smaa tilfrosne Ruder lyste et mat Aldskin ud i Vintermørket, og inden for i Hytten sad den fattige Enke med sine smaa om Skorstensilden, der snart flammede højt og snart truede med at gaa ud, alt efter som den nærvedes fra en Bunke tørre Kviste og smaat Kvas, som Børnene havde sanket sammen ude i Graneholtet om Formiddagen. Ordentlige Bedtræer fra de mange Brændestabler der ude turde de ikke tage for den haarde Mand oppe paa Gaarden, det havde han strængelig forbudt dem, skjont han ejede saa store Skove med mange tusende Træer. De glædede sig nu og jublede hver Gang Flammen blussede højt op og det knitrede ret lystigt i Grankvistene, men dette var ogsaa deres eneste Zuleherlighed og Nyaarsglæde, thi den fattige Stue var vel renskuret til Helligaften, men den var tom og bar paa alle de gode og skjønne Ting, Zulen ellers plejer at bringe med for Børn og voksne; i Skuffer og paa Hylde fandtes her intet, uden en Staal sur Viælk og det lidet Forraad Havremel til den for Middag og Aften her sædvanlige Vandgrødsrost. For at tilberede denne satte Moderen just Gryden paa Ilden; da spurgte hendes næstældste Barn, en Dreng paa syv Aar, om de da heller ikke i Aften skulde saa noget Zulegodt? Lille Hans, Biserdrengen oppe fra Gaarden, havde dog i Dag ude i Skoven fortalt ham, at Folkene der oppe bagte og

stegte saa mange dejlige Ting til Nyaaarsaften; skulde de saa her aldrig saa se noget saadant? „Ak,“ sagde Moderen, „jeg har heller ikke i Kvæld andet at give eder, end den velsignede Havregrød, men lader os takke Gud saa længe vi have den og Tag over Hovedet og noget at varme os ved; der er dem, som ikke have det engang.“ Og hun sukede dybt, thi hun tænkte paa, at hun formedelst Mandens Død var udsagt fra Pladsen til ubestemt Tid, og at hun, naar en ny Familie ankom, vilde være husvild med sine fire smaa og sin gamle, sengeliggende Svigermøder, hvis eneste Støtte hun var. „Ja, men, kjære Moder“ — begyndte nu med grædefærdig Stemme hendes ældste Barn, en lille niaarig Pige, der sad med den mindste Glut — „kjære Moder, huffer du ikke, at da vi Juleaften ogsaa sad og ikke havde noget godt, da sagde du, at hvis vi i Juleugen vare rigtig artige og flittige og gudfrugtige, saa vilde Fader, som er i Himlen, paa Nyaaarsaften sende os et Bud med dejligt Julebrød og nye Klæder? Men nu er det jo Nyaaarsaften, og endnu er ikke noget Sendebud kommet, og dog have vi været skikkelige og flittige, have samlet Kviste og pakket Huset, medens du var paa Arbejde, have læst vort Fader-vor baade Morgen og Aften, ikke sandt, Moder?“ — „Jo vist,“ sagde den arme Moder, hvis Haab om ved anstrængt Arbejde at kunne forskaffe dem den lovede Nyaaarsgave, var slaaet fejl — „jo vist have I været mine egne kjærlige og lydige Børn, men Himmelbudet har saa mangfoldige andre Steder at gaa i Aften, og det til Folk, der før vi fortjente dets Gaver, at det vel ikke kan naa til os; dog, det kommer vist, om ikke i Aften, saa en anden Gang, naar vi blot slaa vor Lid til Ham, som er i Himlen.“ „Ak, men du lovede det dog!“ klagede de to ældste Børn, og de to mindre skreg med dem, medens Moderen gav sig ivrig i

Færd med sit Arbejde for at skjule sin Bevægelse. Men borte fra Sengen lod Bedstemoderens gamle skjælvende Stemme, der formanede: „Skam eder dog, Børn, at sætte saaledes ind paa eders stakkels Moder, hun, som slider og slæber Dag og Nat for at skaffe eder det nødvendigeste! Tog nu Gud hende, som han har taget eders Fader, hvorledes vilde det saa gaa eder, tro I? Saa sit I nok ikke Vandgrød engang, endfige unyttigt Julegodt, som I nu forlange.“ Da tog Børnene til at græde bitterlig og gik hen og kyskede deres Moders Hænder og bad hende om Tilgivelse, lovende, at de herefter aldrig skulde ønske andet, end hvad hun kunde give. Men hun sluttede dem alle i sine Arme, græd tunge Taarer over dem og betragtede dem med et Blik fuldt af uendelig Kjærlighed og Medynk. Derpaa havede hun med ét Hovedet, som om hun grebes af en stærk Tanke. „Jeg vil dog endnu en Gang forsøge det,“ sagde hun halv højt, som for sig selv; „maasse kan jeg dog endnu skaffe eder det lovede i Aften. — Du, Anne“ — her talte hun til den ældste lille Pige — „pas du vel paa Ilden og dine Søffende, medens jeg gaar ud en liden Stund for at opsøge Himmelbudet — hvem véd? maasse bringer jeg eder noget rart med tilbage.“ Hun kastede hermed et Tørklæde over Hovedet og vilde ile ud, men den gamle henne i Løjbenken raabte: „Hvor gaar du hen, Datter? Kom hid, lad mig tale med dig først.“ Og da hun var kommen hen til Sengenanten, hvisttede den gamle: „Du vil op til Gaarden, nægt det kun ikke.“ „Ja,“ sagde Sønnekonen sagte, „hvor skulde jeg ellers hen, her findes jo ikke andet beboet Hus i en halv Mils Omkreds, og længe kan jeg jo ikke blive borte.“ „Gaa ikke der hen,“ vedblev den gamle, „det nytter dig ikke, jeg kjender Stenhjærterne der oppe, jeg véd, de bære desuden et gammelt Nag til mig og alt, hvad

mit er, siden den Gang, jeg i hele Kirkealmuens Paahør forekastede dem, at de havde besvæget min afdøde Mand, deres Slægtning, for hans retmæssige Arv. Gaa ikke — huff hvorledes de sidst bortviste dig, huff hvor haanlig de afviste os, da din Mand, min Søn, var ynkelig omkommen i deres Tjeneste, og du i din store Nød og Sorg bad om Hjælp! Bedre at taale Hunger og Kulde, end oftere at udsætte sig for saadan Ydmygelse.“ „Ak,“ svarede Moderen, „hvilken Ydmygelse kunde jeg vel ikke ville taale, naar jeg dermed kunde forskaffe disse smaa Stakler en liden Glæde? Desuden var jeg for ilfindet, da jeg sidst var der oppe, jeg vil nu gjøre Bod med denne Gang, og det bæres mig for, som vil den blive os til Lykke.“ Og hermed skyndte hun sig ud af Hytten. Uden for greb den iskolde Luft den tyndklædte. Sneen knirkede under hendes Fodder, hendes Haar og Klæder bleve hvide af Kimfrost, men hun mærkede det ikke, hun ilede let op mod Gaarden, hvis anseelige Bygning lyste med mange Vinduer oppe fra en høj Bakke; — Haabet om at kunne skaffe sine smaa en Nyarsglæde gav hendes Hjærte Varme og hendes Fodder Binger. Først da hun kom ganske nær ved Huset sank hendes Nød noget, og hendes Skridt bleve tungere, men hun fattede sig snart igjen og bankede paa. Indladt i Køkkenet, hvor en dejlig Duft af stegt og bagt slog hende i Næse, saa' hun Konen staa ved Skorstenen og holde et syndigt Hus med sine Piger, der vare i Færd med at tilberede de gode Sager, og ikke kunde gjøre hende nogen Ting til pas. Gjennem en aabenstaaende Dør til en oplyst Stue saas Aftensbordet dækket med fint Vintøj og skinnende Sølvtoj og mange Lys, og i en stor Lænestol der inde sad den gamle Husbond og tallede Penge og gjennemsaa sine Regnskabsbøger for Aaret. Enken fra Hytten skred sagte frem til den mægtige, ildrøde

Kone foran Skorstenen, rejede dybt for hende og fremsførte ydmyg sin Bøn om et Laan af noget Bulebrød for Aftenen, hun vilde betale det alt tilbage med Arbejde. Men Gaardkoneu svarede hende ikke, vedblev sit Styr og raabte blot ind til Manden: „Der er Kenderkjærringen nede fra Pladsen igjen og tigger! Kom her ud, Faer, og giv hende sin Bæf, jeg tør ikke vende mig bort fra de fordømte Piger, ellers brænde de Stegen for mig.“ Den gamle Mand i Lænestolen stod brummende op og kom ud i Køkkenet; hans haarde Ansigt og vrede Miner lovede intet godt, men Enken gjentog dog med skjælvende Stemme sin Begjæring for ham, fremsatte, hvorledes hun intet havde at give sine smaa i hele Julen, og hvorledes hun nu vilde takke ham og velsigne ham for et lidet Forfkud paa hendes Arbejdsløu. Men Husbonden lo kun haanlig og sagde: „Nu ere vi blevne gode nok til at overløbes med Tiggeri, efter at den gamle Her, eders Mand's Moder der nede, for alle og enhver har skjældt os ud for Bedragere, og I selv har været grov her oppe. Forfkud vil I have? Nej se en Gang! Og hvorledes vil I da betale Afgiften af Pladsen for den hele Tid, jeg af bare Godhed har ladet eder sidde der, siden eders Klods af en Mand bræk Halsen mellem mine Tommerstokke? Men nu skal det ogsaa have en Ende, jeg vil ikke længer have eders hovmodige og forbandede Slægt paa min Ejsdom; otte Dage efter Nyaar kommer den nye Husmand, og da maa Stuen være rømmet, bered eder derpaa! Og nu påk sig, i Aften bliver her intet at snage.“ — Her vendte den haarde gamle sig om og vilde gaa ind igjen, men den fortvovlede Enke holdt ham tilbage, og uagtet Blodet kogte i hende af Forbitrelse og saaret Stolthed, gav Tanken paa hendes Børn hende dog Magt til at nedtvinge sin retfærdige Opbrusning, og til endnu en Gang med blide

Ord at gjentage sin Bøn om Barmhærtighed, ja til at bede om Tilgivelse, hvis hun nogen Sinde havde brugt for dristige Udtryk mod ham. — Men han stødte hende haardt fra sig med de Ord: „Gaa til Fattigkassen med din Begjæring, her er intet Hjem for omstrejfende Tiggerpat — om saa St. Peder selv kom i Aften og betlede, saa skulde han blive uden for.“ Hermed gif han ind og smeldte Døren efter sig. Den stakkels Enke blev et Øjeblik staaende som tilintetgjort, men fattede sig saa igjen for at gjøre det sidste Forsøg. — Hun henvendte sig atter til den mægtige Kone ved Skorstenen — det var dog en Kvinde som hun selv, maasse hun kunde røres — hun bad hende med Taarer om kun at maatte medtage et lille Zulebrød til de ventende smaa. Men den rige Kone havde intet Hjerte for Børn, eller hun hadede vel maasse andres, fordi hun ingen selv havde — hun nægtede haardnakket den fattige Moder den mindste Krumme Brød og truede kun: „Har I ikke hørt, hvad Manden sagde? Ham maa jeg lyde, som I — gaa derfor bort med det gode, eller jeg maa lade Pigerne kaste eder uden for Døren!“ — Alt Haab var nu til Ende for Enken, forgjæves havde hun tomt Ydmygelsens Kalk til Bunden. Men hun muffede dog ikke — stille og som bedøvet vaklede hun hen imod Døren, og da hun kom der, saa' hun paa en Hylde lige ved sin Haand et Par smaa friske Hvedebrød, der duftede saa dejligt og fristende. — Et Øjeblik foer den Tanke gennem hendes Hoved: Om du af denne Overflødighed tog disse to smaa Brød til dine Børn, var det da Synd? Og Lejlighedsfristeren hvissede med det samme i hende: „Tag dem kun — ingen sér dig — Konen har just sit Øje andetsteds henne — du er jo strax ude af Døren med dem!“ — Men hun tog dem ikke; hun gif ud i den kolde Vinternat, tomhændet som hun var kommen.

Kæppe var hun ude af Døren, før det atter bankede paa denne, og en krumbøjet gammel Mand traadte ind, støttet paa en lang Stav og indhyllet i en pjaltet Kæppe, med en Tværsæk over Skulderen og en sid Hat paa Hovedet. Istapper hang i hans lange, graa Skjæg, og han rystede af Kulde, da han nærmede sig Skorstenen og bad Konen om lidt Kvældsmad og Husly for i Nat; han havde vandret langt i Dag, sagde han, og næsten intet haft at spise, nu var han fast forkommen af Kulde, og hans gamle Ben vilde ikke bære ham længere. Saa gjentog sig næsten det samme Optrin som med Enken. „I Aften er nu alt Tiggerpæk ude,“ sagde den mægtige Kone; hun kaldte Manden ud, og denne bortviste den gamle Betler med haanende Ord, sigende: at her var intet Herberge for Tætere og omstreffende Fanter, han kunde gaa ned til Pladsen under Bakken, der var et Samlingssted for slige Folk; der vilde han vist blive godt modtaget. Og den gamle Betler takkede for Anvisningen og gif. Men da han kom i den aabne Dør, vendte han sig om og rettede sig op, saa han blev meget høj, og hans Øjne funklede sælsomt frem under den tilbageslaaede Hat, og hans lange graa Haar og pjaltede Kæppe slagrede ud i den kolde Natteluft, medens han løftede Staven truende mod den gamle Rigmand der inde, og raabte: „Tag dig i Agt, Mand, at du ikke før Aaret er omme vanke husvild om i Vinternatten, som de fattige du har bortvist i Kvæld!“ Og dermed var han borte. Men Husbonden inde i den varme hyggelige Stue og foran det velbesatte Bord lo højt af hans Trusel og sagde: „Før Aaret er omme husvild! Og nu er det Al. ti Nyaaarsaften — det maatte da ske forbandet snart!“ Og han lo endnu stærkere. Men hans Kone blev forstræffet, thi hun syntes der var nogen, der gjentog Haanlatteren uden for Binduet.

Imidlertid var den arme Enke kommen tilbage til sin fattige Bolig, som endnu kun for otte Dage skulde være hendes. Men hun talte intet Ord om, hvad der var hændet hende oppe paa Gaarden, hun sagde blot til Børnene, der saa' forventningsfulde, men stille paa hende, at hun ikke havde fundet den, hun søgte, men at han nok snart vilde komme. De stakkels smaa drog vel mangt et Suk, men klagede dog ikke og satte sig stille om det nøgne Furubord, hvorpaa Moderen just anrettede Vandgrøden og den sure Mælk for dem og satte sig derpaa selv ved Bordenden med den mindste paa Skodet, bleg og stille, medens den ene Taare efter den anden randt ned over hendes Kinder. Men Bedstemoderen henne i Sengen laa imidlertid og mumlede: „Jeg sagde det nok, jeg sagde det nok!“ — som om hun vidste det altsammen, skjønt Enken ikke havde nævnt noget af hvad der var mødt hende. Efter at lille Anne havde læst til Bords, begyndte nu den stille Familie deres tarvelige Maaltid. De havde ikke spist længe, før de hørte det knirke som af Fodtrin i Sneen uden for, og en Haand tog i Dørklinken. „Der er han, der er Himmelbudet!“ raabte Børnene, sprang op og klappede i Hænderne. Moderen blev lidt forfærkket, men sagde dog højt: „Her ind i Jesu Navn!“ Døren gik nu op, og alle bleve noget stuffede ved at se en gammel, ussel Betler træde ind, og skutrende af Kulde bede om noget Mad i Guds Navn og Husly for i Nat. Alle toge de dog venligt imod ham, og Moderen sagde: „Gud hjælpe os for Husly og Mad, vi have at byde — men hvad vi have, det skal I dele med os, dette er ikke en Nat for gamle Folk at være ude i.“ Og hun bød ham sætte sig i Skorstenen og gav ham af Grødfadet, og han takkede og spiste. Det var den samme gamle, krumme Mand, som var bleven bortvist oppe fra Gaarden, dog nu saa' han ikke

længer vred ud, men var blid og venlig, og da han havde taget sin Hat af, saa' hans skaldede Hoved med det lange graa Skjæg saa ærværdigt ud, og hans Dine lyste saa forunderlig milde og kjærlige, at Børnene strax bleve fortrolige med ham og klyngede sig om ham. Han tog dem ogsaa paa sine Knæ og legede for dem, og fortalte dem alle Slags lystige og underfulde Historier, saa de rent glemte Aftenens Sorger og Skuffelser, og til sidst tog han frem af sin Tværsæk allehaande kunstigt udskaarne Smaating, som han forærede dem til at lege med, saa de næsten bleve ellevilde af Glæde og mente, at nu var Himmelbudet kommet alligevel. Moderen sad stille og saa' vemodig smilende paa dem, men da de nu til sidst vare faldne i Søvn over al deres Glæde, da kom Turen til hende at trostes. Hun havde taget sin Kof og sat sig til at spinde, for hvilke kunde hun ikke, og de klare Taarer vædede hendes Spind, thi hun tænkte paa, hvad der skulde blive af dem alle i det nye Aar, hvis første Time nu snart vilde slaa. Da begyndte den gamle Tigger i Skorstenskrogen at tale saa deltagende og opmuntrende til hende, at hun lidt efter lidt aabnede ham sin hele Kummer og Ængstelse. Og se! Han havde saa mange trøstefulde og hjertelige Ord at sige hende om Den, der sørger for hver Spurv paa Marken, at hun fandt sig lettet derved og ikke kunde andet end tro den forunderlige gamle, naar han med sit sikre Blik sagde hende, at nu var Frelsens Time nær. Saaledes hengled Matten indtil Kloffen var nær ved tolv. Da blev der pludselig en stærk, blodrød Glans uden for, og en fjærn Larm hørtes. Enken sprang forfærdet op og saa' ud — se! da stod Gaarden oppe paa Bakken i lys Lue paa alle Hjørner, saa alt dér var en eneste uhyre Flammemasse, som farvede Himlen og Egnen milevidt med den skrækelige Ildglans! „Gud staa de arme

bi! de brænde inde!" raabte Enken og vilde ile der op for at hjælpe. Men den gamle Mand holdt hende tilbage og sagde med befalende Styrke: „Bliv hjemme, her kan du bedre hjælpe; du faar Gjaester.“ Og næppe havde han sagt det, før et ynkværdigt Tog kom ned over Bakken; det var nogle af Gaardens Tjenestepiger og Dreng, som dels bar, dels slæbte den stolte Rigmand og hans Kone, nu halv nøgne og forbrændte, som de vare revne ud af deres med Flamme omspændte Seng, jamrende og hylende. De bleve førte lige ind i Hytten, den eneste Bolig paa lang Afstand, og den mishandlede Enke tog paa det kjerligste imod dem, ydede dem al den Hjælp, hun kunde, og tog endog af sine Borns Sengetæpper for at sove de ullykkelige ind i. De vedbleve at jamre og klynke over deres meget Gods, som brændte saa lystig der oppe; da sagde den gamle Betler, som imidlertid var bleven siddende rolig i sin Krog, pludselig højt: „Velkommen efter, Godtfolk!“ Ved disse Ord foer den brandlidte Rigmand som rasende op fra sit Sammersleje og raabte: „Griber ham! det er Mordbrænderen, det er ham, der har sat Ild paa min skjonne Gaard, han har truet dermed, griber ham!“ — Men nu rejste den gamle Betler sig langsomt op, kastede sin Stav og stod der rank i sin fulde Højde; hans pjaltede Kapper forvandlede sig til et langt, solohvidt Klædebon, og om hans ærværdige Hoved stod der som en Straalekrans. „Du gamle Synder!“ sagde han med en stræng og dog blød Røst, der i dens stille Klarhed kunde høres over al Brandlarmen og Jamren. — „Du gamle Synder! det er dit eget forhærdede, helvedesbrændende Indre, der har tændt Ild paa det timelige Gods, om du ikke vidste at benytte. — Endnu er Naadens Dør dog ikke lukket for dig, men det skal du vide, at hvis du ikke bruger dine tilbageblevne Midler og Levedage til at

gjøre godt mod denne Enke og hendes Børn, som du har saa skammelig mishandlet, saa vil din elendige Sjæl i al Ewigbed komme til at brænde i samme vilde Lue, som nu fortærer dine jordiske Gjendomme, dem du har elsket højere end din udødelige Sjæl!" — Alle vare, saare forfærdede over dette Syn og denne Tale, nedfaldne til Jorden. Og da de igjen opløstede deres Øjne, var den gamle Betler der ikke mere. Men fra samme Stund var Skallen bristet om den gamle Husbondes og hans Hustrus Hjerter, og de græd begge inderlig; den mægtige Kone tog den fattige Enkes Børn i sin Favn og sagde hulkende, at nu havde hun dog endelig ogsaa faaet noget at leve for. Og den haarde Herre gik hen til Bedstemoderens Seng, tog hendes tørre Haand i sin og sagde til hende: „Tilgiv mig, gamle Birthe, — din Mand's Arv skal herefter gaa over paa dine Børnebørn. — Lad kun brænde hvad vil der oppe — jeg har reddet min Sjæl, og hvad jeg har tilbage af timeligt Guds, mine gode Jorder og mine Skove — det skal være eders.“ Og han holdt sit Ord; snart hævede sig en anseelig ny Gaard oppe paa Bakken, og i den boede kun én Familie, men det var de to gamle, Enken og hendes fire Børn; Bedstemoderen var siden død. Og hver Jule- eller Nyarsaften herefter sadde nu Enkens Børn ved det dejlige Julebord, og de manglede intet, og de opvoredede i Dverflod, men i Tugt og Flittighed og til god Lærdom. Men til den gamle, forunderlige Betler har ingen hørt eller sét, hverken før eller siden; mange tro, at det var St. Peder selv, der hin Nyarsnat kom som Himmelsbud baade til den rige og til den fattige.

A. Munch.

Aftenhøjtid.

Solen daler, Natten aander Taage
 ud fra Osten over Bang og Vig;
 alting hviler, selv fredløse Maage
 dybt i Strandens Rifter skjuler sig.

Ræppe Luftens matte Pulsflag hæver
 i din lette Krone, stille Bøg!
 Rønk, som Pillen, Engens Damp sig hæver,
 og den er Naturens Dfferrog.

O hvor festlig, o hvor hellig-stille
 hviler alt paa Jord, i Luft og Hav!
 Selv Gestalterne sig ikke skille,
 blandede i Natten, altings Grav.

Fantasten sagte Haabets Riger,
 Dødens Afgrund lukker op, og brat
 ufødt Fremtid ned fra Himlen stiger,
 jordet Fortid op af Glemfjels Nat.

Hist, hvor Aspers Bladefuppel hæver
 over svundne Sællers Helteben,
 Oldtids helligholdte Maner svæver
 rundt om mosbegroet Bautaften.

Urefrygt og hellig Gru hidvifter
 fra den gamle, grønne Kæmpegrav,
 harpesælle Oldtids Storbedrifter
 gaa i Mindet over Jord og Hav;

medens Himlen med hver venlig Stjerne
 nærmere mod Jorden synker ned,
 og Forventningernes stille fjærne
 træder i det virkeliges Sted.

O hvor bliver let, hvad mig nedtyngte!
 O hvor lidet, hvad opløstede mig!
 Hvad mig knused, hvad jeg tæt omslyngte,
 er bortvistet som en Drommesvig.

Hisset, hvor med hver en uftilt Fængsel
 her, en evig Glæde bliver til,
 hist mig løfter af mit trange Fængsel
 Fantasi ved helligt Tryllespil.

Gjennem Stjærners gyldne Sæd jeg skrider,
 som imellem Agrens Bipper her,
 medens Tid og Rum sig rundt udvider,
 uden Bund og Bred, for mit Begjær.

Glæden, jeg i Tidens Hvirvler tabte
 og som ved mit Savn blev dobbelt skjøn,
 alt, hvad Kunstner'n i Begejstring skabte
 og som tændte Visdoms kolde Søn;

hine sødt-indbildte Idealer,
 som, i Samfund med Melankoli,
 Fantasi i Fremtids Skumring maler
 og Forfrænkelse lures i:

alt jeg finder, alt, med fuldendt Nøje,
 hist i Værens Fredensocæn,
 og jeg undres ej, thi Himlens Høje
 ere jo mit sande Fødeland.

Svarer mig, forklarte! møder eder
 ikke hisset min Gestalt, lig dem
 Matten her fra Dødens Grotter leder
 tit igjen til deres elskte Hjem?

Schack Staffeldt.

Op, al den Ting, som Gud har gjort.

Op, al den Ting, som Gud har gjort,
 hans Herlighed at prise!
 Det mindste, han har skabt, er stort,
 og kan hans Magt bevise.

Gif alle Konger frem paa Kød
 i deres Magt og Vælde,
 de mægted ej det mindste Blad
 at sætte paa en Nelde.

Saa, alle Engles store Pragt,
 som Himmel-Scepter føre,
 har ingen Tid den Evne haft,
 det mindste Støv at gjøre.

Det mindste Græs jeg undrer paa,
 i Skove og i Dale;
 hvor skulde jeg den Visdom faa,
 om alting ret at tale.

Hvad skal jeg sige, naar jeg sér,
 at alle Skove vrimle,
 de mange Fuglesving, der sér
 op under Herrens Himle?

Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
 blandt Blomsterne i Enge,
 naar Fuglesangen sammenslaar
 som tusend Harpestrænge?

Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
 i Havets dybe Grunde
 kun dog saa lidt kan figge ind
 og sér saa mange Munde?

Hvad skal jeg sige, naar jeg sér,
 hvor Stjærnesflokken blinker,
 hvor mildt enhver imod mig lær
 og op til Himlen vinker?

Hvad skal jeg sige, naar jeg op
 til Gud i Anden farer,
 og sér den store Kæmpetrop
 af blide Englesfarer?

Hvad skal jeg sige? — mine Ord
 vil ikke meget sige;
 o, Gud! hvor er din Visdom stor,
 din Godhed, Kraft, dit Rige!

O, priser Gud paa denne Jord
hver, som har Sans og Tunge,
og al den Del, i Himlen bor,
vor Skabers Lov skal sjunge!

Op! stemmer alle Folk paa Jord
med Jubeltoner sammen;
Halleluja, vor Gud er stor!
og Himlen svare: Amen!

H. A. Brorson.

